

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KAREN CHANCE

"Seksi ve korkunç vampirlerle dolu.
Elinizden bırakamayacaksınız."
-Patricia Briggs

CASSIE
PALMER
ROMANI

Karanlığa Dokunmak

New York Times Bestseller

PEGASUS

**NEW YORK TIMES' EN ÇOK SATAN YAZARLARINDAN
OLAN KAREN CHANCE'DEN UNUTAMAYACAĞINIZ
BİR VAMPİR SERİSİ**

CASSIE PALMER SERİSİ - 1

Cassandra Palmer geleceği görebilmekte ve ruhlarla iletişim kurabilmektedir; yetenekleri onu ölümlülere ve ölümsüzlere karşı çekici yapmaktadır. Ölülerin hayaletleri genellikle tehlikeli değildir; sevdikleri şey konuşmak... hem de çok konuşmaktır.

Her duyarlı kız gibi, Cassie de vampirlerden uzak durmaya çalışmaktadır. Fakat üç yıl önce elinden kaçtığı kana susamış mafya üyesi intikam duygusuyla Cassie'yi tekrar bulmuştur ve korunma için onu Vampir Senatosu'na dönmeye zorlamıştır.

Ölümsüz senatörler ona karşılıksız yardım etmemektedirler ve Cassie kendisini senatonun en güçlü üyelerinden biri olan baştan çıkarıcı, usta vampirle çalışırken bulur. Ama vampirin istediği bedel Cassie'nin vermek istediğinden fazla olabilir...

"Karen Chance vampirler, büyücüler ve bunların kışkırtıcılarını tekmeleyecek bela bir cici kızın dünyasıyla sizi kendisine bağlayacak."

-Rebecca York, yazar

"Favori kitaplarımdan biri."

-Charlaine Harris

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-4263-44-8

Pegasus Yayınları: 240 Bestseller Roman: 73

KARANLIĞA DOKUNMAK

KAREN CHANCE Özgün Adı: TOUCH THE DARK

Yayın Yönetmeni: Özkan Özdem

Yayınevi Editörü: Yusuf Tan Bilgisayar Uygulama: Meral Gök Kapak Uygulama: Y. Bora
Ülke FilmGrafik: Mat Grafik

BaskıCilt Kilim Matbaası Maltepe Mah. Litros Yolu Fatih Sanayi Sit. No: 12y'204232
Topkapıy'İstanbul Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Şubat 2010 ISBN: 9786054263448

PEGASUS YAYINLARI © KAREN CHANCE20Ü6

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Yayınevinden yazdı izin alınmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayına Sertifika No: 12177

PEGASUS YAYINLARI

Gümüşsüyü Mah Osmanlı Sk. Alara Han No: 27y'9 Taksim y'İSTANBUL Tel: 0212 244 23 50
(pbx) Faks: 0212 244 23 46 www.pegasusyayinlari.com y' irifo@pegasusyayirilari.com

KAREN CHANCE

KARANLIĞA DOKUNMAK

İngilizceden Çeviren: MERVE SARI

PEGASUS YAYINLARI

"Cassie, bana bak."

Çocukluğumdan beri bir vampirin gözlerine doğrudan bakmanın seni kontrol etmesini kolaylaştırdığını bildiğim için ona karşı koydum fakat kimsenin umurunda değildik. Sanırım bu, berbat bir dansçı olmamdan kaynaklanıyordu.

Efsanenin aksine, vücudu sıkıca benimkine yapışırken saten gibi pürüzsüzdü ama yine de vücudu çelikten meydana gelmiş olabilirdi, bu da ondan kaçmam için tek yoldu. Nabzım hızlandı ve başını uzatıp dilini boynumda gezdirmeye başlayınca bayılacağımı sandım. Yüzeyden nabzımı tadar gibi nazikçe tenimi öp meye başlayınca, kalbim duracak gibi oldu. Kanım onu algılamış olmalı ki, rahat bırakılmayı beklercesine damarlarımda daha yavaş ve daha boğuk akmaya başladı. Küçük alanda toplanmış bedenlerin ısıyla ilgisi olmaksızın kan ter içinde kaldım. Beni burada, yüzlerce tanığın gözleri önünde mi öldürecekti?

Bunun olacağını bilmeliydim. Ne zaman birine güvensen, bana ihanet ederdi. Ne zaman birini sevsem, solar giderdi. O, zaten var olmadığına göre, örneklerim yerini bulmuştu.

TEŞEKKÜR

İlk taslağı gözden geçirdikleri için Mary ve Merlin'e teşekkür ederim. Ayrıca değerli editörüm Anne Sowards'a (kalan tüm ha talar bana aittir) ve mükemmel bir isim bulmada bize yardıma olduğu için Louisa Edwards'a minnettarım.

KAREN CHANCE Fransa'da, İngiltere'de ve Hong Kong'da yaşamıştır ancak her zaman Amerika'ya geri dönmüştür. Şu anda Orlando, Florida'da, hayal ürününün anavatanında yaşamaktadır. Bu da eserleriyle ilgili çok şeyi açıklamaktadır.

www.karenchance.com

Birinci Bölüm

Ölüm ilanını görünce, başımın dertte olduğunu anladım.

Üzerinde ismimin yazılı olması ise bir çeşit ipucuydu. Asıl merak ettiğim, yerimi nasıl buldukları ve ilanı veren şakacının kim olduğuydu. Antonio şaka yapmaktan hoşlanmazdı. Ne de olsa o yalnızca asık suratlı bir pislikti.

Ölüm ilanım, bilgisayarımın ekranında, her zaman seyahat şirketinin logosunun bulunduğu yerde gözlerini gözlerime dikmişti. Masaüstü arka planı olarak ayarlanmış bir gazete sayfası izlenimi uyandırdı bende çünkü bir saat önce öğle yemeğine çıkarken ekranda yoktu. Bu kadar korkmasaydım, belki hayran kalırdım. Tony'nin adamlarının bilgisayardan anladıklarını hiç düşünmemiştim.

O akşam, ölümümün dehşetini açıklayan satırları okurken, silahımı nereye koysam, diye arandım durdum. Evde daha iyi bir silahım bulunuyordu ve işime yarayacak daha pek çok şey. Fakat oraya dönmek bana pahalıya patlardı. Silahı yanıma alma ya degecek kadar bir sorun olmadıkça, yanımda taşıdığım tek şey göz yaşartıcı spreydi. Üç yıldan beri tattığım güvende olma hissini bile sorgulamaya başlamıştım. Dikkatim dağılmaya başlı yordu ve bunun benim sonum olmasından korkuyordum.

İsmimin altında yaşadığım bir paragraftık talihsiz olay yer alıyordu. Kimliği belirsiz tetikçi ve kafama sıkılan iki kurşun. Gazete bir sonraki günün tarihini taşıyordu fakat olay bu akşam Peachtree Caddesi'nde saat 8:43'de meydana gelecekti. Kolumdaki saate bakınca sekiz olmasına yirmi dakika kaldığını gördüm. Bir saatim kalmıştı. Bu Tony'nin cömertliğinin bir göstergesiydi. Beni çoktan öldürmemiş olmasının nedeni böylesi kan içmeye alışkın biri için beni öldürmenin fazla kolay olmasıydı. Konu ben olunca, özenmek istemişti.

Sonunda Smith&Wesson 3913 marka silahımı Rio'ya gitmek üzere hazırladığım bavulumun en altında buldum. Bu bir işaret miydi? Böyle birden bire ülkeyi terk etme heveslerim yoktur. Da hası benim gibi tombul yanaklı, mavi gözlü bir sarışın, kara göz lü kadınlar arasında kendini fazlaca belli eder. Ayrıca, Tony'nin Brezilya'da ortakları olup olmadığını da bilmiyordum. Yine de bu ondan beklenir bir şeydi. Beraber bu kadar çok zaman geçi rince, haliyle hareketlerini önceden tahmin edebiliyordum.

Çantamın iç gözündekileri çekercesine çıkarıp yerine Smith&Wesson silahımı yerleştirdim. Sanki bu göz silahım için tasarlanmıştı ki bu doğrudu. İlk silahımı ve üç adet çantayı dört yıl önce Jerry Sydell isimli ajanın tavsiyesiyle almıştım. Çatlak sanmıştı önce beni. Fakat Philly'deki bir ailenin işlediği suçu ortaya çıkararak ona yardım edince, o da bana birkaç tavsiye vermekten kaçınmamıştı. Avucuma tam oturan dokuz milimetrelik yarı otomatik bir silah almam konusunda bana yardım etmişti. Sırtarak 'Hayaletler ve hortlaklar hariç' demişti. 'Konu onlar oldu mu, tek başınasın'. İki hafta boyunca beni her gün poligona götürmüş ve tam on iki'den vuramasam da yakınına isabet ettirinceye kadar çalıştırmıştı beni. Param yettikçe bu derslere devam ettim. Şimdilerde eğer hedef geniş ve çok uzak

değilse, tam on iki'ye atış yapabilirim. İçten içe, hedef dışında başka herhangi bir noktaya ateş etmek zorunda kalmamayı diliyordum. Dilediğim gibi olmasa da, bu benim suçum değildi.

Sanırım Jerry benden hoşlanıyordu ve hırslanmamı bekliyordu. Ona en büyük çocuğunu hatırlattığıma şüphe yok. Doğru olanı bilemeyecek kadar gençken yanlış yola saptığımı ve sonradan doğru yolu bulduğumu sanıyordu. Bu onun sandığından daha doğrudu. Yirmi yaşındaki yetimlerin, başka ailelerin kirli işlerini yürütmesinin benim fark edemeyeceğim bir şey olarak açıklamasından anladım. Fakat anlattığına göre; bu, 'cadılık saçmalığına' inandığının bir göstergesi değildi. Jerry doğaüstü güçlerin hiçbirine inanmazdı. Beni akıl hastanesine kapamasından korktuğum için, ona görü yeteneğimden ve hayaletlerle ne kadar yakın olduğumdan bahsetmedim.

Sanki yıllarca hayalet mıknaıısıydım... Belki de tek duyduğum gaipıten gelen sesler korosuydu; emin değili. Tony, okumama izin verdikleri şeyleri dikkatle seçtiğinden, yeteneğimin işvelerinin pek farkında değildim. Belki de bilgim artarsa yeteneklerimin farkına varıp, bunları ona karşı kullanacağımdan korkuyordu. Ruhani dünyaya olan ilgimi açıklamak kolay çünkü onları görebiliyordum. Onların var olduğunun bile farkında olmayanlara musallat olmalarını oldukça aşağılık bulduğumu eklemeliyim. Bana musallat olmazlar, fakat ne zaman ortalarda dolaşsam, kendilerini göstermekten çekinmezler.

Hayaletlerin bana görünmeleri bazen de keyiflidir. Tıpkı gençliğimde, o dar sokaktaki yaşlı kadına rastladığım gündeki gibi. Eğer söz konusu olan güçlü bir hayaletse, çoğu zaman onları anında tanırım fakat bu sefer karşımdakinin ne olduğunu fark etmem biraz zaman aldı. Büyüttüğü torununun başında nöbet bekleyen bir melek görünümündeydi. Torunu on yaşındayken, kadın vefat etmişti ve kızının sevgilisi onlarla yaşamaya başladığından beri çocuğu dövüyordu. Çocuk bir aya kalmadan evden kaçmıştı. Bana söylediğı şey çocuğun başından on yıl

boyunca ayrılmadığı ve aniden onu terk etmek zorunda kaldığıydı. Tanrı onun yanında biraz daha zaman geçiriyor olmasına aldırmaıyacaktı. Ricasını kırmayarak, büyük teyzesinin yanına, San Diego'ya gitmesi için çocuğa gerekli otobüs bileti parasını verdim. Bunları Jerry'ye anlatamazdım çünkü o, göremediğı, dokunamadığı, ateş edemediğı ve konuşamadığı varlıklara asla inanmazdı. Söylememe gerek bile yok ama vampirlere de inanmazdı; ta ki bir gece Tony'nin adamlarından biri onu kısırtıp boğazını kesene kadar.

Jerry'nin başına gelecekleri biliyordum çünkü banyoya girdiğim an onun son dakikalarını görmüşüm. Görüler diğlerleri gibi, en ön koltuktan katliam görüntülerini andıracak kadar canlı ve taptaze renkteydi. Neredeyse banyo mermerine düşüp boynumu kırıyordum. Ahizeyi tutabilecek gücü kendimde bulunca, titrememi durdurup Tanık Koruma Kurulu'nun telefon numarasını çevirebildim fakat telefonun diğler ucundaki ajan olacakları nasıl bildiğimi sorunca şüphelendiğini anladım. Telefonun ucundaki çalışan, Jerry'ye kılını kıpırdatmayacağını iletıi fakat bunun için Jerry'yi rahatsız etmeyeceğı belliydi. Ardından

Tony'nin sağ kolu Alphonse'u aradım ve hükümetin beni nerede sakladığını bulması gerektiğini ve olaydan haberleri bile olmayan insanları öldürmesinin Senato'yu kızdıracığı konusunda onu uyardım. Jerry onların işine yaramazdı.

Olacakları gördüğümü ona söylemekle Tony'yi asla yenemezdim fakat Senato'nun adını verirsem Alphonse'un bu işi bir kez daha düşüneceğini umuyordum. Senato daha yaşlı vampirlerden oluşan ve daha güçsüz vampirlerin itaat etmek zorunda olduğu yasalar çıkaran bir kurultan ibaretti. Onlar, seçimlerini Tony gibi insanlardan yana kullanmazlardı. Efsane olarak anılmayı tercih ediyor ve pek fazla gürültü çıkarmıyorlardı. Bu durumda, FBI ajanlarını öldürmenin Senato'yu kızdıracığı açıktı. Alphonse, telefonda beni başından savmaya uğraşa dursun

adamları da aradığım numara yoluyla bulunduğum yerin izini sürmeye başlarlardı. Sonuç olarak kapıma adamlarını dizme den kendimi hemen, şehir dışı istikametli bir otobüse atardım. Hükümet, vampirlerin var olduğunu kabul etmediğinden, beni onlardan korumak da görevlerinden biri olarak sayılmıyordu. Üç yıldır sarf ettiğim çaba şu ana dek kendimi korumama anca yetmişti.

Yanıma cankurtaran silahım dışında başka bir şey alma gereği duymamıştım. Avucumdaki dokuz milimetrelik beni vampirlerden korumayacaktı ama Tony'nin ara sıra küçük işlere insan soyundan olanları gönderdiğini biliyordum. Yeteneklerimi umursamamasını umuyordum. Sonsuza dek elinin altında kalmaktansa, beynime iki üç kurşun sıkmasını tercih ederdim. Bunu yapacağını sanmıyordum çünkü vampire dönüşen bir medyum göremiyordu. Bu yüzden yeteneklerimin boşa harcanmasını istemezdi. Asıl sorun, risk almayacağıydı. Eğer yeteneklerimi kaybedersem, anında öcünü alırdı. Yeteneklerimi kaybetmemem durumunda bana daha çok bağlanacaktı, zira vampirlere karşı gelmek öyle her yiğidin harcı değildi. Maksat, birbirine fayda sağlamaktı. Silahımı kontrol ettim ve şarjörümün dolu olduğundan emin oldum. Beni yakaladıkları takdirde sonuna dek sava şacaktım. En kötüsü düşünülecek olursa, son raunda baş pisliliği davet etmeyi de göze alıyordum.

Son seferin aksine, bu sefer yeni hayatıma başlamadan önce yapmam gerekenler vardı. Tony'nin adamları ölüm saatimi öne çekerler korkusuyla, hemen daireyi terk ettim. Ön kapıya yaklaşımdan sakınarak banyo penceresinden kendimi dışarı attım. Bu, filmlerde çok kolaymış gibi gözükür. Sonuç olarak baldırım çizildi, çorabım kaçtı ve bağırarak için dudağımı ısırđımla kaldım. Sonunda pastaneyle birleşen yan sokağı çıkmayı başardım. Seyahatim kısa ama sinir bozucuydu. Her köşe gözüme

Tony'nin adamlarının saklanma yeri gibi geldi. Her ses, çekilen tetik sesini andırıyordu.

Pastanenin park alanı, kendimi daha da korunmasız hisset tiren halojen lambalarla çevrilmişti. Neyse ki, telefon kulüpleri halojen ışıkların istilası altında değildi. Kendime sağlam bir telefon buldum ve çantamda bozuk para aradım. Kulüpten kimse telefona cevap

vermedi. Yirmi kez çaldırdıktan sonra sinirden tırnaklarımı yemeye başladım. Cuma akşamı olduğundan, ku lüp çok gürültülüydü. Telefonu kimse duymamıştı ya da açmaya vakit bulamamışlardı. Bunu kötüye yormak anlamsızdı.

Oraya yürüyerek gitmek uzun sürdü çünkü gözlerden uzak durmaya çalışıyordum ve yeni aldığım dizlerime dek uzanan yüksek topuklu çizmelerle düşüp bileğimi burkmak istemi yordum. Çizmeleri sırf, tezgâhtar kızın tavsiye ettiği deri mini etekle uyum sağladıkları için satın almıştım. İşten sonra kulüpte giyecektim, öyle 'aman koşayım' diye satın alınmış bir çizme değildi. Madem bu kadar gaipten haber alan biriydim, neden spor ayakkabı ya da düz bir şey giymek aklıma gelmemişti? Ah, şaşardım. Asla piyangoyu tutturamadığım gibi. Bana görünenler, karabasanlara ve içki alışkanlıklarına sebep olan saçmalıklardan ibaretti.

Gecelerin üstünüze çöktüğü, bunaltıcı, nemli havalarından biri hâkimdi Georgia'ya. Sokak lambalarının ışığında sis oynaşıyordu fakat asıl geceyi aydınlatan ve su birikintilerini yaldızlarla süsleyen şey dolunaydı. Gece, binaların rengini beyazlaştırarak, onlara gölgelerle karışık grimsi bir ton yüklemiş ve gökdelenlerin zirvesine yerleştirmişti yüzünü. Gece, bulunduğum tarihi mahalleyi zamandan çekip çıkarmış gibiydi. Bu hissi, özellikle Margaret Mitchell'in, Batı Peachtree'deki evinin önünden geçerken yaşadım. Turistleri gezdiren at arabasının köşeyi dönmesi bana çok sıradan göründü. Tek sorun dörtnala koşturması ve neredeyse beni eziyor olmasıydı.

At arabası dönerek gözden kaybolmadan önce, arka koltuk ta oturan turistlerin korkudan büyümüş gözlerini saniyelik de olsa görebildim. Çamur bulaşmış bedenimi düştüğüm çukurdan çıkarırken etrafa şüpheyle baktım. Arkamda kopan kahkahalar, atın yeni bir hız denemesine nasıl ikna edildiği konusunda beni aydınlattı. Işık huzmesinde ayırt edilemeyecek bir sis önümden akıp geçti. Onu avucuma aldım ve konuşmaya başladım.

'Portia! Hiç komik değil.'

Kahkaha tekrar çınladı ve güneyden gelme alımlı kadın kabarık etekleriyle önümde belirdi.

'Yoo, bence komikti. Suratlarını görmedin mi?' Zamanında benimkilerden daha mavi olan gözleri sevinçle parıldadı. Onlar artık üstümüzde dolaşan bulutların rengindeydiler.

Çizmelerimi silmek için çantamda mendil aradım. 'Bunu artık yapmayacağını sanıyordum. Turistleri korkutursan, dalganı kiminle geçeceksin?' Atlanta'nın, en az Savannah ve Charleston kadar at arabasıyla gezdirecek, tarihi mahallesi mevcutmuş gibi davranan az sayıda seyahat şirketi kalmıştı. Eğer Portia oyun oynamayı sürdürürse Coca Cola ve CNN Merkezi'ni içinde barındıran kentsel yayılmanın hayatta kalmasını sağlayan güney büyüü de yitirilmiş olacaktı.

Portia bana öylesine somurtkan ama çekici bir bakış attı ki, dünyalıyken bu bakışı ayna önünde çalışmış olduğu izlenimini uyandırdı. 'Eğlenmekten hiç anlamıyorsun, Cassie.'

Çamura bulanmış çizmelerimi temizlemeye çalışırken, ona üzgün bir bakış fırlattım. Tek yapabildiğim çamuru daha da dağıtmak oldu. Bir kez olsun temiz görünmelerini sağlayamamıştım. 'Eğlenceden anlarım da, bu gece değil'. Yağmur başlayınca damlalar Portia'nın üzerinden naylonu ıslatır gibi aktı. Bundan hiç hoşlanmadım. Sanki karıncalı ekrandan televizyon izlemek gibiydi.

'Billy Joe'yu gördün mü?'

Tam olarak olmasa da Billy Joe benim koruyucu cinimdi. Daha doğrusu, çoğu zaman işe yaramaz bir baş belasıydı. Ama seçme şansım çok da yoktu. Billy 1858'de kumarda hile yapmış İrlandaAmerikalı bir kumarbazdı. Hile yaptığım anlayan birkaç kızgın kovboy onu kapıya koyup, Mississippi'ye postalamıştı. Şansına, bir kontesin doğaüstü güçleri barındıran ve kullanılana dek onları saklayan büyük ve çirkin kolyesini almıştı. Kolyenin ruhu, vücudunu terk edince kolyeye geri döndü. Bu, musallat olma yöntemi idi. Bu ona gereken gücü verdi ancak yeteneğim onu olduğundan da hareketli yaptı. Kolyeyi, on yedi yaşındayken bitpazarından satın aldığım günden beri Billy ile yakındık ancak kulübe onunla mesaj gönderemezdim, kendim de gidemezdim. Ama hiç değilse kötü adamların geldiğini haber versin diye gözcülük yapabilirdi. Sanırım başka hayaletlerden yardım alarak, onu bulabilirdim.

Atlanta'da çok hayalet vardı. Çoğu sıradandı ve hayat felsefeleri 'görünelim, musallat olalım ve haydi kaybolalım' şeklindeydi. Ayrıca, birkaç koruyucu ruh ve medyum da vardı ki bunlar son zamanlarda yalnızca teknik olarak hayaletti. Bunlar aynı sahneyi size çılglık attırana kadar izleten doğaüstü gösterilerdi. Sarsıcı olduklarından, onlarla karşılaşmak zevkli olmazdı. Civardaki sokakları öğrenmeye başlamadan önce tüm boş vaktimi bu büyü alanlarını arayarak geçirirdim. Elli kadarını, İç Savaş'tan kalma şehrin enkazında bulmuştum. Fakat çoğu, bana acıdan başka bir şey vermedi. İşyerimle evim arasında, bir kölenin köpekler ta rafından parçalandığı yerde büyük bir tane bulunuyordu. Etrafındaki uzun patikada yürümeye başladım. Öğrendikten kısa bir süre sonra unutacağım için başkalarının kâbuslarını öğrenmeme gerek yoktu.

Yine de, Portia büyücü değildi. Bazen daha bile kötü olabileceğini düşünürdüm. O yalnızca, hayatının trajik kısımlarını

tekrar tekrar yaşayan bir hayaletti. Bağımlı bir musallattı, tıpkı ellerini günde elli defa yıkayan saplantılı tipler gibi. Hareket liydi ve sizi 7y'24 takip edebilirdi. Billy Joe ile karşılaştığım gün öldüğü için çok üzgündü ve sinirden çatlayana dek birçok ağıt dinledim ondan.

Ne yazık ki, Portia o gün çenesi düşmüştü ve Billy Joe'yu görmediğini anlamam on dakikamı aldı. Uzun uzun gelinliğine diktiği fildişi düğmeleri anlattı durdu. Tipik Portia. Billy Joe'nun geri dönmüş olmasını umdum çünkü asla ihtiyacım varken kay bolmazdı. Ciddiliğim yüzümden okunuyordu ki, Portia dans partisinde kavga eden iki polisi anlatan hikâyesini

sonlandırma gereği duydu. Bu hikâyeye onun en sevdiğiydi fakat meraklanmamam onu memnun etmedi. 'Dinlemiyorsun, Cassie. Bir sorun mu var?' Suratının kızgın tavrından 'olsa bari' dediği belliydi.

'Tony beni buldu ve şehir dışına çıkmam lazım. Önce kulübe gidip bir göz atmam gerekiyor.'

Bunu söylediğim anda pişman olacağımı biliyordum. Portia'nın gözleri kocaman oldu ve eldivenli narin elleriyle sevinç alkışları tutarak 'Ah, harika. Ben sana yardım ederim,' dedi.

'Ah, çok nazıksın, Portia, ama gene de kulübe birçok gidiş yolu var. Sen hepsinde bana katılamazsın sanırım.' Birden Portia'nın gözlerinde bilindik ve katı bir parıltı belirince hemen yumuşadım. Çoğu zaman çok sevimliydi, ancak bir an geliyor hemen darılıyordu.

'Ben çözüm bulacağım,' diye söz verdi. 'Eğlenceli olacak.' Bir etek çalımıyla yok olunca derin bir nefes aldım. Portia'nın bazı dostları ondan daha da can sıkıcıydı, ancak herhangi bir umut hiç yoktan iyiydi. Tony'nin adamları onu görür diye de endişelenmiyordum. Vampirlerini gönderse bile, Portia'yı fark edemezlerdi.

Kulağa garip gelse de, doğaüstü güçler cemaatinde çoğu insan hayaletlere inanmazdı. Sadece bazıları, mezarlarının etra fında dolaşan bir takım hayaletlerin varlığını kabul ederler fakat ölümden sonra ne kadarının dünyaya saplanıp kaldığını ve bazılarının ne kadar etkin olabildiklerini çok azı kabul eder. Vam pirlere bizim için ne ise, Portia ve Billy Joe gibi ruhlar da doğaüstü güçler cemaati için kanıt olmayan eski hikâyelerden ve efsane lerden ibaret. Ne demeliyim? Burası garip bir dünya.

Birkaç dakika sonra kulübe gittim. Nefes nefese ve ağrıyan topuklarımla ama sapasağlamdım. Ortalarda gözükmek kötü bir fikirdi. Kimse beni takip etmese de, işyerimdekiler ve apartmandakiler orada yan zamanlı çalıştığımı biliyorlardı. Peachtree'den bir sokak ötedeydi, bu da sevmediğim bir rastlantıdan ibaretti. Eğer sonum öldürölmekse, geri dönecek ve Tony'ye dadanacaksın. Fakat oda arkadaşımı uyarmadan ve bazı ayarlamalar yapmadan bu olmazdı. Kendimi zaten yeterince suçlu hissediyordum.

Kulüp, yüksek tavanının ortasındaki çelik kirişler, duvar yazısı kaplı beton duvarları ve devasa dans pisti ile çoğu yerden büyüktü fakat o gece, disko ışıklarının altında dönen şekiller mekânı daha sıkıcı bir yer yapmıştı. Kalabalık hoşuma gitmişti, böylelikle fark edilmeyecektim. Hiç sorun çıkarmayarak arka tarafa geçtim. En azından silahımı ya da katil ruhumu deşifre etmedim.

Barmenlerden biri hasta olduğu için işler sıkışmıştı. Mike beni görür görmez işlere yardım etmemi söyledi. Normalde umursamazdım çünkü bahşış getiren bir işim yoktu. Kartları sevmememe rağmen, haftada üç gece Tarot falcılığı yapıyordum. Sadece benden bekleneni yapıyordum. Ne olacağını bilmem için kartların üzerindeki simgelere bakmama gerek yoktu. Görüler renkli ve sesli olurdu, bazen ikisi birden. Çoğu insan bendekilerin bir çıktısını tercih ederdi. Dediğim gibi, ben görü konusunda

ustayım. Ama bu gece, birkaç dolar bahşış kazanma düşüncesini elimden tersiyle ittim. Son saatimi barda çalışarak geçirmek iste miyordum.

Mike kalabalığı likör şişeleriyle yararlanarak bana doğru gelirken 'Haberler sende!' diye neşeyle seslendi.

Derin bir nefes aldım ve çantamı karıştırdım. Dadım Eugenie'nin bana onuncu doğum günümde verdiği kaygan Tarot destesine elim takıldı. Kartları, esprili bir cadiya efsunlatmıştı. Ben de onları eğlenceli müşterilerim için ayırmıştım. Sakınan göze çöp batar lafı hep doğru çıkardı. Kaldırdım ve ucundan tuttum. 'Yıkılan Kule.' Görmek istediğim kart değildi. Arkamda gürleyen sesle birlikte kartı çantama geri tıktırmaya çalıştım.

Mike, sarışın afetin göğüslerine odaklanmadan önce 'Bu iyiye işaret mi?' diye sordu. Sadece başımı salladım ve hızlanmaya başladım, Mike'a cevap vermeden kalabalıkta kayboldum. Boğuk boğuk gıklayan ses tıka basa dolu çantamdan geliyordu ancak ne dediğini duymayı çok istemedim. 'Yıkılan Kule' büyük bir değişikliği simgeliyordu, hayatı tamamen değiştiren cinsten. Daha kötüsü olabilirdi diye iç geçirdim. 'Ölüm' kartı da çıkabilirdi. Gene de içim rahat etmedi. 'Yıkılan Kule tüm destenin en korkulan kartıydı.' 'Ölüm' kartı gerçek anlamının dışında pek çok anlama gelebilirdi fakat 'Yıkılan Kule' sakın bir hayat uman herkese bela getiren bir karttı. Derin bir nefes aldım. Sırada ne var diye merak ettim?

Sonunda kullanılmış bardakların arasından geçerek Tomas'ı bodrum katında buldum. Kasları, pürüzsüz teni, toplamadığında omuzlarım okşayan kapkara saçlarıyla göz kamaştırıcıydı. Yakışıklı olabilmek için yüzü fazla haşın durmalıydı, çıkık elmacık kemikleri ve güçlü dirsekleriyle. Ama bazı özelliklerinin inceliği bunlara uyuyordu. Saçları yüzünden bir tokayla uzaklaştırılmıştı. Normalde saçların açık bıraktığından, bu, çalıştığının bir işaretiydi. Ama bazı teller özgür olmayı seçmiş ve saç

larının arasından çıkmışlardı. Üzerindeki siyah ipek gömleğini, baldırlarına yapışan daracık siyah kot pantolonunu ve dizlerine uzanan siyah deri botlarından oluşan kostümünü Mike seçmişti. Barmenden çok striptiz kulüplerinin müdavimlerine benziyordu ancak bu albenisi yüksek egzotik adamın yaptığı şey kaba sarhoşları, birbiri ardına açtığı içki şişeleriyle doyurmaktı. Yine de ona yakışıyordu.

Mike, bir sene önce Atlanta'da yeteri kadar bar olduğuna karar vermişti. Böylece yukarıdaki içme katını güzel bir barınağa çevirmiş ve barbarlara da bodrum katını tahsis etmişti. Yerliler şikâyet etmişti ama gençler buna bayılmıştı. Tomas sanki mekânla birlikte dekore edilmiş gibi duruyordu ve müşterisi de çoktu. Beni asıl üzen, kadınlardan gelen teklifleri başından savmasıydı. En azından ben onları başından savdığını düşünüyordum, zira eve kimseyi getirmiyordu. Geçmişteki deneyimlerime dayanarak ona bu işi bulmamın yaptığım en aptalca hareket olduğunu düşünüyordum.

Tomas şu an, ilk gördüğümde kendimden alışkın olduğum ölü gözlerle bankta oturduğu halinden çok daha iyi durumdaydı. Bizi, gönüllü çalışmak için uğradığım mekânın müdürü

Lisa Porter tanıştırmıştı. Yeni kıyafetlerle, bağışlanmış eski kıyafetleri ayırırken konuşmaya dalmıştık. Tomas'ı o gece hemen Mike'a anlatmıştım. Öteki gün de kısa bir mülakatın ardından hemen işe alınmıştı. Mike işe aldıklarının en akıllısı olduğunu söylemişti. Asla hastalanmıyordu, şikâyet etmiyordu ve her zaman mükemmel görünüyordu. Bu son kısma katılmıyordum. Görünüşü tamamdı ama daha gerçek görünmesi için bir gamze, soluk teninde bir yara izi filan gerekiyordu. Tanıdığım vampirlerden daha vampir gibiydi. Onlar gibi bilinçsiz bir hali ve güveni vardı. Fakat o, kendimi ondan uzak tutana dek hayattaydı ve hep de öyle kalacaktı.

'Tomas, vaktin var mı?'

DJ'in son ses çaldığı müzik yüzünden beni duyabildiğini sanmıyordum ama başını evet anlamında salladı. O saatte ora da olmamam gerektiğini biliyordu, böylece bir sorun olduğunu anladı. Kalabalığı yarararak yürümek için yol açarken, mor rastalı ve siyah rujlu bir kadın dikkatleri kendimden yana çektiğim için bana kötü bir bakış fırlattı. Belki de hoşlanmadığı gülen surat ti şörtüm ve sallantılı küpelerimdi. Sadece çalıştığım günlerde çok da berbat görünmemeye çalışarak gotik tarzda giyiniyordum. Çoğu kişi pastel renklere bürünmüş bir falcıyı dikkate almıyordu. Ama boş günlerimde cenaze kıyafetlerimden sıyrılıyordum. Zaten hayatım yeteri kadar iç karartıcıydı.

Barın arkasındaki odaya kaçtık. Orası daha sessizdi. Böylece yakın durarak ve bağırarak birbirimizi daha rahat duyabilirdik fakat Tomas'ın yüzüne bakmak ve söyleyeceklerimi toparlamak daha büyük sorun yaratmıştı. O da benim gibi genç yaşında sokaklara düşmüştü. Aksime, kendi dışında bir meşguliyeti yoktu. Geçmişini sorduğumda gözlerinden geçen gölgeleri sevmezdim ve genellikle soru sormaktan kaçınırdım.' Çoğu sokak çocuğunun hikâyesi aynıdır. Kullanılmak, suistimal edilmek ve bir mendil gibi kenara atılmak etrafında döner durur. Evimdeki boş odayı vererek ve iş bularak, ona iyilik yaptığımı düşünüyordum Tony'nin gazabı ona pahalıya patlayabilirdi.

Onu kötülüklerden koruyabileceğim derecede yakın değildik. Asıl sorun, ikimizin de açılmaya pek meraklı olmadığıydı. Taşındığı gece, banyodan çıktığımda onu kara saçlarını bembeyaz yastığıma sermiş çırılçıplak yatarken buldum. Bornozumu sıkıca tutarak öylece kalakaldım ve orada gösterişli kaslarıyla ve zarafetiyle bir kedi gibi gerinirken ona şaşkın gözlerle baktım. Kendine güveni tamdı. Nedenini arılayabiliyordum; aç bir sokak çocuğu gibi görünmüyordu. Yaşını asla sormadım ama benden genç olduğu aşikârdı. Bu da gözlerindeki parıltı için onu fazla genç yapıyordu.

Uzun parmaklı ellerini göğüs uçlarından kasıklarına doğru gezdirirken gözlerimi bedeninden alamadım. Görünen o ki, bu bir davetti. Ağzımın suyu akarken, ne yapmaya çalıştığını kavradım. Bunun evi paylaşacak bedeli ödemenin bir yolu olduğu belliydi. Sokaklarda, bedava diye bir şey yoktu. Böylece, para almayı reddedince, o da ödemeyi farklı yollardan istediğimi sanmışta. Keşke açıklasaydım; bütün hayatımın kullanılarak geçtiğini ve bunu başka birine yapamayacağımı. Açıklasaydım, hemen konuşmaya başlayacaktık ve

birkaç hikâye açıklık kazanacaktı. Ne yazık ki, bunun yerine onu üzerine battaniye atarak odadan kovdum. Bu yaptıklarım hakkında ne düşündüğünü bilmiyorum zira o konuyu bir daha açmadık. Nihayetinde, ev arkadaşları gibi temizlik işlerine, yemek yapmaya ve alışverişe daldık ve her ikimiz de sırlarımızı gizledik. Bazen onu yüzünde garip bir ifadeyle beni izlerken yakalardım ve hissettiği benim de herkes gibi bir gün onu terk edeceğim düşüncesi idi. Yapacağımın tam da bu olmasından nefret ediyordum.

'Erken mi çıktın?' Çeneme dokunmak isterken geri adım at tım. İstediğim güven bekleyen gözlerinden uzak durmaktı. Yap mak zorunda olduğum şeyden kaçış yoktu ama üzgün suratını ve insanlara olan inancının benim yüzümden dağıldığını görme mek için ona bakmıyordum.

'Hayır,' derken bunun bir reddediş gibi gelmesini istemiyordum. Hayatımın kayıp gitmesi onun suçu değildi. 'Sana söyle mem gereken önemli bir şey var, beni dinlemen ve söyledikleri mi yapman lazım. Anlaştık mı?'

'Gidiyorsun, değil mi?' Nasıl fark ettiğini bilmiyorum. Belki de gözlerimden belliydi. Belki de daha önce karşılaştığı bakışlardı.

'Başka seçeneğim yok.' Karşılıklı rızayla, taşlarla süslü yola çıkan arka kapıya yöneldik. Manzara çok iyi olmasa da ortam daha sessizdi. Havada yağmur kokusu vardı ama bütün gün bi

riken şiddetli sağanak kendini tutuyordu. Eğer acele edersem, sırlıslık olmadan önce otobüs terminaline yetişebilirdim. 'Kısa bir süre önce, başıma kötü şeyler gelecek demiştim.'

'Evet, ama korkacak bir şey yok. Ben yanıdayım.' Gülümsedi ve ben gözlerindeki o ifadeden hoşlanmadım. Bana düşkün olmasını ya da beni özlemesini istemiyordum. Kahretsin! İyi gitmiyordu. İnceliği bir kenara bırakmanın zamanı gelmişti.

'Yakında ciddi şeyler olacak ve olay çıkmadan benim gitmiş olmam gerekiyor.' Bu açıklama yeterli değildi ancak birine sizi vampir gangsterlerin büyüttüğünü nasıl anlatabilirdiniz. Tomas, anlatsam bile benim geldiğim dünyayı anlayamazdı. 'Dairedeki eşyaları alabilirsin. Benim kıyafetlerimi barınağa ver. Lisa onları ihtiyacı olanlara verir.' Düzenle yerleştirilmiş gardırobunun görüntüsü acı veriyordu ama yapacak bir şey yoktu.

'Cassie...'

'Gitmeden Mike'la konuşurum. Bir iki hafta burada kalmana izin verir çünkü daireye beni bulmak için gelenler olabilir. Oraya dönmemen en iyisi.' Binanın en üst katında stüdyo bir daire bulunuyordu. Mike orayı oldukça az kullanıyordu ve iyi durumda olmalıydı. Tomas'ın orada kalması içimi rahatlatırdı. Gözü dönmüş bir grup vampirin daireyi basıp benim yerime Tomas'ı bulmalarım istemem.

'Cassie...' Tomas elimi, geri çekerim korkusuyla yakaladı. O geceki yanlış anlaşılmadan sonra bana dokunmasından hoş lanmadığımı düşündü. Bende öyle düşünmesini istedim çünkü yanlış bir izlenim uyandırmak istemiyordum ve açıkçası ara mıza mesafe koymak işime geliyordu. Ne işyerinde ne de evde askıntı olmaya ihtiyacı olmayacaktı. 'Ben de seninle geliyorum.' Bunu sanki çok mantıklı bir cümle kurmuş gibi çok sakince söy lemişti.

Onu kırmak istemiyordum ama orada durup ona peşimde ki katilden bahsedemezdim. 'Olmaz, üzgünüm ama iki kişiyi

bulmak, bir kişiyi bulmaktan daha kolaydır ve ayrıca yakalanırsam...' Duraksadım çünkü ona ne kadar kötü olduğunu açıklayacak kelimeleri bulamıyor ve akıl hastası durumuna düşmek istemiyordum. Sokaklarda yeterince çılgın olayla karşılaştığından emindim. Anlatılan vampir hikâyesi sahiplerine deli muamelesi yapan polislerden daha açık fikirli olmasına yetecek kadar garip olayla karşılaşmış olduğunu tahmin edebiliyordum. Ona bunları anlatacak bir yol bulsam bile, buna zaman yoktu.

'Üzgünüm ama gitmek zorundayım.' Veda şeklimden mem nun değildim. Tomas'a üstüne gittiğimi düşünmesin diye söyle mediğim pek çok şey vardı. Tam da istediklerimi söyleyebilecekken, ayrılmak zorunda kaldım.

Geri adım attım ama elimi tuttu ve tutuşu çok güçlüydü. Gitmek için ısrar etmeden önce tanımadığım bir duygu beni sarıp sarmaladı. Gecenin rutubetli havasını, birden soğuk, karanlık ve tanımadık bir rüzgâr esir aldı. Duygudan yoksunların vampirlere yakinken ne hissettiklerini bilmiyordum ama etraf ta bulunduklarında bunu hissedebiliyordum. Bu, aynı, ölülerin mezarlarının üstünde dolaşan birilerini hissetmeleri gibi bir şey. Tamamen sırtımda ürpertiler uyandıran bir duygu. Sıradan in sanların hayaletler hakkında hissettikleri duygular bende asla var olmadı, ama konu vampirler oldu mu olay beni aşıyordu. Sokak lambalarının altındaki karanlık silueti, gecede kaybolma dan önce görebilmek için ileri doğru baktım.

'Kahretsin.' Silahımı çıkardım ve Tomas'ı içeri doğru çektim. Eğer Tony vampirleri çoktan gönderdiyse, bunun hiçbir faydası olmayacaktı. Saklandığımız kapı arkası pek güvenli değildi. Yüzüklerle süslenmiş nazik ellerinin tek hareketiyle Tony'nin meşe dalını ortasından kopardığını görebiliyordum. Herhalde çözüm bulamadığından sinirlenmişti.

'Neler oluyor?'

'Görmek istemediğim biri sadece.' Tomas'a baktım ve yü zünün kanla kaplı halini ve ölümle taçlandırılmış huzurlu ba kışlarını gördüm. Bu görülerimden biri değildi, beynim bana korktuklarımı gösteriyordu. Fakat bu, önceliklerimi belirlemem de yeterli oldu. Vampirler beni bulmak için kulübe girip içeri yi mezbahaya çeviremezlerdi. Tony, Senato'nun toplu katliamı desteklemesinden çok korkuyordu fakat yoluna çıkan birkaç so kak çocuğunu harcamaktan çekinmezdi. Dört yaşındayken beni öksüz bıraktığında da aynı tavrı takınmıştı. Amacı yeteneklerim üzerinde kontrol sağlamaktı. Ailem, onun yolunda birer engeldi.

SerenitieDark_angel96

Böylece ortadan kaldırıldılar. Çok basit. Senato olayın üzerine gitmedi ve klasik çete olayı diye adlandırıp başından savdı. Öncelik, Tomas'ı beladan kurtarmaktı. 'Buradan ayrılmak zorundayım, yoksa herkesin başım belaya sokacağı. Bizi konuşurken gördükleri için senin de arkandan gelebilirler. Gittiğim yeri bildiğini düşünürler.'

Düşünmeye çalışarak onu içeri sürükledim. Buraya gelmek le ve beni Tomas'la konuşurken görmelerine izin vermekle hata etmişim. Tersı söylendiğı halde, bardaki çoğı kişı bizi sevgili sanıyordu. Tony'nin adamları onu arar ve bu yalan bilgiyi öğ renirlerse, yerimi söylemesi için ona işkence edecekleri aşıkârdı. Biriyle karşılık beklemeden yakınlaşmak için bile iyi düşünme liydim. Zehir gibiydim. Yanıma yaklaşan ölse gene kurtulmuş olurdu. Gene de Tomas'ı kendimden asla yaklaşmayacak şekilde uzak tutmak zorundaydım. Hayatta kalmasını sağlamalıydım.

Vampirlerin kaçmamıza izin vermeleri de sorunlardan biriy di. Rüzgârda kaybolmuş gibi uçuştuklarını gördüm. Hareketleri çok hızlıydı. Bu zaman içerisinde Tony'nin darbe indirmek, yı lan gibi kıvrılmak ve beni uzak bir mesafeden vurabilmek için yeterli olanağı vardı. Vampirler, ölümlülere karşı silah kullan mazlardı fakat Senato saldırıların doğal gözükmesini istiyordu. Bu yüzden adamların, çoğı silah taşıyordu. Benim de silahlı ol

duğumdan şüphelenmiş olabilirdi fakat ne kadar kötü bir tetikçi olduğumu bilmemesine karşın silahımdan korktuğundan şüphe ediyordum. Tek umudum onu yavaşlatmaktı. Hayır, henüz ölmemiştim çünkü dışarıdaki her kimse, ona oyunu sürdürmesi tembihlenmişti. Sekizi kırk üç geçe öleceksem, bu değişmeyecekti. Kâhinime son bir görü ayarladım ancak bu sefer ona hiç iş düşmedi, diye soyuna anlatan Tony'nin sesi kulaklarıma doldu. Beni bura da öldürüp Peachtree'ye taşıyıp taşımayacaklarını merak ettim. Belki de beynimi yıkayıp mezbahaya giden koyunlar gibi kendi ayaklarımla gitmemi sağlayacaklardı. İki hikâyeye de meraklı değildim.

Kuru dudaklarımı ıslattım. 'Tamam, şöyle yapalım. Bunu giy ve paltonu al. Saçını da topla.' Mike'ın rafa bıraktığı beysbol şapkalarından birini aldım. Gene de o kadar saç şapkaya sığmazdı. 'Sana kaptışonlu bir kaban bulmak lazım. Kimliğini saptamak çok kolay.' Belki de gotiklerden biri bize bir pelerin verirdi. Tomas'ı olduğundan farklı gösterip, vampirler bana yoğunlaşmışken onun rahatça kaçmasını sağlayabilirdik.

'Cassie, dinle. Şimdi...' Tomas'ın söylemek üzere olduğu şeyi asla öğrenemedim çünkü tam o sırada içeri girdiğimiz kapı kilidi yokmuş gibi sonuna dek açıldı ve beş devasa vampir odaya daldı. Şişkin kasları, geniş omuzları ve yağlı saçlarıyla maça girmiş savunma oyuncularını andırıyorlardı.

Bir an için, hepimiz birbirimize baktık. Öldüğü halde canlananların heybetinin pek bir önemi yoktu ancak Tony gözdağı vermeleri için onların kocaman olmalarını istiyordu. İşe yarıyordu, gözüm korkmuştu. Kibarlık etmek için gerçek yüzlerini maskeyle gizlemeleri bile yardıma olmamıştı. Ava çıktıklarında suratlarının aldığı ifadeyi iyi bilirdim. Yeterince

gördüğüm halde hâlâ rüyalarım girerdi. Kötü rüyalara endişelenmeye hâlâ vaktim olup olmadığını merak ederken, bulanıklaşarak yaklaştılar. Bir tanesinin kalbinin yakınlarına attığım kurşun onu dur

durmadı ki durdurmasını da beklemiyordum zaten. Yine de fark etmezdi, beş katil vampiri sıraya dizmeyi hayal etmiyordum. Bu garip yaratıklarla baş etmeye gücüm yetmezdi. Tony düşündüğümünden de çok kızmıştı.

İkinci Bölüm

Silahım zorla elimden alındı ve yüzükoyun duvara yapıştım.

Aynı anda, dirseğim kırılmasından korkacağım kadar geriye doğru büküldü. Neler olduğunu göremiyordum çünkü yüzüm donakalmıştı fakat dönen metalleri andıran sesleri duyabiliyordum. Öfke dolu bir kükreme yükseldi, sonra da artan bir kuvvet, vücuduma kıvılcım parçacıkları değdirerek odanın içinde dalgalandı. Eğer nefesim yetseydi hem hissettiklerim için hem de pislikler kaçmama fırsat vermedikleri için çığlığı basardım. Tony peşimden vampirleri göndermekle kalmamış, bunu yaparken adamlarını en iyilerinden seçmişti. Beş vampir bir araya gelse bile bu kadar gücü barındıramazdı. Bunu yapan ihtiyar bir moruk da değildi.

Çoğu vampir ölümcül dünyada yaşarken bir nevi esir işlevi görürler. Görevleri, onların kaçmamasını ve işlere asla itiraz etmemesini sağlayan efendilerine hizmet etmektir. Fakat bazıları, özellikle de güçlü bir iradeye sahip olanlar, zaman içinde güç kazanırlar. Usta unvanına eriştiklerinde diğer vampirlerin onlara hizmet etmesini sağlayabilirler ve üstleri tarafından özerklik kazanırlar. Yedinci seviye, usta seviyesinin en düşüğüdür ve çoğu bu seviyeyi atlayamaz fakat geçenler de her yeni kademede yeni kabiliyetler ve daha çok özgürlük kazanır. Hayatım boyunca usta

vampirlerle, özellikle de Tony gibi üçüncü seviye olanlarıyla birlikteydim ve çoğunun keyfinin kaçtığına şahit olmuştum. Fakat daha önce derimde yarıklar açan bir güçle karşılaşmamıştım. Tony'nin kendinden üst birinci ya da ikinci seviye bir vampirle suikastı üstlenmesi için konuşmuş olması imkânsız gözüküyordu ki hedefteki ben olunca bu pek de sorun gibi gözüküyordu fakat onların başka açıklaması yoktu.

Tomas'a, işe yaramayacağını bilsem de kaçması için seslendim. Vampirim, bu seslenmelerden yeterince acı çekmediğime karar vermiş olmalı ki kafamı duvara doğru indirerek ezdi. Şanslıysam, beni kendine çevirmeden önce boğarak öldürür diye düşündüğümü hatırlıyorum. Olanlar gecemi şenlendirmemişti ancak sonsuza dek Tony'nin çirkin suratına bakmaktan iyiydi.

Bir saniye sonra, bakışlarımda uçuşan benekler görmeye ve kulaklarım uğuldamaya başlarken, vampir yüksek bir çığlık attı ve aniden baskı azaldı.

Nefes nefese dizlerimin üzerine çöktüm, parçalara ayrılmış gibi feryat ederek, yenilgisini gösterirken, boğazımı yakan derin bir nefes almaya çalıştım. Sorununun ne olduğunu çözene kadar birkaç saniye geçti; bu her gün başıma gelen bir şey değildi. En büyük ipucu sırtımdan akan sıcak akıntıydı. Sanki birisi sırtımdan aşağı ısıtılmış yağ dökmüştü. Diğer bir işaret ise, vampirin kolunun ve göğsünün bir kısmının cızırdayarak ve patlayarak etini yakarken, altın gibi parlak çizgiler bırakarak ilerlemesiydi. Oluşan erimiş iz, silahımdan çıkan meralinin girdiği ve ilerlediği göğsündeki küçük çentiği bulanıklaştırdı. Ona hareketsiz bir şekilde şok içinde bakakaldım. İzlerin şeklinden kalkanımın işe yaradığı anlaşılıyordu.

Kinayeli bir şekilde, en başta Tony'nin bunları tenime sürdüğünü düşündüm. Her zaman kandırıldığını düşünmüştüm çünkü beş köşeli yıldız şekli ben büyüdükçe genişlemişti ve sırtım ve omzumun bir kısmı bu çirkin dövmeyle kaplı olarak kal

mıştı. Her ne kadar deseni çok fiyakalı olmasa da, gene de işe yarıyordu. Ancak, bana saldıran vampirin usta olmadığı açıktı. Bütün o güçlü enerji arkamızdaki başka bir yerden geliyordu. Fakat bedenimi ören kişisel kalkanımın bu adamlara karşı gelebilecek ne tür bir cesareti vardı, bu tartışmaya açıktı. Yaptıklarının bu kadarıyla bile yeterince etkilenmiştim. Kalkanımın daha önceki alev alışı sözde saldırganın kolunu yakmıştı ve bu küçük yanık sayesinde kaçmayı başarmıştım. Ancak o sıra karşımdaki kişi çantamı çalmaya çalışan öylesine biriydi. Belki de kalkanım karşındaki kişinin gücüne bağlı olarak kendi gücünü de arttırıyordu. Bunu öğreneceğim için canım sıkılıyordu.

Kalkanlar hakkında bilgi sahibiydim çünkü Tony işi ve evi etrafında güvenliği sağlamak için onları kullanırdı. Uç kategoriye ayrıldıklarını biliyordum. Çekim alanındakiler, enerji kalkanları ve emniyeti sağlayan kalkanlar. Çekim alanındakiler, Tony'nin yasa dışı işlerinde gizleme görevi görenlerdi, diğer bir deyişle her an görevdeydiler. Enerji kalkanlarının işi daha karmaşıktı. En iyi hallerinde, stresi azaltan ve sorunlarla baş etmeyi sağlayan sakinleştirici haplardan bile daha etkiliydiler. En kötü hallerinde, yani Tony'nin onları kullandığı tarafları, Tony'nin önemli iş görüşmelerini etkileme özellikleriydi. Kalkanların çekim alanındaki herkes, çok yumuşak davranmaya ve Tony'nin her istediğini onaylarken insafsız yolların bela getirdiğine karar verirdi. İki tür enerji kalkanı vardı. Kişisel kalkanlar ve gardiyanlar. Ben çok küçükken Eugenie, beni ilki konusunda eğitmişti. Onlarsız, hayaletlerin bile ruhlarını sezebilir, küçük enerji ışınları asırlar önce buradan bir ruhun geçtiğini fısıldayabilirdi bana. Büyüdükçe, bu duygulara daha da yakınlaştım, belki de nedeni Tony'nin malikânesinin Hint mezarlığı ve sömürge kabristanı arasında sıkışıp kalmış olmasıydı. Eugenie dersler sırasında aklımın sürekli havalarda olmasından bıkmış olmalı ki; onlardan korunmam için bana kişisel koruma kalkanı örmek için gereken

leri öğretti ve bazı insanların aura olarak adlandırdıktan enerji alanımı hissetmemi sağladı. Nihayetinde, kalkanlarım ruhlar dışındaki her şeye sızarak otomatikleşti.

Ancak, kalkanlar onları inşa eden kişi kadar güçlüdür; onlar kişisel güce neden olurlar ve çoğu ruhsal ya da fiziksel saldırıya karşı çıkmaya yeterli değildir. İşte burada koruyucular

devreye girer. Büyücülerin ustalıklarıyla kurulmuş; kişileri, maddeleri ve mekânları korumak için tasarlanmışlardır. Kötü niyetleri sahibine geri göndererek tehlikeyi defedebilirler ya da benimki gibi durumlarda zarar verme amacıyla yaklaşanın acılar içinde kıvranmasını sağlayabilirler.

Bu tip kalkanların önemi doğaüstü cemaatte büyüktür. Tony bir keresinde kalkan yapanlardan birine, yasadışı madde taşıyan gemi konvoyuna eşlik etmesi için tasarladığı kalkan karşılığında küçük bir servet ödemişti. Kalkanı yapanın taşınanları yetkililerin aramaya heveslenmedikleri cinsten çöp yığını gibi göstermesi beklenmişti. Fakat işçi çok genç ve tecrübesizdi. Bu yüzden gemiler limana yaklaşırken kalkanlar başarısız oldu. Yük gemisi yolunu, adam da hayatını kaybetti. Kendi kalkanım yapıldığında olayı hatırlamayacak kadar gençtim fakat bunu tasarlayan ne yaptığını çok iyi biliyordu. Tony indirim istediği halde bu işe çok para dökmüş olmalıydı.

Gözlerim, kızarmış vampir eti kokusundan yanmaya başlamıştı. Bu her gün burnuma çalan bir koku değildi. Hareket edebileceğimi fark etmeden önce kısa bir süre öğürdüm. Tamamen vazgeçmeden ve raflara göz gezdirmeden önce silahımı bulmak için etrafıma delice bakındım. Dokuz milimetrelik alet görünürlerdi yoktu ve kapıya kadar onsuz gitmem imkânsızdı. Ardına saklandığım kutularla kimseyi uzun süre kandıramazdım. Silahım yoktu. Saklanacak yerim de yoktu. Görünürdeki sadece eğrilmiş kalkanımdı. Cesaretli olmaya karar verdim. Bu aynı za

manda kaçmak ve saklanmak anlamına da geliyordu. Koridora doğru yürümeye başladım.

Usta vampirden bir anlığına da olsa kaçabilirsem, belki de bodrumun tadilatla olan odasına açılan kapıya ulaşabilirdim. Kulübün başka hiçbir odasıyla bağlantısı yoktu ancak barın arkasındaki duvara bitişikti. Gözlerden uzak kalırsam, vampirlerin duyulan sersemlemler ve bara geri döndüğümü düşünebilirlerdi. Eğer akıllılık yapıp adamlarından birini arka tarafa dikmezse, arka taraftan kaçmak için bana birkaç saniye verirdi. Ancak bunu yapsa bile, kalkanım daha düşük seviye bir vampirle baş edebilirdi. Belki de edemezdi.

Sonunda, kapıya ulaştım fakat arkamdaki çarpışma ve insanlık dışı çığlıktan önce kapıyı açmayı beceremedim. Yoluma düşen bir ya da birkaç katil vampir görmeyi umarak omzumun üzerinden arkama baktım. Koridordan aşağı kayan kişi Portia'ydı. Kavganın seslerinin farklı birçok koridordan geldiğini anlamam birkaç saniyemi aldı.

'Sana yardım edeceğimi söylemiştim, Cassie.' Yüzü heyecandan ışıltı saçıyor ve arkasındakine işaret etmek için dönerken başı etrafındaki lüleler aşağı yukarı sallanıyordu. Görünen o ki; tüm konfederasyon takımı depoya çöreklenmişti ama asıl şaşırtıcı olan hepsinin oraya nasıl sığıldığıydı. Bu hileyi daha önce de görmüştüm. Metafizik bazen fizik kurallarına üstün gelir. Gene de çok etkileyiciydi.

Uzun bıyıklı, atak bir yetkili eğilerek beni selamladı.' Yüzbaşı Beauregard Lewis hizmetinizde, efendim.'

Ancak ben cevap veremedenden önce, bir vampir ellerini yüz başının şeffaf bedeninin içinden geçirerek beni boğazımdan ya kaladı.

Beauregard kılıcını çıkardı. Bir saniye kadar ne yapacağını düşündüm ta ki vampirin kolunu dirseğinden ayıran bir an

lık darbeyi görene kadar. Acı bir çığlık attı; benim çığlığım ise onunkinden farklı olarak her tarafımın kanla kaplanması ve kesik kolun hâlâ boğazımı tutuyor ve parmaklarıyla soluk borumu arıyor olmasından dolayıldı. Vampirler kelleleri bedenlerinden ayrılınca ve kalpleri sökülüp alınınca dek can vermezler. Böylece kol ona verilen son görevi yerine getirmeye yani beni boğmaya uğraşıyordu. Beauregard onu engellemeye çalışıyordu fakat dokunuşları içimden geçip gidiyordu.

Görü yeteneğim o gece ikinci kez teklerken "Üzgünüm efendim" dedi. 'Bu darbeyi engellemek için tüm gücümü kullandım.' Üzülerek, kafasını yere eğdi.

'Zaman bizden çok şey aldı.' Bir şey söylememi bekleyen gözlerle baktı fakat nefes alınamayan ve gözbebeklerinde fişekler çakan anlarda ona yakın hissetmem imkânsızdı.

Vampir bana doğru bir hamle daha yaptı fakat Portia güneş şemsiyesiyle ona çelme taktı. 'Yakala onu!' diye bağırdı ve olanları şimdiye dek sessizce izleyen tabur, bir hamlede kara bir nehir halinde hareket etti. Beyninizin gözlerinize bu gördüklerinin aslında var olmadığını iddia ettiği fakat gözlerin buna karşı çıktığı anlardan biriydi. Birileri bulan bölük borulardan akan yağmur suyu misali tek noktaya odaklandı. Boru aynı amaç için tasarlanmış olmasa da, bu fikri sevmezdi. Vampir, rafları sektirmeye başladı. Teni giderek morarırken, dirseğinden sarkan et parçası görünümüne tek koluyla saldırıda galip gelebilirmiş gibi bir hali vardı.

Boğazıma yapışmış parmaklardan kurtulmayı başarıp yere fırlattığım anda kol, koridorun sonunda bekleyen bir heykel gibi donuklaşıp, hareket etmeyi durdurdu. Dikkatimi ona vermişken, yerde anlamsızca ilerleyip beni yakalamaya çalışan kopuk kol aklımı başımdan aldı. Olanları tam olarak anlayamamıştım. Fakat tahminim, hayaletlerin vampirin her parçasını dondurarak onu buza çevirdiği yolundaydı. Hayaletlerin, bu inatçı beden

den nasıl kaçacaklarını düşünmeye başlamışken, birden patlama meydana geldi. Şarap şişesini kaptığım gibi koluna vurmaya başladığımdan, hadiseyi kaçırdım. Tek hatırladığım, vücuduma dolu taneleri gibi çarpan, donmuş vampir parçalarıydı.

Portia tiksindirici zemine değmemeye çalışarak sürüklendi. Dantelli şemsiyesini çevirerek, bana doğru işaret etti. 'Gitmeliyiz, Cassie. Çocuklar çok yoruldu. Dinlenmeleri lazım. Ancak bilmeni isteriz ki, harika vakit geçirdik.' Beauregard'ın kolundan tutup, karşılıklı reverans yaptıktan sonra vampir kalıntılarıyla dolu kalabalıkta kayboldular.

Sersemlemiş halde, dağılmış çamurla kaplı yolun ortasında oturdum ve boynumu ovmaya başladım. Vampir kalıntılarının yüzüme çarptığı yerler sızlıyordu ama asıl sorun

boğazımdaki acıydı. Yutkunamamak beni endişelendirdi. Orada vampir parçalarının eriyip dağılmasını izleyerek epey durmuş olmalıydım ki, Tomas koridorun sonunda beliriverdi.

'Acele et!' Bileğimi kavrayarak beni odanın ortasına kadar çekti. Vampirin büküğü bileğimden tuttuğu için acıyla ama onu tekrar canlı görebildiğim için de heyecanla haykırdım, ikimizi de çıkmaza sokmuştum ama şimdi tek soru işareti Portia'nın grubu yanımda olduğuna göre, vampirlerle kimin dövüşmüş olduğuydu. Eline kan bulaşmıştı ve bir an kanın ondan geldiğini sandım fakat yarası filan yoktu. Çılgılığımı onu irkiltmiş olmalıydı ki aniden bileğimi bıraktı ve attığım çılgılığın boğazımda bıraktığı hırıltı ve tıkanmayla yere yuvarlandım. Sonrasında, bileğimi korumak için göğsüme bastırıp, kusmamaya çalışırken birden karşıya baktım.

Tek hareket edebilen, bir kolu kopuk ve göğsü kalkana yem olurken tuhaf sesler çıkaran ilk hücumcumun dışında, duvara asılı kalmış gibi rafların arasına sıkışan vampirdi. Mike'ın kulübe uygulamış olduğu kent. ambarı tasarımından arta kalan metal levhaları da içeriyordu. Bunlar bir tasarımcının metal kaplama

fikirlerinden biri değildi, gerçektir. Mike'ın takarken çok dikkatli olması gereken bildiğimiz kalın, sivri uçlu parçalardı. Raflar sallanınca, metal tabakalar da denge kaybedip, vampiri bir dilim ekmek gibi kesip atarak ölümcül güllelere dönüşmüşlerdi. Yemini iyice almış olmalıydı ki; kanını bolca akıtarak yere kırmızı bir halı gibi serdi.

Hayaletlerden hiçbiri ne kellesini kopartmıştı ne de kalbini sökmüştü ama yine de korkunç yaralarına rağmen yaşamaya devam ediyordu. Bana doğru bakıyordu ve tek eliyle tuttuğu silahını kaldırmaya çabaladığını gördüm. Tomas bunu fark etti ve duraksamadan ona doğru yürüyerek vampirin midesine saplanmış metal levhayı söküp attı. Metali hızlıca yere indirirken, ağzım açık bakakaldım. Birkaç saniye içerisinde yerde yatan bir insanı değil de, bir yığın pişmemiş hamburger köftesini andırıyordu.

Vampirin gözleri nefret saçıyordu. Doğrandığı anda neler olduğunun farkındaydı. Ben ise ne çılgılık atabiliyor ne başka bir şey yapabiliyordum. Daha önce de böyle zor anlar yaşadım fakat yaşam değiştiği anda geride kalan acılan unutmaya meyilli bir sinir sistemimiz mevcut. Tomas'ın kulağı tırmalayan bir sesle vampirin kellesini vücudundan ayırmasını izledim ve tuttuğumun farkında bile olmadığım soluğumu bıraktım. Yaşıyorduk. İnanamıyordum ve anlam veremiyordum.

Tony'nin yanında yetişmek bana şiddete karşı hoşgörü kazandırmıştı. Böylelikle çok fazla sarsılmadım ta ki; vampirlerin kalplerinin olduğu yere açılmış büyük olukları fark edene dek. Vampirlerle başa çıkmak için onlara kazık çakmak bilindik ve en eski yöntemlerden biridir ancak bu şekilde yapıldığını asla görmediğim halde kalbi sökmek de işe yarıyordu. Tomas'a baktığımda böyle bir manzarayla bir daha karşılaşmamayı umuyordum ki birden bulunduğumuz oda çökmeye başladı.

Normalde, görü yeteneğim devreye girecekse, öncesinden bir uyarı alırım. Görülerimi asla engelleyemem fakat öncesinde gelen otuz saniyelik akıl karışıklığı, normal görüntülerden kaçmamı ve zihinsel olarak hazırlanmamı sağlar. Bu sefer ise sanki zemin kendini bıraktı ve uzun bir karanlık tünele girmiş gibi aşağı kaydım. Aşağı indiğimde, Tomas, benden iki metre ötede mavi gökyüzünün devamı gibi duran çimli bir alanda duruyordu. Cildi, güneş kremi ışıltısı yerine cilalı yanık olmuştu ve üzerinde gotik kıyafetleri değil de kolsuz, kirli ve ruhsuz bir entari vardı. Gene de bu o'ydu. Gözleri karanlıktaki mücevherler gibi vahşi vahşi parıldıyorlardı ve yüzündeki ifadeden zafer okunuyordu. Bir grup benzer giyimli adam, şampiyonluklarını kutlar gibi etrafını sarmışlardı.

Dalgalar yakınlardaki rengi atmış siyah kayalıkları dövüyordu ve meltem karaya soğuk bir rüzgâr gönderiyordu. Etrafta uzanan cesetler dışında sade fakat güzel bir manzaraydı. Düşük bütçeli korsan filmlerinden fırlamış, beyaz uzun kollu koton gömlek, keten kahverengi kısa pantolon ve kirli çoraplarıyla Avrupalı tiplerdi. Ayakkabıları ayağında değildi ve saçları en az yüz ifadesi kadar vahşiydi.

Olanları dehşetle izlerken, Tomas adamın inip kalkan göğsüne, kaba tunçtan bir bıçak sapladı ve boyundan kanuna dek yararak bir kesik oluşturdu. Yaradan çıkan ısıyla birleşen soğuk hava, dalların kırıldığı gibi kaburgalarının çatırdadığını görmemi engellemeyecek kadar ince bir bulut oluşturdu.

Titreyen kalbi söküp, havada tutunca parlak bir kan gölü ellerini çevreledi. Sonrasında anın tadını çıkararak, yavaşça ağzına götürdü. Dişleri, halen çarpmaya çalışan titrek ete batınca, atar daman yırttı ve kan yüzüne ve çenesinden aşağıya sel gibi aktı. Boğazının boşluğundan aşağı kanlar birikip şelale misali akarken, kıpkırmızı parmaklarını geride kan lekeleri bırakarak entarisinin göğsüne indirdi. Yüzündeki sanki savaş boyasıydı.

Boğazını sarstı ve olayı izleyen yandaşlarının neşeli bağışları eşliğinde yutkundu.

Bir tür ses çıkarmış olmalıydım ki; bana baktı ve kan kaplı dişlerini göstererek sevimsiz bir şekilde gülümsedi ve paylaşmamızı önererek iğrenç et parçasını uzattı. İleri bir adım atınca, tüm dikkatler bana dönmüştü. Onu durduramayacak ya da kaçamayacak durumda olduğumdan, kan kaplı el sunduğu iğrenç parçayla yakınımaya geldi. Tutukluğum dağıldı ve bir çılgılık attım.

Boğazım yandı fakat çılgılığımı durduramazdım. Görülerim dağıldı ve kendimi tekrar depoda anında eski haline dönen Tomas'a çılgınca bakarken buldum. Dili, ağzının kenarındaki o ana dek fark edilmeyen kan damlalarını yalamak için dışarı çıktı. Avazım çıktığı kadar bağırmadan önce, eski alışkanlıklardan kolay vazgeçilmiyor, diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Ellerini, zararsız olduğunu göstermek için bana doğru uzatarak bir adım attı ve elleri tekrar tertemizdi. Yaklaştıkça, avucunun içine gömülmüş kan lekesi çöle düşen su damlası gibi vücudunda kaybolarak yok oldu. Bir yengeç gibi geri geri seğırtmeye, ağlamaya ve sövmeye

başlamıştım fakat umurumda değildi. Kana bata çıka kaydım ve yere düştüm. Bacaklarımın, botlarımın ve çoraplarımın kan gölünde yüzdüğünü görünce daha da güçlü bir çığlık salıverdim. Tomas sakince konuşarak, ürkek bir tayı ehlileştirir gibi yavaşça yanıma yaklaştı. 'Cassie, lütfen dinle. Biraz zaman kazandık ama şimdi gitmeliyiz. Dışarıda diğerleri var.'

Tekrar kaydım ve sert bir şeyin üzerine düşerek kalçamı incittim. Beynimin hâlâ mantık barındıran kısmı üzerine düştüğim cismi şeklinden tanıması üzerine, arkamdan silahımı çıkar dım. 'Yaklaşma yoksa ateş ederim.' Silahımı Tomas'a doğrulttum ve elimde tutuşumun titrekliliğine rağmen dediğimi yapacağımı anladı. Genellikle yumuşak, sıcak ve aydınlık bakan gözleri siyah mat bir ayna görünümündeydi. Göllerinden geçenleri gö

remiyordum, görmek de istemiyordum. Hayır, kesinlikle istemiyordum.

'Cassie, beni dinlemelisin.' Yakışıklı suratına baktım ve bir yanımda eski bir görüntünün koparak yok olduğunu izlemek için duraksadı. Sonunda iyi bir şey yaptığımı düşünmüştüm. Birine yardım etmiştim. Her yaptığının acıyla sonuçlandığını izlemek yerine birinin hayatını kurtarmıştım. Gerçek olamayacak kadar güzel ve fazla iyi olduğunu tahmin etmeliydim. Sırtım kapıya çarpınca Cassie, kızım, artık uğraşma, diye düşündüm. Belki de küçükten başlamalısın, bir dahaki sefere kedi yavrusu filan al. Bir dahaki sefer için şansım olmadığını biliyordum.

Kapının ardından gelen gümbürtülü müzik bile kulağıma cennet ezgileri gibi geliyordu. Kalabalıkta kaybolmak, kendimi sokağa atmak ve deli gibi koşmak istiyordum. Gizlenme konusunda ustaydım ve turistlerin bulunduğu civarlarda, neşeli cuma gecesi izdihamında araya karışmam daha kolaydı. Uydurma bir isimle, bir banka hesabım ve otobüs terminalinde içinde ne idüğü belirsiz kıyafetlerimin olduğu bir kilitli dolabım vardı ve arka sokağın on beş blokluk çevresi ezberimdeydi. Tomas'dan bir kurtulsam, kolayca kaçabilecektim.

Kendimi sabit tutmak için kapıyı yavaşça kaydırdım ve yüksek topuklarıma lanet okudum. Eteğim yukarı kaydı fakat Tomas'ın son umursayacağım kişi olduğunu düşünerek düzeltmeye uğraşmadım. Kana batmış elimi arkaya uzatarak sonunda kapı kolunu buldum. Açılışında takatsiz bacaklarımın üzerinde düşer gibi olsam da, kapıyı arkamdan çarparak bara karıştım. Derin bir oh çekemedim ve vücudum kusmak ister gibi sarsıldı ama dayandım. Şu anda buna zamanım yoktu.

Işık gösterisi başlamıştı, zıplayan ve dönen dansçılar elektronik flaşların göz kamaştırıcı cümbüşünde kamçılanıyorlardı. Titreyen ritim ve kalabalığın gürültüsü beni sağır etti fakat Tomas'ın geri döndüğünü bilmem için duymama gerek yoktu.

'Flaşlar üzerimdeki kan renklerini, yıkayarak arıtıp siyah ve gümüş rengine çevirdi. Ne kadar normal gözükmediğimi düşünsem de, ışıklar panik halinde kaçmaksızın kalabalık arasına karışmamı sağladı. Her çıkış yoluna düşen kalkan ilerliyor ve koşarken düşünmeye çalışıyordum ama beynim yerinde değildi ve tüm içgüdülerim 'Daha hızlı!' diye bağıırıyordu.

Denedim, çünkü onun beni yakalamasından başka yapabileceğim bir şey yoktu ama gene de bunun yeterli olmayacağım biliyordum.

Dans pistini yarılamıştım ki, Tomas beni sıkıca tuttu. Beni yüz yüze olacağımız şekilde kendine çevirdi ve elini sırtımda kaydırarak vücutlarımızı birleştirdi. Geri çekilemediğimi fark edemeyen biri bizi görse, dans ettiğimizi zannederdi. Silahı tuttuğum elimi sıkıca tutarak aşağı indirmeye ve kendinden uzak tutmaya çalışıyordu. Zaten ateş etmeyecektim. Avucum öyle terlemişti ki; zaten tutmakta zorlanıyordum ve etrafta bu kadar insan varken ateş edemezdin. Bunun yanı sıra, tahminimde yanılmadıysam, kurşun onu sinirlendirmekten öteye gitmezdi.

Parmakları, çıplak omurgamdan yukarı çıkarak kişisel kalkanımın ana hatlarında son buldu. Köşelerini hissedebiliyordu. 'Bu hikâyeyi duymuştum ama hiç inanmamıştım.' Sesi korkuyla karışık saygı barındırıyordu. Sağır eden müziğe karşı dediklerini duyabiliyordum ancak konulmaya meraldi değildim. Ondan kurtulmaya çalışarak döndüm ve işe yaramayan kalkanıma lanet ettim. Önceki kavgadan takati kalmamış olmalıydı ya da bu seviyedekilere işlemiyordu çünkü konu o olunca, tepki vermiyordu.

'Cassie, bana bak.'

Çocukluğumdan beri bir vampirin gözlerine doğrudan bakmanın seni kontrol etmesini kolaylaştırdığını bildiğim için ona karşı koydum. Depoda olanlardan sonra vampir olduğundan şüphem kalmamıştı. Şimdi de aklımı çelmesini istemiyordum. Anlaşılan, vampir alıcılarımın en yakınında durarak, aylarca insan taklidi yapmıştı. Üçüncü seviyenin altında bir ustayla karşı

karşıya olduğum açıktı ve bu da olasılıkları arttıyordu. Nadiren de olsa, onu gün ışığında dolaşırken görmüştüm ki bu Tony'nin bile güneş yanığından beterim göze almamak için yapamadığı bir şeydi. Seviyesi önem taşıymıyordu. Eğer isterse, her usta tek bakışla beni tavuk gibi gıdaklayabilirdi.

Eskiden, bu tarz şeylerden korunurdum ancak genellikle çantada kekliktim. Bana gelen hiçbir zararın öcü bile alınmazdı. Tek bildiğim, Tomas'ın beni yakaladığı için ödül alacağıydı. Tony intikamın bedelini ödemekten çekinmezdi ve ona ne kadara mal olduğum düşünülürse, ödemeyi seve seve yapacaktı. Tomas'ın diğer vampirleri öldürmesinin sebebi bu muydu? Ödülüne rakiplerin çıkmasını istememişti. Tony benim için ne kadar ödül biçmişti, merak ettim ve Tomas neden bu kadar zaman beklemişti.

Mücadele ederek, karşı koydum fakat kimsenin umurunda değildik. Sanırım bu berbat bir dansçı olmamdan kaynaklanıyordu. Tomas beni daha da sıkı kavradı. Ona çok az dokunduğum göz önünde bulundurulunca, böyle yakınında olmak garip geliyordu. Onun, Tomas olduğunu düşünmek daha da garipti. Beynim, onu arkadaşlar kategorisine koymuştu ve şimdi sapık katil vampirler klasörüne taşımakta zorlanıyordu. Beni tutuşu kafa

karışıklığıma yardıma olmuyordu. Elleri, yarı açık sırtımda aşağı yukarı gezinirken ve beni yavaşça ve şehvetle dans pistine çekerken arkadaştan öte bir havadaydı.

Efsanenin aksine, vücudu sıkıca benimkine yapışırken saten gibi pürüzsüzdü ama gene de vücudu çelikten meydana gelmiş olabilirdi, bu da ondan kaçmam için tek yoldu. Nabzım hızlandı ve başını uzatıp dilini boynumda gezdirmeye başlayınca bayılacağımı sandım. Yüzeyden nabzımı tadar gibi nazikçe tenimi öpmeye başlayınca, kalbim duracak gibi oldu. Kanım onu algılamış olmalı ki, rahat bırakılmayı beklercesine damarlarımda daha yavaş ve daha boğuk akmaya başladı. Küçük alanda toplanmış

bedenlerin ısıyla ilgisi olmaksızın kan ter içinde kaldım. Beni burada, yüzlerce tanışın gözleri önünde mi öldürecekti? Titreyerek bunu yapabileceğini düşündüm. Cesedimi dışarıya taşıyabilirdi ve kimse anlamazdı. Tomas sıcaktan bayılan oda arkadaşına özen gösteriyordu. Ne kibar adam ama!

Bunun olacağını bilmeliydim. Ne zaman birine güvensen, bana ihanet ederdi. Ne zaman birini sevsem, solar giderdi. Tomas zaten var olmadığına göre, örneklerim yerini bulmuştu.

'Lütfen bana karşı gelme.' Tenimde dolaşan nefesiyle ürperdim. Önerisi damarlarımda uyuşturucu gibi dolaşarak, tüm endişelerimi ve acımı yok ederek rahat ve umut verici bir şevkle donatırken düşünmemi de engelliyordu. Göz teması kurmadıkça his, o kadar güçlü değildi. Ancak havayla değil de suyla çevriliymişim gibi her harekette olması gerektiğinden daha da çok mücadele ettiğimi hissediyordum. Önemi yoktu. Çabalarım, yaralı bileğime keskin acılar vermekten ve Tomas'ı heyecanlandırmaktan başka işe yaramıyordu. Yüzünden pek bir şey okunmuyordu ama vücudu tamamen kontrol altında değildi ve kotunun içinde gergin olduğunu fark edebiliyordum.

Dudaklarını dudaktarıma değdirerek 'Niyetim seni incitmek değil,' diye fısıldadı. Anlamı olsaydı, suikastı onun yapmasının ya da beni Tony'e teslim etmesinin sonuçlarının aynı olacağını ona hatırlatırdım. Fakat ben daha bir şey söylemeye zaman bulamadan, dudakları tekrar benimkileri buldu. Kontrolünü kaybetmiş olmalı ki, öncekinin kibarlığından eser olmaksızın dudaklarını morartırcasına öptü.

Beni kollarıyla sararak bedeninin her noktasına bastırdı ve açlıktan ölen bir adam gibi umutsuzca öpmeye başladı. Güçlü elleri sırtımdan aşağılara, kısa deri eteğime doğru kayınca, eteğimi yukarı çekti. Beni yerden tamamen kaldırarak beline yerleştirdi. Böylece, düşmemek için bacaklarımla beline sarılmak zorunda kaldım. Duyusal olarak doymuştuk ki, şimdi de geri geri dans

ederek depoya doğru gidiyorduk. Anlaşılan, suikast gizli olacaktı.

İlk enerji patlamasını yayarken, beni hâlâ öpüyordu. Parmak uçlarıma dek titredim. Ya konsantrasyonu dağılmıştı ya da artık kendini korumak umurunda değildi. Neden olsun ki ayrıca? Buradaki tek duygusal kişi bendim ve onun ne olduğunun da farkındaydım. Herkese aynı görünebilirdi ancak sadece ben onun teninin erimiş altına batırıldığını ve karanlık odada küçük bir güneş gibi parladığını bilebilirdim. Yaydığı enerji dönerek bizi çevrelerken kollarımdaki ve ensemdeki tüyleri diken diken etti. Hava ağırlaşmıştı, sanki fırtına öncesindeki gibi bir hal almıştı. Birdenbire her şey daha berrak, apaçık ve daha sivriydi. Tüm bu kuvvet sonunda odak noktasını bulmuştu. Okyanus akıntısı gibi beni kavrayarak, bir dalgadan diğer dalgaya sürükleyerek neye direndiğimi unutmamı sağlamışta.

Beni öpmeyi bırakıp, ağzını tekrar boynuma doğru götürdüğünde, istemsiz bir itiraz sesi çıkardım. Ancak bu sefer umursamadım, barın yakınındaki ışıklardan saklamak için saçlarının, kirli tişörtümü kapattığının farkında olduğum halde bu bana çok narin bir davranış gibi geldi. Tezgâhın arkasına doğru yol alırken, siparişleri alan Lucille bana şaşırmış fakat onaylamış bir bakış attı. Yardım istemeye çalışmadım. Lucille'in beni, ustadan düşük seviye bir vampire karşı bile koruyamayacağı açıktı. Gerçek şu ki umursamıyordum. Tomas benim aptallaştığımı düşünmüş olmalıydı ya da riske girmek istemiyordu. Beni yeniden öptü ve nedenleri ne olursa olsun yaptıklarının bilincindeydi. Dudaklarının ipeksi dokunuşu düşüncelerimi daha da karmaşık hale getiriyordu ve sonunda beni bıraktığında öyle sersemlemiştim ki onunla göz göze gelmek istemiyordum. Beynim bir anda donakaldı, Tomas dışındaki tüm düşünceler beni terk etti. Sanki beynime bir düğme yerleştirilmişti. Işıklar bulanıklaştı ve müzik kesildi ta ki tek gördüğüm onun yüzü ve tek duyduğum kulak larımda zonklayan nabzımın atışı olana dek.

Neden gözlerinin bu kadar baştan çıkarıcı baktığını daha önce fark etmemiştim? Siyah ipek kirpikleri, barın ışıklarının gözbebeklerinde oynattığı küçük ateşleri çevreliyordu. O bakışlarda yakaladığım ateş içimde bir şeyleri harekete geçirdi çünkü ellerim, kendi istekleriyle harekete geçip gömleğinin zayıf engelini aşarak karnında gezmeye başladı. Tek önemli olan bu ipek gibi bedeninin altında yatan güçlü kaslardı. Tek istediğim ellerimi boynunda dolaştırıp, oradan simsiyah saçlarına uzanmak ve gerçekten görüldüğü kadar yumuşak, kalın ve gür olup olmadıklarına bakmaktı. Sonrasında, gömleğinin boş yerlerinden gözüken göğüs ucu tüm dikkatimi dağıttı. Tadının görüldüğü kadar iyi olduğunu ve benim dokunuşlarım altında dudaklarımda ve dişlerimde sertleşeceğini keşfettim. Tüm bunları düşünürken, Tomas'ın beni depoya taşımaması ve kapıyı ayağıyla kapatmasını güçlükle fark ettim.

Derin ve tüyler ürperten bir nefes alarak benden uzaklaştı. Kendi sesinin aksine, kısık sesle konuşmaya başladı. 'Silahı bana ver, Cassie. Yanlılıkla ateşlenebilir ve biri yaralanabilir.' Sesinin haşın ve düz tonu kafamı toparlamamı sağladı. İlk saldırganın yerde yattığını görünce iyice kendime geldim. Kalkan tarafından üçe bölünmüştü. Cesedinin enkazında, tahta zemine yapışmış beş köşeli yıldız dövmesinin kararmış parçalarını görebiliyordum.

Görüntüye bakarken sersem ve oldukça garip hissettim. Birden aklıma bir espri geldi: 'Biri yaralanabilir.' Hakikaten, komikti.

Silahım sırtına doğru sallanırken düşmemek için Tomas'a tutundum. Onu güçsüz elimden alarak bir yere sokuşturdu. Nereye koyduğunu göremeden birdenbire kayboldu. Bana endişeli gözlerle bakarken birden komik gelmeye başladı. Kıkırdamaya başladım. Tony'nin ona yüklü bir ödeme yaptığım umdum; zira o isyankârdı.

'Cassie, istersen seni taşıyabilirim ama şimdi gitmemiz lazım.' Duvardaki saate baktım. Saat sekizi otuz yedi geçiyordu.

'Bak, hazırlanmamız için zamanımız var.' Hâlâ kıkırdıyordum ve sanki çıkan ses bana ait değildi. Birden kendimi kaybettiğimi sandım ki, Tomas hareket etti. Hatırladığım tek şey beni tekrar kollarına alması ve dışarı taşımasıydı. Karanlık sokakta, lambalarının tek bir gümüş çizgi haline gelerek bulanıklaştıklarını sanacağım kadar hızlı koşuyordu. Bir saniye sonra, iki karaltı iki taraftan bize katıldı.

Dünya hızla dönerken, Tomas, 'Uyu' diye emir verdi. Çok yorgun olduğumu ve uyumanın iyi bir fikir olduğunu fark ettim. Gökyüzü bizimle buluşmak için aşağı inmişti ya da biz yıldızlara ışınlanıyorduk. Başım döndüğü halde kendimi rahat ve güvende hissettim. Uykuya dalmadan önce rüyadaymışım gibi, ölümlerin içinde bunun hiç de fena olmadığını düşündüğümü hatırlıyorum.

Üçüncü Bölüm

Yorgun, her yerim ağrıyarak ve çıldırmış bir şekilde uyandım. Tomas'ın üzerime eğilmesi ruh halimi düzeltmedi. Böylelikle boş ve baş aşağı bakan suratı, ilk gördüğüm şey oldu. Düzleşip oturur konuma geçmeye çalışırken 'bırak beni' diye ciyakladım. Odanın dönmesinin durmasını beklemem birkaç dakikamı aldı ve durduğunda, gördüğüm karşısında korkum azalmıştı. Harika. Cehennemin bekleme odasıydım. Küçük oda kırmızı kumtaşından yapılmış ve yalnızca duvarlardaki tek tük korkunç aplikler tarafından aydınlatılmıştı. Aplikler de kenetlenen bıçaklardan yapılmıştı ve Azrail'in el fenerine benziyordu. Bu görüntü, olduğum yerin birçok güçlü kalkanla çevrili olduğunu söyledi. Bunlar hem de elektrikle işlenmiş güçlü kalkanlardı. Bu haber hiç iyi değildi.

İdam aletleri dışında bu oda işkence odası olarak iyi iş yapardı çünkü içinde yalnızca yattığım siyah deri rahatsız koltuk ve başucunda birkaç derginin bulunduğu komodin bulunuyordu. Dergilerden biri bir Oracle sayıydı. Newsweek ne ise, Oracle da doğaüstü dünya için oydu. Sadece her bekleme odasında yaşandığı gibi bu sayı da birkaç ay öncesini gösteriyordu. Diğer dünyada olacaklar yeni hayatımı etkileyebilir düşüncesiyle, Atlanta'daki bir kafeye okumak için uğramıştım. Bu sayının baş

makalesinden, büyülu tıp pazarında ucuz Asya ithal mallarının etkisi altında olduğundan şüphe ettim. Diğer konu ise büyük bir skandaldı. Bu haftanın manşeti TYTHIA'NIN

MİRASÇISI KAYIP!' diye haykırıyordu. BULMA ZAMANI! Gözlerimi yuvarladım fakat durmak zorunda kaldım çünkü acıyordu. MERİHLİLERİN FİDYE CADILARI hikâyesi ise artık suyunu çekmişti.

Tanıdık bir ses kibarca kapının arkasından 'Mia Stella, Senato, Tomas'ı koruyucun olarak atadı. Seni bırakamaz,' dedi. ' Lütfen işleri zorlaştırma.'

'Zorlaştırmıyorum.' Yaşadıklarımın sonra mantıklı olmaya çalışıyordum. Midem bulanıyordu, öyle yorgundum ki kalkmaya çalışırken yalpaladım. Gözlerim saatlerdir ağlamış gibi yanıyordu. Fakat hareket etmiyordum. 'Onu yanımda istemiyorum.'

Tomas'ı ve 17. yüzyıl yargıç kostümlü tanımadığım tipi görmezden gelerek, odadaki tek arkadaşına yoğunlaştım. Rafe'nin burada ne aradığını bilmiyordum. Burada olmasına sevinmediğimden değil, sadece ne ara geldiğini kestirememiştim. Rafe, Raphael'in kısaltılmışıydı. Roma'nın şerefi ve papalığın favori sanatçısıydı, ta ki, 1520'de zengin Floransalı bir tüccarın işini reddetme hatasını yapana dek. Konu sanat oldu mu, Tony, Rönesans dönemindeki İtalyan ailelerle yarışmaya çalışırdı. Onların Michelangelo'su varsa, onun da Raphael'e ihtiyacı vardı. Rafe ona yapabileceği başka işlerin de olduğunu söyledi; Papa için freskler yapmak gibi. Yalnızca bir yemek odası çizmek için Floransa'ya kadar gidecek değildi elbette. Bu iyi bir hareket olmazdı. O zamandan beri, o da Tony ne isterse, küçükken benim yatak odam da dâhil olmak üzere onu çiziyordu. Odamın tavanım gerçek gibi görünen meleklerle donatmıştı. Ben de yıllarca uyurken onların beni izlediğini düşündüm. Tony'nin çevresinden yalnızca o, şimdiye dek terk ederken pişman olduğum kişiydi. Ancak, o ana kadar hoşçakal demeden kaçtığım çok olmuştu. Başka şansım yoktu. O, Tony'e aitti ve ustası ona soru sorduğun

da, doğruyu söylemek zorundaydı. Şu anda buradaysa, bu Tony istediği içindi. Yeniden birleşmemiz neşemi kaçırmıştı.

Tomas bir şey söylemedi ama dışarı da çıkmadı. Ona gözlerimi dikerek baktım ama bakışlarım bir etki yaratmadı. Kaçmaya çalışmamdan beri ortalık sorun kaynıyordu, çocuk bakıcıları arttıkça, sorun da artıyordu. Ona bakmam bile duygularımı dalgalandırıyordu ve başımı ağntıyordu. Sorun ettiğim şiddet değildi. Büyürken o kadar fazla şiddetle karşılaşmışım ki, şimdi kulüpteki olayları hatırlayınca omuz silkebildim ve bunu yapanlardan birinin Tomas olması şokunu da üstümden atmıştım. Artık kan dolu bir havuzun önünde diz çökmüyor olmam, en az öldürdüğü vampirlerin bana da aynısını yapacaklarını düşünmem kadar şoku atlatmamda yardıma oldu. Sonuç gayet açıktı; ölmemişim ancak onlar ölmüştü. Aferin bana. Tony'nin yanında hayatta kalabilmek, bana bu akıla çözümleri öğretmişti.

Önce onu uyarmaya gitmemiş olsaydım, şu an zarar görmemiş olacağımı bile bile Tomas'a hayatımı kurtardığı için itibar ettim. Beni, açıklama yapmadan götürmesini bile hoş karşılayacaktım, zira sakince sohbet etmek için mantığım pek de yerinde değildi. Aynı

taftaydık, tabii ihanet etme kısmını saymazsak. Bu farklı bir şeydi. Bu hemen bağışlayabileceğim bir şey değildi, tabi bağışlayabileceksem.

Sokakta geçen günlerimde gözüme ilişen şeyleri Tomas'la paylaşmıştım. Genellikle kimseyle konuşmadığım şeylerdi. Amacım onun da açılmasını sağlamaktı. Kulüpteki onca ilgiye rağmen arkadaş edinmediği için üzülmüştüm ve benim yaşadığım ilişki kuramama sorununun onda da olup olmadığı merak etmişim. Onu sevmeye çalışmışım, kahretsin ki bana söylediği her şey yalanmış. Césaretimi bile bile kırarak, karşı koymamı izlerken aptal konumuna düşmemi sağlamasını saymıyorum bile. Vampir cemaatinde bu ciddi bir meseledir. Tony'nin gönlünü al

mış olsaydım, hizmetlisine uygulanan gereksiz baskıları görünce şaşkınlıktan kilitlenip kalırdı.

Tomas, Rafe'ye 'Bırak onunla konuşayım.' dedi. Karşı çıkmadan önce, diğerleri gizlilik için odayı terk ettiler. Bu yalnızca gösteriden ibaretti. Vampir duysa ne olurdu, duymasa ne olurdu.

Sesimi alçaltmaya gerek duymayarak hiddetle 'Bırak ben anlatayım,' dedim. 'Bana yalan söyledin ve ihanet ettin. Seni görmek, seninle konuşmak hatta aynı havayı solumak bile istemiyorum. Bir daha asla. Anladın mı?'

'Cassie, anlamaya çalış. Ben sadece yapmak zorunda bırakıldığım şeyi yaptım.'

Elindekini fark ettim. 'Çantamın sende ne işi var?' Çantamı karıştıracağını bilmeliydim. Tony sakladıklarını bilmek isterdi. Bunu yapan Tomas olunca, bu da başka bir ihanetti. 'İçinden bir şey aldın mı?'

'Hayır, her şey bıraktığın gibi. Fakat Cassie...'

'Geri ver şunu!' Çantamı yakaladım ancak neredeyse yere düşüyordum. 'Buna hakkın yok.'

'Kule! Kule! Kule!' Tarot destem yere düştü ve hali içler açıştı. Yaşlar gözlerimi yakmaya başlamıştı. Yalnızca bir deste aptal karttan ibaretti ancak Eugenie'den bana kalan tek şeydi.

'Onları kırdın!'

Dağılmış kartları almak için mücadele ettim, Tomas yanımda çömeldi. Sessizce 'Bunlar gözetim altında,' dedi. 'Çok fazlalar ve hepsi de büyülü. Onları bırakırsak her şey iyi olacak ya da durumu değiştirmeye çalışabilirim. Kolay bir büyü.'

Zavallı, dağılmış kartlarımı kavrayan elini ittim. Ne hissettiklerini biliyordum. 'Onlara dokunma!' Tomas yerine oturup beni izlerken, onları ellerim titreyerek sakarca yerine geri koydum.

'Üzgünüm, Cassie' dedi. 'Üzüleceğini biliyordum.'

'Üzölmek mi?' diye etrafında dolaşırken, öyle sinirliydim ki, zar zor görebiliyordum. 'Seni, zavallı, kullanılmış ve arkadaşşa ihtiyacı olan biri sanmamı sağladın ve aptal ben, buna inandım. Sana güvendim ve sen beni bunlara teslim ettin.' Durdum ve derin bir nefes aldım. Ağlamamı izleme zevkini ona yaşatmayacaktım. Yaşatmayacaktım. Kartları çantama geri sokuşturdum ve her şeyin yerinde olup olmadığına bakarken kontrollü olmam gerektiğini kendime hatırlattım. Bir dakika sonra, ona baktım ve 'Kırılan her şey düzelmez, Tomas,' dedim.

'Sana yalan söylemedim, Cassie. Yemin ederim.'

Samimi gözlerine bakarken, neredeyse ona inanacaktım. Neredeyse. 'Ne yani, sen zavallı, kullanılmış bir usta vampirsin, öyle mi? Lütfen...'

Kendinden emin bir şekilde 'Yalan söylemedim,' diye tekrarladı. 'Sana güven sağlamam söylenmişti. Yaptığım buydu. Bunu yapmadan önce de senin güvenini kazanmam gerekiyordu. Fakat hiç yalan söylemedim. Sana asla kötüye kullanıldığımı söylemedim. Söylemiş olsam bile, yine de doğru olurdu. Alejandro'nun hizmetlilerinden birine bunu sorabilirsin.'

Bunu yaptığına inanamıyordum. Tamam, içten bir özür beklememiştım ama yaptıklarını kabul bile etmemesi bardağı taşırmıştı. Ayağa kalkarken 'Beni iğrendiriyorsun.' dedim. Kapıya doğru yürüyüp başımı dışarı uzattım. Rafe koridorda, hiçbir şey duymamış gibi görünmeye çalışıyordu. 'O gitsin, yoksa benden işbirliği bekleme.'

Sonrasında, Tomas'ın elleri kollarımda gezinmeye başladı. Beni kendine çekince kollarımın acıları azaldı. 'Kötü kullanılmaktan anladığın ne?' diye sertçe sordu. 'Nasıl vampir olduğumu biliyor musun, Cassie? Köyümü çevreleyip, herkesi Alejandro ve adamlarına avlanmaları için teslim ettiklerini söylesem

beni daha mı çok severdin? Ölmememin tek sebebi adamlardan birinin beni fazla çekici bulup kendine saklamak istemesiydi. Ele geçirmeye ve bela yaymaya gelenleri izlemek zorunda kaldım; senelerce benim tarafımda büyük zorluklara karşı mücadele eden insanları manyak bir adam eğlence için katletti. Duymak istediklerin bunlar mı? Eğer, bu iğrenç şeyler senin beni bağışlayan için yeterli olmadıysa, merak etme başka pek çok hikâye de var. Onları konuşuruz. Ama ben anlatmadan önce sen kaçarsın, eminim. Sen birkaç senedir sokaklardaydın, ben ise üç buçuk asırdan beri Alejandro ile birlikteyim.'

'Tomas, lütfen Mademoiselle Palmer'ı rahat bırak.'

Garip giyimli adam araya girince şaşıtm kaldım. Onun eski İngiltere'den fırlamış olduğunu düşünmüştüm ama kökleri Boğaz'ın öbür tarafına dayanıyordu. Aksam belirsizdi fakat Fransızca'yı andırıyordu. Onun orada olduğunu bile unutmuştum. Daha da garip olan, adam ne dese Tomas yapıyordu. Benimle olan teması gözlerini yakmış gibi geri çekildi ancak gözleri bir cevap bekler gibi gözlerimde kaldı. Ne söylemeliydim? Tamam, zor anlar

yaşadın, beni bu beter insanlara teslim etmeni hoş karşılıyorum. Hayatın darmadağındı ve benimkini berbat etmen de çok normal. Bunları umuyorsa, daha çok beklerdi.

'Belki de, ona bir süreliğine bakmam için bana güvenirsin?' Bu, sorudan çok bir cümleydi ve cevabını beklemeden uzun boylu Fransız beni koridora doğru götürdü.

Eski düşmanımı, umut ettiğim şartlarda olmasa da birazdan görecektim. Tony'nin tombul suratı her zaman aynıydı, zira bu şaşırtıcı değildi çünkü 1513'den beri kıyafetleri dışında hiç değişmemişti. Herhalde üzerinde gangster kostümü vardı, şu meyhanelerdeki fedailerden çalınmış gibi duran çizgili olanlardan, belki de şu anda gerçekten onu giyiyordu. Bu kostümü seviyordu çünkü zamanında birisi bu dikey çizgili modellerin onu zayıf gösterdiğini söylemişti. Bu yalandı. Tony kiloluydu ve giyinince

bacaklı bir futbol topunu andırıyordu. Bunu ne diyet ne de egzersiz değiştirdi.

Kilolu olması ve komik giyim tarzıyla, Tony her zaman sol omzunun arkasında duran yardımcısı Alphonse'dan daha iyi gözükiyordu. Onlar, o an sadece aynada yansıyan görüntüler olsalar da, Philly'deki sığınakta olduklarını söyleyebilirdim. Tony geri döndüğü için ne kadar da cesur olduğunu düşünüp şaşırdım. Cesaret timsali olduğunu tahmin etmeliydim fakat nerede olduklarını bilmeliydim çünkü Tony, her zamanki yerinde yani, piskoposun sarayından gelme tahtına kurulmuştu. Arkasının yerden yüksekliği iki metreyi buluyordu fakat Alphonse'un onu görebilmek için uzanmasına gerek kalmıyordu. Boy, görünüşünü etkilemiyordu. Gangsterlerin nasıl görünmesi gerektiğini bilen biri tarafından oraya koyulmuş gibiydi ve yüzü gördüğüm en korkunç yüzlerden biriydi. Hani şu Hollywood filmlerinde olan seksi kötü adamlardan bahsetmiyorum; adam gerçekten çirkindi. Zamanında, taraf değiştirmeden önce Nelson'ın Bebek Yüzlü tetikçilerinden biri olduğunu duymuştum ama sanki tetikçi değil de, defalarca suratından sopalanan oydu; hem de, beysbol sopasıyla. Çocukken, yandan bakılınca profili yok diye bayağı etkilenmiştim, zira burnu alın hizasını geçmiyordu.

Filmlerdeki yakışıklı, seksi ve bir dolu pahalı kıyafete sahip vampirleri görünce gülmekten katılırdım. Asıl gerçek, öldüğünde, yaşarkenkinden daha iyi görünmektir. Sanırım, asırlar insana birkaç güzelleşme taktiği öğretebilir ama vampirlere gelince, onlar bunu umursanıyorlardı. Genç olanlar çaba gösteriyorlardı çünkü bu, avlanmayı kolaylaştırıyordu ancak yaşlı olanların umurunda değildi. Yeter ki, insanları Marilyn Monroe ya da Brad Pitt gibi göründüğünüze inandırın yoksa makyaj sokağa para atmaktan başka işe yaramaz.

Tony'nin ve evcil salaklarının dev aynadaki görünüşlerine rağmen, keyfim yerindeydi. Parçalanmış gömleğimden görünen

pembe iç çamaşırım, kan sızdıran dağılmış suratım ve botlarıma sıçramış vampir parçalarıyla hepsinden daha rezil haldeydim. Ama yaşıyordum, hâlâ insandım ve Tony üzgün görünüyordu. Daha iyisi olamazdı. Görünürdeki tek sorun Tony değildi elbette ama

dövüşme şansını üstlendiğimi anladım çünkü bu noktaya gitmesini sağladım. Senato ölmemi isteseydi, casuslar son altı ayda zaten beni bulurdu.

Tomas'ın girdiği büyük odaya doğru baktım. Uzak durma isteğime itaat ederek kapının kenarında duruyordu ama bu uzaklık yeterince uygun değildi. 1.80 boyunda, sırtlarında savaş baltaları ve miğferleriyle Orta Çağ'da duvara asılan işlemeli halılardan fırlamış gibi duran, oda koruyucularından biriyle konu şuyordu. Sırtına siyah deri bir ceket almış olduğunu fark ettim. Kotuyla uyumluydu ancak motosikletçi asi gençlere benzemişti. Yüzüne gölgeler yerleştiği için yüz ifadesini göremiyordum. Za ten görsem de anlamazdım. En azından, görmek istediğim bir ize rastlayamazdım.

Onunla karşılaşmamak için mücadele etmem, başka insanla rasla yapmayacağı şekilde beni sevindirmesi ve her şeyin yolu na gireceğini söylemesini beklemem tüyler ürperticiydi. Onun ne olduğunu ve nasıl yalan söylediğini biliyordum fakat bir yanım ona hâlâ güvenmek istiyordu. Yavaş ilerleyen safhalardan biri olduğunu umuyordum ve kendime geçeceğini söylüyordum. Gözlerim, onun benim Tomas'ıma benzemesine alışacaklardı ancak o benim Tomas'ım değildi. Tanıdığımı sandığım adam hayal gücüm dışında rasla var olmamıştı.

Dikkatimi, görüldüğü kadar zor olmaması gereken asıl ola ya geri döndürdüm. kalın bir maun ağaç kütüğü oyularak masif dikdörtgen bir masaya dönüştürülmüştü. Uzaktaki tabureler dışında, bu masa odadaki tek mobilyaydı. Bir ton ağırlığında görünüyordu ve ısıtılı basamaklarla çıkılan, eşit siyah mermer platformla yerden yükselmişti. Arzuhalcilerin ya da hükümlülerin

durmasına izin verilen yerde Senato'yu bir buçuk metre kadar yüksekte gösteriyordu. Odanın geri kalanı ya da mağara mı demeliyim çünkü sonradan öğrendiğime göre yerden birkaç seviye aşağıdaydı kumtaşından yapılmış ve duvarlara şamdanlardan fırlayan ateşler çizilmişti. Masanın solunda duran ayna düzensiz ve çirkin bir belirtiydi çünkü şu anda Tony'yi yansıtıyordu. Bunun dışında, dekorasyon Senato'nun parlak sancağını ve Senato üyelerinin koltuklarının arkasına asılı duran armalarını içeriyordu. Zırhların dört tanesi siyahla kaplanmıştı ve önlerinde duran ağır, kabartmalı kumaştan sandalyeler duvara doğru çevrilmişti. Bu hiç de iyi bir görüntü değildi.

'Hakkım olanı bana verin!' dediğinde dikkatimi isteğini beşinci kez tekrar eden Tony'e çevirdim. O da müzakere okulunda öğretilen 'Pes ettirene dek sen isteğini tekrarla' lafına baş koymuştu ancak üzerinde pek çalışmamıştı. Tüm ailesi, boyun eğmekten ve zarar vermekten başka işe yaramazdı ve kirli bir geçmişten sonra bu da insanın ahlakını köreltiyordu. 'Ona ben baktım, ben yetiştirdim, ona bizden biriymiş gibi davrandım. Ama bana ihanet etti. Onun kalbini istemeye hakkım var.'

Vampir olmadığım için, beni riske atmasının aşırıya kaçtığını söylemeliydim, ha ha ama daha önemli konulara odaklanmalıyım. Senato'nun Tony'nin iş anlaşmalarını umursayacağını düşündüğümünden değildi ancak pisliklerini ortaya çıkarmam için az bulunur

bir fırsattı. Bunu kaçırmayacaktım. Duygusuzca 'Ailemi öldürdün ve yeteneklerimi kullandın. Görülerimi felaketlerin önlenmesi ve başkalarını uyarmak için kullandığını söyledin, ancak hep kendi kazancın için çalıştın. Sana pahalıya mal oldum diye sinirlendin mi? Şu anda orada olsam, kelleni koparırdım,' dedim, zira Tony'yi öldürmek, şimdiye dek yapma şansı bulamadığım eski bir hayalimdi.

Tony birden patlamama çok üzölmüş durmuyordu ve bu da tam benim umduğum bir tepkiydi. İnsanlar onu asırlardır tehdit

ediyorlardı ancak o hâlâ buradaydı. Bir keresinde bana, hayatta kalmanın aleyhindeki kişilere her cevaptan daha anlamlı olduğunu söylemişti. Ve hâlâ da öyleydi. "Bu talihsiz işle bir alakam olduğunu kanıtlayamaz. Burada oturup, hakaret mi dinleyeceğim?"

'Bunu gördüm.'

Kendimi savunmak için Senato Başkan'ına, diğler adıyla kurula döndüm. Ama o sırada, bedenini iki kez sarabilecek büyük bir kobrayı besliyordu. Bu da beni oldukça rahatsız etmişti. Ehlileştirilmiş bir hali vardı ancak yine de gözlerimi ondan alamadım. Vampirler onlar için neyin can sıkıcı olduğunu unutmaya eğilimliydi. Zehirli bir yılan tarafından ısınmak bile onlarla çalışan öölmlüler için daha ciddi olurdu. Uzun süre hayata tutunabilenler gözlemci olmayı öğrenirler.

Tony protesto ederek 'Kadın hayal dünyasında yaşıyor' dedi ve büyük ellerini masumca yana açtı. 'Her zaman dengesizdi zaten.'

'Eğer öyleyse, onun görülerine güvenmene şaşırdım.'

Başkan'ın sesi neredeyse tüm tenime dokunarak odayı doldurdu. Gücünün dolup taşmasından titrerken, dediklerinin beni kastetmediğini anlayınca ona minnettar oldum. En azından, şimdilik. Artık beyaz uçuşan keten giymiyordu ve sarı peruk takmıyordu ama nedeni, güçlü olduğu için bunu göstermeye gerek duymamasıydı. Kıyafetinin, kıvranan rengârenk incecik yılanlardan ibaret olduğunu ve teninin neredeyse hiç gözükmmediğini görmek beni hayal kırıklığına uğratmamıştı. Boyutları el feneri ışığı kadardı ve sanki mücevherlerle donatılmış gibi parlıyordu. Mücevherler akik, yeşim, zümrüt ve yakut buzu ışığını yansıtıyordu. Dikkatleri asıl çeken şey kıyafetiydi, zira sesindeki itibar ve koyu gözlerindeki zekâ hâlâ bir kraliçe olduğunu gösteriyordu. Onu tanımadım ve kimse kendini tanıtmaya lüzum görmedi ama destek için hep arkamda olan Rafe, biz masaya yaklaşırken

isini kulağıma fısıldadı. Ben şaşıp kalınca, bana her zamanki rahatlatıcı gülümsemesini gösterirken dişleri bıyığının altında ışık saçtı. 'Onu ısırarak bir engerek yılanı değildi, mia Stella.'

Tony 'Ona güvenmiyordum,' diye tatlı tatlı yalan söylüyordu. 'Onu yalnızca kullanıyordum.'

Rafe parmaklarıyla kolumu daha çok sıkınca, ben de dudağımı ısırdım. Gerçekleri haykırmak kurulu kızdırabilirdi. Bu akılcı bir hareket değildi. Fakat sessiz kalmak çok zordu. Geçen yıllarda bu herife kaç para kazandırdığım konusunda hiçbir fikrim yoktu ama sanırım fazlacaydı. Doğal afet yaşanmadan önce Kaliforniya sahilinde bir portakal bağından narenciye ürünlerini satın almak için on milyon doları gözden çıkardığım biliyordum ve sonrasında ürünlerin değeri birdenbire yükselmişti. Bu her gün olmuyordu ancak gizli bir olay da değildi.

Tony'nin para hırsı benim sorunum değildi. Benim gitme isteğim, ailemin başına gelenleri öğrenmenin yanı sıra, onun bir siteyi yerle bir etme kararıydı çünkü hazır etraf ucuzken bir malikâne satın almak istiyordu. Bunu ona bir hafta öncesinde söyledim. Bu ona gerekli ikaz için yeterli zamanı verecekti ama anlamadı. Gazetede, bedenleri yanarak kömüre dönmüş çocukların resimlerini dehşetle fark edince, beynimde bir şimşek çaktı. Bazı araştırmalarım uzun zamandır şüphelendiklerimi doğruladı. Meğer benim yeteneklerimi kullanarak katliamlar düzenliyor, siyasi darbeleri yürütüyor ve mercilere uyuşturucu ve yasadışı silah sağlıyordu. Bunlar yalnızca bildiklerimdi. Tüm parçaları birleştiren, kendi kendime bir gün ona bunları ödeteceğime dair söz verdim. Ödedi de, ama bana göre yetmezdi.

'Demek ki, o senin için büyük bir kayıp değil. Talebinin hakkı neyse alacaksın.'

'Başkan'ım, saygılarımı sunarak, tek isteğimin onu geri almak olduğunu arz ederim. Ben onun kanuni olarak sahibiyim. Sizin de hemfikir olduğunuzdan eminim.'

"Hayır" diye yanıtlarken bir anlığına bakışları bana doğru kaydı ve tavşan yukarı bakıp da atmacayı görünce neler hisseder; o anda anladım. 'Onun için başka planlarımız var.'

Tony bağırarak tehditler savurmaya başladı ve Alphonse'un canı sıkılan işverenine yardım etmek için hiçbir çaba sarf etmediğini fark ettim. Sanırım akıllı bir karış havadaydı. Tony kendini mezara atsa, Alphonse'a işleri ele geçirmek için fırsat doğacaktı ve bu da işime geliyordu. Alphonse ile arkadaş değildik ancak bildiğim kadarıyla Tony istiyor olmasa benim ölmem için can atmazdı. Sırıttım; konuşmaya devam et, Tony. Ne yazık ki, Başkan'ın koltuğunu çevreleyen leopar kıyafetli iki devasa vampirden biri ilerledi ve aynayı yok etti. Çok kötü, daha eğlenmeye yeni başlamıştım.

Rafe, elinin koluma yaptığı baskıyla boş bir ifade takınmamı tembihliyordu. Toplantı salonunda korku ya da zayıflık göstermek iyi bir fikir değilse, eğlence yaratmak da hoş değildi. Bu meydan okuma olarak algılanabilirdi ve sonuçları iyi olmazdı, ifademi yeniden takınarak, büyürken edindiğim duygularımı belli etmeyen yüz ifademle değiştirdim. Zor olmadı, yaşadığım minicik neşe yüzümü Senato'ya çevirdiğim anda uçup gitti. Onların dikkatini dağıtacak olan Tony ortalıktan kaybolunca, tüm ilgi bende odaklandı ve bu sürekli aile ziyaretleri yapanlar için bile oldukça sinir bozucuydu. Yerli telepatıcı değişip güçlerini kaybettikten sonra Tony, özellikle de rakip aileler adamlarını gönderir diye yerini benim almam için ısrar etti. Nedenini ben de bilmiyorum. Ben akıldan geçenleri okuyamam ve

hâlihazırdakiler hakkında garip görülerin geldiğine nadir rastlanır. Ona yüz kere yeteneğimi, bir televizyon gibi düğmesine basıp da çalıştıramadığımı söylemişim ve görülerim geldiğinde kanalı da ben seçemiyordum. Dediklerimi umursamazdı, belki de yanı başında eğitilmiş köpek benzeri özel kâhininin bulunması hoşuna gidiyordu. Her neyse, gördüğüm o kadar korkutucu insandan

sonra hiçbir şeyin beni etkileyemeyeceğini düşünmüştüm. Ama yanılmışım.

Başkan'ın yerinin yanı sıra, masada on iki yer daha mevcuttu. Yarısından çoğu boştu ancak dolu olanlar yerlerini aldılar. Koyu renk saçlı, uzun kadife cüppeli bir kadın yanıma oturdu. Başparmağım büyüklüğünde incilerle süslenmiş küçük bir başlık yüzünü sarmıştı ve eteğini boydan boya altın işlemler takip ediyordu. Yüzü, yıllardır güneş görmemiş soluk bir tenin mat ışıltılarını barındırıyordu ve bu görüntüyü tek bozan, ipek bir eşarabın bile saklayamadığı boynundaki kabarık yara iziydi. Birisi bu güzelliğe boynunu kesmek için yaklaşmış ancak bunun bir vampiri öldürmeye yetmediğini hiç işitmemişti. Kalp zarar görmediyse, vücut kendi kendini yeniler ancak böyle bir yarayı iyileştirmek için verilen çabayı hayal bile etmek beni irkiltmişti.

Yanı başında, masada tanıdığım tek kişi oturuyordu. Onu da zar zor çıkardım, zira Tony, Drakula hattıyla olan bağlantısından her fırsatta övgüyle söz ederdi ve hükümdarlık odasının duvarına üç kardeşin portre tablosunu astırmıştı. Efsane Drakula Vlad III. Tepes tarafından değil de, adamın abisi Mircea tarafından. Tony, ben on bir yaşındayken Philly'de onun için bir ziyafet vermişti. Her çocuk gibi, ben de hikâyelere bayılıyordum. Şanslıydım ki, Mircea eski kötü günleri anlatmaya çok meraklıydı. Bana eskiden, babaları anlamaya uymadığından, Osmanlı padişahının küçük kardeşleri Vlad ve Radu'yu Edirne'de rehin tuttuğunu ve Mircea, burada kinci bir çingeneye rastladığını anlatmıştı. Çingene, kardeşini yani Drakula'nın annesini baştan çıkardığı ve sonrada fırlatıp attığı için Mircea'nın babasından nefret ediyordu ve sonuç olarak, Mircea'yı vampirlikle lanetledi. Sanırım amaç, aile zincirim bozmaktı, zira erkek bir vampir çocuk yapamazdı ve rehin alınan çocuklar geri dönmedi. Ama Mircea'nın anlattığına göre, çingene ona iyilik yapmıştı. Çünkü kısa süre sonra, yerli soylularla iş yapan Macar istilacılar onu esir alıp, işkence edip,

diri diri gömdüler. Zaten yaşıyor olsaydı, bu duruma üzülmüdü. Bu şartlar altında, bu durum oldukça uygundu.

Onunla tanıştığımda, Romanya'nın halk hikâyelerini anlatan yakışıklı adamın Tony'den bir asır kadar büyük olduğunu anlayamayacak kadar küçüktüm. Beş asırdır otuz yaşında gösteren yüzü, bana cesaretlendirici bir gülümseme gönderdi. Ben de geri gülümsedim. İlk aşkımı bu kahverengi kadife gözlerde bulmuştum ve ne kadar çekici olduğunu unutmuşum. Aynı özellikler daha uzun yaşayan erkek kardeşi Radu'ya 16. yüzyılda 'Yakışıklı' unvanını kazandırmıştı. Mircea, şık ceketinden sarkan bir ipliği almak için durakladı. Daha spor bir şıklık tercih eden Rafe dışında, Mircea modayı takip eden nadir vampirlerdendi. Belki de, bu onu asla toplantı kıyafeti ya da berbat kıyafetler içinde görmediğimdendi. Her durumda,

oldukça modern görünürdü, uzun siyah atkuyruğu dışında. Onu gördüğüme sevinmiştim ancak beni yürekten hatırladığını varsaysam da, bir oyun işime yarayacağından şüpheliydim.

Gardırobu yenilemekten söz açılmışken, Mircea'nın yanında oturan ve bekleme odasının etrafında aylak aylak dolaşan vampir, GQ dergisinin kapağından fırlamış gibi duruyordu. Gotik kulüplerde epey zaman geçirmiş biri olarak, giymiş olduğu işlemeli cüppesine, saçma gömleğine ve dizliklerine bir itirazım yoktu. Daha gariplerini de görmüştüm ve bu olduğundan güzel gözüküyordu. İpek çorap bacakları çoğu modelden daha güzel gösteriyordu ve onunkiler abartılmaya değerdı. Tüm olay, lastik kısmındaki sarı satendi. Üzgünüm, ama san giyen bir vampir hoş değıl; özellikle de parlak mavi gözlerine ve sırtına dek uzanan kahverengi lülelerine bakıyorsanız. Çok yakışıklıydı, aydınlık ve dürüst yüzüyle ona hemen güvenebilirdiniz. Bu yüzün bir vampire ait olması beni rahatsız etti. Ona belli belirsiz bir gülümsemeyle baktım. Belli mi olur, belki de odadaki diğer sarı kıyafetli olmam, bana puan kazandırırđı. Gülen yüz tişörtüm berbat

gözüküyordu, belki de gülümsememesinin nedeni buydu. Beni dikkatle izliyordu ve bakışlarının ağırlığından beni çoktan çözmüş olabileceğini düşündüm. Birilerine ayaklı meze gibi görünmeden önce bu kanla kaplı kıyafetleri üzerimden atmalıydım.

Kalan vampirlerden, Başkan'ın uzak tarafında duran ikisi birbirilerine o kadar benziyordu ki, 'herhalde akrabalar' diye düşündüm. Bunun daha sonra tamamen rastlantı olduğunu öğrendim. Adam, en az başkan kadar yaşlıydı ve annesi İtalya'nın kuzeyinde bir yerlerde köle olarak tutsak alınmış olduğu halde, hayatına Nero'nun korumalarından biri olarak başlamışta. Ustasından bile çok sadist zevk barındırdığından, hükümdarın gözdelelerinden biriydi. Roma'yı gerçekten kimin yaktığını tahmin etmek ister misiniz? İki defa baktığım ve Portia'ya çok benzeyen kadın savaş öncesi güneyde yaşamışta. Yirmi milde ya da ailesinin yerleşim alanında Birleşmiş Ordu'dan daha çok asker öldürdüğü söyleniyordu ve savaş bitene dek yas tutmuş ve avlanması da son bulmuştu. Farklı bir çağda, değişik ülkelerde farklı bir geçmiş yaşamışlardı ancak süt beyaz tenleri ve dalgalı koyu renk saçlarıyla ikiz gibi görünüyordlardı. Göz renkleri bile aynıydı; sonbahar yapraklarının ışığını yansıtan açık sarı kahverengi ve giyimleri de beyaz ve gümüş renginin bütünleyici karışımıydı. Aslında, adamunki eski Romahların giysilerine benzerken, kadın sanki ovaya gider gibiydi. Yine de birbirlerine yakışan bir duruşları vardı.

Başkan konuşmadan önce herkesi ölçüp biçmem için bana zaman verdi ama konuştuğunda başkalarına bakacak hevesim kalmamıştı. Kara kalemli bakışları nereme değse, orama iğnelerin battığını hissediyordum. Hissettiklerim çok acı verici değildi ama iğnelerin her an kılıca dönüşebilecekleri izlenimi uyanmıştı. 'Ne kadar çok yer boşta, ne kadar çok ses duruldu, görüyorsun.' Şaşkınlıkla gözlerimi kıptım. Sanırım bir hata vardı. Asıl sorun bu olamazdı, zira dört asırlık yaşlı vampir kolay kolay öldürü

lemezdi. Ama o, bunu doğruladı. 'Cemaatimiz çok zayıfladı. Aramızdan bazılarını kaybetmemiz, bu odadakiler tarafından şiddetle kınandı ama bu böyle devam ederse tüm dünyada yankılanacak.'

Duraksadı. Önce bunun duygusal bir duraklama olduğunu sandım ama sonra bilincinin uykuya daldığını anladım. Yaşlı olanlar bunu bazen yapar. Bir dakikalığına, bir saat veya bir günlüğüne kendilerini kapatırlar ve diğerlerinin varlığını unuturlar. Tony ile beraberken bu tür molalara alışmıştım, bu yüzden umursamadım. Tomas, kapının yanında tanımadığım bir adamla duruyordu. Sanki doğal boyutunda, kaba, kilini örtecek boyası henüz yapılmamış ve tüm özellikleri göz önünde bir heykel yanına konmuş gibi görünüyordu. Tomas, yeni gelen çocukla bir şey tartışıyor gibiydi ama sesleri duyulamayacak kadar derinden geliyordu. Kısa bir nostaljiyle Tony'nin katil dolu toplantı salonu günlerine geri döndüm ama en azından onların adını biliyordum. Bir düşünceyle beni öldürebilecek ve karanlıkta çalışmak zorunda kalmayan bir grup vampirin önünde kana batmış kıyafetlerimle durmaktan yeterince sinirlenmiştim. Rafe arkamdaydı ve beni rahatlatıyordu ancak tercihim, ilgi alanı silah ve bıçaklar olan biriydi.

Başkan 'Adamlarımızdan altısını kaybettik,' diyerek birdenbire devam etti. 'Bunlardan dördü iyileştirilemez ve diğer ikisi de dipsiz bir kuyuda sallanıyor. Eğer bildiğimiz bir güç onları düzeltebilirse, bunu coşkuyla karşılarız. Boşu boşuna da gayret gösteriyor olabiliriz çünkü düşmanımız yeni bir silah ele geçirdi ve harekete geçtiğimiz anda bizi mahvedebilir.' Duyduklarım benden daha iyi kavramış olabileceğini düşündüğüm Rafe'e bir bakış atma isteğime karşı geldim. Başkan bundan sonrasında da anlamsız konuşmaya devam etse de, sanırım Rafe beni aydınlatabilecekti.

Tomas, bize katıl.' dediğinde konuşmayı güçbelâ bitirmişti. Tomas birden yanımda belirip, bana bakmamaya çalıştı. 'İşimize yarar mı?' Ona bağışlamak istedim, bir korkak bana ihanet etmişken nasıl göz göze gelmekten kaçır diye ama Rafe'in parmakları acıtarak tekrar sıkınca, kontrolümü elden bırakmadım.

'Öyle, sanıyorum. Genellikle etrafta pek kimse olmadığında konuşuyor ve bu gece... Katillerden birine ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Beş tane vardı. Ben üç tanesini öldürdüm ve kalkanı da diğeriyle ilgilenirken, ama sonuncusuna gelince...'

'Tomas, sakın.' Cümlesini kesinlikle bitirmesini istemiyordum. Senato beni bir tehdit unsuru olarak görürse ve dahası patlayarak etrafa saçılmış vampiri öğrenirlerse, bu hiç iyi olmazdı. Yaşlı bir vampir göremediği ve dokunamadığı bir şeyle nasıl savaşabilirdi? Portia'nın müdahalesi büyük şanstı. Normalde hayalet ordusuyla takılmıyordum ve hiçbirine de benim için savaşmaları konusunda emir vermemiştim. Ama Senato bunu asla bilemezdi. Bana inanacaklarından bile şüpheliydim. Bazı hayaletler Portia'nın arkadaşlarının ayarladıklarını uygulamak konusunda güçsüzler. Mezarlıktaki her ruhu tek tek çağırmış olmalıydı ve beraber çalışarak bile güçbela bir etki meydana getirebilmişlerdi. Bu ikinci kez meydana gelebilecek bir şey değildi. Senato buna inanmazsa, işim bitikti.

Tomas'ın çenesi gerildi ancak bakışlarını bana doğru çevirmedi. Büyük sürpriz. 'Son adamın nasıl öldüğünden emin değilim. Cassandra öldürmüş olmalı ama nasıl olduğunu görmedim.' Bu doğrudu fakat koridorun kenarlarında vampir parçalarına rastlamış olmalıydı ve orada olmalarının da pek imkanı yoktu. Beni düşünerek cevabım değiştirmesine şaşırmışım ama çok da önemli değildi. Başkan'a atılan bir bakış, kandırılmadığını anlaması için yeterdi.

Başkan, Tomas'ı suçlamadan önce, kulağını kapıya dayamış olan kısa boylu sarışın, korumaların arasından hızlıca geçerek,

bize doğru koştu. Hareketlerinden ve bronz teninden vampir olmadığı belliydi. Ardından, iki koruma takip ediyordu, öyle hızlıydılar ki kırmızı kumtaşı duvarda renk yansımaları oluşturarak onu yakalayıp götürdüler. Önce bizim yanımıza geldiler ve onu alıkoymaya çalışmadıkları halde kendilerini benim, Rafe'in ve yeni gelenin arasına yerleştirdiler. Aslında, bana göz kulak olmaya daha meraklı gibiydiler.

'Ben anlatacağım, Başkan'ım ve eğer bu işi savaşa dönüştürmek istemiyorsanız lütfen hizmetlilerinize ellerini üzerimden çekmelerini bildiriniz.' Sarışının gürleyen sesi eğitilmiş bir Britanyalıya aitti ancak giyimi bununla bağdaşmıyordu. Tek normal görünen yeri, saçıydı. Cinsine uygun kesilmişti ve özel bir stili yoktu. Ama tişörtünde askeri bir birliğe yetecek kadar cephaneye çiziliydi ve sırtından kayışla geçirilmiş kalçalarına dek sallanan kemeri, sanki piyasadaki elde taşınabilir her savaş aletini barındırıyor gibiydi. İki küçük, bir büyük bıçak, kısa bir av tüfeği, yaylı tüfek, biri kalçasında asılı iki tabanca ve birkaç gerçek el bombası benim gördüklerimdi. Kemerinin önünde bir dizi mantar başlı şişe ve teşhis edemediğim başka şeyler de vardı. 'Çılgın bilim adamı Rambo özentisi kılığı beni eğlendirebilirdi ancak bu kadar donanımı taşıyabilen birine saygı gösterilmesi gerektiğini düşünüyordum.

'Göz yumduğumuz için buradasın, Pritkin. Bunu unutma,' dedi. Başkan'ın sesi bıkkın çıkarken, yılanlarından her biri adama doğru tısladı.

Adam küçümseyerek güldü ve parlak yeşil gözleri hakir görerek baktı. Adamda ölme arzusu olup olmadığını düşünürken, Rafe'e yaslandım. Elleri belime kayınca daha iyi hissettim. 'Cassandra vampir değil. Onun yerine konuşma hakkınız yok.'

Alçak ve ıslıksı bir ses kulağımın dibinde 'Bunun icabına bakabiliriz.' dediğinde irkildim. Rafe'in kolumu bırakmasını sağlayarak dönünce yağlı siyah saçları ve bana dönmüş parlayan sar

kik gözleriyle uzun boylu, soluk bir vampirle karşılaştım. Onunla daha önce bir kez karşılaşmıştık ve pek anlaşılamamıştık. Bu karşılaşmamızın, öncekinden farklı olacağını düşünmemiştim.

Halen 'Ünlü' takma adıyla anılan Jack, şu anda burada olmayan Senato üyesi Augusta ile Avrupa tatilinde tanışmalarından sonra kariyerine Londra sokaklarında ani bir kararla veda etmişti. Augusta ona, iyi vakit geçirmenin onu kandırmadan önce olacağını göstermişti.

Ardından, başkanlığa yükseldi ama Augusta onu vampire dönüştürdüğünden beri onlara gayri resmi işkenceci olarak hizmet verdi. Birkaç serbest iş yapmak için bir seferinde Philly'ye geldiğinde, Tony'nin iyi kıvırdığım bir iş konusunda beni ödüllendirmeyi reddetmesinden hoşlanmamıştı. Geldiğimde, onu Senato'nun toplantı odasında görmemek beni rahatlatmıştı ve odanın o tarafında zaten giriş yoktu. Ama nereden geldiğini öğrenmek, neden dudaklarının geriye doğru kıvrımlı ve uzun, kirli azı dişlerinin uzatılmış olduğunu merak etmemiz kadar öncelikli değildi.

Rafe beni ileri itti ve Tomas yeni gelenleri görebilmek için yer değiştirdi. İşler daha enteresan hal almadan önce, Başkan araya girdi. 'Otur, Jack. Bildiğin gibi o, Lord Mircea'ya ait.' Mircea tedirgin görünmemeye çalışarak, gülümsedi. Jack'e benim güvendiğimden daha çok güvenirdi ya da belki Mircea, Tony'nin ve vampir kurallarına göre benim de ustam olduğu için bunu umursamıyordu. Şansım doğrultusunda, sonraki ustam üzerine tahmin yürütüyordum.

Jack geriye çekildi ama bundan hoşlanmamıştı. Yerini alınca, ziyafetten mahrum bırakılan bir çocuk gibi mızmozlandı. 'Sürtüklere benziyor.'

'Cenaze levazımcısı kılığında olmaktan iyidir.' Bu doğrudu çünkü Viktorya dönemine ait ağır kıyafetleri evin oturma odasındaki cenaze törenine mükemmel uyum sağlardı ama söylememin nedeni bu değildi. Yakın zamanda, korkunun güç olduğunu

öğrenmişim ve Jack'ten ödüm kopuyordu. Hayattayken bile bir canavardı ve vampirler bile ondan köşe bucak kaçardı. Beni etkilediğini fark etme üstünlüğünü ona yaşatmayacaktım. Dehşetin ona şehvet veren bir şey olduğundan bahsetmeme gerek bile yok ve ona bu zevki asla yaşatmayacaktım. Kurbanlarının korkularının, onların acılarına tercih ettiğini duymuştum. Ağzını bana doğru açarak, cevap olarak azı dişlerini gösterdi. Belki de gülümsedi ama bundan şüphe duyuyordum.

Başkan, misafir önünde hadise çıkarmaya uğraşan iki yaramaz çocukmuşuz gibi Jack ve beni görmezden gelerek 'Büyücüler şerefi tekellerine alamazlar, Pritkin' diye konuşmasını sürdürdü. 'Onlar bizimle olan anlaşmalarını sürdürürlerse, biz de aynısını yaparız.'

İrkilerek, adama, yani büyücüye bir bakış attım. Daha önce de büyücülerle karşılaşmışım ama onlar Tony için iş yapan kaçaklardan ibaretti. Beni pek etkilememişlerdi. Çoğunun yasadışı maddelere bir şekilde bağımlılıkları vardı ve alışkanlıkları, işlerine olan bağlılıklarım arttırdığından Tony'nin teşviğini kazanıyordu. Ancak daha önce hiç itibarlı olanıyla karşılaşmamışım, özellikle de cemaat üyesiyle, tabii öyleyse. Tony hem Gümüş Cemaatten hem de Kara Cemaatten korkardı, bu yüzden ben ikisini de merak ederdim. Üyelerinin zararsız büyüler yaptığı Gümüş Cemaatle ilgili dedikodular korkutucuydu ancak Kara olandan söz bile etmezdik. Vampirlerin bile cemaatler hakkında dedikodu yapmaya gözünün korktuğu bir çevrede, hiç konuşmamak akıllıca olurdu. Onun hangi cemaate ait olduğunu merak ettim çünkü garip kıyafetinde rastladığım bir sembol veya bir işaret yoktu.

Beni işaret ederek 'O insan ve büyü yapmayı biliyor, böylelikle onun kaderine biz karar veririz,' dedi. Ellerini bir şey artacakmış gibi esnetti. Belki bir silah, belki ben; belki de her ikisi.

'Onu bana verin. Size yemin ediyorum, asla pişman olmayacaksınız.'

Mircea ona, yeni temizlenmiş mutfağının zemininde böceklerin dolaştığını gören bir ev kadını edasıyla bakıyordu. Her zamanki sakin sesiyle 'Ancak, Cassie bundan pişman olabilir. Sizce olmaz mı?' diye sordu. Tony ile neredeyse uzun süre çalışmasına rağmen, sesini yükselttiğine hiç rastlamamıştım.

Başkan, bronz bir heykel kadar durağandı ancak minik asit damlaları barındıran bir yaz meltemi gibi bir güç dalgası bedenimden titreyerek çıktı. Yana çekilerek, tenimi silip temizlememek için karşı koydum. Büyücü fark ettiyse bile, tepki vermedi. 'Kimin iddialarının üstün geldiğine karar vermemiz için hâlâ zaman var, Pritkin'

'Tartışacak bir şey yok. Pythia, kadını geri istiyor. Buraya onu almak için gönderildim ve bizim anlaşmamıza göre sizin karışmaya hakkınız yok. O kendi cemaatine ait.'

Bahsettiklerinden bir şey anlamamakla beraber geleceğimden endişe duyduğunu fark etmiştim. Onunla daha önce hiç karşılaşmamıştım ve Tony'ye uğrayan hiçbir büyücünün bana göz ucuyla bile bakmamış olması kafamı daha da karıştırmıştı. Vampirin biricik evcil kâhini olan ben, kurallara karşı gelmişim. Büyücü cemaatinde söz hakkına bile sahip olmayan dışlanmışların, bana karnavallardaki şarlatanlar gibi davranmaları beni çok sinirlendiriyordu. Ancak şu anda, küçümseyici aldırmazlıklarını alttan alabilirdim. Toplantı, bir kemik uğruna kavga eden köpekler topluluğunu andırıyordu. Kemikse ben oluyordum. Bundan hoşlanmamıştım ama yapacağım pek bir şey de yoktu.

'Onu ve yeteneklerini en güzel şekilde muhafaza edebilecek yere ait.' Başkan konuya açıklık getirmişti. Bunun doğal bir yetenek mi yoksa iki yüz küsur yıl yaşamının mı ona dingin olmayı öğrettiğini merak ettim. Belki her ikisi de. 'Cemaatinizin onu korumaktan bahsetmesi beni şaşırttı, Pritkin. Onu ölü ya da diri

bulmak için bizden yardım istemenizin üzerinden çok zaman geçmedi. Ancak görünen o ki, tercihiniz ilkinden yanaymış.'

Sarışının gözleri bir an tehlikeyle parıldadı. 'Cemaatin ağzından tahminler yürütmeyiniz. Tehlikeyi görmüyorsunuz. Onu yalnızca Cemaat koruyabilir. Ve başkalarını da ondan korur.' İlk kez bana bakıyordu ve vampir olsaydı yüzündeki hırıldama azı dişlerini ortaya çıkarırdı. Dikkat etmem gereken başka bir düşmanım daha olduğunu fark ettim. Bakışları bana doğru savrulurken gördüklerini beğenmemiş bir hali vardı. 'Eğitimsiz yetişmesine izin verilmiş ve ona kontrolü öğretebilecek herkesten uzak tutulmuş. Bu felaketin ta kendisi.

Kısılmış yeşil gözlerinden, korkuya benzer ifadenin bir anlığına geçtiğini fark ettim. Eli kalçasındaki kemerindeki bıçağa uzanınca, birden alıp bana doğru fırlatacak sandım. Rafe gerildiğinden o da öyle hissetmiş olmalı. Ancak Başkan'ın sesi herkesin hareketini bir anda kesti. 'Gümüş Cemaat bir aralar muhteşemdi, Pritkin. İnanç çizgileriniz dışında gezdiği için sizlerden birini koruyamadığınızı mı söylüyorsunuz bana? Bu kadar mı güçsüzleştin?'

Suratı öfkeden kıpkırmızı oldu ve bıçağını çıkarmadan ellerini üzerinde gezdirdi. Kristal yeşil gözlerine bakınca birden parçalar oturdu. Kim olduğunu, ya da en azından ne olduğunu anlamıştım. Gümüş Cemaatin hem insani hem de büyüyle alakalı dövüş teknikleri konusunda eğitilmiş ve istediklerini uygulatan bir büyücü grubuna sahip olduğunu duymuştum. Tony'nin büyücülerinin onlardan ödö kopardı çünkü görünürdeki hilekâr büyücüler öldürme hakları vardı. Cemaati kızdıran büyücülerin büyü yapması yasaklanıyordu. Eğer buna itaat etmezlerse ve yapmaya devam ederlerse, ölüm fermanları çıkardı. Ancak, merak ettiğim neden Cemaat'in ardından korkunç bir savaş büyücüsü gönderdiğiydi. Büyü cemaatindekiler bile kâhinlere Cadılar Bayramı'ndaki hilekârlar gibi davranırlardı. Biz onların alıcısına

bile giremezdik. Bu kadar güvenilir adam olması bazılarımızın gerçek olmadığı anlamına gelmiyordu. Cemaat bunu sonunda anladı ve benimle başlayarak rakipleri ortadan kaldırma kararı mı aldı merak ediyordum. Bu da benim şansım.

Eğer Senato'nun koruması altındayken, büyücü bana saldırmaya kalksaydı, eminim ki onu öldürüp ortadan kaldırırlardı. Eğer kendi kaşınırsa, Cemaat bile üyelerinden birinin ölümüne karşı gelemezdi. Beni öldürmeyeceği belliydi ancak ben yine de Tomas'a bir bakış attım. Geldiğimizde silahımı geri verebilirdi. Deneyebilecek kadar çılgın olsam da, silahımı Senato üyelerinin üzerinde deneyecek değildim. Sadece güvende hissederdim. Özellikle de, savaş büyücülerini tepeden tırnağına donanmışlarsa.

'En iyi koruyucumuzun üstesinden geldi. Bu gece hepimizden güç topladı. Onu koruyan sadece sizin vampiriniz değildi.'

'Hayır, bu ortak bir çabaydı, şu anda bulunduğumuz yer gibi.' GQ sakince araya girdi. Başkan'a karşı konuşmaya cüret etmeleri beni şaşırtmıştı ancak kimse ona meydan okumadı ya da bu durumu garipsemedi. Belki de Senato demokratik bir oluşumdu. Eğer öyleyse, bu kategoriye uyan ilk vampir cemaati olurdu. Tony'nin hiyerarşisi güce dayanırdı. 'Kuvvet hakkı yaratır,' onun tek kuralıydı. Bildiğim kadarıyla, diğer aileler de aynı şekilde düşünüyorlardı. Kuralları Senato koyardı çünkü Tony gibi vampirleri bile korkutacak kadar güçlüydüler. Bu da demek oluyordu ki, kızıl kafa görüldüğü kadar zararsız değildi yoksa onu seneler önce diri diri yerlerdi.

GQ, benden herhangi bir eşya gibi söz edeceği yerde odada olduğumu fark ederek 'Lütfen, kendimi tanıtmama izin verin. İsmim LouisCésar,' dedi ve önümde reverans yaptı.

'Hizmetinizdeyim, Mademoiselle.' Bana bakarken gözleri niyetini açığa vuruyordu ama sonradan toparladı. Menüde yer alma ihtimalim azalmıştı.

Yirmi birinci yüzyıl kadınlarının aksine, reverans aldığımda karşılığını vermeyi iyi bilirdim. Hem dadım Eugenie, hem de başöğretmenim Tony, Viktorya zamanında yapıları öğretmişlerdi, böylelikle en iyi şekilde reverans yapabiliyordum. Eskiden almış olduğum bu eğitimi unuttuğumu sansam da, LouisCésar'ın hareketiyle hepsi geri gelmişti. Kan bulaşmış botları ve minicik eteğiyle en eğlenceli kısım olan dadı modelini yakalamaya çalışan görüntümü kaçırmıştı çünkü o sırada bakışları tekrar Başkan'a dönmüştü.

Kendimi sahneye o kadar kaptırmıştım ki, hayatıma yapılan ikinci teşebbüsü fark edememiştim. İlk ipucu, bir güç dalgasının nereden geldiği belli olmayan bir kum fırtınası gibi bana çarpmasıydı. Tomas, Rafe'i yana kaydırıp beni tutmadan önce, sıcak, acıtan bir tanecik bir anlığına çenemden alelacele geçerek ciğerlerimdeki tüm havayı emerek beni yere fırlattı. Sırtüstü yerdeydim, böylelikle oda koruyucularından ikisinin odanın ortasında kıpırtısız durduklarını görebiliyordum. Etleri kemiklerinden sanki görünmez bir böcek yiyormuş gibi çekiliyordu. Bir saniye sonra, iskeletleri yere yığıldı. Beyinleri ve kalpleri geri kalan tüm dokuları gibi yok olmuştu.

Sonradan neler olduğunu zar zor görebildim çünkü hiç biri insan hızında değildi. Pritkin bana doğru ilerliyordu. Bir elinde iğrenç görünümlü bir bıçak ve diğer elinde ise silahla yanıma çömeldi. Başka bir bıçak ve birkaç şişecik, sanki görünmez bir ip onları havada asılı tutuyor gibi başının hizasında duruyorlardı. Bir anlığına, Senato üyeleri izlerken beni alıp götürecek diye düşündüm ancak bana bakmıyordu. Önceden kapının yanında gördüğüm heykel bir anda yanımızda belirdi. Gözlerinde geniş oyuklar olmasına rağmen, emir bekler gibi Pritkin'e bakıyordu. Hareket ettiğini görünce, daha önce hiç görmemiş olmama rağmen onun ne olduğunu anladım. Tony'nin işe aldığı sihirbazlar Golemleri ürkütmüşlerdi Eski Yahudi Kabala'sının hayata ge

çirdiği kil figürleriydi. Genellikle hahamların ayak işlerini yürütürlerdi. Ancak günümüzde çoğu, savaş büyücülerine verilen isimle, şövalyelere hizmet ederler.

Pritkin bana işaret etti ve golem boş bakışlarım bana yöneltti. 'Onu koru.' Golem yerini aldı. Ustası kavgaya karışınca, gözlerini üzerimden çekmedi. Jack'in geride kalan korumalardan birinin sonunu getirmesini görebilmek için, suikastçılardan daha fazla bakışlarını üzerimde dolaştıran yaratığa bakmamaya çalıştım. Koruma, bir hayvan gibi gırtlğından hırıldıyordu ama Jack, kırmızı yanakları ve parlak gözleriyle bayram sevinci yaşayan çocuklara benziyordu. O benim diyen sabırsız bir hareketle Pritkin'i salladı.

Diğer koruma, sanki zırh giymemiş gibi, kanla kaplı göğsünden tamamen içeri giren ince kılıcı zorla çekmeye çalışırken görüntüden çıkmıştı. Kılıç sırtına varana dek girmişti ve şamdanların ışığında lal renginde parlıyordu. İnce kılıçların narin ve filmlerde gördüğüm kadarıyla neredeyse kadınsı olduklarını düşünmüştüm ancak yanılmışım. Bu gördüğümün

laması, çift kanatlı bir hançerin açılıp büyümesi gibiydi. Nefes almak için uğraşırken, LouisCésar kılıcı vampirin göğsünden çıkarıp ani bir hareketle boynuna doğru salladı. Her şey, ıskaladığına inanabileceğim bir hızda olmuştu. Sonrasında, vampirin kellesi boynundan ayrıldı ve yerde zıpladı.

Hâlâ zırhlı olan kesik kelle yuvarlanarak tam önümde durduğunda, vampirin gözkapakları titriyor ve azı dişleri gözükiyordu. Ağzı, sanki boynuma ulaşmış gibi boşluğu ısırmaya çalışıyordu. Boğuk bir ses çıkarmış olmalıyım ya da golem bunu bir tehdit olarak görmüş olacak ki, kelleye bir tekme savurdu. Bu iyi gelmişti. Ancak golem ağırlığım yanlış tahmin etmiş olacak ki, kelle, Başkan'ın masasına doğru yol almış ve Başkan'ın koltuğunu dayadığı duvara değince pat diye ses çıkarmıştı.

Kan izi, Başkan'ın masasının üstündeki panltıyı bozmuştu ve kan damlacıkları minik yakutlar misali saçlarına sıçramıştı. Kelleyi, masanın altından çıkarıp, kibarca reddeden arkadaşına uzatmıştı. O, ise kanın sıçradığı masayı ellerini masanın üzerinde gezdirerek temizlemekle meşguldü. Sanki onlar demir ve elleri de mıknatısmış gibi damlacıklar avuçlarıyla buluşuyorlardı. Daha önce Tomas'a da olduğu gibi, damlacıklar tenine nüfuz etti. 'Bu şey çok yoruyor,' diye söylenince, Başkan'da kesik boyundan fırlamış parlak omurgaya bakarak başını salladı.

Gözlerimi bir anlığına kapayıp, midemin düzelmesini bekledim. En azından çığlık atmamıştım. Çığlık atmam, Senato karşısında beni güçsüz gösterirdi. Ayrıca, boğulmaktan son anda kurtulduğum için, boğazım hâlâ hassas noktamdı. Tomas ağırlığım bana verdiğinden yeterince hava alamıyordum. Onu kenara itmeyi denedim ama bu mermer bir heykeli kımıldatmaya çalışmak gibiydi. Bunun üzerine baskısını arttırdı ta ki ben acıyla bağırana kadar. Daha sonra vücudu yumuşayarak, saten kıvamında tenime değerek çözüldü. Nefes alamamam ya da kıpırdayamamam, Jack ve diğer korumanın tehlikeli bir yakınlıkta durmaları dışında rahatlatıcı olabilirdi.

Korumanın öldürülmemesini anlayamamıştım, zira savaş baltasını çıkarmış ve çoğu erkeğin porno kanallar için ayırdığı odaklanma misali gözlerini bana dikmişti. Eğer Senato ölmemi isteseydi, onlar için Tony'nin bunu yapmasına izin vermeleri daha kolay olmaz mıydı? Eğer istemiyorlarsa, neden LouisCésar orada öylece durmak yerine önceki gösterisini tekrarlamıyordu? Belki de korumanın Pritkin, Rafe ve Tomas'ın ötesine geçmeyeceğini düşündü ancak ben bundan pek emin değildim. Baltanın metali çok keskin gözükiyordu ve vampirlerin ne kadar hızlı hareket ettiklerini biliyordum. Korumanın tek ihtiyacı olan boş bir an yakalamak ve 1860 Miss Georgia mezelerini bitirir bitirmez, ana yemeği olarak önüne beni sermekti. Ancak Tomas'ın, soran

lara iç çamaşırımın dantellerinin şekilleri konusunda detaylı bir rapor hazırlayabilecek kadar üstüme abanması dışında kimse bir şey yapmadı. Sakin görünüyordu ama bedenimde yankılanan kalp atışlarını hissedebiliyordum. Onun da endişelenmiş olduğunu bilmek beni rahatlatmıyordu.

Siyah saçlarının üstünden görünen mumların alevi az ileride baltanın başlığının yanında dans ediyordu. Ben izlerken, koruma dişleri gıcırdayan bir kaplan gibi üstüme saldırdı ve her şey bir anda oldu. Jack çirkin bir hal aldı ve solgun ellerini bir anlığına göstererek fırladı. Göz açıp kapayınca dek, koruma, kolları ve bacaklarından saplanmış dört büyük bıçakla yere mihlanmış haldeydi. Bıçaklardan ikisi, tahta saplarıyla sanki önceden mutfak edevatıymış gibi sağlam gözüktüyorlardı. Diğerleri büyüciye ait olan ve Jack kontrolü eline alır almaz geri çağırdığı, parlak gümüş parçalardı. Vampirin bedeninden yüksek sesli bir sökülmeyle çıktılar ve ona doğru uçtular. Biri bileğindeki zırha yerleşirken, öbürü de çizmesinin içinden aşağıya kaydı. Kalçasındakilerden kullanmaya gerek bile duymadı. Tomas'ın beni ayağa kaldırmasına izin vermek için Golemle beraber uzaklaştılar. Hayatımı kurtarmama yardım etmiş olmasına rağmen, bana bakarken gözleri buz gibi soğuktu.

Başkan, hadise karşısında istifini bozmadı ama kısa bir hoşnutsuzluk güzel yüzünü yalayıp geçti. 'Dikkatli ol Jack. Ben cevap istiyorum, ceset değil.'

Jack ona mutlulukla gülümsedi. 'Her ikisini de alacaksınız,' diye söz vererek, cesede doğru eğildi. Uzağa bakmaya çalışsam da, yarılan etin ve çatırdayan kemiklerin sesini duyabiliyordum. Sanırım, bıçağını getirmişti ve bu süreçte kurbanının kol ve bacaklarını kesiyordu. Birkaç kez yutkundum. Toplantıların ne kadar ilginç olduğunu unutmuştum.

'Evet, dediğim gibi Madame. Mademoiselle pek iyi değil. Belki de dinlendikten sonra ona bazı şeyleri açıklayabiliriz.' Lou

isCésar sanki son dakikalardaki hadiseler hiç yaşanmamış gibi olağan konuşmuştu. O sırada Jack, oyuktan çekip aldığı bir çantadan panlıtılı ameliyat aletleri çıkarmıştı. Debelenen kurbanının yanı başına aletlerini dizerken tıslayan bir kahkaha attı. Hiç değilse bir kişinin eğleniyor olması harikaydı.

'Bildiğiniz gibi, harcayacak vaktimiz yok, LouisCésar.'

'Sevgili Madame, zamanımız var.' Birbirlerine baktılar ancak bunun manasını çözemedim. 'Mademoiselle Palmer'a neden çıkmazda olduğumuzu açıklayabilirim ve şafaktan önce haberi size bildirmiş olurum. Bu da size sorguyu tamamlamak için zaman verir.' Bana bir bakış atınca, az önce güçlü bir vampiri şiş kebaba çevirmiş bir adamla yalnız kalmaktan duyduğum korku anlaşıncı 'Raphael de bize eşlik eder' diye ekledi.

Düşüncelerimi okuyabilmesi hoşuma gitmemişti ancak arkadaşımın da bize eşlik etmesi beni rahatlatmıştı. En azından, Jack'in vampirin açık sindirim sisteminden uzun bağırsak kordonlarını dışarı çekip, sosis dizer gibi kolundan sarkıttığım görene dek. Eline dondurma akmış bir çocuk gibi parmaklarını yalamak için durdu ve bana bakarak göz kırptı. Omuzlarım kasılarak titredim. Her kim konuya karışırsa karışsın bu görüşmeden keyif duymayacağıma karar verdim.

Dördüncü Bölüm

Sonunda, LouisCésar, Rafe ve Mircea'nın bana eşlik etmelerine ve beni odama yerleştirmelerine karar verildi. Bu, Pritkin'in hoşuna gitmedi ancak Başkan'ın kararına karşı gelemezdi. Bunun ona karşı düello anlamına geldiğini duymak içimi rahatlatmıştı. Bir gecede kaldırılabileceğimden çok çekişmeye tanıklık etmişim ve ayrıca Gümüş Cemaatte bağlı bir savaş büyücüsü iki yüz yaşındaki bir vampire karşı çıkarsa neler olurdu bilmiyordum. Bu izlemek istediğim bir gösteri de değildi.

Bana eşlik edenlerin üçte ikisinin arkadaşım olması ya da tarafsız sıfatına sahip olmalarından minnet duymama rağmen gerilmiştim. Senato beni Tony'ye ve Cemaatte teslim etmeyerek, kiralık katillerden koruyarak, sağlığıma özen göstererek ve bana eşlik edenleri sevdiğim insanlardan seçerek, şüphe duyulacak şekilde kibar davranıyordu. Ne istediklerini ve istediklerinden ne kadar süre kaçabileceğimi merak ediyordum.

Bir dakika sonra, kişisel kalkanımı devre dışı bırakmanın iyi bir fikir olmadığını düşündüm. Merdivenin ikinci kanadına ulaşmıştık ki, bir kurt adamla karşılaştık. Uzun burnu ve ağzındaki sivri dişleriyle siyah ve gri renklerde devasa bir türdü. Adımımı tam diğer basamağa atmıştım ki, açık yeşil gözleri bir

anlığına benimkilerle kesişince donakaldım. Daha önce de kurt adam görmüştüm fakat bir kez ve bu kadar yakından değildi. Ancak içgüdülerim onun ne olduğunu söyleyebilmişti. Bunun boyu daha büyüktü ve gözlerinde, hiçbir hayvanda bulunmayan zekâ parıltıları dolaşıyordu. Ancak anlamadığım, burada ne işi olduğuydu.

Vampirler ve kurtların anlaşamadığını iddia etmek gülünç şekilde hafif bir ifadeydi. Belki bu, her ikisinin de yırtıcı olmasıyla açıklanabilir ya da belki kurtların vampirlerin ölümsüzlüklerine kıskandıklarını iddia eden Tony ısrarında haklıydı. Hangisi olursa olsun, onlar yağ ve su gibiydiler. Ya da sıkça, kan ve post. Karşı karşıya geldiklerinde hem kan hem post uçuşa geçiyordu. Refakatçilerimden birinin şiddetli bir tepki göstermesini bekledim ancak tek fark ettiğim Rafe'in bileğimi sıkıca kavrayan eliydi. LouisCésar sanki her gün merdivenlerde bunun gibilerle karşılaşmış gibi başıyla kurt adama selam vererek 'Sebastian, seni görmek güzel,' dedi. Tabii ki kurt adam cevap vermedi, zira hayvan formundaydı ancak yanımdan çabucak geçip gitti. Bu, cidden sıradışı bir tecrübeydi. Artık Kansas ya da Atlanta'da olmadığımı da bana hatırlatmış oldu.

Basamaklardan zemin üstündeki alana ulaştığımızda pencereden dışarı bakınca, bulunduğum yerin kuzey Georgia olmadığını teyit etmişim. Gördüklerim, Başkan'ın zaman konusunda neden endişe ettiğini de açıklıyordu. Tomas beni aldığından beri tahmin ettiğimden de çok zaman geçmişti. Bu zaman içerisinde başka bir eyalete götürülmüş olabilirdim. Pencereden bakılınca görünen alacalı yeşil ve güneyin grileriyle Georgia'dakilerden farklı bir tonda olan renklerin yerini, gece mavisi bir gökyüzü ve çivit mavisi bulutlar almıştı. Siyah, yıldızlarla süslü bir tente üstümüzü sarıp sarmalamıştı ama ufuktaki koyu mor çizgi çölün güne kavuştuğunu gösteriyordu.

'Yakında şafak sökecek.'

LouisCésar bakışlarımı takip ederek fırlayıp kapıyı açtı. 'Daha değil,' diye basitçe cevaplayınca, düşüncesizce çıkmış ses üzerine gözlerimi kısıtım. Rafe bile olgun olduğu halde, şafak yaklaşırken çok konuşma ve konuyu dağıtma eğilimiyle gergin haldeydi. Vampir bile gençken eğitilebiliyordu. Kimse değil de yanmasın diye kurulmuş gömme emniyet filesi tarzı bir şeydi. Ve şimdiye dek bu kadar sevgisiz bırakılmış birini görmemiştim. Ancak Fransız oldukça huzurlu görünüyordu. Tanıdığım vampirlerden daha güçlüydü ya da oldukça iyi bir oyuncuydu. Her iki seçenek de bana kendimi iyi hissettirmedii.

Ona doğru yürüdüm ve kendimi gün ışığında pencereden görünen manzarayla uyum halinde dekore edilmiş süitin oturma odasında buldum. Rengi atmış soluk mavi duvarlar koyu kahverengi, yeşilmavi ve kırmızı yerli Amerikan kilimleriyle donatılmış, tahta zemine bu renklerle uyumlu küçük bir halı serilmiş ve kahverengi bir tuğla da şöminenin dış çizgisini çevrelemişti. Kırmızı tonlarında deri bir koltuk, sandalye ve minder rahat olduğunu kanıtlayabilecek aşınmalarla doluydu. Acayip şekilde sevinç barındıran bir odaydı. Anlaşılan, Senato, Tony'nin sevdiği gotik tarzı benimsememişti.

'Lütfen Mademoiselle, oturunuz.' LouisCésar şöminenin yanındaki fazla dolu koltuğun yanında durmak için hareket etti. Rafe'e baktım ama o dışarıda ne gördüyse ona bakmakla meşguldü. Ellerini arkasında kavuşturmuştu ve omuzları gergindi. Evet, tam zamanında şafak söküyordu. Tek istediğim onu kenara çekip, birkaç cevap almaktı. Ruh halinin buna uygun olduğunu düşünsem de, bu şansı yakalayamayabilirdim.

Mircea kibarca dirseğinden tutarak beni sandalyeye yöneltti. 'LouisCésar bir bayan ayaktayken asla oturmaz, dulceata.' Bir tanem, eskiden beni dizlerine yatırıp masallar anlatırkenki ifadesidir. Umarım bunu içten gelerek söylemiştir. Eğer Rafe odadaki tek arkadaşımrsa, gerçekten başım beladaydı.

Aşağı kayarak hop diye oturdum ve Fransız önümde diz çöktü. Güven vererek gülümseyince ona göz kırptım. Adamın yani usta vampirin, kocaman gamzeleri vardı. 'İzin ver yarana bakayım?'

Özellikle de çok aç gözüken bir vampirin kan temizleyecek en iyi kişi olduğuna ikna olamadan ihtiyatla başımı salladım. Ama sek karışım onların ilgisini çekmiyordu ve ayrıca başka seçeneğim de yoktu. Söylediğim çok da önemliymiş gibi iznimi isteyerek kibar olmaya çalışıyordu. Odada iki tane Senato üyesi vardı ve onları eğlendirdiği sürece beyefendi rolünü oynayabilirlerdi ve öyle sonuçlanınca ben de ne isterlerse onu yapacaktım. Bunu, onların bildiği kadar ben de biliyordum.

LouisCésar onaylarcasına gülümsedi ve neden beni tedirgin yapmaya çalıştığını anladım. Bu mesafeden, onun şimdiye dek gördüğüm en insan görünümlü vampir olduğunu söyleyebilirim. Tomas dışında, mümkün olduğunca insan görünmek için nedeni olan çoğu

vampir nefes alma, nabızlarını attırma ve tenlerini yeni yağmış kardan daha inandırıcı bir beyaza dönüştürmek gibi ufak şeyleri unuturlar. Oldukça inandırıcı olan Rafe bile saatte birkaç kere göz kırpmayı ihmal etmezdi. Onunla yolda karşılaşabilir ve onu, tüm gardırobunu değiştirmiş bir insana benzetebilirdim. Kendimi, bazılarını unutuyor mu diye, onun soluk alıp verişlerinin arasındaki saniyeleri sayarken buldum. Hayır, hiçbirini unutmuyordu.

Büyürken dünyanın her yerinden bazıları göz alıcı, bazıları Başkan gibi öteki dünya işlerine dalmış, bazıları da Rafe gibi normal görünen binlerce vampirle karşılaşmıştım. Bugüne dek vampirler konusunda 'görsem kesin tanırım' iddiasında bulunabilirdim ancak Tomas, çok yakınım kadar gelip aylarca beni kandırmıştı ve LouisCésar da istese aynısını yapabiliirdi. Bundan hoşlanmamıştım. Duyusuz ve doğaüstü dünyadan korunmasız bir azınlık gibi hissettirmişti. Vampirlerin arasında büyümüşüm

ama Senato üyelerinin yaydıkları güç daha önce karşılaştığım cinsten değildi. Daha nelere göz yumacağım düşüncesi beni sarıp sarmaladı ve bu düşünce üzerimde soğuk duş etkisi yaptı.

LouisCésar gerçek ihtiyacından çok ona alışmama bir şans vermek için yavaşça yüzümü inceliyordu. Bu işe yaramıyordu. Ensesinde topladığı parlak kahverengi bukle gevşeyip omzumu okşadığında tokat yemişim gibi yerimde sıçradım. Saçlarıma doğru uzanan eli birden havada kaldı. 'Binlerce özür, mademoiselle. Saçlarınızı geriye doğru atın ki ben de yaranıza bakayım.'

Kendi saçından aldığı altın rengi bir tokayı bana uzattı. Parmaklarını benimkilere değdirmemeye çalışarak tokayı aldım. Saçlarım omuzlarımdaydı ama o izlerken çoğunu dağınık bir atkuyruğuyla tutturdum. İçine düştüğüm panikten kendi kendime konuşarak kurtulmaya çalıştım ancak işe yaramadı. Mantıktan ve iyi aydınlatılmış odalarda edilen kibar sözlerden daha eski olan bazı sezgilerim bana kaçıp saklanmamı söylüyordu. Elbette bu, yaşadığım geceye bir tepki olarak karşılanırdı ancak bir yanımda onun o kadar yakın durmasını istemiyordu. Muayenesini bitirirken kollarımı kırık ve can verdiğimden nabzım damarlarımda akmıyor sanmasın diye uslu durmaya çalıştım. Tepkilerimi anlayamasam da, tecrübelerim bana içgüdülerime güvenmemi öğretmişti ve hayatımdaki herkes gitmem için yalvarıyordu. 'Ah, çok iyi. Çok ciddi değil,' diye homurdandı. Yüz ifademi görünce gülümsedi ve gözlerinde ışıklar yanıp söndü. 'Ciddi bir şey yok,' diye tekrarladı. Çılgılık atmamak için kendimi zor tuttum.

LouisCésar yerinden kalkarak yakınlardaki bir masaya doğru yürüdü ve birdenbire yeniden nefes alabiliyor hale geldim. Onda beni korkutan ne vardı bulmaya çalıştım ancak somut bir şey bulamadım. Elbiseleri demode olsa da, arkadaşça ve cana yalan çizgilerle donanmış yüzü, benden beş ya da altı yaş büyük bir adaminkine benziyordu ancak asırlardır etraftaydı. Gözleri beni

etkilemek uğruna fark edilir bir çaba göstermeksizin gri benekli mavi renkte ve yumuşaktı. Hareketleri ise bir ölümlünün taklit edemeyeceği gibi nazikti. Kabul etmek gerekirse, sinirlerim gergindi, zira daha önce iki defa öldürölme tehlikesi atlattığım bir gece yaşamamıştım ancak bu yine de, olası tüm adayların içinde bir tek neden LouisCesar'ın beni korkuttuğunu açıklamıyordu.

Döndü ve aldığı her adımla korkum da arttı. Küçük bir hayvanın, yırtıcı bir yaratığı izlemesi gibi sessiz kalarak, yavaşlayan nefesimle, üzerime saldırmamasını umarak ona baktım. Tekrar, parlak saten ve dantel tomarının içinde diz çöktü ve apliklerin panlması koyu kestane ışığı saçlarının arasından geçti. İlk yardım çantasını getirdi ve antiseptik gazlı bezi ve bir paket ıslak mendili şöminenin önündeki tuğlanın üstüne yan yana koydu. 'Yaranızı temizleyeceğim, Mademoiselle ve bandajlayacağım. Yarın bir hemşire gelecek ve bandajı düzeltecek.' Rahatlamıştı ve hatta neşelenmişti ama kapıya doğru koşmamak için tüm kontrolümü toplamaya çalışıyordum.

Şelale gibi çağlayan beyaz dantelli soluk ince bir el, pis kan lekeli elimi yutarak yok etti. Soğuk parmakların ve güvence vermeye çalışan hafif bir dokunuşu vardı ancak faydalı olmadı. Ne kadar dikkatli olursa olsun, dokunuşun bir anda sıkılaşabileceğini ve beni çelik bir kelepçe gibi sarabileceğim biliyordum. Diğer elinin parmakların çürümüş tenimde ustalıkla gezdikten sonra, yaralarını temizlemeye başlayınca bu sefer parmakların kıyafetimin ufak dokunuşlarında hissetmeye başladım. Antiseptik çok kötü kokmadığı halde, hafifçe titredim ve gözlerimi kapadım. Neler olacağı konusunda kötü şeyler hissetmeye başlamıştım.

'Mademoiselle, hasta mısınız?' Sesi uzaktan geliyordu ve kulaklarımda yankılanıyordu. Bilindik bir şaşkınlık üzerimden aktı ve her şeyimle ona karşı gelmeye çalıştım. Eskisinden çok mücadele ederek, genellikle bilmediğim bir yanım onu tutsa da geri gitmesi için yalvararak onu defetmeye çalıştım. Bana

ne göstermek istediye, onu görmek istemediğimden kesinlikle emindim. Ama hep olduğu gibi yeteneğim benden önde gitmişti. Hep öyle olmuştu. Soğuk bir titreme yüzüme yerleştğinde, kaçınılmaz yola çoktan girmiş oldum. Oturma odası soğuk olmasa da bir yanım artık orada değildi. Derin bir nefes alarak gözlerimi açtım. Ürperti geceye kısmen açılmış pencereden geliyordu. Meltem çıplak tenime çarparak tüylerimi diken diken ediyordu. Küçük pırlanta şekillerinin birleştiği yer dışında hiç renk ya da modeli olmadığı halde camın lekeli bir duruşu vardı. Philly'deki tarihi evlerdeki gibi cam kalın ve kabartmalıydı ve yalnızca içgüdüsel bir yansıma veriyordu. Ama nefesimin hızlanmasına yeterli oldu.

Korkuyla etrafa baktım ve gözlerim odanın karşı tarafındaki bir aynada yanıp söndü. Geri gönderdiği görüntü loştu. Ama nedeni mumlardan, şömine ateşinden ve kötü mimariden gelen odanın soluk ışığıydı. Aslında, büyük masif çerçeveli ayna, odanın geri kalan ağır oymalarla süslenmiş ahşap mobilyaları gibi gösterişli bir başyapıttı. Bu odaya şatafat

katıyordu. Dört direkli koyu vişne rengi yatak, mermer şömineden yansıyan alevlerin ışığında parlıyordu ve ağır kadife perdelerin rengi kanepenin üzerinde yankılanıyordu. Duvarlar taşandı ama üzerlerine kilim serilmişti. Renkleri, o gün tamamlanmış gibi parlak ve canlıydı. Koyu kırmızı bir buket gül porselen bir vazonun içerisinde yakındaki bir masaya yerleştirilmişti. Aynadaki yansımadan dikkatim dağılmış olsa da manzarayı takdir edecek değildim.

İçinde olmam gereken yatağa bir adam diz çöktü. Onun kim olduğunu göremedim çünkü gözleri hariç yüzünün çoğunu siyah kadife bir maske örtüyordu. Tuhaf gözüküyordu. Sanki Cadılar Bayramı partisinden fırlamış gibiydi ancak gülecek halim yoktu. Belki de giydiği tek şey o olduğu için. Üst bedeninden çıkan uzun kumral lüleler kadife maskenin altından sallanıyor ve mum ışığında altın ve bronz rengi saç telleri panldıyordu.

Odanın sıcak ve hafif altın sarısı ışığı kaslı göğsünden, midesine ve göbek çukuruna dek tenine işleyerek onu sırlıklam ediyordu. Pencereden gelen soğuşun şimdiye dek kuruttuğu gövdesindeki damla damla teri parlatıyordu, böylece ufak pırlantalar dizili şeffaf bir gömlek giymiş gibi duruyordu. Altın yaldızlı bir heykel canlanmış gibiydi ama heykeller azgınca sertleşmezlerdi. Ben yutkununca o da yutkundu ve durumu idrak edince aynadaki mavi gözler kocaman açıldı.

imkânsız olmasını geçerse, bu tamamen çılgıncaydı. Bu görünümde başroldeki ben değildim. Ben izleyiciydim, kenarlarda, görünmeyen ve hiçbir şeye karışmayan bir hayalettim. Ya da en azından bu geceye dek. Ne yapacağımı düşünmeden önce, üzerimde sıcak bir el hissettim ve korku içinde aşağı bakınca yatağın üstündeki bir yığın battaniyeye neredeyse gömülmüş olarak yatan esmer genç bir kadın gördüm. Oda seks kokuyordu, yavan ve sert. Şimdi nedenini arılabiliyordum.

Narin minik bir el keskin dokunuşlarla bedenimde yani onun bedeninde gidip geliyordu. Beni bu sefer daha sert okşadı ve bedenimin anatomik olarak asla sahip olmadığı şeyin, genç kadının dokunuşları altında sertleşmesini korkuyla izledim. Bilinmedik aletten benim olmadığına emin olduğum düşüncelerle beraber tanıdık bir duygu patlaması geldi. Ona doğru kavisli pembe ucuna parmağıyla hafifçe vurunca neredeyse çığlığı basıyordum. Canlanması, hiç böyle hissettirmemişti. Elbette yaşadıklarım o kadar yoğun değildi ve görünümün diğer tarafından geliyordu ancak yine de katlanılır gibi değildi. Ben, yavaşça şekillenen ve içimden çıkarak damarlarıma yayılan durağan bir ısıya alışkındım. Böyle beyaz bedenlere derinden güvenen zavallılardan değildim.

Çıplak tenimizi örten yumuşak ve kalın battaniyenin altında kıvrandı. 'Sorun ne, yakışıklı çocuk? Şimdiden ilgini kaybettiğini

söyleme bana.' Temposunu hızlandırınca nefes almakta zorlandım. 'Sen üçüncünün de üstesinden gelirsin, biliyorum.'

Dudaklarını ıslatarak yaklaşıncaya, kendime geldim ve kendimi geri çektim. Hem kendini bırakmadan önce bir anlığına tereddüt ettiği için hem de ödünç aldığı bedeninin isteği karşısında acıyla haykırdım. Uyarılmış olması çok can sıkıydı çünkü kadının teklif ettiği şey beni zerre ilgilendirmiyordu. Girdiğim erkek formundan onun şaşırmış yüzüne bakınca gerçekten kusacağımı sandım. Hissettiklerimi tarif edecek kelimeleri bulamıyordum. Tam bir zihin karmaşası ve kuşku seli az bile kalırdı.

Ellerim mücadele ederek maskenin kenarından tutup aniden çekti. Aynada gördüğüm korkudan bembeyaz olan LouisCésar'ın yüzüydü. Bunu hemen durdurması ve bedenimi bırakması için ona bağırarak istedim ama bu zorluk çıkarmaktan başka işe yaramazdı. Her nasılsa onun bedenine girmiştin ve bunu nasıl yaptığını ya da nasıl geri alabileceğini bilmiyordum. Kadın çığlık atarak, maskeyi elimden alıp yüzüme geri takmaya çalıştı.

'Risk almayın, monsieur! Hizmetlilerinizin ne kadar gerçekçi olduklarını bilirsiniz. Asla çıkarmayın.' Bana ahlaksızca gülümsedi ve 'Aslında, biz sevişirken yüzünüzde maske olması hoşuma gidiyor,' diye ekledi. Kollarını boynuma doladı ve beni kendine çekti. 'Çok üşüdüm. Isıt beni.'

Onu uzağa iterek, görüşlerimin ucundaki kara sise yenik düşüp bayılırsam ne olur diye düşünerek güçlkle yatağın kenarına ilerledim. Ait olduğum yerde mi yoksa buraya sıkışıp kalmış şekilde mi uyanacaktım? Bu son olasılığı düşünmemeye çalıştım. Biraz sonra, kadın derin bir nefes aldı ve yatakta sırtüstü yatarak küçük göğüslerini hafifçe okşamaya başladı. Teninin beyazlığına karşın göğüs uçları çok koyu renkti ve beni bilindik bir gülümsemeyle izliyordu. 'Yorgun musun, aşkım?' Elleri ka

sıklarının tüylerinde gezerken sırtıttı ve 'Seni canlandıracağıma bahse girerim,' dedi.

Beynime bir cevap vermesi için ikna etmeyi denemeden önce büyük meşe kapı açıldı ve orta yaşlı bir kadın yanında dört korumayla içeri girdi. Yüz ifadesinden bize katılmaya gelmediği belliydi. 'Kaldırın onu.' Korumalardan ikisi beni yatağın dışına sürükledi ve deminki tanışıklığım olan kadın çığlık atarak yorganı başına kadar çekti.

'Marie! Ne yapıyorsun? Hemen dışarı çık. Dışarı, defol!'

Orta yaşlı kadın onu görmezden gelerek çirkin yüzündeki küçümsemeyle bana baktı. Gözleri hor görerek üzerimde gezdi. 'Görüyorum ki, hep hazırsın. Aynı babana çekmişsin.' Korumalara baktı ve 'Götürün onu,' dedi.

Giyinmeme fırsat verilmeden odadan dışarı sürüklendim. Esmer kadın bana utandırıcı durumumu örtecek işli bir robe de chambre fırlattı ancak ayakkabı ya da pantolon giymeye vaktim yoktu. Yataktaki kız ardımızdan, daha çok orta yaşlı kadını hedef alan garip küfürler sıraladı. Bana İngilizce konuşmuyor gibi geldi ancak söylediklerini anılayabiliyordum. Ya da belki de içinde bulunduğum beden bunları tercüme ediyordu. Bunu düşünecek vaktim yoktu, zira ucunda basamakların gözüktüğü taş bir koridora doğru itekleniyordum.

Asırlardır binlerce ayağın bastığı yerde her adımın ortasında derin bir boşluk vardı. Aşağısı karanlıktı ve yukarı verdiği hava, yüzümde nefesimi hissedemeyeceğim kadar dondurucuydu.

Kadın basamakların önünde durarak bana döndü. Aşağılar bir hali yoktu ve kara gözlerindeki duygu daha çok korkuya benziyordu. 'Daha ileri gitmeyeceğim. Seni bekleyen ne olduğunu gördüm ve tekrar bunu yapmaya niyetim yok.' Yüz ifadesi acıma benzeri bir hal almıştı. 'Tüm hayatın boyunca sessiz kalmanın sana verdiği ödülleri topladın. Bu gece onu bozmanın cezasını çekeceksin.'

Başka bir şey söylemeden döndü ve korumalar beni kara deliğe doğru itmeye başladılar. Kuvvetliydim ancak bu adamlara karşı değil. Kadına vahşice baktım ancak dut rengi elbisesinin altında sırtını dikleştirmiş ve çoktan uzaklaşmaya başlamıştı,' Lütfen, madame. Bunu neden yapıyorsunuz? Ben bir şey söylemedim. Yemin ederim,' Kelimeler bana ait değildi. Öylece dudaklarımdan fırlamışlardı ancak kadın durmadı.

'Bu geceki hadise için kime itibar etmen gerektiğini bilmek istiyorsan, erkek kardeşine sor.' Odanın içinde kaybolmadan ve ardından kapıyı sıkıca kapatmadan önce omuzlarını savurdu. Bu son duyduğum cümle oldu.

Merdivenler adamların kollarımdan tutabilmeleri için çok dardı, zira arkamda oldukları için ve zaten aşağıdan başka gidecek yer olmadığı için bu çok önemli değildi. Yalnızca inerken bize eşlik eden şaşılacak kadar küçük pencerelerden sızan ay ışığı dışında neredeyse hiç ışık yoktu. Basamaklar nemden kaygandı ve tam ortasına geldiğimizde ayakkabılarım ayağımda olmadığı için neredeyse ayakta duramıyordum. Üzerimdeki beni bırakmayan tahriktan kurtulmamı sağlayan giysiye rağmen donuyordum. Ama bacaklarımdaki arasındaki istenmeyen ve yaratılmışım gibi hissettirerek sallanan ağırlık, çılgılığı basmamı ve bir daha susmamamı söylüyordu. Merdivenlerin yansıdan çoğunu inmiştik ki, başparmağımı taşa çarpınca, bir önceki düşünceleri unutmamı sağladığı için bu acıya minnettar kaldım.

En aşağıya ulaştığımızda, el feneri gölge oyunları ile nemin izlerini duvardan aşağı parlak halde sızdırarak merdivenlerde yanıp söndü. Dondurucu soğuk geçmişti. Kanım damarlarımda sanki buza dönmüş gibi yoğun ve soğuktu. Duvarlarda çiğ göre meyince şaşırdım ama nem sızıntıları özgürce dolaşıyordu.

Dondurucu soğuk ve etraftan daha da korkunç olan demir kapının ardından gelen yürek parçalayın feryatları. Kapı ardından sessiz ve boşuk geliyorlardı ancak yine de akıllara zarar

dı. Böyle hassas, umutsuzluk dolu sesler duymak ve istedikleri yardımın asla gelmeyeceğini bilmek acı vericiydi. Bir şamdanın bıraktığı ışık huzmesine doğru yol alarak içgüdüsel olarak geri adım atmaya çalışınca sert bir el beni ileri itti. Tökezleyerek dizlerimi çıkıntılı taş zemine bıraktım.

'Bu taraftan.'

Emirleri ağırdan alıyordum ki, kaburgama yediğim bir tekme beni soluksuz bıraktı ve sert bir el beni havaya kaldırdı. Aşağı bakınca saçları dökülen, şişman, kan lekeli bir önlük ve yünden pis bir pantolon giymiş bir adam gördüm. Genellikle erkeklere yukarıdan bakmaya alışkın olmadığımından ona acıyla ve kafa karışıklığıyla baktım. Etli dudaklarıyla sırtıp ağız dolusu gri dişini gösterince başımı geriye çektim. Bu onu memnun etmişti. 'Güzel. Korksanız iyi olur, monsieur. Unutmayın, bu gece prens değilsiniz.' Beni aşağıdan yukarı süzerek 'İsminize yakışıyor musunuz, birazdan göreceğiz. Bu gece, benimsin.' dedi.

Delişe demir bir anahtar sokulunca, kapı yalpalanarak açıldı. İçeri itilmeden önce kalın taş duvarlarla çevrili ve yüksek tavanlı büyük kare bir oda bir an için gözüme ilişti. Kendimi tekrar yerde buldum. Bu sefer zemini daha da kaygan yapan idrar ve beter kokan pis samanların üzerindeydim. Bir yanım bu kaba adamın bana böyle kötü davranmasına kızmıştı ancak bir dakika geçmemişti ki, korku dışında tüm duyguların eriyip gitmişti. Kasılmış şekilde işkence aletinin üstüne uzanmış kara kuru çıplak kadınla göz göze geldik ve bakışlarımızı çevirecek gücüm yoktu. Kan, işkence edilmiş bedeninin üzerinde küçük derecikler oluşturmuştu ve teninde, kalın ve yapışkan olacak bir şekilde kurumuştur. Altındaki zemin boydan boya kahverengi lekelerle dolmuştu. O kadar çok kan akıtmıştı ki, hepsinin tek bedenden akmış olduğuna inanmam zaman aldı.

Duvarda zincire vurulmuş olan adam onları kurtarmam için yalvararak ağlıyordu ancak fark etmem zamanımı aldı çünkü hiç

ses yapmamasına rağmen tüm dikkatim kadındaydı. El fenerinin ışığı açık gözlerinden yansıyarak geri dönüyordu ancak bunun ışık hilesi olup olmadığını ya da kadının hayatta olup olmadığını anlayamamıştım. Yaşadığını umuyordum. Adam bakışlarımın yönünü görmüş olacak ki, kadına doğru yürüdü. 'Evet, arkadaşın bundan böyle dalga konusu olmayacak.' Kadının ellerini bağlayan ipi kontrol edince parmaklarını fark ettim. Tırnakların yoktu. Parmak uçların doğranmış ya da bir hayvan tarafından kemirilmiş gibi duruyorlardı ve boğumları öyle şişmişti ki, istese bile eklemlerini oynatamazdı.

Tony'nin yanındayken çok şey görmüştüm ancak şiddet hızlı ve beklenmedik olurdu. Tıpkı bu gece yaşadıklarım gibi. Tepki vereceğim anda her şey bitmiş olurdu. Tony işkence etmeyi severdi ancak buna hiç tanık olmamıştım. Eugenie bu konuda çok katıydı ve nedenini anlamaya başlıyordum. Bildiğim tesadüfi, heyecansız ve yapmacık vahşetten daha beterd. Ardında öfke ve onu yatıştıracak ya da en azından anlaşılabilir kılacak kişisel bir şey yoktu. Verdiği acı da cabasıydı.

Adam 'Gösteriye hazır olun,' diye devam etti. İşkence masasını çalıştıran adamlardan birine el işareti yapınca, adam pis bir şarap şişesi getirdi. 'İşte, kralı kızdıranların başına gelen bu. izle ve unutma, pislik.'

Tek kelime edemeden kalakalmış haldeyken, adam şarabı kadının kafasına, yüzüne ve boynuna doğru akıttı. Altındaki taş zeminde küçük, kırmızı bir göl oluşturuncaya kadar kadının saçların sıırsıklam oldu. Sırada ne olduğunu anlayınca şoka girdim.

Adamın eli mumun dibine erişince kıpırdandım. 'Hayır, yapamazsın. Lütfen, monsieur. Yalvarırım...' Ona tam da beklediği tepkiyi vermişim ve durma niyetinin olmadığını yüzünün aldığı şevkten söyleyebilirim. Mumu yakınlardaki bir el fenerine tutarken, yüzümdeki tepkiyi sevinç benzeri bir bakışla izliyordu. Mum neredeyse eriyip akışkan kıvama gelecekti ancak fitil bir

den alev aldı. Onunla tekrar tartışmak istemedim ancak yanan mumu almak için kendimi öne doğru fırlattım. Mumu bırakması için mücadele ettim ancak işkenceci iki adam beni kollarımdan tutarak ondan uzaklaştırdılar. Zindanın lideri olduğunu sandığım adam bir parça insanlık barındıran gözlerini bana dikerek gülümsedi. Eğildi ve yavaşça mumu alarak fitili ateşledi.

Adam yaklaşırken, kadına bir göz attım. Kendime engel olamadım. Adam görüntümün önünü kapamadan önce, kadının açık kahverengi gözlerinde panltılı yaşlar birikmişti ve bir göz kırpmasıyla, şarap damlaları kirpiklerinden aktı. Beynimin bir kısmı adamın kısa keseceğini ve bunu yapmayacağını hatta yapamayacağını söylüyordu. Beynimde konuşan bir ses vardı ve adamın beni dehşete uğratmaya çalıştığını, gördüklerimin beni ileride daha mülayim yapma amacıyla sahnelendiğini ve bunun doğru olabileceğini söylüyordu. Ancak ses, kadını kurtarmadı.

Önümdeki sahne sallandı ve fark etmediğim düşünceler beynimi istila etti. Gözlerimin önünde başka yerlerin, başka insanların görüleri sanki filmler, önümde şeffaf bir örtüye yansıtılmışlar gibi yanıp sönüyordu, imkânsız meydana gelmeden önce hepsinde aynı kadını ve işkenceci adamı bir anlığına donakalmış halde görebiliyordum.

Beynimdeki ses, esir olarak yetiştğini ancak gerçek zalimliği asla bilmediğini söyleyen anlamsız seslerle birden konuşmaya başladı. Kaliteli keten ve el yapımı dantelle giyinir kuşanırdım, diye ısrar etti. Kendimi eğlendirmem için kitaplarım, gitarım ve bqya kalemelerim vardı. Gardiyanlarım odama girdiklerinde reverans yapar ve huzurumdayken ben izin vermedikçe oturmazlardı. Benim damarlarımda asil kan dolaşır, bunu kimse unutmasın. Ben hayatımda böyle gaddarlık görmedim, böylesini asla. Korku nedir bilmezdim. Ve telaşla ardından gelen gazap. Bu adil değildi, barışı korumak ya da toprakların dengesi için ya da her ne diyorlarsa işte, bunlar için gerekli değildi. Onun adına, ka

pah kapılar ardında böyle işler yapılırken toplantılarda masum rolleri kesen sadist bir korkağın eylemleri bunlar. Ve beni iğrenç olmakla itham ettiler.

Başımı salladım, sesi susturmayı ve görüntümdeki örümcek ağlarını temizlemeyi denedim ve bir saniye sonra bu işe yaradı. Ama sonrasında, mumun yavaş yavaş istikametine

ilerlediğini açıkça görebildiğim korkulu rüyaya geri döndüm, işkencecinin kısık alevi kadının şarap emmiş saç tellerine tutmasını gözlerime inanamayarak izledim. Saçı acıklı bir sesle tutuştu ve alevler yayılarak tüm kafasını ve omuzlarını kapladı. Saniyeler sonra, vücudunun üst kısmı, ateş perdesinde dans eden kara bir çerçeveye dönmüş gibiydi. Bir çığlık attım, başka yapacak bir şeyim yoktu. Oda feryatlarla ve taşa çarpan zincirlerin sesiyle dolana dek diğer mahkûmlar ağladılar. Onun için yapacak bir şeyimiz yoktu, böylece haykırışlarımızla duvarları titrettik ancak kadın yanarken çıt çıkarmadı.

'Mademoiselle Palmer, ne oldu? Sorun ne?' Gözlerimin önün de LouisCesar'ın yüzü belirdi ve birinin kendime gelmem için beni sarstığını hissettim. Hücrenin umutsuz haykırışları odayı doldurmuştu ve bu seslerin benden geldiğim anlamam biraz zaman almıştı.

'Mia Stella, sakın ol, sakın!' Rafe, LouisCésar'i iterek beni göğsüne yasladı. Ellerimi kaşmir kazağına sıkıca sarıp, onu olabildiğince kendime çekerek yüzümü ipek gömleğine gömdüm. Rafe'in bilindik kokusunu içime çektim ancak bu idrar kokan hücrenin ve önceden bir kadına ait olan etin yanmış kokusunu alıp götürmedi.

Bir dakika sonra, yukarı bakınca LouisCesar'ın bakışlarıyla karşılaştım. 'Bana kadının zaten ölmüş olduğunu söyle, bilmediğini söyle!' Sesim umutsuz çıkmıştı ve şöminenin üstündeki aynadan gözüken yüzümde kocaman açılmış ve korkmuş gözler vardı. O kadının gözlerine benziyordu, tek farkı onunkilerin

daha korkunç şeylere şahit olmuş olmasıydı.

'Mademoiselle, sizi temin ederim. Size her şekilde yardım etmek isterim ancak sorduğunuz şeyi anlayamadım.'

Rafe saçlarımı okşuyor ve sırtımı ovuyordu. 'Yalnızca bir görüydü, mia stella, sadece bir görü.' diye fısıldadı. 'Bu daha önce de oldu. Bilirsin, görüler zamanla kaybolurlar.'

Başımı salladım ve beni kendine çekene dek kollarında titredim. Ona öyle sıkı sarıldım ki, eğer insan olsaydı sarılmam acıttırdı. 'Bu şekilde değil. Hiç böyle olmamıştı. Ona işkence yaptılar ve sonra da onu diri diri yaktılar ve ben engel olamadım... Öylece kalakaldım.' Daha çok şey söylemek istiyordum ancak dudağımı ısırarak engel oldum. Bana hücrenin korkunç soğuşunu ve ardından gelen sıcaklığı hatırlatmaktan başka faydası olmayacaktı. Düşünmeyecektim, hayır düşünmeyecektim ve unutulup gidecekti. Rafe'in kelimeleri kulaklarımda yankılanırken, gördüklerimi unutacağımın yalan olduğunu anlamıştım.

Hayatımda binlerce görü yaşadım. Bazıları geçmişten, bazılarının ise gelecektendi ve hepsi de can sıkıcıydı. Her türden korkunç şey gördüm ancak hiçbirini beni bu kadar etkilememişti. Zamanla ve çalışmayla görülerimden kurtulmanın yollarını bulmuştum, tıpkı insanların televizyonda rahatsız edici görüntülere uzak ve gerçek değilmişlermişçesine davrandıkları gibi. Ancak sonra, asla eylemin bir parçası olmamıştım, kokuları alamaz ve olayı yaşayan insanların korkularını hissedemezdim. Bunun farkı, korkunç bir araba kazası izlemekle,

arabanın içinde olmalı. Uzun süre o kadının korku dolu bakışlarını unutabileceğimi sanmıyordum.

'Mon Dieu, Françoise'ı mı gördün?' LouisCesar'ın dertli duruşuyla bize doğru yaklaştığını görünce korkuyla geriledim.

'Dokunma bana!' Önceden pahalı parfüm kokuyordu şimdi ise kadının yanmış eti üstüne sinmişti. Bana dokunmasını bırak, onunla aynı odada bulunmak bile istemiyordum.

Geri adım attı ve kaşları çatıldı. 'Özürlerimi kabul edin, mademoiselle. Hiçbir nedenle bunlara tanık olmanızı istemezdim.'

Rafe ona bakarak 'Mutlu musunuz, signare? Üzgünken ya da hastayken Gözyaşı'nı kullanmamamız gerektiğini söylemiştim. Gördükleri hoş şeyler değil. Ama kimse dinlemiyor. Umarım artık anlamışsınızdır,' dedi ve Mircea arkamda belirip ona kristal bir bardak uzatınca duraksadı.

'Bunu, ona içir,' diye emredince, Rafe hemen sözünü dinledi.

'Ben yapmadım ki.'

LouisCésar karşı çıktı. 'Yanımda bile değil.'

Rafe dediklerini duymazdan geldi. 'İç bunu, mia stella. Sana iyi gelecek.' Devasa koltukta yanıma yerleşti ve nefes almam normale dönene dek viskiden birkaç yudum çektim. Öyle güçlüydü ki, boğazımdan aşağı inerken yaktı ancak hatıraları silip götüren her şeyin yapacağı gibi rahatlatmıştı. Rafe'in bir zamanlar kaşmir olan kazağına yumruğumla bir delik açarak berbat ettiğimi fark ettim. Gülümsedi. 'Başka kazaklarım da var, Cassie. Sen yeter ki iyi ol. Ben buradayım. Bunu hatırla. Görüleri değil.'

Bu iyi bir tavsiyeydi ancak uymakta zorlanıyordum. Ne zaman LouisCésar'a baksam görüler tekrar gelmekle tehdit ediyorlardı. Neden Senato bu gece bunları görmemi istemişti? Özellikle de böyle bir şey. Bana ne yapmıştı ki görülerimin biçimi değişmişti?

'Banyo yapmam lazım,' diye aniden bildirdim. Aslında bu LouisCésar'dan kaçış yolumdu ancak bu yolu bir sefer kullanacağımdan şüphe yoktu.

Mircea elimden tutarak giriş kapısının aksi yönüne yürüttü. 'Banyo burada. Bornoz var sanırım. Sen banyo yaparken yiyecek bir şeyler isteyim ve hazır olduğunda da biraz konuşuruz. Bir şey istersen lütfen çekinme.' Elbette anlamında başımı salladım

ve neredeyse boş olan bardağı ona geri verdim. Banyonun ılık ve mavi karolan arasında kayboldum.

Küvet sauna sayılabilecek kadar büyüktü. Kıyafetlerimi çıkardıktan sonra içine girdim. Suyu olabildiğince sığağa ayarlayarak arkama yaslandım. Öyle yorgundum ki, sırtımı

sabunlayacak birini umut ederek uzun süre sabuna baktım. Neyse ki, hislerim beynimi bomboş bırakarak uçup gitmişti. Fiziksel olarak yorgunken şimdi ruhsal durumum ondan da beterdi.

Sıra, vücudumdan ve saçlarımdan kurumuş kanı temizlemeye gelmişti. Kendi kendime görülerimin modern dünyayla alakası olmadığı ve zavallı kadının daha ben doğmadan asırlar önce acı çekip öldüğünü söyledim. Ne kadar korkunç olursa olsun, bu gelen bir felaketin habercisi ya da engel olabileceğim bir şey değildi. Bunun, travmatik hallerdeyken eski eşyalara dokunduğum zamanki yaşadığım ruhsal gel giderin daha yoğun bir şekli olduğuna inanmaya çalıştım ancak işe yaramadı.

Rahatsız edici ruhsal heyecanlar hakkında dikkatli olmayı çok genç yaşta öğrenmişim. Alphonse'da her tür eski silah vardı ve tedarik ettiği hafif makineli tüfeklerinden birini temizlerken ona rastlamıştım. Katliam çetesi üzerinde kullanıldığını görmek beni haftalarca karabasanlarla uğraştırmışa. Bir maddeye dokunmam onun sorun yaratıp yaratmayacağını öngörmeme yardımcı olur ve eğer ona dokunmadan önce dikkat edersem uyan verip vermediğini anlarım. Ancak çok az insan gelen tepkileri sezebilir. Hatta LouisCésar gibi asırlardır yaşayıp faciaları kesinlikle öngöremeyenler bile mevcut. Genellikle insanlarla tanıştığımda ellerini sık mama alışkanlığım vardır, böylece kimin karısını aldattığını ya da suç işlemek üzere olduğunu öğrenmekten kurtulabiliyorum ve asla Tony'e dokunmadım, yan yana gelmek zorunda kaldığımız durumlarda bile. LouisCésari katarak 'Sakınarak kaçınız' listeme yeni bir isim daha ekleme zamanının geldiğine karar vermişim.

Durulandım ve banyodan çıktım. Her şeye yeniden başlamıştım. Tertemiz hissetmek istiyordum ve içimden bir ses bunun uzun zaman alacağını söyledi. O kadar çok banyo köpüğü koymuştum ki, köpükler küvetin yanından taşıp yere aktı. Umursamadım. Tek düşüncem sabah olana dek banyoda kalmak ve Senato'nun benim için planladıklarını duymayı ertelemektir. Beni korumalarından dolayı minnettardım ancak yardımlarının külfetinin ağır olmasından korkuyordum. Bu önemli değildi. Kaçmak istesem bile nerede olduğumu bilmiyordum. Ayrıca, bu yalnızca Tony'nin pis işlerine geri dönmeme yarardı. Senato neye karar verirse versin, bedel ödeyecektim.

Kendi kendime yeteneklerimi asla insanları incitme sebebiyle Tony ve adamların hariç kullanmayacağıma söz vermişim. Yaltakçılar kralı için çalışırken kaç kişinin hayatına zarar verdiğim ya da dolaylı olarak kaç kişinin ölümüne sebep olduğum hakkında hiçbir fikrim yok ancak tek bildiğim az bir sayı olmadığı. Zamanında görülerimin ne için kullanıldığını bilmiyordum ancak öğrenince kendimi çok da berbat hissetmedim. Nükleer bomba yapan insanlar onları 'illa ki kullanın' diye talimatlar yağdırmıyorlar, ancak yine de başlarını yastığa rahat koyuyorlar mı, bilemem. Bana sorsalar, ben geceleri çok rahat uyuyamıyorum. Eğer Senato'nun kararların başkalarını incitmeye yönelik olursa, prensipli olmanın benim için getirilerini bir bir bulmaya çalışacaktım.

Beşinci Bölüm

Sol bileğimin kırılmadığına ancak burkulduğuna, yanağımdaki çizimin düşündüğüm kadar kötü olmadığına ancak kalçamın iyiye gitmediğine kanaat getirdim. Depoda silahımın üzerine düşmem kalçamı yaralamış, sonrasında da mosmor yapmıştı. Harika. Boynumdaki parmak izleriyle çok uyumluydu. En azından tutarlıydım.

Billy Joe pencerede belirdiğinde, vücudumu gözden geçirmeyi yeni bitirmiştım. Onu azarlamak için kapıya bir göz attım ancak etrafta izleyici istemiyordum. Billy benim son kozumdu ve buradan çıkabilmek için tek şansımı. Onun etrafta olduğunu kimsenin bilmesini istemiyordum.

Yüz ifademi görünce gülümsedi. 'Merak etme. Birisi bu odalara muhteşem bir sessizlik büyüü yaptı. Ne planlıyorlarsa, kulak misafirleri konusunda hassaslar.'

'Eee, peki öyleyse, nerede kaldın?' Karşıma plansız programsız çıkması, sanki daha önceden beni hiç kurtarmamış gibi duygularımı coşturmuştu.

Keş, puro meraklısı, hilebaz Billy Joe, benim az sayıdaki arkadaşlarımdan biriydi ve bir ölüydü. Bu sefer her şeyi batırmıştı ve bunu biliyordu. Büyük kumarbaz hileli kravatıyla dalavere yapmıştı ve utanmış görünüyordu. Tepkisinin başka bir dalave

re değil de gerçek bir anlaşma olduğunu biliyordum (Sonucu pazarlık yaparak halletmeye çalıştığının tartandaydım) çünkü çıplaklığımla ilgili asılır tarzda bir yorum yapmadı.

'Portia'ya rastladım ve neler olduğunu anlattı. Seni bulmak için kulübe geldim ancak çoktan gitmiştin.' Şapkasını neredeyse şeffaf parmaklarıyla yukarı kaldırıp biraz daha rahatladı. 'Bütün hepsini sen mi yaptın? Arka oda felaketti ve etraf polis kaynıyordu.'

'Yaa, sorma. Beş vampir devirecek güçteyim, bir de polis gelsin inceleme yapsın diye cesetleri de orada bırakıyorum.' Doğaüstü güçler cemaatine herkesin kendi yaptığı pisliği kendisinin temizlemesi kuralı hâkimdi. Bazı durumlarda, cesetleri etrafta bırakmakla büyük belaya bulaşırdınız, zira patoloji uzmanları cesetleri incelediklerinde yürekleri hop ederdi. Asıl sorun bu değildi ancak efsanenin başlangıcı sanırım böyleydi ve insan nüfusu arttıkça kurallar da daha hayati hale geldi. Bazı bilim adamları sonsuz yaşamın sırlarını ortaya çıkarmaya çalışırken ya da modern bir engizisyon uyarlaması yaratmak için hükümete başvururken, Senato, vampirlerin laboratuvarlarda kesilmelerine aldırıyordu.

'Ne cesedi?' Billy Joe kovboyların onu Mississippi turuna çıkardıkların 1858 senesindeki modaya uygun buruşuk gömleğindeki kırmızılıklarla konuyu pekiştirmiş oldu. 'Her yer kan olmuştu, sanki kasırğa kopmuş gibiydi ancak hiç ceset yoktu.'

Omuz silktilim. Tomas'ın temizlik şirketinde çalışan dostları olduğunu öğrenmeye meraklı değildim. Eğer güvendiğim diğer insanlar bana yalan söylüyorlarsa, bunu da bilmek istemiyordum. 'Harika, neredeyse ölüyordum. Öğren o zaman.'

Billy Joe çiğnediği bir tomar tütününü banyonun duvarına tükürdü. Duvardan aşağı inerken buğulu bir iz bırakınca ona kötü kötü baktım. 'Yapma bunu.'

'Yoksa çıplak mısın sen?' Küvetin yanına oturdu ve köpüklerime vurmaya başladı. Eğer odaklanırsa, cisimleri hareket ettirebiliyordu. Ancak yalnızca oynadığı için, parmakların köpüklerin içinden geçiyordu. Dışarı çıkıp kurulanmaya başlayınca, ona arkasını dönmesini söyledim. Biliyorum, saçma gelebilir ama Billy Joe yüz elli yıldır bir kadınla birlikte olmamıştı ve ara sıra kendinden geçiyordu. Aklına girmemek en iyisiydi.

'Söyle bana, ne biliyorsun?'

'Çok fazla sayılmaz. Seni bulmakta zorlandım. Nevada'da olduğunu biliyor musun?'

'Nasıl olur? Bekle bir dakika. Beni bulmakta neden zorlandın?' Çoğu hayalet tek bir yerin himayesine sığınır. Bu da ya ev olur ya da mezarlık. Ancak Billy Joe hareketliydi, zira on yedi yaşındayken bitpazarından aldığım kolyeye dadanmıştı. Viktorya dönemine ait bu parçayı satın almıştım çünkü Eugenie'nin doğum günü için biçilmiş kaftandı. Eğer getirilerini bilseydim, onu kutusunda saklardım. Saklamadığıma ve taktığıma göre, Billy de yerimi bulmakta zorlanmamalıydı. Ancak seyahat süresine bakılırsa, oyalana oyalana geldiği belliydi.

'Etrafı kontrol etmekten başka neler yaptın?' Billy Joe'nun suçlu bir yüz ifadesi vardı ancak bu, havlunun altından beni dikizlemeye çalışmasına engel olmadı. 'Kes şunu.' Birden beynimde bir şimşek çaktı. 'Bekle, bir dakika. Vegas yakınlarındayız değil mi?'

'Evet, otuz mil kadar dışında. Burası atları olmayan, turistsiz büyük bir çiftliğe benziyor ve kâhyalar da oldukça komik giyiniyor. Gene de fark etmez çünkü 'uzak durun' tabelalarıyla dolu büyük ve boş bir vadi burası.'

'Otuz mil mi?' Billy kolyesindeki kaynaktan enerji alabiliyordu. 'Kaçırılıp, ülkenin diğer ucuna gelip bir de tehdide uğrarken, üstüne de hapse düştükten sonra sakın bana kumarhanelerde gezdiğini söyleme.'

'Ama Cassie, bir tanem...'

'İnanamıyorum!' Ona genelde fazla sinirlenmem, zira bu olsa olsa zaman kaybı olur çünkü Biliy'den adam olmaz. Ancak bu bardağı taşıran son damla oldu. 'Neredeyse geberip gidiyordum. Hem de iki defa! Eğer bunu umursamıyorsan, düşün bakalım, eğer biri bana kurşun sıkıp boğazımı keserse senin o çok değerli kolyene ne olur? Bırak ben söyleyeyim. Amerika'nın en geri kalmış kasabasında yaşlı bir kadının mücevher kutusunda son bulur, yani çıkmaz sokak!'

Billy Joe dersini almıştı ancak bu, bana olanlardan suçluluk duyduğu içindi. Evinden çok uzun süre uzak kalamıyordu, zira gücü bitiyordu. Bu da yakında gideceğine işaretledi. Ne kadar uzağa giderse, gücü de o kadar dibe vuruyordu. Kırsal, sıradan bir kasabada

batakhaneşiz, striptiz kulüpsüz ve kumarhanesiz kalmak tek korkusuydu. Bunlarsız bir yer onun için cehennem demekti. Benimleyken, kentte kalma garantisi vardı, zira kasabada saklanmak zor olurdu. Daha da önemli bir sebebi mevcuttu.

Zaman içerisinde, Billy Joe ile ortak varoluş ilişkisi kurmuştuk. Vampirlerden ziyade, yaşayan bir varlıktan enerji alabilme kabiliyeti olan bir ruhtu. Vampirler yaşama enerjilerini insanların yaşam deposu olan, kandan alırlar. Doyduklarında varlığın bir parçasını koparırlar. Bu da en azından bir süreliğine kaybettiklerinin yerini doldurur. Bazı ruhlar da aynı şeyi yapabilirler. Ancak Billy Joe her zaman istekli bir varlığın enerjisini ister. 'Kiralık katilin hedefi' sözcüğünün artık benim için geçerli olmadığından söz etmeyelim. Ona enerji vermem şartıyla, o da Tony'nin yaklaşan dönüşünün haberlerini vermeyi kabul etmişti. Haber vermekte geciktiği için aldatılmış oluyordum.

'Artık işe yaramayacaksan, bu çirkin şeyi satsam iyi olur.' Aynadaki buhan silerek, boynumu saran çirkinlik abidesine baktım. Ağır ve girintili çıkıntılı el işlemeli altının ortasında kesik yakut üzerinde salkım salkım üzüm ve çiçekler vardı. Satıcı onların

camdan yapıldığını iddia etmişti. Kesilmemiş mücevher görmeye alışkın değildi ve işlemlerin üstünde yılların kiri birikmişti. Temizlendiğinde bile, şüphesiz gördüğüm en çirkin kolyelerden biriydi. Genellikle onu bluzumla örterdim.

'Yine de onu alırım, biliyorsun. Kontes'in yadigân o.'

'Kolyeyi rehin verdiğinde de çok kıymetliydi değil mi?'

'Geri aldım ama değil mi?' Billy Joe küsmeye başlayınca, üzerine gitmemeye karar verdim. Eğer yardıma olacaksa, onun işbirliğini tercih ederdim.

'Kavga etmek istemiyorum. Bu gece halim yok. Öğrenmek istediğim şeyler var. Mesela Senato neden beni yakaladı ve...'

Billy Joe elini kaldırdı. 'Lütfen, bana işimi öğretme.' Ben dizlerimi incelerken, o da küvetin kenarına oturup konuşmaya başladı. Derisi soyulmuş çizikler ve yara bereler uzun çizmelerime rağmen sertliklerini koruyarak, iki dizimde de etkilerini göstermişlerdi. Hâlâ yaşadığım ve yürüyen bir harabe olduğum için şanslı olduğumu biliyordum ancak bu düşünce beni neşelen-dirmiyordu. Belki de uzun süre bu şekilde kalmayacağımı bildiğim için. 'Şu dışarıdaki vampir, LouisCésar Avrupa'dan gelmiş. Bir nevi düello şampiyonu. Dövüşlerde asla kaybetmediği söyleniyor ve duyduklarım-dan yüzlercesinde bulunduğu da belli.'

'O sayıya bu gecekini de ekleyebilir.' Koruma büyük uğraş gerektirmemişti ancak o da dövüşten sayılırdı, zira adamın başını kesmişti. 'Tony'nin beni Senato'nun gözleri önünde öldürmesi için rüşvet verdiğini biliyor muydun?'

'Bu çılgınlık, Mircea herifi gebertir.'

Belli belirsiz neşelenmişim. Hiç böyle düşünmemiştim. Eğer Tony ikinci darbeyi vurmaya yeltenmiş olsaydı, Mircea kötü yüzünü gösterecekti, zira vampir cemaatinde hiçbir şey, astım kontrol edememek kadar itibarına zarar veremezdi. Onu

her ne kadar sevsem de, Mircea inatlaştığında sevimsiz tarafını gösterenlerdendi.

'Umarız, öyle olur.'

'Evet. Ama bana bu Tony'nin tarzı gibi gelmedi.' Omuz silktim. Bana göre, Tony tarzı olan biri değildi. 'Her neyse, LouisCesar'ın Avrupa Senatosu'ndaki Başkan'ın yardımcısı olduğunu öğrenince, senin için biraz araştırma yaptım.'

'Harika, işimize yarayanların anlat.'

Billy Joe oldukça derin bir nefes aldı. 'Tamam, DTİP'nin genel merkezindesin, Doğaüstü Türler Arası İşbirliği Pakti'nda. Bildiğimiz gece darbelerinin ana topluluğu.'

'Tahmin etmiştim.' Aslında, anlamıştım, en azından bilinçaltımda. Burayı daha önce hiç görmemişim ancak başka nerede bir büyücü, Senato toplantısına şöyle bir uğrar ya da nerede bir vampir, kurt âdâmı kırk yıllık dostu gibi selamlar? Düşünmeye fırsat bulamamıştım ancak nedeni hangi kuruma doğaüstü Birleşmiş Milletler gözüyle bakıldığını bildiğimden değildi. Tony sorunları konuşmaktan hazzetmezdi. Vampirlerden daha çok işe yarayan 'Beter et ve arkam dön git' onun tarzına daha yakındı. Bu DTİFin altını çizmediği türler arası benzerliklerden biriydi: Hiçbir şey kalbinde var olan bir yarayla iyi şekilde yaşamaz.

'Belki de bilmediğin bir şeyler vardır. Senato bunu ima ediyor çünkü sorunu yaratan vampir ama herkes üzülüyor. Tony'nin iş yaptığı Moskova'daki dolandırıcılık işlerinin yansına sahip Rus liderini biliyorsun, değil mi?'

'Rasputin mi?' Rusların son Çan H. Nicholas'ın eski danışmanı. Zehir içirilmiş, vurulmuş, bıçaklanmış ve kraliyet ailesinin üzerinde aşın etkisi yüzünden bir prens tarafından nehre atılmış Rasputin. Haklıydı. Çariçe, yönetime karışan bu bakımsız din adamını seviyordu çünkü oğlu hemofili hastasıydı ve yalnızca Rasputin'in hipnoz tekniği onu iyileştirmişti. Buna karşılık

olarak, Rasputin güçlüydü ve arkadaşlarının çoğu hükümetteki önemli görevlere atanmıştı. Kentteki yeni düzeni kaldırma fikrinde kraliyetin yardımını isteyen Rasputin'in zehirlenmesi, bıçaklanması ve vurulması ona etki etmeyince, prens ve asiller oldukça şaşırmışlardı. Köprüden donmuş nehre attıkları bedenini ancak cansız halde geri çıkardıklarında rahatlamışlardı. Tarihçiler o zamandan beri neden ölmesinin bu kadar uzun sürdüğünü tartışırlar. Hâlbuki Rus mafyası onlara zaten yaşamayan birini öldürmenin çok zor olduğunu söyleyebilirdi.

'Evet, o. Rasputin sinirlendi çünkü istediği mevkiyi Mei Ling'e kaptırdı. Avrupa Senatosu'yla meşgul olma şansına tahammül edemiyordu ve kendi adaylığına da kesin gözüyle bakıyordu. Ancak reddedilmeyi kendine yediremedi. Bir süre ortadan kayboldu. Altı ay önce döndü ve Senato üyelerine saldırmaya başladı. Dördünü öldürüp, diğeri ikisini de kötü yaraladı ve kimse iyileşeceklerinden de emin değıl. Şimdi de tüm meseleyi ele alması için Başkan'ı düelloya çağırıyor. Başkan da Avrupa'daki temsilciden yardım istedi ve onlar da destek için LouisCesar'ı gönderdiler. Elbette bu Mei Ling'in hoşuna gitmedi.'

'Bahse girerim.' Yedi yaşındayken, Başkan'ın yardımcısı, minyon ÇinliAmerikalı güzelle tanışmıştım. Neredeyse kırk kilo ve 1.50 boylarındaydı. Bende oldukça iyi bir intiba yaratmıştı. Onun işi, Amerikan başkanlık sistemindeki gibi değıldir. Eğer Başkan öldürülürse, o yerine geçemez. Buna Senato üyeleri oylamayla karar verir. Yani, kazanan hepsini alır. Ayrıca, unvanı Senato'daki ikinci en güçlü kişi olduğu anlamına da gelmez. Aslında olabilir ama bu gereklilikten değıl. Her Senato üyesinin, Kurul için özel yükümlölükleri mevcut. Bakanlar kurulu gibi. Yardımcılar sadece bir sebeple atanırlar, yalnızca göz korkutmak için. Unvanı alan aynı zamanda 'Zorba' olarak da bilinir çünkü Senato'nun kararlarını hangi vesileyle olursa olsun zorla uygulatır. Bunlar siyasetten şiddete dek geniş bir yelpaze içerisinde yer

alırlar ancak Mei Ling sonuncuyu tercih etmesiyle ünlüdür.

Bu özelliğini, Tony'nin toplantı salonunu basıp sorgu için vampirlerinden birini çekip götürdüğü gün belli etmişti. Adam ne yaptıysa, bundan Senato'ya bahsetmemiştir. Aslında, meydan okuduğunu da düşünmüyordu. Mei Ling görevinde yeniydi ve ünü daha dillere düşmemiştir. Ayrıca yüz yirmi yaşındaydı ve yüzü porselen bebeklerinki gibiydi. Sanırım, adam da, Mei Ling'in onu götürmesinde sakınca olmadığını düşündü.

Boyutun değıl de, her zaman olmasa da yaşla ilintili kazanılan gücün esas olduğunu çoğı yaşlı vampirin unutması beni çok şaşırtır. Mei Ling' den bir asır kadar yaşlı olanlar bile onun gücüne erişemezler ve çoğunun vücudunda, yeni yetme vampirin bir bakışıyla koca koca yaralar açılabilir. Vampirliğe geçişte, eğer çirkinseniz güzelleşmez; aptalsanız zeki hale gelmez ya da güçsüzsensiniz birden güçlü olursunuz. Hayatta ezik olan biri vampirlikte de eziktir. Sadece ölümsüzlüklerini, başkalarına hizmet ederek harcarlar. Vampir filmlerinde asla altı çizilmeyen bu konu, içinde oldukları durumun eksikliklerinden biridir. Ancak ölümlü olarak görülen kişi canlılık kazanır. O gün, küçük ve kırılgan görünen yeniyetmenin, vampiri kanla parçalara ayırdığını gördüm. Aynı zamanda ne kadar zevk aldığını da gördüm. Kara gözleri, korkunun şevkinden parlıyordu. Bunu yapabildiğinden memnundu, zira adam, Mei Ling'i hafife almıştı. Bunu ona ödetecekti.

Onu öldürdüğünü görmedim. Kellesi uçurulmamıştı. Ancak kadın, parçaları Senato'ya göndermek üzere çöpe doldururken adam çğılık çğılğıydı. Ondan sonra adamı hiç görmedim. Bildiğim kadarıyla, o gün orada bulunan kimse Mei Ling'e karşı gelemedi

'Başkan neden dışarıdan birini istetti? Bu işle kendi ya da Mei Ling ilgilenebilirdi'

'Başkan güçlü ancak o düello bilmez. Mei Ling dersin, onda da Rasputin'deki tecrübe yok. Rasputin, Rus yönetimine girmeye çalıştığında yaşlıydı ve dedikodular kavgalarda asla yenilmediği yolunda. Nasıl yendiğini de önemsemiyor. Kimse ölen Senato üyelerinin kavgalarına şahit olmamış. Ancak denildiğine göre saldırıya uğrayanlardan ikisi hâlâ yaşıyor ve ortaya çıktıktan sonra Marlowe'un bilinci yerindeymiş. Bu da demek oluyor ki Rasputin, vampirlerinden üçünü onun üzerine saldı ve bir tanesi de üç asırlık adamı.

Dağılmış yapboz parçaları yavaş yavaş bir araya gelme başlamıştı. Billy Joe'ya kaçış planını anlatınca, düşünceli bir hal aldı. 'Evet, çok mantıklı. Senato korumalarının nasıl seçildiğini bilmiyorum ancak eminim sabit üyelerden biridir, zira diğerlerine nasıl güvenilebilir ki?'

'Ancak, Rasputin neden ölmemi istedi?' Titredim ama bunun nedeni soğuk değildi. Tony'nin beni öldürme fikrine alışmıştım ancak sonradan olaya karışanlar belirivermişti. Ve içlerinden biri bile, akıl sağlığı yerinde birini paranoyalardan paranoyalara sürükleyebilir.

'Orasını ben bilemem.' Billy Joe çok neşeli gözüküyordu. Sıkı bir kavgayı izlemek kadar, içinde olma düşüncesi de onu eğlendiriyordu. Ancak ben eğlenecek halde değildim. Acele ederek 'Daha, iyi haberi duymadın. Marlowe vampirlerinin bir kısmını dışarı çıkardı ve yedek kuvvetleri geldiğinde cesetleri bırakıp gitmişti. Ancak kimse ölü vampirleri teşhis edemedi. Sanki havadan düşürmüşler,' dedi.

'Bu imkânsız.'

Onları, Chris Marlowe'un öldürdüğünden şüphem yoktu. Zamanında, Elizabeth dönemi İngilteresinin kötü adamlarından biriydi ve dönemin en iyi oyununu yazdığı konusunda barlarda kavgalar çıkarıyordu.

Onlara rakip olduğu düşünülen tek kişi Shakespeare adında biriydi. Marlowe'un vampir olmasından birkaç yıl sonra ortaya çıkmış ve ona benzer yazma stiliyle tanınmıştı. Aslında, ayarladığı iki oyuncu ölünce, Marlowe vazgeçerek diğer uğraşına döndü. Kraliçenin hükümeti için casusluk yaptı ve hileli birkaç işe karıştı. Ailesini doğaüstü cemaatte casus olarak ve Senato'nun diğer görevlerinde de kullandıran Marlowe, Senato'nun istihbarat adamı olarak biliniyordu. Huzuru bozacak herhangi bir şey karşısında barışı sağlamaktan sorumluydu. Bu da Tony'nin Marlowe'dan, neden Mei Ling kadar endişe etmediğini açıklıyordu. Onu gördüğüm bir sefer, Mircea ile konuşmak için uğramıştı. Gülen koyu renk gözleri, dağınık lüleleri ve şarap içerken keçi sakalını kadehe sokmasıyla onu sevimli bulmuştum. Ancak elbette, Başkan'a karşı gelmeye niyetim yoktu. Eğer böyle bir niyetim olsaydı, önce Marlowe'a karşı gelmem gerekiyordu.

Billy Joe'nun hikâyesindeki inanmadığım kısım, tanımlanamayan vampirlerdi. Bu imkânsızdı. Her vampir, onu vampir yapanın ya da yapanlardan satın alanların ya da düelloda kazanan ustasının himayesi altındadır. Ustasız olmanın tek yolu ilk etabı geçip

kendini güçlendirmektir. Onun dışında kendi ustasını öldürmek bile işe yaramaz. Her halükarda onlara bağlıdırlar. Dünya üstünde yüzden az, birinci derecede usta vampir bulunmaktadır ve genellikle her altıdan biri Senato'da yer alır. Hiyerarşi yapısı mantıklıdır ve herkesi düzen içerisinde tutar. Gelirlerinin bir kısmı 'hediye' olarak gönderildiği ve atadıkları hizmetliler ustaların kaprislerini çekmeye yaradıktan halde, çoğu usta daha güçlü olan müridine özgürlük verir. Ayrıca ustalar ara sıra müritlerine göz kulak olurlardı çünkü onlardan sorumluydular, tıpkı Mircea'nın Tony'ye yaptığı gibi. Eğer Tony, Senato'nun gözetiminde olduğumu öğrendikten sonra bana saldırı planı yaptıysa, Tony'den Mircea sorumludur ve onunla ilgilenmesi gerekir.

Tamamen karmaşık olmayan bir sistem, en azından hükü

met için çünkü mürit sahibi olabilecek kadar güçlü vampir sayısı oldukça az. Hollywood'un inanışının tersine, her vampir yenisini yaratamaz. İzlediğimiz eski bir Drakula filminde yenisini yetiştirmek üzere mezardan üç günlüğüne çıkmış bir vampiri gören Alphonse'un gülmekten yerlere yattığım hatırlıyorum. Sonrasında vampir kendine zor gelmişti. Toplantıdaki tüm güçsüz vampirleri, üç günlük yeni vampirin onlardan daha güçlü olduğu konusunda acımasızca iğneleyip durmuştu. Ancak usta sıfatına erişen ve yenilerini yaratan vampirlerin, Senato saygınlığını aşılması gerekliliklerden biriydi. Sonuç olarak, ipini koparan her vampir ortalıkta boş gezemezdi.

'Daha yeniyetmelermiş, öyle mi?' Mantıklı gelmese de tek düşünebildiğim buydu. Yeniyetme, üç günlük güçsüz vampirler Senato üyelerine ne kadar zarar verebilirler ki? Hem de Marlowe'un yaptığından daha beter bir şekilde? Bu, çocukları zırhlı birlik karşısında savaşmaya göndermeye benzerdi. ayrıca hangi vampir kendi yarattığı yeniyetmeleri şikayet ederek kellesini ya da kalbini riske atardı? Ustalar gizlice ordu oluştururlar kuruntusu belirlediğinden ve savaş günlerindeki eski kötü günlere geri dönülür korkusundan senato üyelerinin hepsi kurallara çok bağlıdırlar. Böyle olduğu için, altlarında çalıştırabilecekleri vampir sayısı kurallara bağlı olarak güç dengesini oluşturacak şekilde olmalıdır.

'Hayır. Bunu üzerinde çalıştığımız cesetlere bakarak söylemek zor. Ancak yaptıkları zarara bakılırsa, söylentiler usta oldukları yönünde.' Yüz ifademi görünce, sakın ifadesini takındı. 'Duyduklarını anlat dedin. Ben de anlatıyorum işte.'

'Nereden öğrendin bunları?'

'Mircea'nın çevresindeki birkaç vampirden.' Billy Joe, olayın Mircea'nın isteği olduğunu söylemeye çalışmıyordu. İnsanların içine gizlice girip düşüncelerini dinleme yeteneği vardı. Telepati kadar işe yaramıyordu çünkü kendi yönteminde araştırma ya

pamıyordu ancak bu yöntemle çoğu zaman bilgi kendiliğinden geliyordu. 'Öğrenmem zor olmadı. Bu günlerde herkesin dilindeki tek konu bu.'

Şaşkın halde başımı salladım. 'Anlamıyorum. Eğer Rasputin kurallarla ve tuzak kuranlarla uğraşıyorsa, neden Başkan onunla savaşmaya hazırlanıyor? O hakkını, kurallara uymadığında kaybetmedi mi zaten?' Rasputin'in başı büyük beladaydı. Bu fikir beni kendime getirmişti. Eğer öldürülürse, endişe edeceğim bir pislik daha ortadan kaldırılmış olacaktı.

Asıl sorun Senato üyelerine yapılan saldırılar değil zaten bu oldukça yasaldı onun taraf değiştirmiş olmasıydı. Devrim zamanında, altı senato üyesi sorunları çözebilmek için hareket savaşını yasakladılar. Dinsel bölünmeden sonra, Katolik ve Protestan ruhban sınıfı aşırı hassaslaştı ve kilise topluluğunu, onları Tanrı inanandan uzaklaştırabilecek günahkârlara karşı uyardılar. Katolik güçlerin Protestan liderleri karşılıklı olarak öldürme niyetleri, Katolik donanmasının Protestan İngiltere'yi işgali ve Almanya'daki kutsal savaş da düşünülürse, din oldukça önemli bir siyasi unsurdur. Herkes herkese casusluk ediyordu ve git gide herkes bir şekilde doğaüstü eylemlerden haberdar oluyordu. Sanık diye bilinenler en az muhbirler kadar insancıl ve onlardan daha masumlardı. Makamlar şanslıydı çünkü vampiri buldu mu yakalar ve gerçek büyücüyü de yakardı. Senato üyeleri arasındaki hareket savaşı ya da belirgin hanedanlar arasındaki kan davası bile dikkatleri doğaüstü cemaate çekecekti. Böylelikle düello yapmak sorunları çözmenin doğal yolu haline geldi.

Elbette, Tony kendini savaşlarda riske atmazdı ve yetenekleri savaş yönetmeye yetmeyecek düzene baş kaldıran diğerleri de mevcuttu. Böylelikle eğer siz karışmak istemiyorsanız, geriye sizin için savaşacak şampiyonlar bulmak kalıyordu. Düelloocular katı kurallar hususunda anlaşılırlarsa sorun yoktu. Tuzaklar kesinlikle yasaktı ve Rasputin'in yaptıkları ona tüm dünyada sınır

lama getirecekti. Kuzey Amerika Senatosu onun peşini bırakmayacaktı ve diğerleri de bu tip olayların kendi içlerinde önlenmesi için ellerinden geleni yapacaklardı. O olsa olsa çıldırmıştı ya da koca bir aptaldı.

'Demek ki Başkan insanların ayağını tek tek kaydırmasındansa bunun daha iyi bir yöntem olacağını düşünmüş. Aslında, Marlowe ve Ismitta ifade vermezlerse, kimse onun yaptığını kanıtlayamaz. Bu durumda onlara meydan okuduğunu ve onların da kaybettiğini iddia eder. Gayet adil ve açık'

'Ama Başkan'la olan toplantısına DTİP de katılırsa, yalan söyleyemez.'

'Aynen öyle. ayrıca, Başkan'ın fazla seçeneği yok. Ol Ras saldırısı yüzünden Senato'yu diplomatik bir karabasan içerisinde bıraktı. Deli Periler öfkeden çılgına döndüler ve düşün ki, vampirler bununla baş edemezlerse, bu sefer öbürleri halledecek. Yayılım ateşinde en asil adamlarını kaybettiler ve bu konuda ne kadar hassas davranırlar, bilirsin.' Aslında, bilmiyordum. Hayatımda hiç peri görmemiştim ya da perisi olan birini. Tony'nin vampirleri onların varlığına bile inanmazlardı. Büyücülerin eğlenmek için asırlardır kılık değiştirip peri rolüne büründükleri dedikodular arasındaydı. Amaçları da vampirleri, güçlü müttefikleri

olduğuna dair ikna etmekte. 'Büyücü cemaati de çok kızmış. Nedenini de bilmiyorum. Rasputin'in kellesini isteriz demişler. Başkan en kısa sürede bu olayı çözmeli yoksa herkes onun güçsüz olduğunu zanneder. Mei Ling işinde iyi ancak bu düzelmezse, zorluktan kaçan herkesle mücadele edemez.'

'Ama Rasputin'le başa çıkmaya hazır.'

'Hayır, dediğim gibi, bundan memnun değil. Aslında burada olmamasının sebebi de bu. Onu bulmak istiyor çünkü zamanı kalmadı. Düello yarın gece yansı yapılacak ve ondan önce Rasputin'in kellesini mızrağı takıp getirmeyi amaçlıyor.'

'Şansı açık olsun. Ancak hâlâ bunların benimle olan ilgisini anlatmadın.'

'Çünkü ben de bilmiyorum ki, tatlım.' Billy Joe güneyli gibi konuşmaya başlayınca çok sinirleniyordum. Çünkü şaka mı yapıyor yoksa ciddi mi arılamıyordum. Her ikisiyle de uğraşacak halde değildim. Şimdiki şivesi ise Mississippi aksanını yayarak çocukluk günlerinden kalma İrlanda şivesi karışımıydı. Göç etmiş ve adını değiştirmişti ve Amerika'da yepyeni bir hayata başlamıştı ancak aksam onu terk etmemişti. Ona uzun uzun baktım. Ona tavır yapacak değildim. İyi iş çıkarmıştı. Tek kızdığım Tony'nin dönüşünü kaçırmış olmasıydı. Ne de olsa, bu en önemli göreviydi.

'Başka ne öğrendin? Hepsi bu kadar mı?' Uzun zaman önce Billy Joe'nun muhteşem bir casus olduğunu ancak ona asla güvenilmemesi gerektiğini öğrenmiştim. Bildiğim kadarıyla bana asla yalan söylememişti ancak ona bela getirecek bir şeyden kaçıp kurtulabiliyorsa, kaçardı.

'Sana söyleyip söylememe konusunda çok emin değildim. Tomas'la yaşadıklarından sonra bir dalkavuk daha duymak istemezsin herhalde.'

Tomas'a laf sokmasını, haklı olduğundan görmezden geldim ve aşırı tepki vererek 'Neyi söyleyecektin ki?' diye sordum. Billy Joe, Tomas'ı asla sevmemişti. Eskiden pahalı kategorisine giren kıyafetlerimin cebinden sakinleştirici hapımı bulmaya çalışırken deri çizmelerimin ve eteğimin kurtarılabileceğine karar verdim. Ancak sırtım acımadığı halde, tişörtüm harap olmuştu ve iç çamaşırım kısmen yanmıştı. Sırtım, vücudumdaki acımayan yerlerden biriydi. Tişörtüm büyük kayıp değildi ancak yine de yerine giyebileceğim başka bir kıyafetim yoktu ve oturma odasına sabahlıkla dönmek istemiyordum. Aslında oraya hiçbir şekilde geri dönmek istemiyordum ancak geçerli bir bahanem yoktu.

'Fare Jimmy sahalara geri dönmüş.'

Eteğimden kanı kazımaya çalışan elim bir an için duraksadı. Başımı yavaşça yukarı kaldırdım. Billy'ye neden yedi yıl boyunca katlandığımı anladınız mı? Her seferinde kaleyi fethediyor. 'Nerede?'

'Cassie, hayatım. Bir çılgınlık yapmaya kalkışma.'

'Tamam.' Jimmy, Tony'nin bir numaralı tetikçisiydi. Kendisi, ailemin arabasına yerleştirilen bombanın imalatçısıydı. Normal yaşantımı sona erdiren kişi... Tony'nin yanından ayrılmadan önce bile sürekli onu aradım ancak yakalanması zordu. Bir daha yanımdan bile geçmeyeceğini tahmin ediyordum. 'Nerede gördün?'

Billy Joe parmaklarım bir zamanlar dalgalı kestane rengi olan saçlarında gezdirerek derin bir nefes aldı. Hayaletler için bu istemsiz bir tepki değildir ancak o bilerek yapmıştı. 'Dante'nin Yeri'ndeydi, Tony'nin yeni mekânlarından biri. Orada bar işletiyor. Ancak onu gafil avlamak pek yerinde bir davranış olmaz. Mekân Tony'nin adamlarıyla dolu. Bu süreçte, Las Vegas Philly'ye rakip çıktı.'

'İçinde yetiştığım işleri bana anlatma.' Las Vegas hakkında araştırma yapmak yerine neden mekânı kontrol etmediği konusunda Billy Joe ile ağız dalaşına girmeden önce durakladım. Böylece ne ile karşı karşıya olduğumu öğrenecektim. Ellerimi Jimmy'nin boğazından çekmemle sonuçlanan Billy'nin kumar düşkünlüğünü affettiğim çok olmuştu. 'Bir tişörte ihtiyacım var ve şehre inmek istiyorum. ayrıca Tomas silahımı aldı. Onu da geri istiyorum.'

'Bunu bir kez daha düşün.' Billy hilekâr bir tavır takınınca sızlandım.

'Ne? Daha ne kaldı? Hadi anlat!'

Bakışlarıyla anlatmaya çalıştı ancak çözemedim. 'Artık

Jimmy için endişelenme. Tony'yi kızdıracak şeyler yaptı ve bodrum katına postalandı.'

'Yani?'

'Yani, çoktan diskalifiye oldu ya da olacak. Kaçmana gerek yok. En azından o şehir istikametine doğru. Belki de Reno...'

'Ölmüş olduğunu bilmiyorsun ki. Bodrum katına kumar makinesi yapmak için filan inmediği ne malum?' Philly'deki bodrum katı Tony'nin gizli işlerini yürüttüğü ve işkence odalarının bulunduğu yerdi ancak burada amacı farklı olabilirdi. 'Ayrıca, kimse onu öldürmez ki, benim peşimdeler.'

Aslında, hak ettiği halde, Jimmy'yi öldürebileceğim konusunda şüphelerim vardı. Ancak bu, onu görmek istemediğim anlamına gelmez. Tony, haklarında hiçbir şey öğrenmeyeceğimden emin olarak ailemi öldürmüştü. Elimde ne bir fotoğrafları, ne mektup ne de lise yıllığım kalmıştı. İsimlerini bile eski gazetelerin ölüm ilanı sayfalarından yıllar sonra Öğrenebilmiştim. ayrıca bu bilgilere erişebilmek için de korumalarımı atlatmışım. Eugenie ve özel öğretmenlerim, benim gelişimden sonra Tony ile çalışmaya başlamışlardı ve geçmişim hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Asırlardır Tony ile beraber olan diğer vampirler ise bu konuyu benimle konuşmayacak kadar ketumdu. Beni sevdiği için kaçırdığı yalanlarına inanacak kadar aptal değildim. Zaten beni kazanmak için çaba sarf ettiği çok

nadirdi. Ancak, Tony'nin ailem hakkında bilmemi istemediği şeyler vardı. Eğer Tony ve Jimmy'nin araları bozuksa, bu bilgileri bana vermek için can atacak biri vardı artık.

Billy Joe her zamanki gibi yakınıp durdu ancak ben kıyafetlerimi insan içine çıkılabilir bir hale sokmakla uğraşıyordum. Sonunda yakınmayı kesti. 'Biraz enerji istiyorum, eğer hile yapmamı istiyorsan tabii. Zor bir gece oldu. Tükendim.'

Bu hoşuma gitmemişti. Kendimi Vegas'a birilerini görmeye giden bir pislik gibi hissediyordum. Bunlarla uğraşmak istemi

yordum. Ancak DTİP civarında tek başına keşfe çıkamazdım böylece telaş etmeden ona yolu gösterdim. Billy Joe elini göğsüne koyarak 'Hep kalbimdesin,' dedi.

'Tamam, hadi.'

Ruh Billy, bedenime girdi ve bütünleştiğimiz anda bana dokunduğunda bir bulutun hafifliğini hissettiğime yemin edebilirim. Onu tanıdığımdan, bunu yapacağını biliyordum. Üfleyerek içime çekilince gerilmiş sinirlerim onu hissetti. Hayaletlerin korkutucu bir unsur olarak algılandığını biliyordum, belki de tüyler ürpertici demek daha doğru olur; ancak benim için onlar sıcak bir günde esen serin bir meltemdi. Bu şartlar altında, hemen açılıp onu içime kabul etmem ancak bir yanımda hayaletleri çağırıp bebeklerin oyuncak ayılarını yakaladıkları gibi içeri çeker.

Bir anlığına, onun hayatının anlık görülerini yakaladım: Gemimiz kıyıdan uzaklaşmıştı ki biz de pus altında geri çekilirken rüzgârlı gri sahili izliyorduk. On beş yaşlarında bol makyajlı ve balo kıyafetli güzel bir kız bize bilindik gülümsemesiyle karşılık verdi. Genç kalpazan kılıklı bir herif bize kazık atmaya kalkınca, botlarını çıkarıp hileli aslarını bulduk Gülmekten yerlere yattık Sonrasında, suç ortağının bize fırlattığı bıçaktan son anda kurtulduk. Hayatı böyleydi işte. Yıllar yılı Billy'nin olabildiğince uzun süre hayatta kalabilmesine hayran olacak kadar film şeridi geçmişti gözlerimin önünden.

Sonunda, rahatladı ve enerjiyi almaya başladı. Bu pek memnun edici bir tecrübe değildi. Olsa olsa yorucuydu. Başladığı anda, acı bedenimi yakmaya başladı. Karşı konulamaz değildi. Daha çok kapı kulpundan vücuda yayılan statik elektrik gibiydi ve gözkapaklarımın arkasında gümüş kıvılcımlar çıkarana kadar damarlarımda cızırdadı. Onu bir sorun olduğunu söyleyerek dışarı çıkartmak istedim ancak ağzımdan tek çıkan hırıltılı kelimelerdi. Bir saniye sonra hissettiklerim görüntümde negatif izler bırakarak yanıp söndü. Geldiği gibi de hemen gitti. Sıcak bir rüzgâr beni yalayıp geçti. Öyle inceydi ki sıvımsı bir hali var

dı. Sonrasında Billy Joe bedenimden çıktı ve birkaç kez tavana doğru yükseldi.

'Yaşasın, işte gerçek tat diye ben buna derim.' Gözleri ıslık ıslık ve renkleri de normalde olması gerekenden daha parlaktı.

Ayağa kalktım ve ilk defa tökezlemedim. Billy Joe ile yaşadığım bu tarz seanslardan sonra hissettiğim gibi yorgun ya da güçsüz hissedeceğim yerde kendimi harika hissediyordum. Yeniden doğmuş gibiydim. Sanki uzun bir gece uykusunu iki dakikaya sığdırmıştım ancak bu olağan değildi. 'Şikâyet ettiğimden değil ama az önce burada neler oldu?'

Billy Joe halinden memnun bir şekilde sırttı. 'Vampirlerden biri kaçma diye sana sülük gibi yapışmış, hayatım. Fizikötesi bir çanakta tüm enerjini toplamış ve kendininkiyle birleştirmiş ki o, seni bırakmadıkça sende gücüne ulaşama. Ben de senden enerji alayım derken yanlışlıkla ona tosladım ve bak neler öğrendik.' Kahverengi kaşlarını yukarı aşağı oynatınca ne kadar gerçek göründüklerini düşündüm. 'Bu harika, haydi parti yapalım.'

'Partiyi sonraya bırakalım. Şimdi ihtiyacım olanı almaya gidiyorum.'

Billy Joe başıyla selam vererek, parlak bir yıldız kümesi gibi camdan kayıp gitti. Küvetin kenarına oturdum ve bu büyüü kimin yaptığını düşündüm. Önemli değildi ancak planlarımda yer almamasına rağmen kimseye güvenmemek için bir başka nedenim daha olmuştu.

Billy Joe geri döndüğünde temizlenmeyi yeni tamamlamıştım. Camdan süzülerek girdi. Kaşları çatık ve elleri bomboştu. 'Her şeyi dışarıda bırakmak zorunda kaldım. Bu şey sorun yaratacak.'

'Neymiş o şey?' İç çamaşırlarımla etrafta gezmeme için havlulardan birine sarınarak pencereye doğru yürüdüm. Elimi pencerenin sürgüsüne attığım anda Billy'nin ne demek iste

diğini anladım çünkü sürgü, birden çılgılık atmak üzere ağzını açtı. Sonradan edindiği ağzına, havlunun kenarını sokarak ona kızgınlıkla baktım. Kalkanlarıma engeller koymaları yetmemiş miydi? Kapıma dizi dizi usta vampirler sıralamaları? Ve beni çöl ortasına sürmeleri? Yetmezmiş gibi bir de pencereme büyü mü yapmışlardı? Besbelli, biri yapmalarını istemişti.

Billy 'Biri, Marley'ye büyü yapmış,' dedi.

'Öyle mi dersin?' diye dalga geçtim. Daha yakında incelemek için çömeldim. Eski model şişik sürgü birdenbire yuvarlak iki göz ve koca bir ağza dönüştü. Havlumu ağzından çıkarmaya çalışıyordu ki bas bas bağırp yardım çağırsın. Sesi de sessizlik büyüsunü bozarak dışarıdaki herkesi uyaracaktı. Havluyu ağzına geri tıkmaya çalıştığımda, ellerimden kaçmak için camda boylu boyunca öne arkaya kaymaya başladı. Beni ısırma isteği yüz ifadesinde belliydi. Ona gözlerimi kısarak baktım. 'Bana bolca tuvalet kâğıdı getir, Billy.'

Birkaç dakikanın ve sessiz küfürleşmenin ardından, çekme perdenin bağlarını dokuz kez etrafında doladıktan sonra ağzına tıkılmış tuvalet kâğıtlarıyla Marley hareketsiz kaldı. Minik sürgü öfkeyle titreşirken, Billy şüpheli bakışlarla 'Perdenin bağı onu uzun süre tutmaz' dedi. Biz ona bakarken, ağzından tuvalet kâğıdı parçaları yere saçıldı.

'Buna gerek yok.' Kuşağı kaldırarak Billy'nin lavabonun altında bulduğu piston yardımıyla sıkışmış pencereyi açtım. 'Zaten kaçtığımızı öğrenecekler. Cehennemin dibine kadar yolu var buranın.'

Camda açtığı öbekten dışarı çıkarken her şeyden önce Billy'nin iyi iş çıkardığını düşünüyordum. Silahım geri gelmişti ve Billy ona yedek bir şarjör bile aşırırmıştı. Ayrıca bir dolu araba anahtarının altındaki kat kat tişörtler de cabasıydı. Alttaki tişörtler benim giyeceğim cinsten değildi. Sokak kadını tarzı giyinmeye meraklı değildim ancak botlarım ve mini eteğim sevimli ve ar

sız dururken üst tarafım tamamen kapalıydı. Billy'nin çarçabuk toparladığı tutucu kıyafetler bütünüydü. Saat başı ücretle çalışıyormuşum gibi görünüyordum. LouisCésar'in tokalarından biriyle saçımı atkuyruğu yaparsam daha derli toplu gözükürüm sandım ancak bir işe yaramadı. Aynadaki görüntüme son bir kez bakarak, derin bir nefes aldım ve anahtarları cebe indirdim. Garajı bulunca, günün stresini bazı eski tanıdıklarla çıkaracak ve çok daha iyi hissedecektim.

Altıncı Bölüm

Tony tam bir pislikti ancak onun iş becerisini kınayamam.

Luxor yakınlarındaki Dante'nin Yeri'ne sabaha karşı 4.30'da bile bir kalabalık hâkimdi. Ancak şaşırmamıştım. Burası Las Vegas'di. İlahi Komedy'dan esinlenilerek, her birinin teması Dante Aligheri'nin cehennemin dokuz halkasını andıran, dokuz farklı salonu mevcuttu. Misafirler, acıdan kıvranan siyah mermer heykellerle dekore edilmiş, üzerinde meşhur BURAYA KİM GİRERSE, UMUDUNU GERİDE BIRAKSIN yazılı demir işli devasa kapının içinden geçiyorlardı. Sonrasında, Zalim Kayıkçı Kharon kılıklılarından biri tarafından sığ bir nehrin önünde sıraya dizilip mekânın kırmızı ve altın renkli krokisinin duvarlarına çizildiği mağara benzeri girişe doluşuyorlardı.

Kral Minos gibi giyinmiş adam ismine yakışır şekilde günahkârlara ceza çektiren kapıda krokinin fotokopilerini dağıtıyordu ancak benim ihtiyacım yoktu. Kroki oldukça basitti. Mesela, büfe pisboğazlıların cezalandırdığı üçüncü halkadaydı. Jimmy'yi bulmak zor değildi, ikinci halkada olduğundan adım gibi emindim. Şehvet günahlarının ceza yeri başka neresi olabilirdi ki? Başka nerede gerçek bir pislik bulabilirdiniz ki?

Pan Flüt'ün ikinci halkaya geçen su kanalı olduğundan emindim. Geçitte süregelen cehennem ve yıkım temasını kaçırdığın takdirde, bar daha gürültülü bir hal alıyordu. Girişi çeki

nerek geçmedim, zira daha önce benzer odalarda bulunmuştum. Benden daha hassas biri için parçalara ayrılmış iskeletle dolu bir odaya girmek büyük bir şok olurdu. Veba salgınları, Tony'nin doğduğu İtalyan Rönesansı'nda büyük yıkıma yol açmıştı. Ailelerinin ve arkadaşlarının öldüğünü görmek ve köylerin haritadan silindiğini duymak, halkı ruhsal

açıdan yıpratmıştı. Ölülerin kemiklerinden inşa edilen tapınaklar ve ölülerin kemiklerinin buralara konması çağın en uç olayları olduğundan, Tony'nin egemenliğinin kabul edilmesi istisnaydı. Tavandan sallanan aralarına kafatası şeritleri serpiştirilmiş süslü avizelerin, insan kemiğinden yapılmış bir hali vardı ve Tony'yi iyi tanıdığımdan öyle olduğunu da bilirdim. Ölülerin kafaları ise mumluk görevi görürlerdi ve içkiler kafatası şeklinde kupalarda servis edilirdi. Sahteydiler ve üçüncü sınıf yakut camdan üretilmişlerdi ancak diğerlerinden çok emin değildim. Peçetelerin kırmızı zeminine, sırttan iskeletlerin bir grup günahkârı cehennem azabı çekmeye gönderen siyah Ölüm Dansı teması hâkimdi. Tüm misafirler temalara uyum gösterirken, garsonların göstermemesi zaten garip kaçardı.

Toga ve kürk pantolonlar içinde insanların servis yapacağını sanıyordum ancak beni kapıda karşılayan yaratık temaya cuk diye oturmuştu. Misafirlerini, garsonların özenli kıyafetler giydiğine nasıl ikna edebilirlerdi ki? Keçi adamın maun rengi lüleli kafasından çıkmış ilkel boynuzlar parmağındaki kenger yaprağı yüzük kadar sahte duruyordu ancak kıyafeti aşın gerilmiş deri bir tangadan ibaretti ve ne kara kıllı kalçasını ne de yağlı kara toynaklarını örtmek için çaba sarf etmişti. ayrıca, üzerimdeki çalıntı, yakası kapalı siyah sentetik giysimi de beğenmiş olduğunu anladım, zira keçi adamların dişi olup da nefes alabilen herkese kapıları açıktır. Ancak ben bunu olumlu karşılamadım.

'Jimmy'yi görmeye geldim.'

Yaratığın memnuniyetle parlayan büyük kahverengi gözle

ri birden gölgelendi. Kolumdan tutarak beni kendine çekmeye çalıştı ancak geriledim. Beni bırakmaya niyeti yoktu. Keçi adam sizi korkutup kaçırmadığı sürece genç ve yakışıklıydı. Keçi adamlara insan standartları bahsedilmiştir ve bunlardan en az bir tanesinde yeteneklidir. Cinsel hüner onların cemaatinde belirleyici özellik olduğundan, ilgiye oldukça alışkın olduğunu farz ettim. Kötü bir şey yapmamıştı ancak yine de kabalık etmek istemedim. Onlar, özellikle de yaşlı ve kel olanları kendilerini Tanrı'nın kadınlara bir armağanı olarak görürler ve hayallerini, kötü biçimde sonlandırarak berbat ederler. Hırçınlaşmalarından bahsetmiyorum. Hatta kavga etmektense kaçmayı tercih ederler. Ancak karamsar hale gelmiş bir keçi adam çok iç burkan bir karedir. Sarhoş olurlar, acıklı şarkılar çalarlar ve yüksek sesle kadınların ikiyüzlülüklerinden bahsederler. Bir kere başladılar mı, artık onları kimse susturamaz. Ancak benim istediğim bunlar değil, yalnızca biraz bilgiydi.

Bir süre ne kadar güzel olduğumu söylemesine izin verdim. Bu onu mutlu etmiş benziyordu ve patronla arkadaş olduğum üzerine yeminler ettikten sonra gidip Jimmy'yi bulmak için harekete geçti. Billy'nin, Jimmy hakkında anlattığı çıkmaz durum konusunda yanılmış olmasını umdum. Tony'nin cehennem sınırlarında dalgalanması, Billy'ye iyi gelmemişti.

Jimmy'nin hâlâ hayatta olduğunu varsayarak, istediğim bilgiye ulaşmak için bir çeşit plan kurdum. Onu gün ışığında bir kereden fazla gördüğüm için vampir olmadığından neredeyse

emindim. Büyülü yaratıklar zaten vampir olamaz yine de büyülülerin iğrenç bir tatları olduğunu iddia eden vampirler tamdım ancak Jimmy için net bir şey söyleyemiyordum. Keçi adam da değildi çünkü bacakları insan bacağıydı ve boynuzları saçını çok kısa kestirmedeği sürece fazla belli olmazdı. Diğer yansından ne olduğu belli değildi ancak hiçbir zaman güç gösterdiğini ya da birden teninin mora döndüğünü görmemiştim. Böylelikle,

yarı insan olduğuna emindim. Bunu da Tony'nin etrafında insan soyundan iş bitiricilerine duyduğu ihtiyaçla açıklayabiliriz. Keçi adamların vampire dönüştürülmediklerinden tamamen emin değildim ve bazı çok güçlü vampirlerin fazla enerji harcama şartıyla, kısa süreler dâhilinde gün ışığına dayanabildiklerini duymuştum. ayrıca, birinci ya da ikinci seviye bir vampirin Tony'nin ayak işlerine koşacağından da şüpheliydim. Ayrıca Jimmy'yi saran o eski vampirimsi hissi de asla unutmadım. Jimmy tamamen gözetim altında tutulana dek, Billy Joe istediklerimi yapmak zorunda kalacaktı.

Arabada istediklerimi söylemem Billy Joe'nun hoşuna gitmemiştir. Uzun zamandır ilk defa bu kadar güçlü hissediyordu ve üzerinde hâkimiyet kurmamla vakit kaybedemeyeceğini ve bu durumda Jimmy'nin ilk tercihi olmayacağını belirtti. Ancak daha önce de söylediğim gibi, tek istediğim o pisliğin öğrenmek istediklerimi bana anlatması ve günahlarım Las Vegas polisine itiraf etmesi. Sonradan itiraz ederse ve çözülmemiş birkaç cinayetin sahibi dostunu tanık olarak araya sokarsa, adaletten paçasını zor kurtaracaktı. Eğer A planım işlemezse, kesin onu vururum. Hazır Tony'den, yakınlarından, Gümüş Cemaatten ve Vampir Senatosu'ndan kaçıyorken, polisler bana vız gelirdi.

Billy Joe ile barın sonlarına doğru oturduk. Onu uzun süredir böyle neşeli görmemiştim. Atlattığı kalkanlardan güç toplamış olmalı. Oldukça sağlam gözüküyordu. Ölümünden ikiüç gün öncesine dek tıraş bile olmadığını da eklemeliyim. Elbette onu kimse fark etmiyordu ancak kimse onun oturduğu yere oturmaya da kalkışmıyordu. Zaten kalkışsalar, başlarından aşağı kaynar su dökülmüş gibi olurlardı. Bu yüzden kalabalıktan uzak bir yer seçmiştik.

'Neden burada bulunduğumuzu bana açıklayacak mısın?' Kimse kendi kendime konuştuğumu görüp, beni deli san

masın diye etrafa bakındım. Barın, kadın müşteri çoğunluğu barmenlere göz süzmekle meşguldü. Barmenler de onlara karşılık veriyorlardı. Kara saçlı keçi adam, kıyafetinin nerede başlayıp nerede bittiğini müşterisinin anlayacağı konusunda patronunu gaza getiriyordu. Kadın müşteri buğulu bakışlara sahip beşinci kadehini deviren biriydi ancak sürekli ellerini gezdirdiği ince bacaklı siyah çoraplarından istikrarlı olduğu belliydi. Kaşlarımı çattım. Eğer hâlâ Tony ile olsaydım, şu anda ona rapor veriyor olacaktım.

'Nedenini biliyorsun. O ailemi öldürdü. Muhakkak haklarında bir şeyler biliyordur'

'Senato'nun bizi yakalama riski var. Ve bir daha asla seni hafife almazlar. ayrıca sorması ayıp, hatırlamadığın insanlar hakkında ne soracaksın ki ona? Adamı vurmayı

düşünmüyorsun değil mi? Seninle uğraştığı için gözdağı vereceksin herhalde. Umursadığımdan değil de maksat dikkatleri üzerine çekme!'

Sorusunu umursamadım ve çerezliğe uzandım. Jimmy'yi harcamak, Tony'yi öldürmenin yaranda memnun edici bile sayılmazdı ama o da bir şeydi. Hayatımın yeterli sayıda mahlûk tarafından berbat edildiğini haykırmak için evrene gönderdiğim bir işaret olacaktı, hepsi bu. Bunu kendi başıma yapacaktım. Ancak bu cinayet düşüncesi bile midemi bulandırıyordu. 'İşlerimiz yolunda gitmiş mi, birazdan göreceğizy'

'Zebaniler ruhlarını başka bedenlere sokma konusunda ustalar. Ben ise mütevazı bir hayaletim.'

'Ben yarandayken sorun yaşamayacaksın.' Billy Joe hayatını şarapla, kadınla ve müzikle geçirmişti. Özellikle de ilk ikisiyle fazla haşır neşir olduğunu tahmin ediyordum. İkinci bahsettiğim konu hakkında ona pek fazla yardıma olamazdım ve Elvis Presley'den Hank Williams'a varan müzik zevkinden de haz etmezdim. Eğer iyi davranmışsa onu bir içkiyle ödüllendirildim. Bu da altılı teneke kutulardan fazlası demektir. Bu ona hükmetti

ğim anlamına gelmiyordu. Benimkilerden tatmasına izin versem de, kontrolü tamamen elimde tutardım. Bu beraberlik süresince iyi davranırdı, zira davranmazsa gücü bittiğinde kolyesini çıkamaz sokaktan yüz mil ileriye gömüp, çürümeye bırakırdım. Ancak kurallara uyduğundan, özel durumlara onu da katıyordum. Böylece yiyip, içip eğleniyordu. Asla sarhoşlarla dolu işe yaramaz barların müdavimi olmadığımdan, gittiğimiz yerler pek onun tarzına uymuyordu ancak hiç yoktan iyiydi.

'Tuhaf bir varlıksın. Diğer insanlardan daha da zor birisin. Her neyse, boş ver beni ve cevap ver.'

Kokteyl kadehimden yükselen pipetle oynayarak neden bu kadar duraksadığımı düşündüm. Ailemin ölümünün konuşulmayacak kadar zor bir yanı yoktu. Sokaktaki günlerimden aklımda kalan ve asla hatırlamak istemediğim anılarım vardı ancak Billy'nin de söylemiş olduğu gibi Tony vurulmalarını emrettiğinde yalnızca dört yaşındaydım. Ancak ondan önceki anıların biraz pusluydu. Annem yalnızca bir kokudan, babam ise duygudan ibaretti. Koca elleriyle beni havaya attığım ve yakaladığında da beni başının etrafında döndürdüğünü hatırlıyorum. Beni ayak parmaklanma dek güvende hissettiren derin ve güçlü gülüşünü de hatırlıyorum. Güvende olmak çok fazla hissettiğim bir duygu değil. Belki de bu yüzden hatıralarım böylesi taptaze. Bunun dışında, haklarında diğer bildiklerim on dört yaşında görmüş olduğum görüden geliyordu.

Ergenlikle birlikte, doğum günü hediyem, ailemin içinde bulunduğu arabanın kırmızı ve siyah bulutlar içinde patlayarak, geriye bükülmüş metal ve yanan deri koltuklardan başka bir şey kalmadığını görmek olmuştu. Bu sahneyi, Jimmy patrona telefon açtığı sırada onun arabasından izlemiştim. Bir sigara yaktı ve hadisenin aynı, patronun planladığı biçimde

yürüdüğünü bildirdi ve polislerin beni aramaya başlamadan önce beni baklamdan alması gerektiğini ona öğütledi. Sonra tüm sahne kayıp

gitti ve birden Tony'nin kırsaldaki arsasında, odamda yalnızdım ve şoktan tir tir titriyordum. Çocukluk günleri benim için o an sona erdi. Bir saat sonra, şafak söker sökmez, yani tüm vampirler odalarında istirahatlayken kaçtım. Üç yıldır da uzaklardaydım.

Kaçma planını önceden tasarlama gereği duymadığımdan, yaşadıklarımı acil ihtiyaç payı olarak karşılayacak Amerikan Merkez Bankası yan gelirlerinden hiçbirine sahip değildim. Ne sahte bir sosyal güvenlik kartı ya da doğum belgesi, ne sigortalı bir iş ne de işler sarpa sarınca sığınabileceğim tanıdık bir kimsem vardı. ayrıca insanların zaman zaman işkenceye uğradığı ancak kimsenin fakir gözükmmediği ya da aç kalmadığı Tony'nin malikânesi dışındaki dünyanın nasıl işlediği konusunda da bir fikrim yoktu. Yardım almadığım takdirde, bunu asla başaramayacaktım.

Çocukken en yakın arkadaşım Laura'ydı. Tony'nin geçen asırda öldürdüğü ailenin en genç çocuğunun ruhuydu. Ailesi Philadelphia dışında, Alman tarzı bir çiftlik evinde oturuyordu. Bahçede, Benjamin Franklin orada yaşarken bile yaşlı devasa ağaçlar ve üzerinden taş bir köprü geçen küçük bir dere vardı. Tony buranın yalnızca albenisine kapılmamıştı. Tony orayı mahremiyeti nedeniyle ve şehre olan yakınlığından dolayı severdi. Tony, ailenin evi satmayı reddetmesini pek hoş karşılamadı. Civardan başka bir ev satın alabilirdi ancak bunu aklından geçirdiğinden şüpheliyim. Onun hırsları uğruna ailelerimizi kaybetmemiz, Laura'yla aramızda görünmez bir bağ yaratmıştı. Sebebi ne olursa olsun, dışarıdaki ambarın altındaki mezarında kalmayı reddetmiş ve kendi iradesiyle evde boş boş gezinmeye başlamıştı.

Bu benim için bir şanstı, zira Tony'nin malikanesindeki diğer küçük kız Christina, yüz seksen yaşındaydı ve oyun oynama anlayışı ne benimkiyle ne de başka akliselim bir kişiyle bağdaşıyordu. Laura büyük ihtimalle yüz yaşındaydı ancak görünüşü

ve davranışları altı yaşındaki bir çocuğun davranışları gibiydi. Tony ile yaşamaya başladığımda, bana oyunlar oynamayı ve kumdan şato yapmayı öğreterek kendini bana bir abla gibi adamıştı. Yıllar sonra, içinde on bin dolar bulunan ve Tony'nin gözünden kaçan babasının gizli kasasının yerini gösterdi ve ilk kaçışında gözcü olarak hizmet verdi. Laura, bu imkânsız olayı mümkün kıldı ancak ben ona asla teşekkür etme fırsatını yakalayamadım. Geri döndüğümde gitmişti. Sanırım işini halletmiş ve kaybolmuştu.

Tony'nin yarımdayken kazandığım kuşkuculukla, on bin dolar, sokakta ayakta kalmamı sağlamıştı ancak bu zaman dilimi hâlâ hatırlamaktan kaçtığım anılarım arasındadır. Oraya dönmememin sebebi teçhizat eksikliği ve tehlike değil de, onlardan intikam alma kapasitemin eksikliğine karar vermiş olmamdan dolayıydı. Eğer Tony'nin yaptıklarından dolayı acı çekmesini istiyorsam, bir şekilde geri dönmek zorunda kalacaktım.

Yalnızca Tony'den bu kadar nefret etmemden değil, aynı zamanda açlığının kızgınlığının önüne geçip geçmeyeceğini bilmediğimden, bu, yaptığım şeylerin en zoru diye adlandırılarak, birinci sıraya oturabilirdi. Evet, ona çok para kazandırmıştım ve rakiplerinin kafasına dayayabileceği bir silahtım. Onlar hakkında Tony'e ne söyleyeceğimi asla bilemezlerdi ve bu onları tamamen dürüst yapmazken göze batan hileli oyunlarını da aza indirgerdi. Ancak bu bana gereken güvenceyi sağlamıyordu. Tony tahmin edilebilir bir kişilik değildi ancak akıllıydı ve kararlarını her zaman parasal nedenlere dayandırarak verirdi ancak ruh halinin zaman zaman onu terk ettiğine şahit olanlar çoğunlukta idi.

Bir seferinde, iki saatlik toplantıda delegeler arasında çözülebilecek bölgesel bir anlaşmazlık yüzünden başka bir usta vampirle kapışmıştı. Onun yerine, her zaman tehlikeli yol oları, savaşmayı seçmiştik ve otuzdan fazla vampir kaybetmiştik. Senato bunu öğrenirse, savaşı kaybetsek de kazansak da biterdik.

Bazıları Tony'nin ilk yarattıklarındandı. Temizleme ekibi onları bize geri getirdikten sonra, Tony'yi cesetlerin yanında ağlarken görmüştüm ancak bir dahaki seferde de aynı şeylerin olacağını biliyordum. Hep böyle olmuştu zaten. Her şey düşünülünce, ne kucağını açmış beni beklediğini ne de benim için bodrum katında planları olduğunu kestirebilmiştim. İlk dediğim gerçekleşmişti ancak bunun nedeni o gün Tony'nin iyi gününde olması kadar benim ona fayda sağlamış olmamdı.

Beşeri adalet yoluyla, Tony'nin çalışma şeklini alt etmeme yarayacak delilleri toplamam üç yılını almıştı. Senato'ya gidemezdim, zira Tony'nin bugüne dek yaptığı hiçbir şey vampir yasalarını çiğnememişti. Ailemi öldürmesi Senato için sorun değildi, zira başka bir ustadan yardım almamıştı ve tetikçi, işi insan soyundan katiller yapmış gibi göstermişti. Güçlerimin suistimal edildiğini duyunca, Tony'nin ticari yeteneğini ayakta alkışlardı. Onları görmeye gitsem bile, gerekli cezayı çekmem için beni ustama geri gönderirlerdi. Dahası, insan soyundan hiçbir sava, vampirlerle ilgili hikâyelerimi dinlemezdi.

Sonunda, FBI'ın Al Capone'u yakaladığı gibi Tony'yi kısıtırmam gerekecekti. Haraç kestiğini ve vergi kaçırdığım ortaya çıkarınca yüz yıl hapis cezası alırdı. Ancak ölümsüz biri için bu yeterince uzun bir süre değil ve dikkatleri üzerine çekmesinden dolayı Tony'nin Senato'yu kızdıracağını umuyordum. Hüccresinin camı olup olmadığına sonradan kafa yorabilirdi.

Ortalık sakinleşince, Tony bulunamayacaktı. FBI yetkilileri Tony'nin insan soyundan olan hizmetlilerini sorguya çekeceklerdi ancak şişman herifin adı bile geçmeyecekti. Philly'deki evleri ve şehirdeki malikânesi boştu. Dadım da bodrum katında parçalara ayrılmış halde ölü bulunacaktı. Tony bana, içgüdülerinin ona kötü şeyler olacağım söylediğini bildiren bir mektup bırakmıştı. Böylece Jimmy, Eugenie'yi konuşturmak için ona işkence etmişti. Vampirler kötüye kullanmaya bayılırlar ve Eugenie beni

sevdiğinden, konuşması zaman almıştı. Ancak Tony sabır taşıdır. Cesedi bana bıraktığını ve böylelikle benim uğraşacağımı, zira benim Eugenie'yi ne çok sevdiğimi bildiğini yazdığı

satırlar vardı. İple çektiğim günlerde beni nelerin beklediğini bilmeliydim.

Billy'nin sorusunu 'Ne yapacağımı bilmiyorum,' diyerek kabul ettim. 'Ancak, benim için önemli olup da öldürülen sadece ailem değildi.'

'Üzüldüm.' Saygınlığına yaraşır biçimde, Billy susması gereken zamanı bilirdi. Garson abartılı özürler dileyerek yanımıza gelene dek uzun süre sessizce oturduk. Patron akşam için müsait değildi. Anlaşılan, Jimmy başı ağrıdığından kendini eve kapamıştı.

Yeni bir içki daha söylemeden keçi adamla bir süreliğine flört ettim. Gidince, Billy Joe belirdi, suratı asılmıştı. 'Ben de kendimi fesat zannederdim. Senin hakkında ne düşündüğünü bile öğrenmek istemiyorsun.'

'Güzel tespit. Jimmy nerede?'

'Bodrumda, daha önce söylediğim gibi. Kayıplarım ortaya döktüler ve Jimmy de ringe gönderildi.'

Ne saçma konuşmalar ama! Senato, Tony'nin beni öldürmesine izin vermezdi, o da işi başkasına vermişti. Ayağa kalktım ve çıkışa doğru ilerledim. Bu geceki eğlenceden önce Jimmy'ye sormak istediğim birkaç şey vardı. Ancak acele etsem iyi olurdu. Boks, Tony'nin izlemeyi en sevdiği sporlardan biriydi ancak katılımcılar üzerinde zararlı etkileri mevcuttu. Asırlar önce, yalnızca hoşuna gitmedikleri için insanları öldürmenin ayıp olduğuna karar vermişti ve bunlara daha iyi karar verebilmek için bir boks ringi kurmuştu. Ancak burası boks oynamak için değildi ve sadece bir katılıma 'her şeyin mubah' olduğu bu müsabakalardan sağ çıkabilirdi. Vegas'ın kavgalarına bin basardı ve hileli olduğundan haklı olan kaybederdi. 'Oraya nasıl gidebilirim?'

Billy keşif yapmak için gözden kaybolurken, bayanlar tuva

letine bir merdiven yerleştirdi. Aşağı tarafa indiğimde müjdesini isteyerek yeniden ortaya çıktı. 'Sıradaki, Jimmy'nin müsabakası. Kurt adamla karşı karşıya gelecek. Sanırım Tony'nin birkaç sene önce edindiği kurt sürüsünden biri.'

Ben bile irkilmiştim. Harika. Tony, yoluna çıkmasınlar diye göz korkutmak için en baba adamını öldürtecekti ve Jimmy de şahitti. Sürü üyelerinden biri onu göz göre göre öldürmekle ya da acı çekmesini sağlamakla görevlendirilmişti. Bir kere ringe girdi mi, bir daha oradan sağ çıkamazdı.

Billy engel olmak için kapının önünde bekliyordu. 'Çekil. Bedeninin içinden geçmeyi sevmediğimi biliyorsun.' Bu gece, onu yeteri kadar doyurmuştum.

'Gidemezsin. Ciddiyim, bunu düşünme bile.'

'Ailem hakkında soru sorabileceğim tek kişi diri diri kemirilecek. Çekil yolumdan!'

'Niyeymiş o? Senin sonun da onun gibi olsun diye mi?' Bir an için, Billy'nin bana doğru salladığı parmağı bir hayaletin parmağı gibi gözükmedi. 'Bu yolun sonunda bir geçit var. Geçidin sonunda da silahlı insan soyundan korumalar. Bir mucize oldu da onları atlatıp geçtin diyelim, hemen ardından karşına bir oda dolusu vampir çıkacak. Oraya girdin mi zaten işin biter ve sensiz kalınca ben de onlara zarar veremedem yok olup giderim. Sonuçta kazanan Tony olur. İstedğin bu mu?'

Ona bir bakış attım. Haklı olmasından nefret ediyordum. 'Bu durumda, önerin nedir? Onunla konuşmadan buradan ayrılmayacağım dedim sana.'

Billy suratını ekşitti. 'O halde gel bakalım. Bu taraftan... Acele et.'

Koridordan sıvışarak aksi yöne doğru koşturduk. Sonunda, Billy'nin rehberliği hoşuma gitmeye başlamıştı. Mekân dolambaç benzeri, tıpatıp aynı gri duvarlı tünellerden oluşuyordu. Bir

an geliyordu nerede olduğumu çözemiyordum. Çoğunun içinde temizlik malzemeleri, bozuk kumar makineleri olan ve birinde de bilgisayar yığılı odaların kapısından içeri bakmak için defalarca durduk. Odalarda insan yoktu. Sanırım herkes kavgadaki görevindeydi.

Kimse bizi görmesin diye, Billy duvardan başını uzatıp içeri bakıyordu ve böylelikle kapıyı açmak için zaman harcamıyorduk. Girdiğim bir odanın, yerden tavana dek sahne aksesuarı ve süslerle dolu olduğunu gördüm. Afrika maskesi koleksiyonu ve mızraklar, bacağına yansı eksik bir zırhın yanında duruyorlardı. Sıçan kılıklı, doldurulmuş bir aslan başı, sihir gösterisini tanıtmaya amacıyla panoya dönüştürülen tahta bir mumya tabutuna yaslanmış duruyordu. Uzaktaki köşeye gözlerini dikmiş mumyalama tanrısı çakal başlı Mısırlı Anubis'in heykeli bu görüntünün ardından geliyordu. Bakışlarının gittiği noktayı takip edince, Jimmy'nin çirkin suratının ağır iş sandıklarının arasından dışarı baktığını gördüm. İnek yalamış siyah saçlarım ve hilekâr bakışlarım gördüğümü hatırlıyorum ancak cebi para görmüş olmalıydı ki; her zamanki torba kılıklı kıyafeti onun. için tasarlanmış gibi duran parlak bronz giysiyle yer değiştirmişti.

Beni tanıması birkaç saniyesini aldı. İlk tanıştığımızda, saçlarım sırtıma dek uzanıyordu ve Eugenie'nin benim için seçmiş olduğu uzun etekler ve boğazı kapalı üstlerden oluşan cici kız elbiselerini giyiyordum. Saçlarımı pratik olma ve tanınmama adına kurban etmiş ve Tanık Koruma görevlileriyle görüşür görüşmez kestirmiştim. O zamandan bu yana uzamıştı ancak çok fark da yoktu. ayrıca Jimmy asla beni deri kostümlerim içinde görmemişti. Birkaç saniye sonra, birden dank etti. Kılık değiştirmeme değmişti.

'Cassandra! Aman Tanrım, seni görmek harika. Bir gün döneceğini biliyordum. Dur şuradan bir çıkayım. Yardım eder mi

sin? Bir yanlış anlaşılma oldu sanırım.'

'Yanlış anlaşılma mı?' Onlara geri döndüğümü sanmasına inanamamıştan. Tony on dört yaşında ergenlik heyecanına kapılıp kaçan o küçük kızı affedebilirdi ancak konu, onu ortadan kaldırmak isteyen bir yetişkin olunca olay değişiyordu. Jimmy'yi olduğu yerde bırakmak için düşünüp taşındım ve onunla parmaklıklar ardında konuşmak yerine, Tony'nin adamlarının bizi rahatsız etmeyeceği bir yerde konuşmayı tercih ederdim.

'Evet. Yardımcılarımdan biri başa geçmek için patrona benimle ilgili yalanlar uydurmuş. Durumu düzelteceğim ancak Tony ile konuşmam lazım.'

'Yavaş ol. Acele etme.' Sesin geldiği yeri anlamak için etrafıma bakındım ancak bir şey göremedim. 'Cadıları buldum ancak vampirlerden biri beni yakaladı. Beni çıkar buradan!'

Billy'ye bakarak 'Konuşan kim?' dedim.

'Buradayım. Görmüyor musun?' Cırtlak sesi takip ederek, tavus kuşu tüylerin arkasında duran kuş kafesine yaklaştım, içinde on altı santimlik ve yabancı gibi çıldırmış bir kadın vardı. Alev alev yanan kızıl saçları, kusursuz Barbie bebek suratını ve kızgın eflatun gözlerini çevreliyordu. Gözlerimi kırıştırdım. Barda içtiklerim amma kafa yapmıştı!

Billy, mutsuz görünerek 'O, bir peri, Cassie.' dedi. Kafesin yanına sokulunca, peri Billy'e kaşlarını çattı.

Minicik elleri kafesin parmaklıklarını tutmuş sarsıyordu. 'Sağır mısın kadın? Dışarı çıkar beni. Şu şeyi de uzak tut benden.'

Şaşırarak, Billy'ye 'Tanışıyor musunuz?' diye sordum. Billy'nin düşündüğümünden daha sosyal bir hayati vardı.

Kafasını hayır anlamında salladı. 'Bu değil de, başka peri tanıdıklarım var elbette. Onu dinleme, Cassie. Beladan başka şeye

yaramaz onlar.'

Tony'nin periler ülkesine ulaştığını varsayarak 'Herhalde ringe gitmek istiyor' diye itiraz ettim.

'Ey insan soyu! Bu parmaklıklar demirden. Şimdiden fena oldum. Hemen çıkar beni şuradan.' Gözkapaklarımı açıp kapayarak tekrar baktım ona. İncecik bir sesin böyle yankılanmasına çok şaşırmıştım.

Billy 'Ona kanma Cassie' diyerek uyardı. 'Perilere iyilik yapmak iyi bir fikir değil. Yaptıkların sana kötü şekilde geri döner.' Perinin yüzü birden bire kıpkırmızı oldu ve ağzından anlamadığım bir dilde bir dizi lanet yağdı. Ancak Billy dediklerim anlıyordu. Billy 'Pis, aşağılık yaratık,' diye tükürükler saçtı. 'Bırak ringe gitsin de, kurtulalım.'

Derin bir nefes aldım. O, her kimse ya da ne ise, onu Tony'nin eğlencesine malzeme olmaması için dışarı salmayacaktım. 'Eğer seni dışarı çıkarırsam, yaptığım hiçbir şeye müdahale etmeyeceğine dair söz ver' diye sertçe onu uyardım. 'İspyonculuk da yok, tamam mı?'

'Aklım kaçırmışsın,' diyerek ters ters baktı. 'Sen üzerini ne zaman değiştirdin? Burada neler oluyor?'

Benim de öğrenmek istediğim buydu. 'Tanışıyor muyuz?'

Sırtındaki, minicik eflatun ve yeşil renkli kanatlar dalgalandı. Tiksinerek 'Buna inanamıyorum' dedi. 'Ben de oturmuş senin gibi bir aptalla sohbet ediyorum.' Yüzümü incelerken gözleri kısıldı. 'Ah, hayır. Sen benim Cassandra'ın olamazsın, değil mi?' Küçük ellerini havaya kaldırdı. 'Biliyordum. Büyükannemi dinlemeliydim. Asla ve asla insanlarla iş yapma demişti bana.'

Jimmy arkamdan 'Yardım edecek misin?' diye sesleniyordu.

Peri 'Haydi, git. Hayaleti ve fare Jimmy'yi de yanında götür.

Ben kendim hallederim' dedi.

Neler olduğunu bilmek istiyordum ancak uzun uzadıya sohbet etmek akıllıca olmazdı. Billy'nin yorumlarını duymazdan gelerek kafesin sürgüsünü iterek açtım ve tekrar Jimmy'ye döndüm. Ne yazık ki, hapishane kapısını açmak için anahtar gerekiyordu. 'Seni buradan nasıl çıkaracağım?'

Bakışlarım demir parmaklıklara doğru kaydırarak 'İşte, bak,' dedi. 'Üstümü aramayı unuttular. Anahtar, ceketimin cebinde. Acele et. Her an geri dönebilirler.'

Ceketine uzandım ancak elim parmaklıklara yaklaşmışken birden durdu. Sanki araya semsert tortulardan görünmez bir duvar örülmüştü. Elimi geri çekmeye çalışırken, peri vızıldayarak yanımda belirdi ve 'Cadıları serbest bırakacağım' dedi. 'Ancak gösterdiğim kapıyı açman gerekiyor.'

'Bunu bile açamıyorum' diye söylenerek sol elimle, parmaklıklara yaklaşmış olan sağ elimi kendime doğru çektim. Geri tepince, iki elimi de ne öne, ne arkaya uzatabildim. Basiretim bağlanmıştı.

Billy, endişeli suratıyla etrafta dolanarak 'Bu, zift büyüsü' diye açıkladı.

'Ne büyüsü?'

'Bu, bağlama büyüsünün argodaki adıdır. Ele geçirmek, yakalamak anlamında. Sanırım kim parmaklıklara yaklaşırsa, kapana kısılmış gibi olacak ve ne kadar mücadele edersen et, daha çok sıkışacaksın. Hareket etmemeye bak.'

'Bunu bana şimdi mi söylüyorsun?' Uyarısı, paniklememden ve ayağımla attığım tekmeden saniyeler sonra gelmişti. Elim gibi, ayağım da kilitlenecekti. Bazen, büyüden nefret ediyordum. 'Billy, ne yapmalıyım?'

'Öylece kal. Ben etrafa göz gezdireceğim. Buralarda bir yerlerde olmalı.'

Zırlara doğru kayıp giderken, arkasından 'Geri dön!' diye bağırdım. 'Çıkar beni buradan!'

Jimmy sövmeye başlamışta. Yukarı doğru işaret ederek 'Sanırım, bu yüzden olmalı' dedi. Yukarı bakınca, kapının üzerindeki zincirin ucundan sallanan şeyin kızarmış, bir haftalık bayat bir elma olduğunu gördüm. Saniyeler sonra, onun Dante'nin Yeri'ndeki hediyelik eşya dükkânında iskelet rozetleri ve tişörtlerle beraber satılan büzüşmüş kafa anahtarlıklarından biri olduğunu fark ettim. Konu para kazanmak olunca, Tony asla sınır tanımıyordu. 'Burada ne arıyor?'

Peri anahtarlığı incelemek için yukarı doğru uçunca, bakmak için geri dönen Billy Joe ile neredeyse kafaları tosluyorlardı. 'Çekil önümden, onun bunun artığı' diye Billy'yi itti. Billy tam küfürle karşılık veriyordu ki, birisi daha onu itti. Kafada, kuru üzüm gibi buruş buruş bir göz açılıverdi ve periye kızgınlıkla baktı. 'Dediğini bir daha duyayım da kapı sonsuza dek kapansın, Tinkerbelle.'

Kalakaldım. Bir perinin, büzüşmüş bir kafayla konuştuğuna ilk defa şahit oluyordum. O anda mantığı bir kenara ve kendimi de akıntıya bırakmanın vaktinin geldiğini anladım. Eğer şanslıysam, içkime ilaç katmışlardı ve ben sanrılar görüyordum. Kimse bir şey söylemeyince, söz bana kaldı. Sakince 'Kapıyı açabilir misin, lütfen?' diye sordum.

Göz yalnızca bir tanesi işler durumdaydı bana doğru döndü. 'Bu sana bağlı. Sen, bana karşılığında ne yaparsın?'

Ona bakakaldım. O sadece büzüşmüş bir kafadan ibaretti. Yapabileceklerim sınırlıydı. 'Ne?'

'Seni bir yerden tanıyor gibiyim. Hiç Voodoo Bar'a geldin mi? Yedinci halkada, yukarıda. Oranın eğlencesi benden sorulurdu. Bilirsin, iğrenç dans programlarından daha revaçtaydı. İn

sanlar bana siparişleri verirlerdi, ben de barmenlere söylerdim. Harika gidiyordu. Herkes, benim sofistike biri olduğumdan ve kulağa hitap eden konuşma tarzımdan söz ederdi. Bazen, şakalar da yapardım. Mesela, gangster Bugsy Siegel vampir olsa, ona ne isim takarlardı? Kanister!' Kendi kendine çılgınca kahkaha attı. 'Ay, öldüm gülmekten.'

Peri, sakince 'Çıldırılmış olmalı,' dedi. Başımı sallayarak onay verdim. Elektrik olmayan yerde maymuncuk bulmak da zordu ancak Tony'nin bulabildiği en iyi çözüm bu muydu?

Periye bakarak 'Araya girmeyi seviyorsun,' diye dalga geçti. 'Tamam, bunu dinleyin. Cehennemde bir gün mimarlar ve müteahhitler buluşup toplantı yapmaya karar vermişler. Sizce neden? Neden olacak? Cennete köprü yapmak için!'

Billy 'Peri haklı, çıldırmış bu' dedi.

Peri, kafanın üzerine aniden çökerek, belinden minik kılıcını çıkardı. 'Bırak onu, yoksa seni parçalara bölerim.'

Gözün şaşırmış bir hali vardı. 'Bunu yapabileceğini sanıyorsan, yanıyorsun. Sen neden onun gibi kapana kısılmadın?'

Peri gıcırdattığı dişlerinin arasından 'Çünkü ben insan değilim.' diye cevap verdi. 'Şimdi, dediğimi yap ve ağırdan almayı kes.'

'Yaparım, gerçekten ancak yetki verilmesi gerekiyor. Başımı belaya bir kez soktum ve bak, ne haldeyim. Tek istediğim bir yarış arabasıydı. Şimdi ise, bedenimi geri istiyorum. Voodoo büyücüsü kadın bana saldırdıktan sonra dağıldım. Biraz zaman verin bana. Ödemelerim gecikmiş olabilir. Haydi ama!'

'Tony'ye borcun vardı değil mi?' diye tahmin yürüttüm.

Olgunlukla 'Sizin deyiminizle "kumarda kötü şans" diyelim.' diye cevap verdi.

'Tony seni voodoo büyücüsüne mi sattı?' Hiç şaşırmamış

tim. Tony 'Etin Bedeli' deyimine yeni bir anlam katmıştı.

'Sonrasında da, beni bu aptal kumarhanede çalışmam için zorladı.' diye ateş püskürdü. 'Birkaç ay sonra, müdavimlerden biri buraya sıkışıp kaldığımdan şüphelenince onlarda endişelendiler. Partiler bitti, güzel kızlar gitti. Hiçbiri yok. Çok bunaltıcıydı. Ama baksana, belki de seni küçültürler ve beraber takılabiliriz. Bu konuda ne...'

Kafanın veryansın edişini, peri sözünü tutacağını belirterek kesti ve kafayı ikiye ayırdı. Bölünenlerin, zincirin her bir ucunda asılı kaldıklarını ve daha sonra tekrar birleştiklerini kendi gözlerimle gördüm. Kafa 'Zaten yaşamıyorum. Unuttun mu?' diye huysuzca söylendi. 'Bana zarar verebilirsin, Tinkerbelle, ancak arkadaşlarına yardım etmen gereken zamanda değil. Bu yüzden, pazarlığa oturalım.'

'Ne istiyorsun?' diye hızla sordum.

'Bedenimi, elbette. Büyüyü bozmaları ve beni eski halime kavuşturmaları için cadıları buraya getirin.'

Bakakaldım. 'Bu çılgınlık. Kimse bu büyüyü bozamaz. Voodoo büyücüsünü bulsak bile, bence...'

Peri 'Söz veriyorum' diye atıldı. 'Bırak onu, hemen.'

Kafa öyle hızlıca periye döndü ki, eğer boynu olsaydı omurgası incinirdi. 'Bir daha söyle.'

Perinin oldukça ciddi görünmesi beni çok şaşırttı. 'Seni Periler Ülkesi'ne götüreceğim. Nasıl görüneceğin hakkında söz veremem ama yine de bir beden kazanabilirsin. Bazı ruhlar orada fiziksel davranışlarını belirginleştirirler.'

Billy, büyük bir ilgiyle 'Öyle mi?' diye sordu. Peri onu umursamadı.

Kafa dur aksadı ve 'Bu konuyu düşünmem lazım.' dedikten sonra birden hareketsiz kaldı.

Billy uzaktan ona dikkatlice bakarak "Neden altında Tayvan malı yazıyor?" diye sordu.

Billy ile birbirimize bakışınca Billy kılım bile kıpırdatmaya gerek duymadı. Kafayı incelemeye gitti ve birkaç saniye sonra kızgın şekilde geri döndü. 'Bunun bilinci yok. Plastik olduğunu söylememe de gerek yok sanırım. Bu bir çeşit büyü. Birisi gelip kilide yakalanırsa uyarı versin diye kurulmuş bir alarm. Ve bizi oyalaması da, dışarıdan birinin gelip bizi yakalaması için.'

'Peki, neden birden susuverdi?'

'Nasıl cevap vereceğini bilmediği bir soru sorduk, tahminimce.'

Gözlerimi kapattım ve kalp krizimden dolayı Tony'nin beni öldürene vereceği paradan tasarruf etmemesi için sakinleşmeye çalıştım. 'Peki, şimdi ne yapacağız? Çoktan ona saldırmayı denedik.'

'Şifreyi bulmamız lazım, Cass. Serbest bırakacak şifreyi. Bu, bazen dokunduğun bir eşya olabilir. Ama bu oda eşya dolu. Biraz çalışma yapmamız gerekecek.'

Jimmy 'Neler oluyor? Kiminle konuşuyorsun?' diye lafa ka

nşu.

'Buralarda, kilidi çözecek bir şeyler olmalı ya da kafanın beni bırakmasına yarayan bir kelime' diye kısaca özetledim. 'Bu şey gerçek değil. Büyülü.'

Jimmy'nin şaşırmış bir hali vardı. 'Yani, o Danny değil mi?'

'Danny de kimmiş?'

'Tony'nin 1940'larda bir adamdan kalanları dönüştürdüğü bu büzüşmüş kafa. Biz de onu anahtarlarımıza model yaptık.' Rahatsız olmuş bir hali vardı. 'Onlardan birini yukarıya mı koymuşlar? Ben gerçeğini bile ayırt edemem.'

Beni kıstırdığına göre gerçekte işte, yoksa onu bir yumrukla

yere devirirdim. 'Kurtulmanın yolunu biliyor musun?'

Omuz silkti. "'Banjo' yu deneyin." Kelimeyi söyler söylemez, beni kısıran büyü birden yok oluverdi. Anlamsız olsa da kendimi geriye çekiyordum ve bıraktığı anda o hızla yere yapıştım. Jimmy beni yakaladı, ayağa kaldırdı. 'Zaman kaybediyorsun.'

'Banjo?'

'Yasaklı bölgeler için her hafta değiştirilen şifrelerimiz var. Yeni listeyi birkaç gün önce görmüştüm ve ilk üstte yazan kelime de Banjo'ydu.' Yüzümdeki ifadeyi görünce 'Buradaki çocuklar zekâlarından değil, yalnızca kaslarından dolayı buradalar,' diye ekledi.

'Peki, neden Banjo?'

'Neden olmasın? Bak, tüm yıl boyunca bu şifreler için yüzlerce fikir üretmem lazım, tamam mı? Muska yapma gücümü uzun süre önce kaybettim. Ayrıca, şifreyi asla tahmin edemezdin, değil mi?'

Peri 'Kapıyı açman lazım,' diye hatırlatınca Jimmy'nin ceketinden anahtarı aldım. Ellerim titriyordu ancak kendi kendine asla çıkamayacağım biliyordum. Belki kelepçeleri kalmamıştı ya da çok sevilen biri değildi. Elleri kırılmamıştı, sadece ezilmişti ancak parmaklarım hareket ettirmekte güçlük çekiyordu. Bu hadiseden yırtsa bile, iddiaya girerim bu onun son başarısı olurdu.

'Deniyorum.'

Sabırsızca 'O kapıdan bahsetmiyorum,' dedi. 'Beni koydukları kafesin yanındaki kapıdan söz ediyorum.' Sesi beynimde kasırğa gibi fırl fırl döndü. 'Uzağındaki duvara karşı duran... Bu kocaman kolu küçücük ellerimle çeviremiyorum.'

inatçı kilidi açıp Jimmy'yi serbest bırakmadan önce, periye 'Bir dakika,' diye seslendim. Jimmy kilitten kurtulduktan sonra, serbest kalarak koridora doğru yöneldi. Önce ona sonra da ısrar

a periye baktım. 'Takip et onu' diye Billy'ye talimat verdikten sonra 'Birazdan oradayım' diye ekledim.

'Cass...'

'Haydi ama.'

Billy, öfkeyle peşinden gidince, ben de eli maşalı perinin gösterdiği kapıyı açmak için hızlandım. Tony'nin yeni iş girişimini fark ettiğim an, tam da dönüp Billy'yi takip etmek üzereydim. Benim yaşlarımda, esmer üç kadın, pas renkli bir çemberin içinde sırt sırta oturmuşlardı. Elleri ve ayakları bağlıydı, ağızlarına da konuşmasınlar diye idareten

susturucu takılmıştı. Bakakaldım. 'Aman Tanrım. Şimdi de kölelik mi yaptırıyor?' Bu, Tony gibi biri için bile rezillikti.

Peri 'Hemen hemen.' diyerek kadınlara doğru uçu. Suratını ekşiterek, bana doğru döndü. 'Bu düşündüğümde de kötü. Çember ile baş edebilirim. Ancak onları serbest bırakamam.'

Acaba Jimmy'nin anahtarlarından biri işimizi görür mü diye ileri doğru atılınca, sert bir duvara tosladım. Bir duvar var gibi gözüküyordu ancak incinen burnum tersini söylüyordu. Kalkanım odaya altın renkli ışıklar saçarak alevlenmeye başladı. Peri, heyecan yaparak söylenmeye başladı. 'Akılsız cadı. Bu bir güç çemberi. Önce gücü yok edeyim. Sen de sonra kadınları kurtar.'

Geri adım attım. Neyse ki kalkanını da durulmuştu. Gücenerek 'Ben cadı değilim' dedim ama aklım burnumdaydı.

Peri yere inerek çemberi ovalamaya başladı. Çember kuru maddeden yapılmıştı ve çıkması zaman alıyordu. 'Tamam. Pythia cadı değil. Anladım'

Bir dakika sonra 'Daha hızlı olamaz mısınız?' diye sordum. Aklım Jimmy'nin ne kadar uzaklaşmış olabileceğindeydi. 'Ayrıca ismim Cassie'

Eflatun gözleri abartılı şekilde döndü. 'Hâlbuki bu denli si

nir bozucu olmam bulunduğun duruma bağlamıştım ancak sen doğuştan böylesin değil mi? ayrıca elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Kan kurumuş ve kolay çıkmıyor.'

'Kan mı?'

'Büyücülerin neyle kara büyü yaptıkları sanıyordun? Can alarak, aptal.' Anlamadığım diğer dilde söylenmeye başlayınca, kendimi kollarımla sararak Tony'nin perilerle, esirlerle ve cemaatle ne işi olduğunu düşünmemeye çalıştım. Onu bildiğimden beri yasaları umursamazdı ancak bu yaptığıyla hem büyü hem de vampir kurallarını çiğniyordu. Kan almaya ne zaman ant içtiğini bilmiyordum ancak bir anlığına kumarhanenin beter olmasını arzuladım.

Sonunda, minik suç ortağım çemberin dar çizgisini temizlemeyi tamamlayınca, hafif bir güm sesi duydum. 'Bu kadar mıydı?' diye sordum. Bir an için gözüme önemsiz gözüktü.

Nefes nefese kalmış halde yere çömeldi. 'Sen yap o zaman.'

Derledim ancak bu sefer beni engelleyen duvar karşıma çıkmadı. En öndeki kadının yanına çömelerek anahtarları denemeye başladım. Neyse ki, üçüncüyü deneyince işe yaradı. Ağzından susturucuyu çıkarınca, çığlık çığlığa bağırmaya başladı. Kumarhaneyi ayağa kaldırmadan önce, susturucuyu geri sokmaya çalıştım ancak elimi yakaladı. Bileklerimi ve yetişebildiği nerelerim varsa öperken Fransızca konuşmaya başladı. Dediklerinin çoğunu

anlayamamıştım çünkü bildiğim diğer yabana dil İtalyanca'ydı ve ikisinin arasında pek bir ortak dil yapısı yoktu. Ancak açık kahverengi gözleri yabancı gelmiyordu.

Mideme garip bir his oturdu. Bu kadını tanıyordum. Daha tıknazdı ve daha az yabani bir hali vardı. Aksi takdirde alevler içinde onu gördüğümünden beri çok az değişmişti. Jeton geç düşmüştü ancak gerçeği inkâr edemezdim. Yüzü, beynime kazınmıştı ve parmak uçlarına bir bakışla yaralarını fark ettim. Ne

kadar imkânsız olsa da, 17. yüzyıl cadısı günümüz Vegas'ının kumarhanesinde yerini almıştı. Muhtemelen, ölmüş bir cadıydı, zira yaşadıklarından sağ çıkabileceğini sanmıyordum. Başka bir gün olsa, bayılır kalırdım ancak anahtarı eline verdim ve güçlkle uzaklaştım.

'Gitmeliyim,' diye kısaca açıklama yaptım. Planım şöyleydi: Jimmy'yi bulmak, onu sorguya çekmek ve sonra da polislere teslim ettikten sonra uzaklaşmak. Karışıklık çıkmasa iyi olurdu.

Geldiğimiz yoldan dönmenin harika bir fikir olmadığı konusunu hatırlatması için Billy'ye ihtiyacım yoktu. Eğer Jimmy'yi almaya geriye giderseniz, onlar da geldiğimiz yolu kullanacaklardı ve Tony'nin adamlarının donanımı karşısında, silahımın borusu pek ötmeydi. Daha önce bunlarla karşılaşmadığımdan filan değil, yalnızca düşük seviyelerle uğraşmak beni düşündürüyordu. Sabah olmuştu. Bundan emindim ancak böyle bir yer asla uyumazdı. Etrafta birileri olmalıydı, özellikle de ringe çıkılacaksa ancak giriş holü oldukça ıssızdı. Koridor ikiye ayrılana dek yürüdüm. Durakladım, aklım karışmıştı. Neyse ki Billy duvarların birinin içinden süzülüp 'Bu taraftan.' diye işaret etti.

Kapıdan girerek kendimi boş bir odada buldum. Jimmy'nin büfelerden birinin arkasına yarı saklanmış olduğunu gördüm. Beni görünce 'Kapı tokmağı orada.' diye dirseğini kaldırarak duvan gösterdi. 'Bak burada. Ancak ben bunları kullanamıyorum.' Yaralanmış ellerini havaya kaldırınca, ileri doğru atıldım. Büfenin arkasında odanın geri kalanını oluşturan kirli beyaz geniş duvar vardı. Duvarın köşeleri hafifçe dalgalanıyordu. Beklediğim bir şey olmasaydı fark etmezdim. Duvanın dış kenarları eskimişti. Ellerimi duvarda gezdirerek, kapının tokmağı olması muhtemel şeyi yakaladım ve çevirdim.

Kapı dar bir koridora açıldı. Yerdeki tozdan koridorun işe yaramayacağına kanaat getirdim. Ancak şaşırmamıştım. Tony her zaman birden çok çıkış yolu kullanırdı ve yansını da gizli tu

tardı. Bunun gençliğinde, ordular Roma'ya ilerlediği zamandan kalma bir alışkanlık olduğunu söylemişti. y'. Charles'ın İspanyol askerleri 1530'larda villasını yağmaladığında neredeyse yanarak ölmüş ve o günden beri paranoyak olmuş. Bunu bana anlattığı için minnettardım.

Gizli koridordan aşağı doğru yürüyerek sonundaki merdivenden yukarı tırmandık. Daha doğrusu, ben tırmandım ve Jimmy'yi de önüme aldım. Ellerinin durumu ona engel oluyordu. Dirseklerini kullanabildiğinden, ben alttan ittim. Önümüze çıkan kapağı

kaldırarak malzeme odasına daldık. Pullarla bezeli şeytan kostümü giymiş insan soyundan biri bize uykulu gözlerle bir bakış attı ancak soru sormadı. Tony için çalıştığından, muhtemelen garipliklerle karşılaşmaya alışkındı.

Jimmy ayağa kalktı ve yük treni gibi duman vererek kapıya doğru koştu. Ben de ondan daha iyi durumda değildim. Hayatımı kurtardıktan ve Tony'yi öldürdükten sonra spor salonuna yaptığım ziyaretleri sıklaştırmalıyım. Malzeme odasının kapısı başka bir gri koridora açılıyordu ancak bu seferki öncekine nispeten daha kısaydı. Birkaç saniye sonra nehre bakan yapay dikitlerle dolu bir ormana çıktık. Zalim Kayıkçı Kharon kılıklılarından biri kayıkla, kumarbazları girişe doğru taşıyordu.

'Nereye gittiğini sanıyorsun?' Jimmy tek kelime etmemiştir ve bağırımdan da ürkmüşe benzemiyordu. Onunla mücadele etmem söz konusu değildi, ancak neyse ki çözüm yakınlardaydı. 'Billy, yakala onu!'

Jimmy'nin peşinden harekete geçince, Billy Joe'nun yanımdan tatlı bir esirtili gibi geçtiğini hissettim. Genellikle soğuk ya da buz gibi olurdu ancak vampirlerden birine sıçrayarak ondan güç toplamıştı. Ancak Jimmy girişe gelip kapıya ulaşınca birden duraksayıp, geriye doğru sıçradı. Pritkin, Tomas ve LouisCesar'ı girişte görünce bunun nedenini anlamış oldum. Beni

nasıl buldukları ve ne planladıkları konusunda endişe etmedim. Jimmy'nin şık ceketini yakalayarak onu koridora doğru çektim.

'Ailem hakkında bildiklerini anlatmadan hiçbir yere gidemezsin.' diye onu uyardım. DTİP'in üç adamıyla aramızda yalnızca dikitler kalmıştı. Ben ise görünmeden koridora kaçtığımızı sanmışım. Daha sonra Tomas'ın adımı çağıran sesi kulaklarımda yankılandı. Kahretsin, yakalanmışım.

Yedinci Bölüm

Vaziyetim çok da şaşırtıcı değildi. Senato, DTİP'nin kapı ve pencerelerine kalkan çekirmek ve donanımlarını korumak için avuç dolusu para dökmüştü. Billy Joe'nun anahtarları hemen getirmesinden etkilenmişim ancak garaja ulaşınca, arabalarının hepsinin anahtarlarının panoda asılı durduğunu görmüştüm. Bu durumda kimse arabaları korumuyordu ve bu durum, kalkanların kalitesinden şüphe duymama neden olmuştu. İstedigime binebilir, banyo penceresinden çıktığım gibi, garaj kapısını geçince bir siyah bir Mercedes çalarak şehre onunla inebilirdim.

İyi inşa edilmiş kalkanlar, güvenlik alanından daha etkilidirler çünkü kimin zorla içeri girdiğini söylerler ve daha da iyi bir korumaysa, içeri girenin neler yaptığını da gösterebilirler. Ancak yetiştirilmiş pahalı ve çok mükemmel bir kalkan almadığınız takdirde, davetsiz misafirin, kaçtıktan sonra nereye kaybolduğunu söylemezler. Gümüş Cemaat kalkan inşa edenlere ruhsat veren kurum olduğuna ve DTİP'in arazisini kullandığına göre,

korunma hizmetini en mükemmel şekilde elde etmeleri zor olmayacaktır. Ancak en mükemmel kalkan bile hedefe ulaşmamışsamz, kaçanı nerede bulacağınızı size söyleyemezler. Aksi takdirde, Tony'nin adamlarından paçayı kurtaramazdım. Vampirler Vegas'da olduğumu tahmin edebilirlerdi ancak kesin

noktayı bulmaları saatlerini alırdı. Beni iyi tanıyan ve Jimmy'nin de orada olduğunu bilen biri, beni nerede aramaları gerektiğini onlara söyleyebilirdi. Aksi takdirde, havaalanını gözetim altında tutarlar ve dönüp dolaşıp aynı yere gelirlerdi. Rafe'i bir daha görürsem eğer, ona dostane tavrımı sergilemeyecektim.

Jimmy kafasını topladı ve serbest kalarak, koridora fırladı. Tavandan sarkan gümüş bir bulut, arkamızdaki SADECE GÖREVLİLER yazan kapı içeriden açıldığı anda onu takip etmeye başladı. Geri dönmedim bile. Kaçan esirimin ardından koridorda koşmaya başladım. Senato'nun yordakçalarıyla pazarlık ederken onun böyle kaçıp gitmesine izin veremezdim.

Pritkin'in küfürleri havada uçuşuyordu. Malzeme odasına ulaşır, kapıyı ardımdan çarparak kapadım. Kapıya varmaları saniyeler alacağından, Jimmy'yi hemen bulmam gerekiyordu. Şeytan kıyafetli adamın sorusunu duymazdan gelerek, tümseklerden atlayıp, çıkış kapısının kilidini açtım. İçeri girince, sıcak çöl havasının rüzgârı saçlarımı dalgalandırdı ve yukarı bakınca binadan çıkmış olduğumu gördüm. Ön taraftaki süslü dekorasyonların yerini asfalt kaplı yola dikili çitlere bıraktığı noktadaydım. Burası çalışanların park alanıydı. Bu iyi olmamıştı. Şimdi park yerinin ve arabaların bu kargaşası arasında Jimmy'yi bulmak zor olacak diye düşünürken birden park yerlerinin ilerisine doğru yol aldığını gördüm. Billy'nin parlak bulutu bir ışık halkası gibi onu takip ediyordu.

Silahımı çıkardım ve takibime devam ettim. İş birini öldürmeye gelince hâlâ korkağın tekiydim. Hatta bunu fazlasıyla hak eden Jimmy olunca bile... Ancak onu yaralayabileceğimi umuyordum. Bu da Billy'ye biraz zaman verirdi. Silahımın emniyetinin açık olup olmadığını kontrol ettikten sonra park yerlerinin arasında ilerlemeye başladım. Başkalarını beladan koruyup, yanlışlıkla kendimi vurmam acıklı olurdu.

Ardımdaki kapının, menteşelerini sökecek bir kuvvetle sonuna dek açıldığını duyduğumda daha yolu yarılamamıştım bile. Jimmy'nin hızlanacağı yerde, o anda az ilerimde yana kayması garibime gitmişti. Arabasına ulaştı ancak yaralı elleriyle nasıl kullanacağım düşünüyor diye meraklandım. Ancak bir dakika sonra, yardım edecek birilerini bulduğunu fark ettim. Bir düzine adam buğday tarlasını koruyan korkuluklar gibi park çizgisinden yükseldiler. Sayacak vaktim yoktu ancak beşi ya da altısı vampirdi. Nasıl olmuştu da Jimmy pusu kurmayı başarmıştı?

Sonraki durağa zıplamıştım ki, tanıdık bir demir el beni bileğimden yakaladı. Olanlar çok ironikti. Tomas'ın kollarında olabilmek için geceler boyu hayaller kurmuştum. Ancak şimdi bir gecede bu sayı fazlalaşınca, hayalim bayatlamaya başlamıştı. Tomas beni geri çekerken, görüntüye Pritkin girdi. Silahı elindeydi ve gözleri nefret doluydu.

Bakışlarını, omzumun üzerinden başka bir yere diktiğini fark etmem fazla uzun sürmedi. Jimmy'nin bulunduğu yerden, sanki ormanın tüm ağaçları aynı anda düşmeye karar vermişler gibi yüksek bir gacırtı ve patlama sesi yükselince, başımı kaldırıp yukarı baktım. Tam ağzımdan 'Şaka yapıyor olmalısın' cümlesi çıkacaktı ki, Tomas üzerime atlayarak beni yere yatırdı. Ellerimi asfalta sürtünce derim daha da tahriş oldu ancak mucizevi bir şekilde silahıma sarılmıştım. Evet, kesinlikle hayallerim bayatlamıştı.

Tomas'ın saçlarının arasından, olanları kısmen de olsa bir anlığına yakalayabildim. Tony'nin çetesindekilerin takma adları vardı. Sanırım, bu yazılı olmayan gangster kurallarından biri çünkü herkes, en sevdiği silahına ya da en önemli özelliğine bağlı olarak bir takma ad alırdı. Alphonse'un takma adı, sopalarla yapabildiklerinden dolayı 'Beysbol'du ancak bunu beysbol oyunundan dolayı verdiklerini sanmıyorum. Jimmy'nin takma adının gözlerinden geldiğini farz ediyordum ya da kişiliğinden

çünkü onun bakışları gerçekten fareninkilere benziyordu. Ancak yanılmışım, keçi adam jimmy aynı zamanda fare adamdı. Kurt adam ya da fare adamlar ilgi alanım değildir ancak ben hayatımda böyle bir şey görmemiştim. Gözlerimi kısarak baktım. Hayatımda böyle şey duymamıştım. Bir defa bile gören en kısa zamanda unutmak isterdi.

Derisi yer yer dökülen kıllı ve devasa bir beden göze çarpıyordu. Dar kafasından boynuzlar uzamaya başlamıştı. Büyük ve çarpık dişleri, paslanmış lavabo rengini almıştı ve pembe kuyruğu baldırımın çevresi kadar kalındı. Arka bacaklarında toynakları vardı ve leş gibi bir koku yayıyordu. Jimmy'nin değişerek dönüştüğü şey ne ise, birden etrafını akraba heyeti sarmıştı.

Beynim gözlerime, gördüğü şeylerin gerçek olmadığını söyledi durdu. Bir; keçi adamlar zaten sihirli yaratıklardır ve ısnıklardan etkilenmezler. Bu durumda gördüğüm teknik olarak imkânsızdı. İki; neden bir grup kurt adam ya da fare adam Tony için çalışsın? Böylesi bir dayanışma asla var olmamıştı, bunu herkes bilir. Ancak sonrasında az ilerimizde, hareketli kara tüylerin seğirmesi aklımdaki tüm olasılıkları yıkıp geçti.

'Fareler.' Pritkin'in öfkelenmek yerine, karşı karşıya kaldığımız yaratıklar hakkında yorum yaptığını anlamam zaman aldı.

Tamam, ben haklıydım. Şöyle anlatayım. Şaşırmıştım çünkü değişime uğrayan DNA'lar keçi genleriyle karıştırılmış ve ortaya bu korkunç görüntü çıkmıştı. Gördüğüm Jimmy'ydi çünkü onu az önce içinde gördüğüm ceketinin üzerindeydi. Ancak gri ve beyaz kıl yumağı pençe şeklindeki kaslı ve sefil kollarından sarkıyordu. Değişime uğraması ellerine yaramışta. Elleri hâlâ kanlıydı ancak daha işlevsel gözüküyorlardı. Değişen başka şeyler de vardı, insanlar onu hafife aldığından onu çok iyi bir tetikçi yapan eski halindeki tehditkâr olmayan hava sönüp gitmiş ve yerini iddialı bir tarza bırakmışta. Silahlıydım ancak Tomas kollarımı ve sila

hum yakalamıştı. Jimmy tam önümde duruyordu ve gözlerine bakmaktan fazlası elimden gelmiyordu.

Memnun değildim ancak onlar da değildi. Pritkin ateşli silahlar ile ilgili yasaları umursamıyordu ve yığının üzerini deri bir ceketle örtmüştü. Bir elinde tüfeği, diğer elinde de tabancası vardı. Her ikisini de Jimmy'ye doğrultmuştu. LouisCésar ince kılıcını çıkartmıştı. Ancak çok garip görünüyordu çünkü DTİP sınırlarının dışına çıktığından üstüne daha normal bir kıyafet geçirmişti. Vücudunu saran bir tişört ve neredeyse beyaza çalan bir kot. Alt bedenine öyle yapışmış gibi duruyorlardı ki, sanki üzerine boyanmışlardı. Daha önce yanıldığımı düşündüm. Modern kıyafetler vücudunu düzgün gösteriyordu. Önce hangi fare adama saldırmasını gerektiğini düşünen gözlerle onları inceliyordu. Onlar da aynı şeyi düşünmüş olacaklar ki, tüm farelerin dikkati benim yerime ona odaklandı.

'Tomas, Mademoiselle Palmer'ı odasına götürüp, rahat etmesini sağla. Biz de yakında döneriz.' LouisCésar'ın sesi, sanki Pritkin'le iki el poker oynayıp da, üç tek atıp hemen döneceklermiş gibi sakın çıkmıştı.

Beni sürekli oraya buraya gönderen insanlardan sıkılmıştım. 'Hayır! Hiçbir yere gitmiyorum ta ki...'

Aynı anda, Pritkin 'Onu ben götürürüm' diye öne atılarak bana doğru yaklaştı. Onunla ve cephanelikleriyle hiçbir yere gideceğim filan yoktu. Tomas beni yakalayıp, geri çekerken ona cehenneme gitmesini söylemek üzereydim.

'Tomas, bırak beni. Anlamıyorsun. Yıllardır onu arıyorum.' Beni umursamadığından konuşmak ve mücadele etmek de zaman kaybından başka işe yaramazdı. Vazgeçerek, silahımı kaldırdım ve etraftakilerin karışmamasını dileyerek Jimmy'ye birkaç el sıkma izni vereceklerini umdum. Atış yeteneğimin zayıf olmasından ve farelerin dirençli olmalarından dolayı vereceğim zarardan şüphe duyuyordum ancak tek ihtiyacım olan

Billy'nin olaya karışması için Jimmy'yi oyalamaktı. Billy, bilmek istediklerimi öğrenebilir ve sonrasında bana anlatabilirdi. Ancak ateş etmeden önce, Tomas beni diğer tarafına çekerek silahımı aldı. Bunu yapmasından çok sıkılmıştım, ancak silahlı olsam da olmasam da, pes etmeyecektim. Onunla yüzleşmek için bu son şansımdı ve bunu kaçırmayacaktım. 'Billy Joe, hâlâ neyi bekliyorsun? Haydi, hızlan.'

Etrafta dolaşıp duran bulut, gücünü toplayarak Jimmy'nin üzerine dolu tanesi gibi düştü. Tomas beni geri çekmeye çalışınca ona karşı koydum. Beni incitmek istemediğinden yavaş davranıyordu. Bir saniye sonra, Billy Joe, Jimmy'nin içinden gülle gibi patlayarak çıktı ve hızla içime düştü. Fazla enerjisi kalmadığını ve benden güç alması gerektiğini düşünerek ona direnmedim. Bedenime girdikten sonra, nefessiz kalana dek bir güç beni itti. Sanki dahası da varmış ve bedenime fazla geliyormuş gibi hissettim.

Kabin basıncım kaybetmiş bir uçak misali, içimde büyük bir volkan patlamadan önce düşünecek ve hareket edecek vaktim olmadığına kanaat getirmiştım. Yırtılan bir şey hissettim ve sanırım bluzumdu. İster istemez kavradım çünkü yırtılan iç çamaşınımı atmak zorunda kalmıştım ancak ellerimi bedenime atınca her zamanki kıvrımlarımı bulamadım.

Onun yerine parmaklarım, eskimiş bir kot kumaşıyla buluştu. Üstümde ne var diye bakmak için eğildim. Gözlerimi kapatıp açtım ancak gördüklerim değişmedi. Halâ göğsümü kavramaya çalışıyordum. Tamamen şaşkın durumdaydım ancak bununla uğraşacak vaktim yoktu çünkü Jimmy bana doğru atılınca dünya başıma yıkıldı.

Jimmy, bıçak gibi keskin dişlerini koluma yapıştırarak, birden üstüme saldırdı. Çığlık atarak kendimi yere attım. Şaşkınlıkla suratıma bakan bir çift mavi gözü hissetmeden önce Jimmy başını sallayarak, kolumu çekip koparmaya uğraştı. Düşünmeden tepki vererek, derin acıdan kurtulmak için kolumu çektim

ve bedeni benden yavaşça uzaklaşıp yakınlardaki bir arabaya toslarken şok içinde olanları izledim. Savrulması, düşündüğümde de kolay olmuştu. Sanki oyuncak bir bebekten bile daha hafifti.

Etrafıma baktım ve sanki herkes ağır çekimde hareket ediyordu. Pritkin'in, Jimmy'nin önünde durduğu talihsiz arabaya basketbol topu büyüklüğünde bir delik açmasını izledim. Silahtan çıkanla beraber yarattığı patlamayı izledim ve arabanın ön camının havaya uçmasıyla beraber parçalarını, ağaçtan yere düşen yapraklar gibi yavaşça etrafa dağıttı. Pritkin, tüylü bedenlerin bir anda önüne düşmeleri yerine, ona doğru akışlarını izlemek için yavaşça döndü.

Normal hızım koruyan tek insan bir farenin kalbini şişe geçirmiş olan LouisCésar' dı ve bunlar olurken kılıcım bir diğerine sokmak için fareden çıkardı. 'Beni duymadın mı? Onu çıkar buradan.' Bana bakıyordu ve ne söylediğini anlamadığım gözlerle onu izledim. Sonrasında, bıçağını çekerek, bir farenin boğazına doğru fırlatınca, fare ayaklarının dibinde yere yığıldı. Ensesinden mıhlanan fare ayaklayarak bıçağı büyük pençeleriyle tırmalayanla başlayınca kendi ensesini yardı. Saldırmak üzere olduğu insandan bıçağı çıkarınca asfaltta yatan görüntüme bakakaldım.

Jimmy'nin kemirdiği kanlı kolun bana ait olmadığını sonunda anlamıştım. Acıyı hissetmiştim, kanı görmüştüm ancak pıhtılaşmış kanın altındaki et daha açık renkli hatta bal rengine daha yakın bir tendi. Yani, benim asla sahip olamayacağım bir ten rengi. Elin parmakları daha uzundu, kollar güçlü kaslar ve göğsü dümsüzdü. Bunun bir erkeğin bedeni olduğunu ve Tomas'ın gömleğini ve kot ceketini giydiğimi anlamam zamanımı almıştı. Yakındaki Volkswagen'a yalpalayarak dayanınca yerdeki vücut oturarak dik konuma geldi.

'Cassie, neredesin?' Mavi gözlerim sinirden ısıltı ısıldı ve daha çok korkuyu andırıyordu. Anlatmak öyle zor ki! Kendi yüz

ifademi çözmeye alışkın değilim. 'Cevap versene, kahrolası!'

Olmam gereken yere diz çökerek tanıdık mavi gözlere baktım. Aynadan kendimi görmem yerine başkalarının beni gördüğü gibi kendime baktığımı anlayana dek suratım bir anlığına

başka birininki gibi göründü, inkâr etmenin hiçbir anlamı yoktu. Ruhum Tomas'ın bedenine girmişti. Geriye de şu soru kalıyordu: Peki, benim bedenimdeki kimdi?

'Kimsin sen?' Kolumu tutarak, Jack'in son zamanlarda kıyafetlerim üzerindeki etkisini göz ardı etmeye çalıştım ve bedenim titremeye başladı.

'Kes şunu, kahretsin.' Eğer mavi gözlerdeki ışıltıyı görebiliyorsam, benimkiler bayağı iyi iş çıkarıyorlardı.

'Kimsin sen? Kim var orada?' Cevabı almadan önce, Jimmy, ona yönelttiğim darbeden sıyrılarak tekrar üzerimize yürüdü. Tomas'ın belinden silahımı alıp Jimmy'e doğrultmak için çok vaktim vardı. Göğsünde, kalbinin alt tarafında kıpkırmızı bir lekenin oluştuğunu gördüm. Eğer farelerin kalbi insanlarınkiyle aynı yerdeyse... Ancak üzerimize doğru yürümeye devam etti. Bir kurşun sıktım. Bu seferki koluna isabet etti. Ancak bu bir hataydı. Aslında kafasına sıkmalıyım. Fakat bu işime de yaradı çünkü tam da silahını doğrultmak üzereydi. Kurşunu yiyince, silahı yere atarak göğsünü tırmalamaya başladı. Merakım, üzerinde başka silah olup olmadığı yolundaydı. Birkaç adım ilerimde duraklayarak, işimi bitirmem için bana fırsat verdi.

'Oyuncak korumam geri gönder yoksa asla babanı bulamazsın.' Ses belli ki Jimmy'nindi. Ben de yeni bir şey öğrenmiş oldum. Fare adamlar ya da keçiye dönüşenler farklı bir şekilde konuşabilirler.

*

'Ne?' Parmağımı tetikten çekince, Jimmy pis bir bakış attı.

'Sana demiyorum,' diye cevap vererek yerde, bedenimde kim varsa ona doğru konuşmaya başladı. 'Anlaşabiliriz, bak.

Aptal olma. Korumanı gönder. Tony bilmek istediklerini asla sana anlatmaz. O Rog'u sever.'

'Babam öldü.' Jimmy'nin ne yapmaya çalıştığını anlayamamıştım ancak işe yaramayacaktı.

Sinirli gözüküyordu. Nedeni parmaklarının arasından akarak asfaltı ıslatan kanı olabilirdi. 'Kahretsin. Sana demiyorum dedim.'

Patlamayı duyunca yukarı doğru baktım ve Pritkin ve LouisCesar'ın meşgul olduklarını gördüm. Altı kılıklı beden etlerini arabalara ve yerlere savurarak, park alanını çöplüğe çevirdiler ancak altı tanesi hâlâ etkindi. LouisCésar kalanlardan ikisini doğrarken aynı zamanda başını kesmeye çalışan pençe darbelerinden de kurtulmaya çalışıyordu. Pritkin önüne ne çıkarsa hırpalıyordu ve yaptığından hoşlanıyor gibiydi. Pritkin, vücudunun orta kısmının yok oluşunu izlerken tepetaklak düşen büyük bir fare adama ateş ederek başka bir arabayı uçurdu. Önüne çıkan diğeri de bağırışlarının kurbanı olarak ateşler içinde kaldı.

Patlayan parçalar, Pritkin'in kalkanına yağdı ve düştükleri yerlerde elektrik mavisi ışıklar çıkardılar ancak hiçbirisi Pritkin'e isabet etmedi.

Bardaki kimsenin sesleri duyup burayla ilgilenmemesine inanamıyordum. Silahların patlama sesleri kesinlikle alçaktan değildi ve homurdanmalar, ayaklamalar ve boğuşma sesleri de silah patlamalarına eşlik ediyordu. Vampirlerin saldırmamaları ancak henüz oradan ayrılmamaları da garip gelmişti. Beş tanesi, sanki bir şey bekliyormuşçasına etrafta dolanıyordu.

'Tomas, arkanda!' LouisCésar önündeki büyük bir farenin üzerine atılarak bana doğru fırlattı. Yüz ifadesi ve kendi sesimdeki lanet, kötü bir zamanda dikkatimin dağıldığını söylüyordu. Etrafta dönünce, Jimmy'nin beni saçımdan tutup pençelerini boğazıma geçirmiş olduğunu gördüm. 'Onu buradan götür demiştin.' LouisCésar Jimmy'ye bakıyordu ancak benimle konu

şuyordu. Ya da Tomas'la. Ancak Tomas kendisinde değildi. Yanımdaki öfkeli vampir canımı sıkıyordu. Beni tek düşündüren boğazımda dolanan pençenin açtığı yaraktı.

Yerde yatan vücudumun ağzından küfürler saçılıyordu. Ses tanıdıktı. En azından bedenimde kim var onu öğrenmiştim. 'Kapa çeneni, Billy. Her şeyi berbat etme.'

Mavi gözler açılarak bana odaklandı. 'Bir saniye. Sen orada mısın? Aman Tanrım. Öldüğünü sanmıştım. Sandım ki...'

'Kes sesini.' dedim. Billy'nin gevezeliklerini çekmeye halim yoktu ve düşünmeye ihtiyacım vardı. Eğer boğazı kesilirse, bedenimi nasıl geri alacağımı öğrenmem pek işime yaramazdı. Bu yüzden öncelikle Jimmy ile anlaşma yapmam ve sonradan ortalığı dağıtmam gerekiyordu.

'Ne istiyorsun, Jimmy?'

'Sessiz ol, Tomas. Yeterince bela çıkardın zaten. Ben hallederim.' LouisCésar o sırada tekrar işe koyulmuştu ancak dönmesini beklemek aptallık olurdu.

'Kes sesini.' diye tepkimi koyduğunda yüzündeki ifade, koşullar farklı olsa komik bile sayılabilirdi. 'Haydi, Jimmy. Ne istiyorsun? Yani 'onu' diyorum, bırakmak için ne istiyorsun? Anlaşma istiyordun, unuttun mu?' Acayip bir andı, orada başka birinin bedeniyle durup bir fareyle tartışmak ancak tek görebildiğim bedenimden yansıyan Billy Joe'nun korkmuş ifadesiydi. Bu hadiseden sıyrılmak için ona güvenemezdin. Tek başına becerebileceği bir olay olmaktan çıkmıştı.

'Sadece buradan sağ çıkmak istiyorum. Sen ne düşünüyorsun?' Jimmy yanımdaki vampire değil de, ileride kavga edene bir bakış attı. Belki de onlar arkadaşı değildi. 'Ve tatlım da benimle gelecek. Tony, tatlı Cassie'yi görünce, benimle arasındaki tüm sorunları unutacak. Olacaklar aynen böyle işte.'

'Asla.' Burada bekleyerek Jimmy'nin beni götürmesine izin vermeyecektim. Tomas'ın vücuduyla ilgili kurduğum hayallerde, bedeninde süresiz ikamet etmek yoktu. 'İyi denemeydi.'

'Tamam, peki. Boğazını keseyim o zaman. Bu daha mı iyi olur? Tony onu canlı tercih eder ama cesedini de görürsem yine beladan sıyrılıyorum.'

'Eğer ona zarar verirsen, sana yemin ederim işkenceye boğanm seni ve gebert beni diye ayaklarıma kapanırsın.' LouisCesar'ın sesi oldukça ikna ediciydi. Ancak Jimmy'nin işkence ederek öldürülmesi beni hayata tutundurmazdı.

'O haklı, Jimmy. Seni hayatta tutan tek şey Cassie. Onu öldürürsen Tony'den önce biz gebertiriz seni.'

'Ne yani? Onu bırakayım da beni öyle öldürün değil mi? Hiç sanmıyorum.'

'Ölmenin birçok yolu var. Unutma.' LouisCésar araya girdiğinde, saldırmak için uygun anı yakalamıştım.

'Size susmanızı daha kaç defa hatırlatacağım?' Sesimdeki korkuyu duyunca, kendimi sakinleşmeye zorladım. Eğer kontrolü kaybedersem, Tatlı Çocuk ve Rambo bu işten paçamızı kurtaramazdı. Pritkin ortalarda gözükmediğine göre fare avına çıkmış olduğunu varsaydım.

'Bu hadiseden sıyrılınca oturur konuşuruz.' LouisCésar sakince cevap verdi. 'Sorunun ne anlayamadım.'

'Anlamazsın. Anlayamazsın.'

Jimmy'ye gülümsedim. Bu onu sinirlendirmekten başka işe yaramadı. Sonrasında azı dişlerim dilimi kesince nedenini çınladım. Tomas'ın azı dişleri sivrileşmişti ve onları nasıl geri çekeceğimi bilmiyordum. Harika, tam da hayatım için pazarlığa oturmuşken bir peltek konuşmam eksikti. 'Peki, Jimmy. Şöyle yapalım. Sen bize Cassie'yi ver. Biz de seni avantajlı kılalım. İki saat mühlet veriyorum. Rahatça kaçman için vampirleri de uzak

laştıracam. Onlar Tony'nin adamları, değil mi? Orada durup bizim seni öldürmemizi izlerler. Ancak kaçarsan biz de onları meşgul ederiz. Anlattıklarım sana da adil geldi, değil mi?'

Jimmy, uzun ve renksiz diliyle ağzını yalayınca, küçük fare kulakları seğirdi. 'Onu geri almak için her şeyi uydurursun. Niyetin beni öldürmek. ayrıca, kızı Tony'ye götürmesem de ben zaten bittim.'

Küçümseyerek ona baktım. 'Fare adamlar ne zamandan beri vampirlerden emir alıyorlar? Bu kadar sene Tony'ye yağ çektiğine inanamıyorum.'

Jimmy sızlanmaya başladı. Sanırım bam teline basmıştım. 'İşte sana yeni bir emir, vampir. Birçok şey değişecek. Bizden emir aldığın günler gelecek.'

Söylediğimi geri almalıydım. Gururuna dokunmak istemiştım, tamam; ama onu aptalca bir şeye teşvik etmem işime yaramazdı. 'Ancak hayatta kalmayacaksan bu işine yaramaz, değil mi? Beni tanımıyorsun. Sözüme güvenmemeni anlıyorum. Ancak Cassie sana aynı şeyleri söylese? Eğer uslu duracağımızın sözünü verirse?' Jimmy'nin hırpalanmış bir hali vardı. Bana inanmak ister gibiydi ve nedenini arılayabiliyordum. Mermi saplanmış kolu çok kötü halde değildi ancak gövdesindeki yaralanma için aynı durum söz konusu olamazdı. Önünde beyaz kıl şeridi kırmızı bir leke halini almıştı. Nefes alıp verışı düzensizdi ve ağzı köpükler saçmaya başlamıştı. Aldığı darbenin ciğerlerini delmiş olması olasıydı ve kim ne yaparsa onu kolay kolay iyileştiremezdi.

'Haydi, Jimmy. Sana süper bir teklif sundum.'

'Eğer anlaşma yapmak istiyorsan, korumana geri çekilmesini söyle yoksa kızı öldürürüm.' Tehdidinin şiddetini gösterircesine yere tükürdü. Tükürüğü kan ile kırmızıya boyanmıştı. Jimmy'nin vakti azalıyordu ve benimki de. Bıyıklarını seğirtti

ve gerçekten korkusunun kokusunu alabiliyordum. Şaşırmıştım. Korkusu somutlaşmıştı. Neredeyse ona dokunup, korkusunu başparmağıma dolayacaktım. Misk tadını andırıyordu ancak bu olsa olsa onun kanının tadı olabilirdi. Şimdi anlamıştım ki, vücudunun duyularını hepimiz hissedebiliyorduk.

LouisCésar'in sinirlenmediğini anladım. Yalnızca öfkeliydi. Bedeninden, ağır ağır kaynayan acımsı bir koku dalgalar halinde yayılıyordu ve bu dalganın büyük bir kısmının Jimmy'den çok bana ya da Tomas'a yönelik olduğu hissi içime doğmuştu. Birçok kokuyla beraber birleşip asfaltın altındaki yağının uzak belli belirsiz esirtisinin, park alanından uçuşan mazot dumanlarının, yerdeki sigara izmaritlerinin ve çöp bidonundaki bayat bir sandviçten yayılan lahana turşusunun kötü kokuları beni dört bir yandan sarmıştı. Öte yandan, vücudum kötü kokmuyordu. Bunu bilindik olmasıyla bağdaştırmıştım. Sonrasında, büyük bir şokla en sevdiğim yemeğin sıcak ve taze kokularım taşıdığını fark etmiştim. Karun, sıcak elmalı turta ya da elma şarabı gibi güzel bir kokusu olduğunu asla hissetmemiştim ancak şu anda hissettiklerim tam da bunlardı. Tenin altında dolaşan kanın tadını neredeyse ağzımın içinde hissettim ve boğazımdan aşağı akışını hayal ettim. Tomas'a yenilecek bir şey gibi kokma fikri beni hayrete düşürdü, zira gözümün önünde yaşananları son anda fark edebildim.

Bunaltıcı mavimsi bir bulut park alanını karartarak ve gözlerimi yakarak etrafımızda dalgalandı. Birçok silah patlaması duyuldu ve LouisCesar'ın Pritkin'e eğilmesi için bağırıldığını duydum. Sanırım sonradan kavgaya katılan manyağın Jimmy yerine bana vurmasından korkmuştu. Ben de bu fikre katıldığımdan, müdahale etmedim. Moralem bozulmaya başlamıştı ve buradan ölüm çıkmadan önce kendimi toparlamak istiyordum.

Bedenim öldürücü buluttan kıvranarak bağıra çağıra çıktığında, güçlükle nefes alıyordum. Ne sorunum vardı anlayamadım. Oysaki nefes

güçlüğü çekmiyordum. Ancak Tomas'ın nefes almak zorunda olmadığını hatırlayınca, ben de onun bedeninde olduğum süre boyunca nefes alamadığımı anladım. Sudan çıkmış balık gibi nefes almaya başlayınca, bedenim sürünerek beni ayak bileğimden yakaladı ve 'Yardım edin!' diye inledi.

'Neyim var?' Dizlerimin üstüne çökerek, yuvarlandım. Üstümü başımı kontrol ederek 'Boğazımın kesilmesine engel olduğunu söyle bana,' diye haykırdım. Boğazımda nabzımın yankısından zar zor konuşabiliyordum ancak boynumdaki kesik ve çıldırılmış sulu gözlerim dışında sağ salımdım. 'Burada bekle,' diye Billy Joe'ya emir verdikten sonra Jimmy'nin peşine düştüm. Bedenim kafasını salladı ve bir el bana dokundu. Billy'nin bluzunu düzeltmek için durakladım ve emekleyerek kavgaya karıştım.

Pritkin bağırıp duruyordu. Onu duyabildiğim halde, diğer her şeyi de duyabiliyordum. Her şeyi. Malzeme odasında konuşulanlar sanki dibimizde yaşanıyormuş gibi kulaklarımda yankılanıyordu. Müzik sesleri, kumar makinelerinin gürültüleri ve mutfaktaki garsonların kavgaları apaçık kulaklarımdaydı. Hayatta kalan birkaç fare adamın kalp atışları, arabanın altına saklanmaya çalışanlar, çevremdeki herkesin nefes alıp verşi ve havada dans ederek uçan boş bir kâğıdın hışırtısı sessiz geceyi birden bire İstasyon'un en işlek saatine çevirmişti. Belki de, vampirler seçici olmayı ve önemli konuları önemsiz konulardan ayırmayı öğrenmişlerdi. Yapmaları gereken de buydu yoksa çıldırırlardı. Nasıl yapılacağını da bilmiyordum. Pritkin'in gaddar suratını görebildiğim halde neye kızdığım anlayamıyordum.

Bu puslu ve karışık havanın içinde, Tomas'ın yalnızca kişilerin profillerini görebildiğini anladım. Onun dışında başka hiçbir belirgin özellik dikkatini çekmiyordu. Yine de, devasa farenin çökmüş bedeniyle başa çıkmak zor olmasa gerekti. Her şeyi berbat edeceklerini biliyordum. Jimmy için gözyaşı dökcek değil

dim ancak babam hakkında anlatacaklarını duymak istiyordum. ayrıca, anlaşma yapmıştık ve sözde dostlarımdan bana tek kelime etmeden bu anlaşmayı kendi taraflarına çekmelerini istemezdim.

LouisCesar'ın neşeli suratı önümde belirince 'Umarım ölmemiştir.' diye söze başladım. Daha fazla görüntü alamadan ellerini boğazımda hissettim. Kendi sesine benzemeyen sert bir tonda konuşuyordu ancak onu anlayamıyordum. Akıl karışıklığı her yanıma sarmadan önce düşünecek zaman kazandım. Ah, saçma sapan şeyler. Gözlerimi kapadım ve bu şeyin gerçek olmaması için dua ettim yoksa birazdan tüm zamanların şimdi görüşünü yaşayacaktım, inkâr etmek çok güçlü. Aniden, tasavvur edilemez umutsuzluk dolu sesler duyduğum o karanlık ve soğuk taş koridora geri dönmüştüm.

İçimi daraltan seslerle büyük bir şok içinde dizlerimin üzerine çöktüm. Önceden, ağıtları yakanların işkence odasındakiler olduğunu sanmıştım ancak şimdi öyle olmadığını anladım.

Duvardaki zincire vurulmuş adam beni gördüğünde ağlamaya başlamıştı ve ses tonu, ümitsiz çıktığı halde, buradaki seslerle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Bu yüzlerce kişiden oluşan bir koroydu sanki belki de, binlerden ancak artık hayatta olmayanlardan oluşan bir koro.

Ruhların yarattığı puslu hava koridorun buzlu soğuşunu bastırmıştı. Bu kadar hayaleti aynı anda hissettiğim hiç olmamıştı. Sanki ruhsal bir sisin duvarlara yayılması ve nefessiz bırakması gibi. Onları duyulabilir yapan tek şey çaresizlikti. Sanki donmuş bir yağ boğazımdan akıyor ve beni boğuyordu. Bu sefer tektim ve aklımı karıştıracak zindan kabadayısı olmadığından seslere yoğunlaşabildim. Sesler giderek berraklaştılar. Hâlbuki anlaşılmasız olarak kalmalarını ummuştum.

Bilinçlerin açık olduğu ve herkesin halinden şikayet ettiği bir hava hâkimdi. Onların cin olabileceklerini düşündüm çünkü

hava gazap kokuyordu. Ancak daha önceden tanımış olduğum cinlere benzemiyorlardı. Daha çok hayaleti andırıyorlardı. Birkaç dakika öfkelerinde sırlıslam gezdikten sonra, olayı çözdüm. Cinler genellikle üç temel özellikte diğerlerinden ayrılır: Zamanından önce hayatlarını kaybetmişlerdir. Hayatlarını haksız yere kaybetmişlerdir ya da katledilmişlerdir. Hayaletler ya da insanların da onları kızdırması gibi başka faktörler de eklenebilir ancak temel faktörler yukarıdakilerdir. Hissettiğim, yüzlerce hayaletin bu üç faktörle alakalı oldukları ve aynı zamanda eklenebilecek yan faktörlerle durumlarının desteklendiği idi. Hâlâ hayatta olsalardı, Amerika'nın hiçbir ruh doktoru işsiz kalmazdı. Ancak hayaletlerin dünyasında tedavi söz konusu değildi. Onlar için elzem olan tek şey intikam arzu suyd.

İntikam duygularıyla donanmış bir hayalet mutlaka doyuma ulaşır ve öcünü alırdı ya da arzularıyla yanıp tutuşarak gücü tükenene dek etrafta gezerdi. Benim Billy Joe'ya verdiğim güce karşın diğer hayaletlerin donörleri bulunmazdı. Böylelikle zaman içinde güçlerini tükete tükete sesten ibaret kalana dek solup giderlerdi ve hayaletlerin gittiği yerde son bulurlardı. Bulduğum yerdekilerden birinin gücünün azaldığını hissettim. Buna karşın diğerleri sanki hayatlarını yeni kaybetmişler gibi enerji doluydular. Sarsılmıştım. Bulduğum yer asırlardır işkence odası olarak kullanılıyordu. Öyle ki, en hissizler tarafından bile hissedilen, ruhların kara enerjisini barındırıyordu. Birisi var mı diye şüphe duydum. Parapsikolojik dünya karşısında aptal durumuna düşmek umurumda değildi. Kim bu korku odasında hiçbir şey olmamış gibi yürüyebilir ve ruhların feryatlarını görmezden gelebilirdi?

Etrafıma bakındım. Ancak etrafta benden ve korodan başka kimse yoktu. Ne yapacağımı bilemedim. Görülerim genellikle önceden kestirilebilir şekilde gelip beni bulurlardı. Sonrasında da giderlerdi. Sızlanmayı kestim. Bununla başa çıkmak zorun

daydım. Ancak son zamanlarda, hislerim ve görülerim yeni ve rahatsız yollara girmeye başlamışlardı. Sanki tüm evren kurallarını bir gecede değiştirmiş gibiydi. Eğer zor durumda

kalırsam, burayı seçmeyeceğim aşikârdı. Soğuk bir rüzgâr yüzümü yalayıp geçti. Hazır halde beni bekliyorlardı.

Sabırsızca 'Ne istiyorsunuz?' diye fısıldadım. Elimdeki sopayla an kovanına vurduğumu sanabilirsiniz. Bir anda, tüm hayaletler toplanarak tüm yanıp sönen renklerini, yaşadıkları görüntülerin titrek ışıklarını önüme serip kulaklarımda kasırga gibi esmeye başladılar. 'Kesin şunu. Sizi anlayamıyorum.'

Duvardan destek alınca, aslında bir bedenimin olmadığını ve duvarın içine düştüğümü anladım. Afalladıktan sonra, daha önce görmüş olduğum işkence odasında olduğumu ancak bu sefer sadece kurbanlarının içinde olduğunu fark ettim. Ayağa kalkarak korkak birkaç adım attım. Kendimi tek parça hissediyordum. Düşündüğüm gibi ayağım taşın içinde kaybolmadı ve kolumu da görebiliyordum. ayrıca Tomas'ın bedeninden çıkmış ve kendi bedenime geri dönmüştüm. En azından ruhum hangi bedene ait olduğunu hatırlamıştı. Kolumu tutabiliyordum. Nabzımı hissedebiliyordum. Ve hiçbir tutsak beni fark etmiyordu.

Kumarhanede kurtardığım kadın tam önümdeydi. Hatırladığım gibi tekrar işkence aletine dönmüştü. Bu sefer diri diri yanmıyordu. İyi görünmüyordu ancak göğsünün inip kalkışını ve kirpiklerini hareket ettirşini görebiliyordum. Capcanlıydı. Arkamda bir ses duyunca omzumun üzerinden geriye doğru baktım ve binlerce kişinin sessizce beni izlediklerini gördüm. Oda bu kadar kişiyi kaldırmazdı ancak yine de oradaydılar. Ve Portia'nın geniş taburuyula yaşadığım deneyimin aksine, buradakiler duyularımı harap etmiyorlardı. Onlara şaşkınlıkla bakmıyordum ve kafamdan çıkarmaya da çalışmıyordum. Belki de yavaş yavaş alışıyordum. 'Ne yapacağımı bilmiyorum,' dedim ancak hiçbir ipucu vermedi.

Kadına geri döndüm ve beni izlediğini şaşkınlıkla fark ettim. Bir şeyler söylemeye çalışıyordu ancak çatlamış dudaklarından boğuk tınılardan başka bir şey çıkmıyordu. Birisi elime bir su kepçesi tutuşturunca, elimdeki iğrençliğe kuşkuyla baktım. Çamur içindeydi ve rengi atmıştı. 'Bu korkunç bir şey.'

'Biliyorum. Ancak elimizdeki tek şey bu.' Onun sesine tepki verebilmem dakikalarımı aldı.

Yavaşça yukarı baktım ve sonrasında geriye sıçradım. Elimdeki korkunç kepçedeki su odanın yerlerine saçıldı. 'Kahretsin, Tomas!' Kalbim yerinden oynamıştı. 'Ne işin var burada?' Elinde bir kova dolusu daha iğrenç su taşıyordu. Güvenilir bir hali vardı ancak buna inanmak aptallık olurdu. Ben de kendimi duvarlardan birine atıp dışarı çıktım.

'Bilmiyorum.' Ona inanmaya meyilliydim, zira o da benim kadar dağılmış haldeydi. Bir vampir için bile bu sahne garip sayılırdı. Kovadaki su titriyordu. Ne taşıdığı su ne de konuşurken çıkardığı sesi sabitti. 'Vücudumu kontrol altına aldığımı hatırlıyorum. Ne hareket edebildin ne de tepki verebildin. Sonrasında, birden burada buldum kendimi. Neresi burası?' Etrafa şaşkınlıkla bakıyordu.

'Emin değilim.'

'Daha önce geldiğin yer burası mı?' Yüz ifadesini açlığa benzeyen bir özellik sarmalayiverdi. 'Françoise bu mu?' Şaşırdığımı gördü. 'Raphael seni üzen görüden bahsetti. Gördüğün kadın bu muydu?'

'Sanırım.' Gözüm, hâlâ elinde tuttuğu kovadaydı çünkü bana göre, elinde olmaması gerekiyordu. Eğer beni omzuna alarak görüme geri götürdüyse, ikimizin de alışlagelmiş kurallara bağlı olmamız gerekiyordu. Biz aslında burada bulunmuyorduk. Bu bir kayıttı, uzun zaman önce var olmuş bir hadisenin resmi. Yaptığımız, ekrandan filmi izlemekten başka bir şey değildi. San

ki çok normalmiş gibi elinde tahta su kovası tutuyordu.

'Nereden buldun bunu?'

Aklının karışmış olduğu her halinden belliydi. 'Köşedeydi.' Serbest eliyle köşedeki tuvalet olarak da kullanılan noktayı işaret etti. Elbette, oda lağım ve kasap karışımı kokuyordu. Kasabın etleri bayattı ve kullanılmayan parçalar köşelere atılmıştı. Vücudum olmadığına göre bunların kokusunu almamın adil olmadığını düşündüm. Eskiden, görülerim kokuları ve duyuları barındırmazdı. Genellikle bunu tercih ederdim.

'Bunu ona içiremeyiz.' Tomas kovayı tutabiliyorsa, bu oda ile etkileşim halinde olduğumuzun bir göstergesiydi. En azından, az biraz. Ve eğer bu doğruysa kötü giden şeyleri değiştirme şansımız da vardı. İlk düşündüğüm şey, kadını bu odadan dışarı çıkarmak oldu ancak bir damla su içmeden kendine geleceğe benzemiyordu ve iğrenç kovaya istekli bakışlar atıyordu. Böylesi bir kovadan su içmeyi isteyecek kadar susuz olduğu hissi acı içinde ruhuma yayıldı.

Tomas suyu kokladı ve tadına bakmak için parmağını kovaya daldırdı. Aldığı tat tüyler ürperticiydi ve suyu yere tükürdü. 'Haklısın. Berbat bir tadı var. Büyük ihtimalle, işkencenin başka bir türü.' Kovayı yere fırlattı ve sıvıyı emdi. 'Başka bir şey bulmaya çalışacağım.'

'Asla. Benimle kalman lazım.'

'Neden? Ben sadece bir ruhum. Ne olabilir ki?'

Bizi sessizce izleyen ve ne cevap vereceğimi merak eden binlerce hayalete tedirgin gözlerle baktım. Normalde, ruhlar beni korkutmazlar. Billy Joe gibi güçlerini insanların enerjilerinden alanların örneklerine nadir rastlanır ancak onu çok geri çevirdiğim de olmuştur. ayrıca, çoğu, insanlara saldırmanın enerjilerinin büyük bölümünü alıp götürdüğünü bildiğinden siz onları sinirlendirmedikçe size saldırmazlar. Ancak tüm bildiklerim

değişmiş gibiydi. Buradayken, bedenimi koruyabilme gücüm yok olmuş gibiydi. Onların çöplüğünde yabana bir ruhtum ve bundan rahatsız olurlarsa başım büyük belaya girerdi. Billy Joe ruhların, diğer ruhlardaki enerjilerden faydalanabildikleri söylemişti. Bu da

insanlardan enerji çekmekten daha kolaydı. Bir seferinde çok fena saldırıya uğramıştı ve ona hemen enerji vermem gerekmişti. Aksi takdirde yok olup gidecekti. Bulunduğum yer, alanlarına girdiğim için öfkelenmeye hazır binlerce hayaletten ibaretti. Şu ana dek kımıldamamışlardı, ancak şatolarında gezinmemiz hoşlarına gitmeyebilirdi. Ancak bu sona yaklaşmak istemiyordum.

'Öğrenmek istemezsin' diye kısaca uyardım.

Tartışmaya girmedi, ancak kadını incelerken kaşları çatıldı. Endişelenmiş hali, ona karşı olan kırılmaz buzlarımı eritmeye başladı. Onun da benimle aynı tehlikede olup olmadığını düşündüm. Billy Joe bıraktığımız yerdeydi. Bedenimin yanında nöbet tutuyordu. Ancak Tomas'ın bedeninde ikamet eden bir ruh yoktu. Bu da yaşamadığını belirtmenin başka bir yoluydu. Elbette, güneş her doğduğunda zaten çürüyordu ancak şu anki durumu olağan değildi. Geri döndüğümüzde cesetlerle karşılaşmayacağımızı umdum.

Tomas'dan uzaklaşmak için 'Haydi, kadını serbest bırakalım,' diye önerdim. Kadının bedenini işkence aletinden kaldırmaya uğraştık ancak çok ağırdı. Kadını incitmemeyi denerken, ona zarar verdim. Halat etine işlemişti ve halatların çevresindeki kan kurumaya bırakılmıştı. El ve ayak bileklerinden halatı çıkarmaya çalışırken, kanlı doku da beraberinde geldi.

Başka bir su kaynağı bulabilme ümidiyle etrafıma bakındım ancak duvara zincirlenmiş adamlar dışında hiçbir şey yoktu. Zincirlerden biri yerden az yüksekte bir taştan sallanıyordu. Elleri arkadan bağlıydı. Ayakları da prangaya vurulmuştu. Hareket etmiyordu. Sadece hantal bir bebek gibi sallanıyordu. Bir diğeri ise

samanın üzerine uzanmış sakince inliyordu. Jeton sonradan düşmüştü. Adamın vücudu haşlanmıştı. Teni korkunç kırmızı beneklerle kaplıydı ve dalga dalga soyulmuştu. Bir deri bir kemik kalmış diğer adamın vücudunda işkencecilerle daha fazla vakit geçirdiğine dair belirtiler vardı. Sırtı dövülmekten yara kaplıydı. El ve ayak parmaklarının bazıları eksikti ve eti yer yer oyularak parçaları da sağa sola fırlatılmıştı.

Bir şey dirseğimden dürttü. Görmek için kafamı yana eğince, havada sallanan termosu gördüm. Şüphyle beni takip eden kalabalıktan gözlerimi ayırmadan onu dikkatlice elime aldım. Ancak hiç biri tehditkâr bir atılımda bulunmadı. Termosun içindeki şey viski gibi kokuyordu. İçinde su bulunmasını tercih ederdim ancak alkol kadının acısını hafifletebilirdi. Kadının yanında diz çökerek termosu dudaklarına götürdüm. 'Al, iç bunu.' Minnettar bakışlarla hafif hafif yudumlayarak kendinden geçti.

Nöbet tutması için Tomas'ı orada bırakarak adamları serbest bırakmak için yanlarına gittim. Ancak bunun imkânsız olduğunu anlamam uzun sürmedi. Kadın halatlarla bağlanmıştı çünkü zincirler tam germiyordu. Ancak adamlar demirle bağlıydılar. Tomas'a bir bakış attım. Onunla ne konuşmak ne de ondan yardım dilenmek içimden geliyordu ancak onları tek başıma kurtarmam imkânsızdı. 'Zincirleri açabilir misin?' diye sordum.

'Deneyeyim,' diyerek yaklaşıncı tüm gücümüzü kullanarak denedik ancak başaramadık. Kırmak ne kelime! Tek yapabildiğimiz ağır zincirleri yerinden oynatmak oldu. Bunu yaparken çok güç harcamış olmalıyız. Kadını serbest bırakmak bile üç saat pe dal çevirmişim gibi hissetmeme neden oldu.

İşler iyi gitmiyordu. Nerede olduğumu, dönüş yolun da işkencecilerin ne zaman geleceklerini bilmiyordum. Köşedeki bir fare bıyıklarını bana doğru seğırtince kepçeyi ona doğru fırlattım. Olduğum yere dönersem, kazanacağımından emin olmadığım bir kavgaya balıklama atlayacaktım. Yaşadıklarım, 'kötü bir

gün' diye adlandırılmayı hak etmişti.

Birkaç dakika sonra Tomas 'Bunun faydası yok, Cassie' diye pes etti. 'Buradayken insan soyundan gelen biri gibiyim ve gücüm de giderek azalıyor. Kadına yardım edebilir durumdayken etmeliyiz. Ancak yapacak başka şeyimiz kalmıyor.'

Dediklerini gönülsüzce kabul ettim. Hayat kurtarma gecem olmalıydı. Sabırsızca beni seyreden hayalet orduya bir göz attım. 'Aranızda buradan nasıl çıkıldığını bilen var mı?'

Hayaletler önce bana, sonra da birbirlerine baktılar. Karışıklık yaratıp, kalabalıktan birini önüme attılar. On sekiz yaşlarında genç bir adamdı. LouisCesar'ın fakir bir akrabasının rolünü oynayabilecek kılıktaydı. Mavi yünden elbise giymişti ve elinde, ucundan san bir tüy sallanan kahverengi bir şapka vardı. Hayattayken züppe bir tip olduğu belliydi. Saçma bir fular, uzun ve dalgalı peruka takmıştı ve bej deri ayakkabılarının önünde kocaman komik tokaları vardı. Bir hayalet için oldukça renkliydi. Tecrübelerime dayanarak bir senedir ya da bir seneden az zamandır ölü olduğunu söyleyebilirdim.

Her ne kadar LouisCésar'ırıkı gibi nezaketli olmasa da, karşımda eğilip selam verdi ve aynı cümleyi kullandı. 'Hizmetinizdeyim, mademoiselle.'

Harika, gerçekten harika. Kadının yanında çömelmiş, nabzını kontrol eden Tomas'a baktım. 'Fransızca konuşabiliyor musun?'

Tomas başını hayır anlamında iki yana salladı. 'Birkaç kelime. Ancak buradakilere yardım edebilecek kadar değil' Gücenmiş bir hali vardı. 'Senato'nun karargâhlarına girme iznim yok.'

'Ne zamandan beri Vegas'da Fransızca konuşuyorlar?'

Sabırsızca bana bakarak 'Avrupa Senatosu Paris merkezli, Cassie' dedi.

'Oraya bağlı olduğunu bilmiyordum.'

'Daha bilmediğin birçok şey var.'

Bahsettiklerinden anlam çıkarmaya zamanım yoktu. Genç hayaletle öfkeli gözlerle baktım. Tekrar LouisCesar'ın bedenine girmediğim için minnettardım. Bildiklerine odaklanmayı unutmuştum. Genç hayaletle 'Fransızca konuşamıyoruz,' dedim.

Genç hayaletin kafası karışmış bir hali vardı. Bunun üzerine kalabalık başka bir karara vardı. Bu sefer sarımtırak pantolon ve denizci mavisi ceketli daha yaşlı bir adam öne itildi. Kel kafasını perukayla saklama gereği duymamıştı. Budala bir tipi vardı. 'Mademoiselle, zamanında şarap tüccarıydım. İngiltere'yi çoğu kez ziyaret ettim. Belki size yardıma olabilirim?'

'Bakın, burada ne yaptığımı bilmiyorum. Burası neresi onu da bilmiyorum. Ya da istediğiniz ne onu da bilmiyorum. Biraz bilgi vermeniz yeterli olur.'

Kafası karışmıştı. 'Özürlerimle, mademoiselle. Biz de buradan nasibimizi aldık. Siz de ruhsunuz ancak bizim gibi değilsiniz. Melek misiniz yoksa? Dualarımız kabul mü oldu sonunda?'

Öfkelenmiştim. Hayatım boyunca pek çok şeyle kıyaslanmışım ancak böyle bir şeyle asla. Eğer günahkar melekler de melekten sayılıyorsa Tomas bu tanıma uyardı. 'Ah, yok. Hayır.' Genç hayaletin fısıldadığı bir şey üzerine yaşlı adam çok şaşırdı. 'Ne söyledi?'

Adam utanmışa benziyordu. 'Bu sonsuz ızdırap mekânında onun öldüğü gibi, hepimizin öldüğü gibi sevgilisinin de ölmesinden endişe ediyor. Eğer şeytan soyundan olsanız da önemsemeyecekmiş. Ve eğer öç almak için geldiyseniz de. Ancak bunları isteyerek söylemedi.'

Genç hayaletin yüzündeki kızgınlığa bakınca, duyduğum son cümleden şüphe ettim. 'Biz şeytan değiliz. Biz... Bakın bu biraz karmaşık. Ben yalnızca kadını kurtarmak istiyorum. Nerede olduğumu söyleyebilir misiniz?'

'Carcassonne'desiniz, mademoiselle. Cehennemin girişinde.'

'Neresi orası? Demek istediğim... Fransa'da mıyız?' Adam sanki ona 'hangi yıldayız?' diye sormuşum gibi baktı. Bunun da bir sonraki sorum olması muhtemeldi. Boş ver. Bunu bir hayaletle açıklayacak zamanım yoktu. Daha çıldırmamıştım. En azından, ben öyle sanıyordum. 'Boş ver. Onu nereye götürebileceğimizi söyle bana. Onu öldürecekler. Kaçması lazım.'

'Kimse kaçamaz.' Hayal kırıklığına uğramış bir hali vardı. 'Françoise'ın ölümünün intikamını almak için burada değil misin?'

Sinirlenmeye başlıyordum. Zaten sabrım azalmıştı. Olanı da taşmıştı. 'Ölmemiş olduğunu umuyorum. Bana yardım edecek misiniz, etmeyecek misiniz?'

Genç adam söylediklerini üzerine almış olacak ki, arkadaşına bakarak hızlı hızlı konuşmaya başladı. Onlar kavga ederken kadın arada bir kendine gelir gibi oluyordu. Ben de onun kolunu okşuyordum, zira ellerim acıtmadan ona dokunmam imkânsızdı. Gözlerini açarak bana bakıyordu ancak tek kelime ettiği yoktu. Zaten hiçbirimiz sorucevap kaldıracak halde değildik.

Yaşlı adam onaylamayan bakışlarını bana doğru çevirdi. 'Sana yardım etsek de, o da diğerleri gibi ölebilir. Birkaç gün daha yaşasın istiyoruz. İntikamdan vazgeçebilir misin?'

Kontrolümü kaybetmem an meselesiydi. Uzun ve yorucu bir gün olmuştu ve burada durup gerzek bir hayaletin nutuklarını dinlemek istemiyordum. Buna can atıyor olsam, zaten Billy Joe vardı. 'Ben Azrail filan değilim, tamam mı? Sizin intikamınızı almaya da gelmedim. Eğer çok istiyorsanız, gidin kendiniz alın. Hayaletlerin yaptıkları da budur zaten. Şimdi, ya bana yardım edin ya da yolumdan çekilin.'

Yaşlı adam söylediklerimden içerlemişe benziyordu. 'Biz kendi intikamımızı alamayız. Zaten alabilseydik, çoktan alırdık.

Bu kale asırlardır işkence için kullanılıyordu ve birden bir şey oldu. Bir büyü. Hiçbir şeye müdahale edemez olduk. Eğer seçimimiz olsa, burada durup bu vahşeti izler miydik sanıyorsun? Eğer ruh değilsen, güçlü bir büyücü olmalısın. Bize yardım et! Bize yardım et ki, senin kölen olalım.' Efelerinin üzerine çökünce birden tüm kalabalık da aynısını yaptı. Bu adaletsizlikti.

Teki, ismin ne?'

'Pierre, mademoiselle. '

'Peki, Pierre. Ben cadı değilim. Kâhinim. Sen büyülerini benden daha iyi bilirsin. Ben büyülerini bozamam. Tek bildiğim, bu kadını buradan çıkarmazsak, yakın zamanda öleceği.' Memnun olmuşa benzemiyordu ancak yanındaki genç adam duyacağını duymuştu. Öne atıldı ve beni elimden çekerek, ağzında birkaç kelime gevelemeye başladı. Fransızca biliyor olsam bile, dediklerini anlamayacağımdan şüphe yoktu.

Pierre isteksizce bana baktı ancak genç hayaletin teşviği üzerine tercüme etmeyi kabul etti. 'Altta bir geçit var, mademoiselle. Kulelerden birinin altından Aude Nehri'ne bağlanabiliyorsunuz. Kötü zamanlardan kalma bir kaçış tüneli. Etienne size yolu gösterir.'

Tomas'a şüpheyi baktım. 'Onu taşıyabilir misin?' Başını salladı ve kadını kaldırmak için harekete geçti. Gözleri kocaman açılarak, ayağa kalkmadan önce sendeledi. 'Ne oldu?'

Kaşlarını çatarak 'Sandığımdan da ağır,' dedi. 'Acele etmeliyiz, Cassie. Yoksa gücüm tamamen bitecek.'

Başımı sallayarak, kapıya yaklaştım. Kapı birkaç denemeden sonra açıldı. Hareket edebilecek güce sahiptim ancak Tomas haklıydı. Zor anlar bizi bekliyordu. Koridora geldiğimizde nefes almakta zorlanıyordum ancak etrafta bunu duyabilecek kimse yoktu. Sanırım tüm işkenceciler kahve molasındaydı. Dante'nin Yeri'nde gibi olmayacağını ve etrafta insanlar olabileceğini ve

yakın zamanda geleceklerini seziyordum.

Geçen sefer kullandığım merdivenlerden değil de diğer yerden inerken, genç hayalet bir görünüyor bir kayboluyordu. Bu seferki merdiven daha aydınlık değildi ancak şapkasındaki sarı tüy ışıltı saçıyordu ve biz de onu mum peşinden gider gibi takip ediyorduk. Bu sefer başparmağımı taşa da çarpmamıştım ancak en kısa zamanda koşu derslerime geri dönmeyi umuyordum. Merdivenlerden aşağı inmek bile, maratonda koşmaya benziyordu. Billy'den bir şey istediğimde ettiği dırdırları özlemeye başlamıştım.

Merdivenin altına geldiğimizde tükenmişim. Duvara yaslanmıştım ki, içine düşeceğimi anladığım anda geri çekildim. 'Ne kadar kaldı?' Genç adam yanıtlamadı. Yalnızca ileriye doğru yolu gösterdi. Etrafıma bakındım. Koro henüz başlamamıştı. Üzgün değildim. Hayat kurtarmaktan çok yaralamayı tercih ediyorlardı. Bu da onları benim gözümde cazip kılmıyordu.

O kadar karanlık bir geçide girdik ki, bize yolu tek gösteren rehberimizin şapkasındaki sarı tüy oldu. İlerledikçe geçit daha da rutubetlendi. Neredeyse göremediğimiz su birikintilerini birbirimize sıçratacaktık. Bu da nehre yaklaştığımızın bir göstergesiydi. Tünel bitmek bilmez gözüküyordu ve kadının saçlarına yılların biriktirdiği örümcek ağları yapışıyordu. Ancak onları silkip atacak güç bende yoktu. Diğer tarafa ulaşınca, yalnızca hilal ve üzerimizde kavislenen Samanyolu'nun yaydığı ışık bizi aydınlatıyordu. Elektrik olmadığından gece karanlıktı ancak tüneli geçince etraf biraz aydınlanmış oldu.

Tomas kısa süre sonunda pes edince ona yardım etmek durumunda kaldım. Kadını aramıza alarak dar taşlı arnavut kaldırımını boyunca çektik. Onu incitmekten korkuyordum ancak oyalanmamız sonumuz olurdu. Sapık zindancının planlarını tahmin edebiliyordum. Kaçarken ölse bile, hiç değilse yanarak ölmekten iyiydi.

Kaleyi çevreleyen kentin tüyler ürpertici bir hali vardı. Yolun kenarına sıra sıra dizili evler o kadar dip dibeydi ki, yolun iki tarafındaki komşular neredeyse camdan uzansa birbirlerinin ellerini sıkabileceklerdi. Baykuşun öttüğü ya da köpeğin havladığı bir yere doğru ilerledik ancak gitmeye devam ediyorduk. Arkamdaki kalenin, konik çatısının karanlık gökyüzünde yarattığı uğursuz kara gölgeli hantal görünümüne bakmamaya çalışıyordum. Tüy'ün aklındaki çıkış yolunun yaklaşmış olduğunu umuyordum. Bir ömür gibiydi. Sonsuza dek sürdü sanki. Öyle ki, tek fark edebildiğim bir ayaktan sonra diğerine geçmeye çalışmak ve düşmemeye gayret etmektir. Ya tam düşecektim ya da duracaktım ki, ileride kısıp bir ışık gördüm. Öyle sönüktü ki, kendi kendime herhalde hayal görüyorum dedim. Giderek

aydınlandı ve küçük bir evin camının önündeki bir muma dönüştü. Tüy somutlaşmadı. Herhalde o da benim kadar tükenmişti ancak yumruğumu içinden geçirmekten ziyade kapıyı tıklatacak gücü topladım. Sonunda kapı açıldı ve dışarı sızan ışık, karardığın ardından gözüme fazla aydınlık gözüktü. Kısıtığım gözlerimi açınca, baktığım yer LouisCésar'ın endişeli yüzü oldu.

Sekizinci Bölüm

Yerde yatar haldeydim. Eski halime, zamanıma ve kendi bedenime geri döndüğümü fark etmem biraz zaman aldı. Gücüm olsaydı, halime minnet duyarak hıçkırıklara boğulurdum.

Billy Joe kafamın üstünde dolanıp duruyordu. Kızgın bir hali vardı. 'Bunu yapabildiğini neden bana söylemedin? Burada kapana kısıtıldım. Ölebilirdim.'

Ayağa kalkmaya çalışmadım zira altımdaki asfalt Hula dansının daha vahşi bir uyarlamasıydı. 'Büyütme. Sen zaten ölüsün.'

'Bunu beklemiyordum.'

'Bir de bana sor.' Billy Joe tam başka bir şey söylemek üzereydi ancak LouisCésar üzerime eğilince, Billy geri çekildi ve başka bedenlerde kapana kısıtılmak zorunda kalmamış oldu.

'Mademoiselle Palmer, iyi misiniz? Beni duyabiliyor musunuz?'

'Dokunma bana!' Oturur hale geçmeye karar verdim çünkü eteğim yırtılmıştı ve pembe dantelli iç çamaşırım açıktaydı. Zaten, onu hiçbir koşulda yanımda istemiyordum. Birbirimize her dokunduğumuzda, zamanın ötesine geçiyordum. Duyularım beni uyarmaya çalışıyordu ancak onun yakınlarında olmaktan

korkmakla, Senato tarafından tutsak edilmenin dehşetini ayırt etmek imkânsızdı. Her durumda da, ruhumu bedenden çıkarırdım. Bunun için daha uzun zamana ihtiyacım olacaktı. 'Tomas nerede?' Tomas'ın varlığından hâlâ rahatsız olmama rağmen, yine de onu yanlışlıkla öldürmem hoş olmazdı.

'Burada.' LouisCésar bir adım ileri atınca ardında bekleyen Tomas'ı görebildim. LouisCésar'a garip bir ifadeyle bakıyordu. Sersemlemiş bir hali vardı. Sanki onu tanımıyor gibiydi.

'İyi misin?' diye sordum. Meraklanmıştım. Birilerinin aklının yerinde olması işime gelirdi, zira tek başına ruhları bulamazdım. Uzun bir müddetten sonra Tomas başını salladı ancak tek kelime etmedi. Bu hiç iyi değildi. Üç parmağımı havaya kaldırarak 'Bu kaç?' diye sormak zorunda kaldım.

'Tanrı aşkına!' Billy Joe kimseye dokunmamaya özen göstererek aramıza girdi ve bana bakarak 'O, iyi. Sen buraya dönmeye karar verdikten az sonra o da geldi,' dedi. Kaşları çatıktı. 'Bir kriz patlak vermişken, birden tatile gitme fikri de nereden çıktı?'

Onu duymazdan geldim. 'Kalkmama yardım et.' Tomas onunla konuştuğumu sandı ve Billy Joe'yi yana iterek bana doğru eğildi. Oturur hale gelerek etrafıma bakınca, Jimmy de dâhil olmak üzere, on bir ölü fare adam gözüme çarptı. Yayılan dumanın arasından, bu fare gözleri sanki beni suçluyor gibi bana bakıyorlardı. Kahretsin! 'Lanet olsun! Onunla konuşmak istiyordum!' Kollarım önünde kavuşturmuş olan Pritkin'e saldırdım. 'Onu öldürdün. Daha ona babamı bile soramadan onu öldürdün.'

Pritkin'in umurunda değildi. Gözleri bizlerden çok uzağa dikiliydi. İyi görünmüyordu. Suratı kıpkırmızı, gözleri bulanıktı ve boynundaki damarlar inip inip kalkıyordu. Konuşması, boşuk bir fısıltıdan başka bir şey değildi. 'Daha fazla dayanamayacağım.' Havada bulanık mavi bir katman hissedene dek ne demek istediğini anlamadım. Sonradan fark ettim ki, bir büyü

cünün kalkanı etrafımızı sarmış. Kendi korumasını arttırsın diye etrafımıza kalkan örmüştü, ancak görünüşü ince ve zayıftı. Eski kalkanlarına benzemiyordu. Kişisel kalkanlar tek kişiyi korumak içindir ancak bu oldukça geniş alana yayılmıştı. Pritkin haklıydı. Fazla dayanamazdık.

Tomas 'Cassie'yi çıkarmalıyız,' dedi. Suratı gerilmişti. Pritkin gibi ağır bir yükün altına girdiğinden değil de daha çok dehşete düştüğündendi. Büyücüyü ya da büyücünün etrafındakileri gözlemliyordu. Tek görebildiği bendim.

Aramızda tek normal görünen LouisCesar'dı. Memnun suratı gerilmemişti bile. 'Mademoiselle, eğer düzeldiyseniz, artık DTİP'e dönebilir miyiz? Tomas sizi götürür.'

Pritkin ağzında bir şeyler geveleyince ısıltılı bir simge bir anlığına havada kendi adını yazarak dalgalandı. Oyle yakındı ki, kalkanda eriyip gitmeden önce dokunup tutabilecektim. Ne yaptığımı biliyordum çünkü Tony'nin büyücülerinden biri enerjisini kullanarak kendi bünyesinde bir koruma çemberi örerd. Elle tutulamayan bir kelimeyi büyülemesi beni çok etkilerdi ve bunu enerjisine tam odaklanmasıyla başardığını söylerdi.

Büyünün birçok kaynağı olabilir. Perilerin ve kurda dönüşenlerin güçlerini doğadan, muhteşem hızıyla dönen gezegenin muazzam enerjisinden aldıkları söylenir. Eğer kullanmayı bilerseniz; yer çekimi, ışınlara, ayın çekim gücü enerjiye dönüşebilir. ayrıca, evrenin yer çekimini yarattığı gibi büyüsel bir alan da yarattığını duymuştum. Ve bir gün birisi bunun önünü açacak. Çağdaş büyü teorisinin kutsal kâsesi buydu ve hakkında konuşularak zaman geçirilmesine rağmen şimdiye dek kimse kurcalamamıştı. Gizem çözülene dek, büyü bilen insanlar doğanın enerjisinin yalnızca az bir parçasını kullanabilirler. Çoğu enerjiyi kendileri yaratmak zorundalar. Sadece kara büyücüler başkalarının yaşamlarını çalarak ya da ölümler diyen yoluyla sonsuz enerji alabilirler. Ancak bunun bedelini de ağır öderler.

Bazı büyücüler diğerlerine nazaran daha güçlü doğarlar ancak çoğu güçlerini arttırmak için hileye başvururlar. Uzun süre doğal güce ihtiyaç duyduklarında muskalar yaparlar. Billy

Joe'nun kolyesi gibi büyücü istediğinde kullansın diye. Bazıları ihtiyaçları olduklarında ödünç alabilmek için diğer büyücülerle bağlantı kurarlar. Gümüş Cemaat gibi. Diğerleri de doğasal enerjiyi onlardan daha iyi çekebilen büyüs el yaratıĝı m ttefiĝi olarak görev g r rl r. Pritkin'in kendi g   leri dışında neler kullandığını bilmiyordum ancak çok iyi i lemedikleri kesindi. Simge, ı ıltılı kalkanını daha da aydınlık yapmıştı ancak hemen akabinde s n kle mi lerdi. G   lerini yok eden hem de hızla emen, bir şey vardı.

Etrafıma bakındım ancak tehdidin kaynağını bulamadım. Park alanı tamamen sorunsuz gözükmese de sessizdi. Araba iskeleti alevlerinin mavi dumanlı havaya yayıldığı belli belirsiz fark ediliyordu. Gözlerimi kısıarak LouisC sar'a baktım ancak neler olduĝunu bana anlatmayacağı belliydi. Hiç deĝilse, ona ihtiya ım yoktu. 'Billy, neler oldu?'

LouisC sar ilk defa yüzündeki s k neti bozarak 'Kiminle konu uyorsun?' diye sordu. Tomas'a dönerek 'Beyin sarsıtıtısı geçirmiş olabilir. Dikkat edin ona!' dedi.

Onu duymazdan geldim çünkü Billy, Pritkin'in üzerinde çılgın bakışlarla dolanmaya ba lamı tı. 'Billy ne yapıyorsun? Tanrı aşkına. Kimse seni duyamaz ki. Haydi, anlat.'

'Cinin sana yardım edemez, kâhin kadın.' Ses, karanlıĝın içinden geliyordu ve park alanının dış tarafında gezen be  vampire bir yenisinin eklendiğini gördüm.  afaktan  nceki ı ıkta onu görmek kolay deĝildi ancak uyandırdığı hisler de hoş deĝildi. Yüzünü g rememem beni memnun etmişti. 'Onu korudum. Sana kimse yardım edemez. İhtiya ın da yok zaten. Tehlikedesin, kâhin kadın. Benimle gel. Sana söz veriyorum ki kimse seni incitmeyecek. Yeteneklerine önem veriyoruz ve onları geli tirmende

sana yardım etmek istiyoruz. Seni saklamayacağız ve korkutmayacağız. Gel benimle. Ben de arkadaşlarına dokunmayayım. Onlar arkadaşlarınsa eĝer.'

'İsmim Cassie. Yanlış kişinin pe indesiniz.' Sohbet etmeye halim yoktu ancak Billy Joe bana bir şey anlatmak ister gibiydi ve ona biraz daha zaman vermeliydim.

'Unvanınızı doĝru kullandım, Miss Palmer. Ancak isminiz de enteresan. Size anlamını söyleyen oldu mu?' Bir kahkaha patlattı. 'Sakın sizi cehalet içinde büyüttüklerini söylemeyin bana. Ne  nsezi ama! Biz aynı hataya asla yapmayız.'

'Cassandra, gaip ten haber veren bir Yunan mitolojisi kahramanı. Apollon'un a ıĝı.' Eugenie, Yunan ve Roma mitolojisi konulu ev ödevlerimi aksatmazdı. Bu bir genç kızın eĝitimi için çok önemliydi. Ben de asla  ik yet etmezdim, aksine zevk alırdım.   rendiklerimin  oĝunu unutmu  olsam da ada ımı hemen hatırladım. Şimdiye dek, Cassandra'nın bir kâhin için uygun isim olduĝunu d   nm   t m.

'Tamamen dediĝin gibi deĝil, hayatım.' Sesi kalın ve g   ly d . Eĝer karanlık,   r m   meyve benzeri bayat ve solgun cüssesi olmasaydı, sesini çekici bile bulabilirdim. 'Tüm k hinlerin Tanrısı Apollon, güzel Cassandra'ya   ıktı. Ancak Cassandra ona karşılık

vermedi. Seviyormuş gibi yaptı sadece. Ta ki geleceği görme sezilerini kazanana dek. Sonrasında Apollon'dan kaçtı. Sonunda Apollon onu buldu. Tıpkı, senin hikâyedeki gibi. Asla sonsuza dek saklanamazdı. Cassandra'yı bulunca Apollon öcünü aldı. Yeteneğin sende kalsın dedi. Ancak yalnızca trajik olayları görebilecekti. Ve çok geç olmadan haber verdiğinde kimse ona inanmayacaktı. Apollon'un ona verdiği ceza da bu oldu.'

Ürperdim. Engel olamadım. Söyledikleri içime işlemişti. O da tam on iki'den vurduğunu anlamış olacak ki tekrar kahkaha attı. 'Üzülme, tatlı Cassandra. Sana karanlıklar içinde güzelliği bulmayı öğreteceğim.'

'Neler oluyor?' diye Billy'ye tısladım. Aslında amacım cevap almaktan öte, baştan çıkancı iğrenç sesi engellemekti.

O kadar uzaktan fısıltımı duyamayacak olduğu halde kara büyücü yanıtladı. 'Ak Şövalye'nin kalkanları başarısız oldular, kâhin. Yakında sizi onlarla yüz yüze getireceğim.'

Bunun istemediğim bir karşılaşma olacağı belliydi. Billy Joe'ya bir bakış attım. 'Philly'yi terk ettikten sonraki üç günümü hatırlıyor musun?' Yüzüme boş gözlerle bakarak hemen ardından kafasını vahşice salladı ve garip işaretler yapmaya başladı. Evet, elbette hatırlamıştı.

Yalnızca bir tane güç kelimesi biliyordum. Bu da silah değildi ancak acil durumlarda bedenin kaynağına güç çekerek enerji aktarmak için tasarlanmıştı. Bunu kullanmak tehlikeliydi çünkü hadise sona ermeden önce enerjisi sönerse, kötü adamlar sizi yakaladığında bir yavru kedi kadar korunmasız olurdunuz. Ancak gücü sona erene dek işiniz bitmiş olursa kudretiniz dillere destan olurdu. Tony'den ikinci kez kaçtığımda üç gün boyunca uyanık kalabilmek için onu kullanmıştım. Araştırıp, toplantıdaki büyücülerden biriyle alıştırmasını yapmıştım. Biliyordum ki, Tony'nin kalkanlarındaki takip, büyülerinin etkilerinin azalması için yetmiş iki saat yeterdi. İlk kaçışında daha şanslıydım. Otobüste uyuya kalmıştım ve takipçilerim kalabalık gardan kalkan hangi aracın içinde olduğumu bulamamışlardı. İzimi bulduklarında, ben çoktan panik içinde uyanmış ve başka otobüse binmiştim. Üç gün boyunca onlardan uzak kalabilmişim ancak paçayı zor kurtarmıştım ve aynı numarayı ikinci kez yapmamıştım. İlk ortadan kayboluşumda Tony'nin adamları beni ararken çok alıştırma yapmışlardı ve bu sefer şaşırtma taktiği uygulamayacaktım.

Planım iyi işlemişti. Ancak bedeli ağırdı. Etki azalınca, bir hafta boyunca uyumuş ve beş kilo kaybetmişim. Hayatımı kaybetmiş olmamın yanı sıra başka şeyler de kaybetmişim. Tek kancam Billy Joe ile enerji değişimi yapmanın yolunu öğrenmiş olmamdı. Alabildiği gibi enerji de verebiliyordu ve şimdi de yakıtını almıştı.

Billy aşağılara inerek, el sallamaya ve kaşlarını çatmaya başladı. Yüksek sesle konuşmak istemediğini anlatmaya çalışıyordu. Ancak yalnızca bir seçeneğimiz vardı. Derin bir nefes aldım. 'Haydi, gel.' Sıcak bir su yağmuruna tutulmuş gibi oldum. Billy Joe bedenimin içine

girdi. Bu sefer de, İrlanda'ya yerleştiği zaman annesinin mezarını kazmaya gittiği günün görüntülerini izledim.

'Aklını mı kaçırdın?'

'İşe yarayabileceğini söyle. Kalkanları güçlendirebilir miyiz?'

'Ne demek güçlendirebilir miyiz?'

Derin bir i çektim. 'Dırdır etme. Yapabileceğini biliyorsun.'

'Anladıysam ne olayım!' Billy yine ters gününde ydi. 'Ben g kelimeleriyle oynayamam ki. Eğer, bu şey ters teperse, berbat olur. Her şey berbat olur.'

'Geçen sefer işe yaramıştı.'

'Evet. Neredeyse lyordun.'

'Neden? Umursadığını sanmıyordum. şimdi soruma cevap ver.'

inatla 'Bilmiyorum,' diye yanıtladı. 'Aslında, enerjiyi içeriye değil de dışarıya ynlendirebiliyorum.'

'Harika.' Alev alan kalkana baktım. LouisCésar ve Tomas'ın kavga ediyor olması umurumda bile değildi. Bunu denemeydi uzun zaman olmuştu ve eğer berbat edersem başka şansım yoktu. Pritkin neredeyse mor renge dönmüştü ve gözlerinin akı dışında hiçbir yeri seilmiyordu.

'Bekle. Biraz düşünmem lazım. Birliklerini geri ek...' Billy konuşmayı sürdürdü ancak sesini kısıttım. Uzun uzadıya konuş

mak için vaktimiz yoktu. Pritkin'in yaptığı gibi koruma kalkanımın alanını genişletemiyordum. Eğer kalkanı güçlendirmeden önce hep beraber ortadan kaybolurlarsa biz arada sıkışırdık. Odaklanarak bildiğim tek güç kelimesini salıverdim.

Enerjiyi içimden öyle kudretle saldım ki, neredeyse ayaklarımı asfalttan kesip havaya kalkıyordum. Bir an sonra, Billy Joe havaya, bir dakikalığına önümde uçuşan parlak ve aydınlık bir altın harf çizdi. Ancak ona hayran hayran bakarak vakit kaybedemezdim, zira enerji aniden geldiği gibi hızla tükenince yere, popomun üzerine kapaklandım. Ben de bu tarz şeyleri neden daha sık yapmadığımı hatırlamış oldum.

Kusmamayı dileyerek, inledim ve yana doğru kaydım. İçime başaramayacağım hissi doğmuştu. Sonrasında, Billy beni çaldığı enerjiyle beslemeye başladı. Bir şey hissedeceğimi sanmıyordum ancak işe yarıyordu. Bir nceki yardım edişinde ancak olay bittikten sonra enerji verdiğini anlayabilmiştim. Işıl ışıl, sıcakık ve olağanüstü bir enerji her yanıma sarıp

sarmaladı. Birden oturur konuma geçtim. Muhteşem. Bağımlılık yaratıyordu. Billy'nin kahkahası kulaklarımda yankılanınca, sırtıma başladım. Etrafta kuyruklu yıldız gibi aniden yükselmesinin nedeni şimdi anlaşılıyordu.

'Ne yaptın?' Pritkin de oturur konuma gelmişti ve yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Bana doğru odaklanarak 'Sen mi benim kalkanımı mı güçlendirdin?' diye sordu. Ben, Billy ile yaptığım ortak işe hayran kalırken, o da inanamaz gözlerle etrafına bakıyordu. Sevimli mavi duvarlar o kadar saydamdı ki, sıradan tipler bile görebilirdi. Duvar o kadar kalındı ki, halojen ışıkların altında parlayan çemberin etrafında araba sürebilirdim. Pritkin kendini su kalkanı ile korumuştü çünkü duvarlara yayılan su dalga dalga iz sürmüştü.

'İyi iş çıkardık.' Yardımcımı tebrik ettim. 'Artık kendimi kusacak gibi de hissetmiyorum.'

'Nasıl yaptın?' Pritkin beni bileğimden yakaladı. 'Böylesi bir gücün olamaz. Hiçbir insan böylesi güce sahip olamaz.'

'Belki ödünç almışımdır.'

Gözlerini kisti. 'Kimden alacaksın ki? Ya da neyden?'

Açıklamaya niyetim yoktu. 'Biri bana neler olduğunu açıklayabilir mi?' Cevap vermeden önce tüm kalkanlar tıslamaya başladılar. Görünen o ki, kara bir bulut onları kemiriyordu. Lokmalarını küçük küçük ağzına atarak yutuyordu. Tıpkı bir çekirge sürüsünün çayırdan aşağıya doğru hoplaması gibi. Tamam, biz belki ormandan daha çıkamamıştık.

Cevap alabileceğim tek insanın yanma gitmeye karar verdim. İçeriye girerek Billy'yi buldum. 'Anlat bakalım.'

'Bunu yaptığna inanamıyorum! Bir seferde sana bu kadar enerji veremesem ne olurdu bir düşün bakalım. Kalkanın içinden sekerek hepimizi kızarttı!'

Sözünü kestim. 'Bunları sonra anlat. Şimdi neler olduğunu açıkla, hemen.'

'İki cemaatin büyücüleri kavgaya tutuştular ve biz de arada kaldık. Peki, ne diyorsun?'

'Tamam, şimdi anlam verebiliyorum.'

Garip bir ses duydum. Diş gıcirtısına benziyordu. Bunu yapabildiğini bilmiyordum. 'Bedenine dönmenden sonra kendimi kara büyücüye doğru sürükledim. Ancak bunu anladı ve bana karşı kalkan oluşturdu. Bunu bir daha yapabileceğimi zannetmiyorum. Ancak beni dışarı atmadan önce, Kara Cemaatin, Rasputin'le ve mevcut durumdan memnun olmayan diğer gruplarla da ilişkisi olduğunu öğrendim. Kazanma şansı olduğunu düşünenler var ve nüfuz kullanma fırsatını da kaçırmak istemiyorlar. Daha da komiği, Tony'nin onlarla ahabap olması. Ak Elflere büyücü tedarik ediyor ve bunu DTİFdekiler bir duyarsa, onu kazığa bağlasalar yine iyi.'

'Ne? Anlam veremiyorum.' Periler ülkesinin efsaneden ibaret olmadığım yeni öğrenmiştim. Ancak Billy'nin tutarsız laflarını anlayabilecek kadar bilgim hâlâ yoktu.

'Uzun hikâye. Tek bilmen gereken Tony'nin korunmak istediğiydi. Kara elfler sorunu Tony'e açtılar ve memnun olmadıklarım dile getirdiler. Ak Peri'nin üremesini karşılayamazlar. Ancak büyücüler nüfusun azalmasına çare bulabilir. Yakında olacaklar bundan ibaret. Sonrasında da Ak Peri, ülkenin başına geçecek.'

'Ancak bu iyi haber, değil mi?' Anaokulunda öğrendiklerimin ne kadarının gerçeğe dayandığını bilmiyordum. Ancak eğer Kara Periler cücelerden, ölüm perilerinden, cinler ve benzerlerinden oluşuyorsa ak olan tarafın kazanması daha iyi olmaz mıydı?

Billy derin bir nefes aldı. 'Seninle bir ara uzun uzun konuşmamız lazım. Tabii ki de iyi bir haber değil. Ben perilerin hiçbirine güvenmiyorum. Ancak kara perilerin hiç değilse kuralları var. Ak olan taraf son zamanlarda daha anarşik olmaya başladı. Son birkaç asırda, yani. Onları dengeleyecek bir şey olmazsa ne yapacaklarını önceden kestiremeyiz. O çılgın perinin burada olma sebebi de bu. Esir edilen insanlar umurunda değildir, ancak bu ticaret ak perilere yarayacaksa, bunu durdurmak ister. Tony seni öldürmesine karşılık olarak Rasputin'den onu korumasını talep etti. İyi bir alışveriş oldu.'

'Kesinlikle.' Bir düşmanım daha peyda olmuştu. Liste tutmaya başlasam iyi olacaktı. 'Neden Rasputin beni öldürtmek istiyor?'

'Seni bir tehdit olarak görüyor. Ancak nedenini bilmiyorum. ' Büyücü biliyordur ancak söylerken duymadım. Ancak Rasputin, Tony'nin adamlarını yarım saat önce aramış ve senin buraya gelmek için yola çıktığını söylemiş. Bu yüzden Jimmy hâlâ hayattaydı. Onu öldürmektense, senin gelişini karşılamak için kumarhane etrafına adamlarını salmayı daha uygun görmüş ol

malı. Ancak kimse senin ön kapıdan gireceğini hesap etmemiş olmalı. Yan ve arka tarafları kontrol altına almışlar. Sen de onları atlatmış oldun.' En azından, boş arazi de sallana sallara nasıl gezebildiğimi öğrenmiş olduk.

Birden kafamın içinde bir flaş patladı. 'Oradan ayrıldığımda buraya gelmek aklımda yoktu. Rasputin nasıl biliyormuş?'

'Güzel soru.'

Rasputin konusunu uzatasım yoktu. 'Ancak Tony, kölelik gibi tehlikeli bir konuda nasıl Mircea ve Cemaatte meydan okur?' Büyücülerin ticaretini yapmaları gizli tutulmuyordu ancak çoğu insan telepatiklerin ve korumaların satılmasından doğan kazançlarını Senato'nun ortaya çıkarması halinde cezaya maruz kalmalarına değmeyeceğine karar vermişlerdi. Tony'yi bunun budalalar için olduğunu söylerken duymuştum. Peki, fikrini değiştiren ne olmuştu? 'Mircea onu yaşatmaz.'

'Rasputin önce Mircea'yı sonra da Senato'yu ortadan kaldırırsa dediğin gerçekleşmez. Bu durumda, Tony Senato'da mevki kazanır ve ustasının kontrolünden çıkar ve ödemesi gereken bedel de unutulup gider. Güç ve varlık; olağan şüpheliler.'

'Tony, Mircea olmadan tek başına ayakta durabilecek kadar güçlü değil. Üçüncü seviyenin en iyilerinden, biliyorsun.'

'Belki de Rasputin'in ona yardım edeceğini sanıyor. Sabırla bekledi durdu, ikinci seviyeye geçebilecek kadar da yaşlı. Belki bunu kimseye anlatmadı çünkü Mircea'nın onu daha yakından takip etmesini istemiyordu. Onunla zıtlaşmak için zaman kolluyor ancak büyük bir müttefiği olmadan buna cüret edemiyory'

'Artık müttefiği de var.'

'Öyle görünüyor. Evet, ortak, ne yapmak istiyorsun?'

'Tam olarak neye karşı koyacağız?'

Billy Joe abartılı bir iç çekti. Bu genellikle söylediklerini beğenmeyeceğim zaman çıkarttığı sestti. 'İki kara büyücü, beş vam

pir burada ve diğer on beşi de etrafta konuşlanmış ve ayrıca en az altısı usta. Ve ayrıca sekiz tane de silahlı sıradan tip.'

'Ne?!?'

'Herhalde, ne sanıyordun? Vegas Tony'nin sığınaklarından biri. Ve dahası da var. Bodrum katında yarım düzine sıradan tip ve yedi ya da sekiz vampirle karşılaştım. Görü yeteneğini öğrenir öğrenmez buraya damlarlar. Burası aniden kalabalıklaşacak.'

Şaşırmış halde kalakaldım. 'Yandık, desene.'

'Herkes aynı şeyi düşünüyor. Planları Tomas'ın seni kaptığı gibi buradan çıkarması. Bu arada sen iyice uzaklaşana kadar LouisCésar ve büyücü de diğerlerini oyalamaya çalışacak.'

'Herkes kendi emelinin peşinde.'

'Evet ve en korkuncu da işe yaramayacağı. Etrafımız sarıldı, hayatım. Tomas hepsini atlatamaz.'

Bir an düşündüm. 'Kahretsin. Peki, ya takviye birlikler?'

LouisCésar'ın kulağıma 'Mademoiselle, beni duyabiliyor musunuz?' diye bağırması üzerine konuşmamız bölündü.

Bana dokunmasın diye geri zıpladım. 'Ne istiyorsun. Meşgulüm.'

Bana garip bir ifadeyle baktı ve ses tonunu yumuşatarak 'Şimdi gitmeniz lazım, mademoiselle. Üzgünüm ama iyileşmeniz için daha fazla müddet veremeyizy' dedi.

'Hiçbir yere gittiğim falan yok. Tomas asla o birliği atlatamaz ve sen de bunu biliyorsun. İki kara şövalye, altı usta vampirle birlikte en azından on dört vampiri mi atlatacak? Haydi canım.'

LouisCésar'in aklı karışmış gibiydi. 'Ne ile karşı karşıya ol
duğumuzu nereden biliyorsun?'

Pritkin ' Hayaletinden öğreniyory' diye atıldı. Yok edilen kal
kanlara odaklanmak için tekrar dizlerinin üzerine çökmüş oldu
ğunu fark ettim.

Şaşıarak 'Billy'yi görebiliyor musun?' diye sordum. Çok az insan onu görebilirdi.

Dişlerini sıkarak 'Hayır' diye cevap verdi. Çenesi öyle kasılmıştı ki, yanlarındaki kaslar oynuyordu. 'Ancak, bana bunu yapabildiğin söylendi.' Yüzünden ter akarak, gömleğine damlarken 'Eğer başka hilelerin de varsa kullanmanı öneririm. Ben yalnızca süreci yavaşlatabilirim. Tamamen durduramam' dedi.

Derin bir iç çektim. Neden bundan pişman olacağımı düşünmüştüm ki? 'Bir dakika.'

Billy Joe'ya parlak bir fikri olup olmadığını sormak için tekrar ruhuma döndüm. Parlak bir fikri olmasına karşın önerisi hoşuma gitmemişti. 'Bana karşı kalkan ördüğü için büyücünün bedenine giremem. Ancak sen ruhani boyutta benden güçlüsün. Çünkü ölü değilsin. Eğer olanları tekrarlarsak...'

'Hayır. Kimsenin bedenine filan gireceğim yok. Ya geri dönemezsem? Ya sıkışıp kalırsam? Ya kötü şeyler olursa?' LouisCesar'ın bedenine girmek hoşuma gitmemişti. Kara büyücünün de bedenine girip, hislerini öğrenmek istemeyeceğim açıktı.

'Sıkışıp kalmazsın. O yalnızca bir büyücü. İçine girdikten sonra seni dışarı itene dek çok fazla zamanın olmaz. Ancak ihtiyacın olan kısa bir zaman. Birkaç dakikalığına dikkatini dağıtırsan eminim ki üç adamımız vampirlerle baş edebilirler.'

'Yirmi vampire karşı üç adamımız mı? Fazla iyimser bir bakış açısı değil mi?'

'Yapmak istemiyorsun.'

'Kesinlikle istemiyorum.'

'Daha iyi bir fikrin var mı?'

Yutkundum. Başka yollar da olmalıydı. Senato beni Dante'nin Yeri'nden çekip almaları için üç güçlü adamını yollamıştı. Beni istedikleri gayet açıktı. Geri dönmediğimize ve kimse Senato'ya bilgi vermediğine göre birliklerini göndermeleri olasıydı. Ancak

gelmelerinin ne kadar süreceğini bilemezdik. 'Güneş ne zaman doğar? Tony'nin adamlarım güneşten siper alıp eğilmelerine dek bir süreliğine uzak tutabiliriz. LouisCésar ve Tomas güneş altında bir süre kalabiliyorlar.'

Billy Joe bir kahkaha attı. Ancak bu neşeden kaynaklanan bir kahkaha değildi. 'Elbette, sence büyücümüz o kadar uzun süre dayanabilecek mi?'

Pritkin'e bir bakış attım. Onu savunamıyordum. Pörtlek gözlerinden kan damarları fırlamıştı. Sanki kırmızı gözyaşları dökmüş gibiydi. Ona yardım edecek durumda değildim. Yıllar boyunca etkili bir sürü büyü görmüştüm ancak bildiğimi uygulayabilmişim ve Billy Joe da güç kaybım ikinci kez yerine döndüremiyordu. Yakın zamanda bir şey yapmazsam, Jimmy'den öç almak için çıktığım yolculuk üç kişinin hayatını yitirmesine neden olacaktı.

Derin bir nefes alarak 'Tamam,' dedim. 'Hazırım.'

İçime girdiği zaman Billy Joe'yu göremiyordum ancak yüzüne baktığımda hissedemediğim tüm duygularını içimdeyken hissedebiliyordum. Kuşkuyla yaklaştığı belliydi. 'Emin misin? Çünkü eğer sonun, ebediyen bir ruh olarak kalmaksa sonsuza dek bunu hissetmek istemiyorum. Seni tanıyorum. Yine sen bana dadanacaksın.'

'Bunun gerçekleşmeyeceğini söylemiştin.' 'Gerçekleşmemesinin olası olduğunu söyledim. Bu işlerde yeniyim.'

'Senin de sormuş olduğun gibi... Başka planın var mı? Çünkü eğer yoksa...' Bir savunma oyuncusunun, orta saha oyuncusunun üstesinden gelmesi gibi Billy Joe üzerime abanmadan önce son sözlerim bunlar oldu. Tek kelime etmeden ve hiçbir şey yapmadan, bu baskıyı durdurmaya çalışana dek Billy Joe ittirmeyi sürdürdü. Silindirle zemin arasında sıkışıp kalmış gibiydim.

Gidecek hiçbir yerim yoktu. Eğer baskı azalmazsa öleceğimi düşündüm. Birden ayaklarım yerden kesildi. Rahatlamıştım ancak havada olma hissi, tuğladan bir duvara çarpmamla son buldu. Çok acıdı. Öyle ki, bedenimdeki tüm kemikler kırıldı sandım. Ancak birden bire aslında bedenimde olmadığımı anladım.

Etrafımda yankılanan bir kahkaha duydum. 'Ah, hayır, küçük hayalet. Sana daha önce de söylemiştim. Beni bu kadar kolay kandıramazsın. Seni bataklığa postalamadan önce efendine geri dön.'

Çarptığım duvarın aslında büyücünün görünmez kalkanı olduğunu anladım. Kalkan düşündüğümünden de kuvvetliydi. Ancak onun tavsiyesine uyamazdım. Billy Joe'nun yardımı

olmadan nasıl geri dönüleceğini bilmiyordum. Böylece ileri atılmam şarttı. Bu kalkanı aşmam ölüm kalım meselesiydi.

Sizin için anlamı olduğu sürece herhangi bir şeyi kalkanınız yapabilirdiniz. Bir taş olabilirdi; metal, su ve hatta hava bile. Bu, gücünüzü göstermenin ve işlemenin bir yoludur. Eugenie kişisel kalkanını dumandan örmüştü. Bana garip gelmişti ancak onda işe yarıyordu. Büyücünün kalkanı çok kuvvetliydi ancak sıradandı. O da benim gibi kalkanını duvardan örmüştü. Ancak benimki ateşten duvarken, onunki tahtadandı. Odaklandığımda, Kaliforniya'nın kızılgaçları gibi tepe kısımları gözükmecek derecede yukarı uzanmış ağaçlarla süslü bir kaleyi görebiliyordum. Aslında, 'tepe'leri yoktu. Kalkanının hangi yönünden bakarsam bakayım, geçilemez duvarı görecektim.

Geri dönerek 'iniş yaptığım' yere bakınca, bedenimin tahtayı parçalara ayırarak kütüğün üzerinde bir damga oluşturduğunu gördüm. Gelişimi bu yolla hissetmiş olmalı. Aklıma bir fikir gelmişti. Bunu daha önce yapanı duymamıştım ancak bugün bana olanlardan sonra onun kalkanına değil de kendi kalkanıma odaklanmayı uygun gördüm.

Genellikle kalkanlarımı hissetmem. Aslında öyle otomatikleşmiştir ki, bisiklete binmek gibidir. Dokuz aylıkken onu kullanmak zordur ancak büyüdüğünüzde fazla çaba sarf etmezsiniz. Ancak şimdi odaklanmak için kendime biraz zaman verince etrafımda ateşten bir perde yükseldi. Yakıcı bir sıcak yerine rahatlatıcı bir ısı sardı etrafımı. Odaklandım ve bebek eli şeklinde bir alev sarmaşığı kalkanımdan çıkarak kütüğe doğru yaklaştı. Dokunduğunu çıra gibi yakmaya başladı ve kısa süre sonra duvarın her yanı alevler içindeydi. Büyücünün küfürleri duyuluyordu. Tehditler yağıyordu ve beni cehennemin dibine göndereceğini söylüyordu. Onu umursamadım. Ateşi kesmediğim ve yeni duvarların oluşmasını engellediğim için lanetler yağdırıyordu. Ona karşılık verebilecek gücüm yoktu.

Kütükte ufak bir delik açabildim. Deliğin açılmasını beklemeden baskı kurmaya başladım. Oldukça sıkıydı ve bedenime kütüğün parçaları batıyor ve kanatıyor gibiydi. Ancak bunun imkânsız olduğunu biliyordum. Birden yanan ormanın alevleri dağılınca etrafı görebildim. Park alam etrafımdaydı ve meltem yüzüme vuruyordu. Pritkin, Tomas ve LouisCésar park alanının karşısındaydılar ve bedenim bana kocaman gözlerle bakıyordu.

Billy Joe'ya 'Her şey tamam. Kontrol bende,' diye bağırdım.

'Tamam, saldırıyı kes. Pritkin felç geçirmek üzere.'

Sersemlemiş şekilde etrafıma bakındıktan sonra içeriyi gözetledim. 'Ben bir şey yapmıyorum ki.' Bildiğim kadarıyla bu doğrudu. İdareyi elime alarak büyücünün kalkanını yok etmeyi ve sorunu çözmeyi planlamıştım. Ancak Pritkin'in kalkanlarının daraldığım ve üç kişiyi zar zor tuttuğunu ve anında çökebileceğini gördüm. 'Ne yapayım?'

Bedenim Pritkin'e yaklaşarak kulağına fısıldadı. Pritkin bana döndüğünde ben de el salladım. Gözleri büyüdü. Bir şey söyledi ancak anlayamadım. 'Ne?'

'Bilezik!' Billy Joe bas bas bağıınca sesim park alanında kükredi. 'Bileziği yok et!'

Park alanının karşısından bir karaltı bana doğru koşmaya başladı. Büyücüden akıp gelen sevimsiz duygular onda da mevcuttu. Böylelikle tanıştırmaya ihtiyaç duymadık. Her nasılsa, diğer kara şövalye de olanları anlamış ve bu durumdan hoşlanmamıştı.

Aşağı bakınca, büyücünün sol bileğindeki bileziği gördüm. Gümüşten yapılarak kenetlenmiş hançer şeklindeydi. Kopçasını göremedim, kolunda eriyip tenine yapışmış gibiydi. Pritkin'e bir göz atınca, yüzündeki çaresizlikle karşılaştım. Kahretsin! Bunu hemen durdurmalıydık. Çekip almada başarılı olmayınca, ısırıldım. Onun dişlerini kullanarak bileziğin kopçayla birleştiği yere odaklanıp boylu boyunca yırtmayı denedim. Parmakları kana bulanınca, bilezik gevşemeye başlamıştı.

Doğru yerden yırtıp yırtmadığımı sorgulamaya zamanım olmadı, zira Pritkin o anki rahatlamayla nefes nefese yere yığılınca etrafındaki vampirler de saldırı için fırladılar. LouisCésar bıçağı, neredeyse başını kesercesine vampire fırlattı. Ancak boynundaki çelik yaka sayesinde bıçaktan sıyrıldı. Bu ona fazla zaman kazandırmadı. Tomas birden elini uzatınca, malzeme odasında yaşananları gördüm. Vampir, dizlerinin üzerinde çökerek boğuk sesiyle ağzından köpükler çıkarttı. Neredeyse kalbi yerinden çıkıyordu. Tomas'a onu kocaman bir beysbol topunu tutar gibi yakalayıp kendine çekti.

Diğer kara şövalye benden üç metre ötedeydi. Bir anda duraklayıp elini kaldırdı ancak kımıldayamıyordum. Tam paniklemek üzereydim ki, kaçmalarına yardım ettiğim üç cadı park etmiş bir kamyonetin arkasından çıkarak şövalyenin etrafında bir çember ördüler. Büyücü çığlık çığlığa üzerlerine atılınca tam da onlara kaçmalarım haykırmak üzereydim ki üzerimdeki baskı azaldı.

Bedenime bir rahatlama gelmişti. Ancak çok uzun sürmedi. Sanki ayaklarım altında buz kütleleri eriyip dağılıyordu. Gözüme görünen bir şey yoktu ancak kalkanım cızırdamaya başladı. Odaklandığımda, yerden yükselerek etrafımı saran buharı görebiliyordum. Akıllı büyücü birden fazla maddeyi kalkan olarak kullanıyordu. Onun yaydığı su karşısında ateşimin ısısı azalmıştı. Alevlerim söndükçe, kütük sarmaşıkları dallanarak bacaklanma dolanmaya başladılar. Harika. Kara büyücü iki dakika sonra hücumuna geri döndüğünde işim zor olacak gibiydi.

'Senin sorunun ne?' Bir vampir bana doğru koşuyordu. Onu Tony'nin malikânesinden hayal meyal hatırlıyordum. Devasa, kaba görümlü bir sarışındı. Biraz bronzlaşmaya ihtiyacı vardı çünkü sörfçü profili bembeyaz teniyle uyum sağlamıyordu. 'Onu etkisiz hale getirebileceğini söylemiştin! Neredeyse zemini kanımızla donatacak.' Bakışlarını diktiği bitmiş kavga alanına doğru baktım. 'Onu' derken kimi kastettiğini merak ettim çünkü adamların üçü de bembeyaz tenleriyle ölülerden farksızdı.

Pritkin saldırgan bir pislik olabilirdi ancak kavgada olması işe yarıyordu. Yerdeydi ancak havada süzülen bıçak numaraları geri gelmişti. Sanki tüm cephanesi tekrar canlanmış

gibiydi. Bir silah patlamasıyla bir vampiri ortadan ikiye bölerken, beş bıçağını da diğer vampire fırlatmıştı. Bıçaklardan biri neredeyse vampirin kafasını koparıyordu. Vampir usta olanlardan seçilmişti çünkü hemen pes etmiyordu ancak hareketli bıçaklar kovana girip aniden çıkan anlar gibi onu takip ediyordu. Bıçaklara vurarak uzaklaştırmaya çalışsa da kesilen yerlerinden kan durmadan akıyordu ve bıçaklar dönüp tekrar bedeniyle buluşuyordu. Gazap içinde kükredi ancak koşmak yerine parçalara bölünmeyi tercih etti. Ancak el bombaları tarafından takip edilen diğer vampirler onun yaptığını yapmadılar ve kaçmayı tercih ettiler. Pritkin yarı ölüyken böyle savaşabiliyorsa, gücü tamken nasıl savaştığını görmemeyi yeğlerdim.

Tomas da fena değildi. İki vampiri hızlı bıçak darbeleriyle öylesine oyalıyordu ki, park alanı ışıkları altındaki bıçağın yansımalarının dışındakileri takip edemiyordum. Göğüslerinde derin delikler açılmış diğerleri de yerde yatıyordu. Bu sırada, LouisCésar saldırganlarla tek başına ilgilenmeyi uygun görmüştü. Pritkin ve Tomas vampirleri oyalarken, LouisCésar da bana saldırmak üzere olan vampirlerin etrafını sarmıştı. Sahillerin sörfçüsü LouisCésar'ın ününü duymamış olmalıydı çünkü üzerine atlamasıyla yere serilmesi bir oldu. Cani görünümlü bıçağın tekrar harekete geçmesi ve adamı şişe geçirmesi LouisCésar'ın kılını kıpırdatmamıştı. Bıçağı başka bir büyücüye fırlatmasıyla, vücudu sanki zırhla kaplıymış gibi bıçağın geri zıplaması bir oldu. Ancak üç cadının yaptığı daha etkili gibi duruyordu. Büyücü yerde, ters dönmüş bir böcek gibi etkisiz halde ilerlerken, cadılar birbirlerine yanaşarak uyum içinde şarkılar söylüyorlardı.

LouisCésar'ı gördüğüme memnundum, zira ona bir bakış atmamla kalan vampirleri dağıtması bir olurdu ancak fikrimi değiştirmiştin. Gözlerimi kırpmamla LouisCésar'ın kanlı kılıcım çenemin altında hissetmem bir oldu. Gözlerindeki bakıştan kim olduğumu anlayamadığı belliydi. 'Cemaatiniz bize meydan okuyarak büyük hata yaptı' diye sakince konuştu. Sanki bir partide sohbet ediyormuşuz gibi. 'Neyse ki, monsieur, savaş ilan etmem için sizi hayatta bırakmama gerek yok. Adamlarınızın görebileceği bir yere ölü bedeninizi kanlar içinde bırakmam bunun için yeterli olur.'

'LouisCésar, hayır!' Gırtlığıma saplanacak bıçağın korkusundan ağzımı açamıyordum ancak hem LouisCésar'ın ardından gelen ses hem de kılıcı tutan kolunu kavrayan el bana aitti. Billy Joe hayatta kalabilmek için uğraşmaya karar vermişti.

'Mademoiselle, lütfen Tomas'ın yanına gidiniz. Gördükleriniz hoş olmayabilir.'

Billy Tomas şu anda meşgul.' diye cevap verdi. 'ayrıca ben Cassie değilim. Bak, Cassie orada.' diyerek beni işaret etti. 'Ayrıca o içerdeyken bedeni öldürürsen neler olur, onu da bilmiyorum. Belki buraya döner, belki de dönmez.'

LouisCesar'ın sesi birden yumuşadı. ' Halüsinasyon görüyorsunuz, mademoiselle. Beyin sarsıntısı geçirmiş olabilirsiniz. Lütfen güç sarf etmeyin. Bana biraz izin verin ki sizi buradan ben çıkartayım.'

Yutkundum. Billy Joe kollarına yapışıp yalvarsa bile vücudundaki güçle kılıcı boğazımdan sokup ensemden çıkarabilirdi. Bedenine girdiğim büyücü de paniklemeye başlamıştı ve korkusu kavgayı körükleyebilirdi. Donmuş su ayaklarımdan dizlerime dek uzamıştı.

'Billy, buradan nasıl çıkabilirim?' Ağzımı açmamla kılıcın büyücünün gırtlığına girmesi bir oldu ve boynundan akan ılık kanı hissedebiliyordum. İçeriden bir yerden bir çığlık geliyordu ancak duymazdan geldim.

'Bilmiyorum.' Billy Joe iki eliyle LouisCesar'ın kollarından tutmuştu. Yüzümden ter akıyordu ancak LouisCesar'ın görünüşü değişmiyor gibiydi. 'Sen gelmeden bedeninden çıkamam. Bedenin ruhu olmadan ölebileceğim biliyor. Sana yardım etmem imkânsız.'

'Beni bu işlere bulaştırdığına inanamıyorum.'

'Benim çok mu iyi hissettiğimi sanıyorsun? Bir kadının bedeninde son bulmak istemiyorum,' diyerek durakladı ve ekledi. 'En azından bu şekilde değil.'

LouisCesar'ın sabrı tükenmeye başlamıştı. Kılıcı daha da derine sokmakta tereddüt etmeden önce Billy Joe'yu kendine çekti. 'Lütfen, gözlerinizi kapatınız mademoiselle. Sizi daha fazla üzmem istemiyorum.'

Billy Joe konuşmasını 'Ancak onu öldürmek de yeterince üzücü olur' diye sürdürmesine rağmen, LouisCésar onu dikkate almadı. Beni her zaman kendini kaybeden bir kadın olarak bilirdi, o yüzden umursamıyordu. Eğer bu pislikten sıyrılmayı başarırsam, kendini kaybeden kimmiş gösterecektim ona.

Aklımda yalnızca bir fikir vardı. Oldukça etkiliydi. 'Öldürme beni. Françoise hakkında her şeyi biliyorum.' Aklıma tek gelen buydu. LouisCésar hakkında bildiğim ancak büyücünün bilmediğinden emin olduğum tek şey. Ancak pek etkili olmamıştı.

'Uydurduğum yalanlar canını bağışlatmaz, Jonathan. Senin hilelerini eskiden beri bilirim.'

'Peki ya Carcassonne? Ya? O işkence odasına ne demeli? Canlı canlı ateşe atıldığını gördüm. Hatta birkaç saat önce bunu konuştuk.'

'Yeter! Bittin sen.' Billy Joe büyücünün kalbine isabet eden kılıcı son anda tekmeleyerek omzuna doğru itti. Yine de çok acıdı. Çok acı bir şekilde kıvrandım ancak kılıç öyle uzundu ki omzumda boylu boyunca saplı duruyordu.

Ufak bir yarım şişe için elime doğru uçtu. Büyücü, ortak bir amacımız olduğuna karar vermişti. Pritkin'in belinde asılı duran küçük şişelere benziyordu ancak bu iç ceplerimden birinden fırlamıştı. Birdenbire avucumda bitivermişti ve o anda beni şaşkına çevirse neler olurdu bilmiyorum. Ancak o anda LouisCésar'a odaklanmışım. Beynimden geçen dürtülere karşı koymadım ve şişeyi ona doğru fırlattım.

'Sen büyülü sözlerini söylemeden önce bağırsaklarını çıkarıp etrafında dolayacağım' diye söz verdi ancak küçük şişeye bakarken gözlerinde oluşan saygıyı kaçırmadım.

'Büyümlü sözler edecek değılim. Beni öldürürsen sen de ölürsün. Ve kız da ölür.' Ağzından çıkan cümleler beynimden dökülmüştü ancak benim sözlerim değıldi. Yine de ağzımdan çıkıver

mişlerdi. Etkili oldukları belliydi çünkü LouisCésar bir anlığına duraksamıştı.

Büyücü de aynı tepkiyi bekliyor olmalıydı ki, taarruza geçti. Birden donmuş suyun boynumu geçtiğini fark ettim. 'Billy kötü oluyorum. Ne yapayım?'

'Düşünüyorum. Belki de...' Billy Joe pek emin değıldi. Ancak bu işlerde benden iyiydi.

'Ne?'

Cevap vermiş olsa da duyamadım, zira donmuş su kafamı da içine alarak tüm bedenimi kapladı. Ancak beklediğim gibi boğulmak yerine, birden yine kendimi uçar halde buldum. Sertçe zemine indim ve Tomas ile bedenlerimize geri dönüşümüzde hissettiklerim bunun yanında sıfır kalırdı. Sanki iki tane bedenim varmış gibiydi. Ve her ikisi de ters istikamete gitmeye karar vermişlerdi. Bedenimin orta yerinden yırtılır gibi oldum. Çığlık atınca, bileğimi kavrayan el daha da sıkmaya başladı. Kanım sanki beynimden fıskıracaktı gibi damarlarımda hızla atıyordu. Acıdan kıvranıyordum. Sanki tüm yaşadığım baş ağrıları bugüne toplanmış gibiydi. Düşüp bayılmayı tercih ederdim. Nerede o şans! Dünya etrafımda çılgınca dönerken bilincim açıldı, ta ki asfalta kusana dek.

'Cassie, Cassie!' Billy Joe önümde belirdi. Gözleri kocaman açılmıştı. Gördüklerimin onun gözleri olduğunu ve kumarbaz bedenine geri döndüğünü anlamam dakikalarımı aldı. Buruşuk gömleğı kıpkırmızıydı ve ela gözleri asırlar önce ölmemiş gibi capcanlıydı. O anda ona uzarup dokunabileceğimi hissettim. Öyle yıkılmaz duruyordu ki. Gözlerini parıldatan ve yanaklarını al al yapan şeyin benim verdiğim enerji olduğunu hissettim. Pislik. İhtiyacım olduğu anda beni dımdızlak ortada bıraktığında onu kapıya koymalıydım ancak bunu yapamayacak kadar kötü hissediyordum. Sanki biri ellerini karnıma sokmuş ve midemi

ters yüz edip kaçmıştı. Tekrar kusmak istedim ancak bunu yapabilecek gücüm yoktu.

LouisCésar bir oyuncak bebek misali beni havaya kaldırıncı çıldırmış gözlerle etrafıma baktım. Yalnızca bir kolunu kullanarak nasıl beni havaya kaldırabiliyordu? Diğer eliyle büyüciye geçirdiğı kılıcını mı tutuyordu? Ancak ortalıkta büyüci filan yoktu. Ceset de yoktu. Yalnızca ben, usta vampir ve enerjisini almış bir hayalet vardı. Endişe edilecek bir şey yoktu.

Tomas ve Pritkin'e sonradan katıldık. Ben yürüyemeyecek halde olduğumdan hâlâ LouisCésar'in omzundaydım. Hangi yoldan döndüğümüzü ayırt etmekte güçlük çekiyordum. Tomas, kargaşayı görmek için gelen polislerden oluşan bir gruba büyü

yapmakla meşguldü. Farklı maddelere etki edebildiğini bilmiyordum. Aslında daha önce kimseyi bunu yaparken görmemiştim. Bu da sıradan bir vampirle karşı karşıya olmadığımın bir göstergesiydi. Etrafa ölü kurt adamların arasına serpiştirilmişlerdi. Kelleleri ve kalpleri bedenlerinden uzağa fırlatılmıştı ancak hepsi oradaydı.

Pritkin cephaneliklerini hepsi sırasına göre dizilecek şekilde yerleştiriyordu. Her silah sırasını bekler gibi itaatkâr görünüyordu. Karılı bıçaklarını silip yerine geri koyarken bana kısık gözleriyle bir bakış attı. Haberim yokmuş gibi 'Kara Cemaatten birinin bedenine girdin,' dedi ve 've emrinde cadılar da vardı. Kimdi onlar?' diye ekledi.

Kadının durduğu yere doğru baktım. Ancak orada duran tek şey kara şövalyeydi. Yerde yatar haldeydi ve kemikli bembeyaz yüzü güneşin ilk ışınlarına doğru bakıyordu. Gözleri açıktı ancak görebildiğini sanmıyorum. Onu öldürmüş olmalıydılar ancak bu benim için önemli değildi.

Pritkin'in sorusuna 'Bilmiyorum,' diye boğuk bir sesle cevap verdim. Ses tellerimin aldığı darbeyi düşününce bu, şaşkınlık yaratmamalıydı. Ancak yaratmıştı.

'Sen insan değilsin.' Somya benzer yanı yoktu ve Pritkin boynumdan ikinci bir başın filizlenmesini bekleyen gözlerle beni inceliyordu.

'Seni hayal kırıklığına uğratmak istemezdim ama ben canavar değilim.' diye ona cevap verdim. Bunu son zamanlarda çok tekrarlamaya başlamıştım. İyiye işaret değildi.

'Öyleyse, nesin sen?'

Billy Joe dalgalanarak yanıma geldi ve başparmağını havaya kaldırarak yüzüzce sırttı. 'Halletmem gereken işler var. Sonra görüşürüz.'

Derin bir nefes aldım. Neredeyse gün doğmuştu. Vegas'da bile başım derde sokmak için en kötü zamandı. Billy Joe'nun başını derde sokmaya gittiğinden neden bu kadar emindim? 'Ben dostane bir kâhinim,' diye bıkkınlıkla Pritkin'e cevap verdim. 'Avucuma bir şeyler atıverin falınıza bakayım, bayım. Ancak...' Derin bir esnemeyle konuşmam bölündü. '... söylediklerim hoşuna gitmeyebilir.' Yaslandığım pamuklu duvara daha da yaklaşıncaya yere çöküp kaldım.

Dokuzuncu bölüm

Güneş ışınları, gözkapaklarımın arasından sızınca uyandım.

Beni yatırdıkları kocaman yatağın karşısındaki pencereden içeri doluyorlardı. Esneyerek suratımı ekşittim. Ağzımda iğrenç bir pamuk tadı vardı ve gözkapaklarım öyle birbirine yapışmıştı ki, etrafımı görebilmek için ovuşturmak zorunda kaldım. Gözlerimi tamamen açtığımda, şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Oda, LouisCésar'ın odası olmadıkça, vampirler tarafında dekore edilmiş gibi durmuyordu. Duvarının alçısından, yamalı yorganına ve yastık

kılıfına dek oda sapsarıydı. Yalnızca örgü kilimde solmuş pastel renkler ve Kızılderili baskılar sarının yanında yer alıyordu. Onlar da fazla göze çarpmıyordu.

Oturmak için doğrulunca bunun iyi bir fikir olmadığını fark ettim. Midem içindekileri çıkarmak istedi ancak çıkarabileceği pek bir şey yoktu. Bir haftadır gripmişim gibi kendimi kötü hissediyordum ve dişlerimi fırçalamaya ihtiyacım vardı. Baş dönmem durunca ayağa kalkarak keşfe çıktım. Odanın kapısını açarak kafamı dışarı uzatınca gerçeği fark ettim. DTİP sınırlarındaki odama geri dönmüştüm ve misafirlerim vardı. Odamın açıldığı koridorun sonundaki oturma odası Dante'nin Yeri'ne yola çıkmadan önce bulunduğum yerdi. Tanıdık suratlar bana doğru çevrildi ve az ilerimdeki mavi fayanslı banyonun yolunu tutana

dek onlara kötü kötü baktım. Rafe olmasını umduğum biri beni paralanmış kıyafetlerimden sıyırmış ve bir bornoza sarmıştı. Ancak bornoz bana üç beden büyük geliyor ve beni yaşadığım garip anlara geri götürüyordu. Ancak düşmeden banyoya kadar gidebilmeyi başardım ve kapıyı Tomas'ın suratına çarptım.

Nedense pencereyi kontrol etme ihtiyacı duydum. Bu sefer beni karşılayan hiçbir öfkeli surat yoktu. Marley'nin yerine, kalkanlar, yolumu kapayan parlak gümüş perdeyi görebilmek için odaklanmamı gerektirmeyecek kadar güçlendirilmişti. Bu kadarı fazlaydı. Pencerenin dışında bekleyen koruma da cabasıydı. Duyan da, içeride geceden kalma bir kâhin yerine korkunç bir yaratık filan var zannederdi. Perdeleri kapatarak omuz silkdim. Zaten yaptığımı ikinci kez yapacak değildim.

Uzun banyom sırasında kimse beni rahatsız etmedi. Yine de işe yaramadı. Yaralarım fazlaşmıştı ve tahminimce altı saatlik uykum bile beni kendime getirmemişti. Ayrıca ödüllendirilmiştim. Birisi kara büyücünün bileziğini zarifçe koluma takmıştı. Ayrıca onarmışlardı çünkü küçük hançer halkaları çelenk boncukları gibi parmaklarıma dek uzanıyordu. Hârika. Benim de istediğim rüküş yeni bir mücevherdi zaten. Çıkarmaya çalıştım ancak elimden geçiremedim ve ısırma da son istediğim şeydi. Onu en son ısırma büyücünün dişleriydi.

Banyodan zorlukla çıktım. Sersem gibiydim. Aynaya bakmak için durakladım. Asla kendini beğenmiş birisi olmamıştım ancak aynadaki görüntü o kadar bitkindi ki. Saçlarım kümeler halinde dolanmış ve yer yer tokadan fırlamışlardı. Saçlarımı ellerimle düzelttim ancak solgun tenim ve gözaltılarımda oluşan halkalar için yapabileceğim bir şey bulunmuyordu. Defalarca saldırılmanın bedeli buydu sanırım.

Aynaya arkamı dönerek kıyafetlerimi aramaya başladım. Yalnızca çizmelerimi bulabildim. Temizlenmiş, cilalanmış ve kapının arkasına koyulmuşlardı. Bornozumun altına yakışmadık

larından onları oldukları yerde bıraktım. Birkaç temiz iç çamaşırı için neler vermezdim. Ancak bunu düşünen olmamıştı. Omuz silkerek, bir zamanlar iç çamaşırı olan, kanlanmış ve yırtık enkazı üzerine geçirmek yerine bornozumun altına hiçbir şey giymemeyi tercih ettim. Bornozun hantallığı işime yaramıştı çünkü her yerimi örtüyordu. Beni on iki yaşında gibi

gösteriyordu ancak istersem Senato giyecek başka bir şey ayarlayabilirdi. Geçen sefer oldukça kibar davranmışlardı. Elbette, bu kaçışımın öncesiydi ve neredeyse üç kişinin ölümüne sebep oluyordum ve beni de sayarsanız bu sayı dört oluyor. Derin bir nefes alarak, ağır adımlarla bulundukları yere doğru yürüdüm.

Dışarıdaki odada, eğer köşedeki golemi de sayarsam altı kişi vardı. Onu fark etmem biraz zamanımı aldı çünkü perde çekiliydi ve pencereden içeri güneş ışınlarının girmesini engelliyordu. Odadaki lambalar titrekti. Bu da odayı loş yapıyordu.

Hâlâ dar kotu üzerinde olan LouisCésar şömineye doğru eğilmişti. Gergin bir hali vardı. Tomas şöminenin yanındaki kırmızı deri koltuktaydı. Rafe ile üzerlerinde neredeyse aynı siyah kostüm ve uzun kollu ipek gömlek vardı. Tek farkları Tomas'ın görüntüsü saçları gibi kapkarayken, Rafe'in hali soluk kızıldı. Rafe, diğerlerinin aksine dün geceki ifadesini koruyan Mircea ile kanepedeydi. O kadar sakin ve zarif bir hali vardı ki, birisi gelip de dün gece banyoda uyuyakaldığımı ve Dante'nin Yeri'ndeki olayların hiç yaşanmadığını söylese inanırdım. Düşüncelerim, kapının yanında duran, ava gidiyormuş gibi üstü başı haki renginde olan Pritkin'in görüntüye girmesiyle dağıldı. Kafamı, duvarındaki SORUN ÇÖZÜLDÜ yazan levhanın altında asılı görmek ister gibi gözlerini üzerimden çekmedi. Evet, bu eğlenceli olurdu.

Rafe beni görür görmez ayağa kalktı. 'Mia Stella, daha iyi misiniz? Çok endişelendik,' diyerek bana sıkıca sarıldı. 'Mircea ile Antonio'nun şehirdeki merkezine gittik ancak orada değildiniz.

LouisCésar ve Tomas sizi bulamasaydı...'

Mircea 'Ancak bulduklarına göre her şey yolunda, Rafe.' diyerek koltuğa dek bana eşlik etti ama orada sıkışıp kalmak istemiyordum. Kaçacağımın oturmak istemiyor değilim. Sadece hapsedilmiş gibi hissetmek istemiyordum. ayrıca, odadaki tek güvendidiklerim Rafe ve belki de Mircea'ydı. Ben de onların yüzünü görebileceğim bir yere konuşlanmayı tercih ederdim. Tomas'ın ayakucundaki divana oturarak burnumun kapalı tutmaya özen gösterdim. Rafe özür diler bir halde 'Üzgünüm ancak kıyafetlerini kurtaramadık.' diye açıklama yaptı. 'Diğerlerini de hazırlıyoruz.'

'Tamam.' diye cevap verdim. Gereksiz konular üzerinde konuşmak istemiyordum. Senato'nun isteklerini öğrenmek üzereydim ve bunların hoşuma gitmeyeceğinden emin olduğumdan alttan almaya yeltenmedim.

'Mia Stella.' Rafe'in bakışları yardıma olmayacağı belli olan, kaşları kalkık Mircea'ya doğru kaymıştı. Zavallı Rafe, en berbat işler hep ona kalırdı. 'Bize, Françoise'in kim olduğunu söyleyebilir misin?'

Ona bakakaldım. Söyleyebileceğini düşündüğüm her şeyi en sona bırakmıştı. Son duyduğum sorabileceğini düşündüğüm konular arasında bile değildi. 'Ne?'

LouisCésar 'Bana ondan bahsettin.' diye önümde çömerek lafa girdi. Beni park alanında taşımış ve zarar vermemiş olmasına rağmen geriye sindim. Şansımı zorlamak istemiyordum. 'Kumarhanede.'

'Tony hakkında konuşmayı tercih ederim. Esir ticareti yapıyor.'

Mircea 'Haberimiz var.' diye yanıtladı. 'Yanındaki cadılardan biri esirliğini anlatmak için Cemaatte geldi. Sorgulayanlar arasında ben de vardım çünkü Antonio benim sorumluluğum altında. Büyücüler ... oldukça endişeliler. Sen de tahmin edersin ki...'

Kafam karışmıştı. Tamam. Anlamıyor olabilirim ama neden cadılar? İnsanları hedef almak daha kolay olmaz mıydı?' Kurtardığım kadın, ölen büyücünün de onayladığı gibi eti budu dolgun değildi.

Mircea, 'Asırlardır, soyları tükendikçe bu tarz bir strateji oluşturdular. Perilerin kaçırdığı çocukları duymadın mı hiç?' diye sordu. Başımı salladım. Her zamanki peri hikâyeleri bunu anlatırdı zaten. 'Bu çocuklar Periler Ülkesi'nde yetişirler ve cemaatte büyürler. Bu onların doğurganlıklarını arttırır ancak sonradan fark ederler ki kendi çocuklarındaki büyü yeteneği cemaatin çocuklarındaki büyü yeteneğinden daha azdır.'

'Ve böylelikle cadıları çalmaya başlarlar.'

'Evet, ancak Perilerle, Gümüş Cemaat arasında 1624'de yapılan bir anlaşmaya göre, artık bu kaçırmalar yer almayacaktı.'

'Ama anlaşma geçersiz kılındı.'

Mircea gülümsedi. 'Aksine, Ak Elfler bu konu hakkında hiçbir şey bilmediklerine yemin ettiler ve bu işi yapanın Kara Elfler olduğunu söylediler.' Kaşlarımı çattım çünkü Billy Joe tam aksini iddia etmişti. Mircea yüzümdeki ifadeyi görünce 'Kara Elfler'e sorsan, onlar da aksini iddia ediyor.' diye devam etti. 'Ancak durum ne olursa olsun, bu bizi ilgilendirmiyor. Bir kişinin hırsından dolayı Perilerin politik oyunlarına karışamayız. Bunu temsilcilerine de ilettik. Bununla Antonio ilgilenecek ve anlaşmamız da sona ermiş olacak.'

Şaşırmamıştım. DTİP'deki varlıklarına rağmen vampirler diğer türlerin işlerine aldırılmazlar. Kendi çıkarları doğrultusunda işbirliği yaparlar. 'Sadece bir cadı mı size başvurdu? Diğer ikisine ne oldu peki?'

Pritkin kısık gözlerle 'Onlar Kara Elflere bağlı olmalı.' diye

açıklama yaptı. 'Cemaat onları suçlarından dolayı men etmiş olmalı. Aksi takdirde bu kadar kolay sıvışamazlardı. Kendi cadımız onlar hakkında pek bir bilgi alamamış çünkü ağızlarında hep susturucu varmış. Ancak içlerinden birinin seni tanıdığını söyledi ve onların, seni Kara Elflere karşı koruduğunu iddia etti. Ancak sen onları taramadığını söylüyorsun.'

'Tanımıyorum.' Onlara Françoise'ı anlatamazdım. Bu ılgınlık olurdu. Ben bile nasıl olduğunu anlamamıştım. Büyücüler insanlardan daha uzun süre hayatta kalmayı başarırlar ancak cadı olsun, olmasın Fransız kalesindeki gerçekten o ise, çoktan yaşamını yitirmiş olmalıydı. Ayrıca uzun bir süre göz önünde olmayan birini hatırlamanın da biraz hafıza gerektirdiğinden bahsetmiyorum bile. Onu tanımıştım çünkü bizim karşılaşmamız yeniydi. Ancak beni nasıl tanıdığı tartışmaya açıktı.

'Ayrıca, hizmetindeki cadıları serbest bırakırken sana yardım eden periği de tanıyorsunuzdur. O da Kara Perilerin tanınmış bir casusu.'

Pritkin sinirlerime dokunmaya başlamıştı. 'Hayır, tanıımıyorum. ayrıca, onlar benim hizmetlim değil'

'Françoise'ın yanarak öldürüldüğünü gördüğünü söyledin.' LouisCésar kararlı bir adamdı.

Ben de onun yorumu üzerinden gitmeye karar verdim, zira Pritkin dediklerime inanmıyordu. 'Büyücüye ne oldu? Onu öldürdünüz mü?'

Pritkin odanın diğer tarafına bir sıçrayışta atlayarak 'Görüyorsunuz, inkâr da etmiyor,' dedi. Onu göremesem de sinirlenmiş olduğunu hissedebiliyordum zira yeni oynucağım bileğime gıdıklayıcı bir hareketle atlayıvermişti. aktırmamaya çalıştım. Hatta bileziğimi görmesinler diye elimi bornozumun ceplerine soktum. Pritkin'in onu gördüğüne memnun olmayacağı açıktı.

Tomas aramızdaki yere geçmek için ayağā kalktı. Bunu yaparken onu görememek sinirlerimi yatıştırıyordu ancak büyücü

ile aramdaki geçitten memnundum. Tony'nin adamları, savaş büyücülerinin her zaman tehlikeli, kana susamış ve çılgın olduklarını düşünürlerdi. Bunu söyleyenlerin katil ruhlu bir vampir için çalışan caniler olduğu düşünülürse dediklerini ciddiye almamak gerektiğini farz ediyordum.

'Neden inkar edeyim ki? Onun bedenine girerek senin hayatını kurtardım.' Minnet beklemiyordum ancak bana diktiğē gözlerini çekerse daha hoş olurdu.

'Kara şeytanlar tarafından kurtarılacağıma ölmeyi yeğlerdim!'

Tomas 'Bir dahaki sefere bunu dikkate alınız,' deyince kıkırdadım. Amacım zıtlık yaratmak değildi ancak açlıktan ve yorgunluktan sersem haldeydim. O anda Tomas'ın dediğē komik gelmişti. Ancak Pritkin aynı şekilde düşünmemişti.

Kapının tıklatılması üzerine Mircea 'Ah, kahvaltı vakti. Bir şeyler yedikten sonra daha iyi hissederiz.' diyerek ayağā kalktı. Bir genç adam servis masasıyla içeri girdi. Odaya yayılan yemek kokusu bile salyalarımı akıtmaya yetmişti.

Birkaç dakika sonra, krep, sosis, fırında patates ve taze meyve dolu tepsiyi yarılamaştım bile. Gümüş altlıkların üzerinde servis edilen porselenlere keten peçeteler ve halis pekmez eşlik ediyordu. Senato'ya karşı yumuşuyordum. Pritkin rahatsız olduğunu belli edecek bir ses çıkardığında tam da fincanıma çay koyuyordum. Sorununun ne olduğunu anlayamamıştım, zira onun da önünde tepsi vardı.

'Hiç umurunda değil, değil mi?' diye lafa girdi. Önündekilere dokunmadığı gibi, bana, benim fare adamlara baktığım gözlerle bakıyordu. Sanki ben onun anlamlandıramadığı ancak yine de sevmediği bir yaratıktım. Ağzım dolu olduğu için tek kaşımı havaya kaldırmakla yetindim. Çılgın el kol hareketleriyle 'Şunlara bir bak!' dedi.

Çatalımı sosisime batırarak etrafıma baktım. Vampirler yemeklerini yiyorlardı ancak kreplerine dokunmuyorlardı. Tony'den öğrendiğim kadarıyla, katı şeyler yiyebiliyorlardı ancak bundan besin almıyorlardı. Bu besini onlara sağlayacak tek şey vardı ve zaten yaşama amaçları da oydu. LouisCésar yemeğini çoktan bitirmişti. Belki de Senato üyeleri çok güçlü oldukları için haftada bir yemek yedikleri doğrudur. Rafe, Mircea ve Tomas bana eşlik ediyordu ancak yedikleri Dante'nin Yeri'nden gelen keçi adamın etiydi.

Büyürken bu tarz görüntülere öyle alışmıştım ki, zorla beynime kazınmışlardı. Kanı dökülen tutsaklar her zaman yenmek için kullanılırdı. Vampir cemaatte ahlaksız olarak nitelendirilen özelliklerden biri de kanı israf etmektir. Hatta değişime uğrayanlar için bile. Kan değerliydi. Kan hayattı. Sürekli bunları dinleyerek büyümüşüm ancak Pritkin bunun farkında değildi.

Midemi ağzıma getiren Tomas'ın önündeki tanıdık görünen fare adam kellesiydi. Kahverengi gözleri kalçaların başlayıp, cinsiyetini belirleyen yerde şekil alan koyu renk kıllarla uyum sağlıyordu. Elleri ve ayakları gümüş bir zincirle bağlıydı. Bu da sürecin bir parçasıydı, zira aşağılamak da ceza vermenin yollarından biriydi. Zincirler hakkında ne düşündüğünü bilmiyordum, zira kurt adamlar gümüşe bayılmazlar ancak keçi adamlar çıplak olmayı tercih ederler. Kıyafet giymenin saklamaya çalışmaları bir uzva dikkat çektiğini düşünürler. Sanki bedenlerinde bir kusur varmış da saklamak zorunda kalmış gibi hissederek. Tomas'ın önündeki bedenin utanılacak bir yeri yoktu ve bedeni kemirilmeye verilen tepkileri sergiliyordu. Bu da onu daha çekici kılıyordu. Bunlara gönülsüzce katlandığı belliydi, zira suratı korkudan çarpılmıştı ve bu yüzden onun barda beni karşılayan keçi adam olduğunu çok sonra anladım.

Gördüklerim canımı sıkıyordu. Sebebi onunla tanışmış olmam ya da korkmuş olması değildi. Dersini almıştı ve bir daha

Senato'nun sabrını taşımayacaktı. Kimseye üçüncü bir şans verilmezdi. Tomas'ın azı dişlerini çıkararak, keçinin kanını yutmasına beynimin itiraz ettiğine karar kıldım. Hâlâ Tomas'ı vampir kategorisine koymakta zorlanıyordum.

Huzursuz olmama rağmen, bakışlarımı çekmedim. Cezalandırmayı izlerken duyguları gizlememek zayıflığın bir göstergesiydi ve etraf görsün diye gizlenmediğini görmezden gelmek kabalıktı. İzledim ancak bakışlarımı Mircea'ya yönelttim. Yemeğini yerkenki aldığı zevk, Tomas'ı izlemekten daha az rahatsız ediciydi. Zaten Mircea görüş alanımdaydı.

Toplantılardaki konuşmaları hatırlayarak 'Keçi kanı sevmediğini sanıyordum,' diye söze girdim. Toplantıda Tony kelle uçurduğunda, Mircea da oradaydı ancak teklif edilen kanı içme şerefini reddetmişti. 'Tatlarını acı bulduğunu söylemiştin.'

Etin dizine düşerek yere inmesine tepkisiz kalarak 'Bu, sonradan edinilmiş bir tat,' diye cevap verdi. 'Seçici davranmamalıyım. Bu akşam için güce ihtiyacım var.'

Fincanıma biraz daha çay koyarak, Pritkin'in dokunmadığı tabağına bir göz attım. 'Yemeyecek misin?' Dayanamamıştım. Hâlâ açıktan ölüyordum. Büyük ihtimalle Billy Joe sayesinde. Büyücü, yere düşen ete korkuyla bakarak dediğimi duymazdan gelince Mircea, onun tabağım bana doğru uzattı. Minnetle bakarak tabağı önüme aldım.

Ne düşündüğümü anlamış gibi 'Antonio, liderleri öldürüldükten sonra o sürüyle başka sorun yaşad mı?' diye sordu.

Pritkin'den aldığım kreplerin üzerine pekmez döküp tereyağı ile karıştırdım. 'Zannetmiyorum. En azından benim haberim olmadı. Tony bana her şeyi anlatmaz.'

Mircea bana alaylı bir bakış atarak 'Ben de aynı şekilde düşünüyorum, dulceata. Bogatia strica pe om,' dedi. 'Mircea, Romence bilmiyorum.'

'Arzu değil de, refah çoğu şeyi yok edendir.'

Kafamı salladım. Tony, menfaatleri uğruna Senato'yu ve Cemaati kızdırmak istemezdi. 'Bence Tony'nin istediği para değil, güç. Zaten yeteri kadar parası var.'

'Yaşına göre akıllısın. Sana bunları hayaletlerin mi öğretiyor?'

Neredeyse bir fincan çayımı Tomas'ın kafasından aşağı dökecektim. 'Ha! Tam olarak değil.' Billy'nin bana öğrettikleri, az biraz kumar hilesi ve birkaç dize nükteli şiirden öteye geçmezdi.

'Şu haline bir bak!' Pritkin bana nefretle bakıyordu. 'Göz göre göre adam öldürdüler ve senin umurunda bile olmadı. Ölmüşlerin ruhlarını mı esir aldın yoksa? Tıpkı hayalet hizmetlilere ve cadılara yaptığın gibi. Bu yüzden mi burada oturmuş tek kelime etmiyorsun?'

Cevap vermeye değmezdi. Önümdekileri silip süpürmüştüm ve iyi hissediyordum. Pritkin'in artık gerçekleri görmesi gerekiyordu. 'Öncelikle, o ölmedi. Yalnızca kendinden geçti. Ayrıca, ben ruhları esir alamam. Bildiğim kadarıyla bu mümkün değil. Ve değişime uğrayanlar zaten ruhlarını geride bırakamazlar. Nedenini bilmiyorum ama öyle.'

Mircea ve Rafe'in bakışlarını umursamayarak 'Ruhları cehenneme gittiği için mi?' diye sordu. Diğerleri umursamadı. Tomas yemek yiyordu. LouisCésar' in da başı ağrıyordu.

'Senato'daki davranışlarını gördüğümde gerçekten ölmek isteyip istemediğini düşünmüştüm. Şimdi anlıyorum ki, amacın ölmek'

'Beni yakında öldüreceklerini kabul ediyorsun yani.'

Tatlı yeme niyetinde gibi görünen Mircea'ya bir bakış attım. 'Senin davranışlarının ölçüsüne göre.' Büyücü isteri nöbetine girmesin diye açıklama yapma gereği duydum. 'Öldürülen

adam bize saldıran grubun bir parçasıydı. Ancak vampirler onu öldürmeyecekti. Yaptıkları sadece uyarıydı. Ders verdiler, bir dahaki sefere hatırlasın diye. Ders yeterince etkili olursa, ikinci kez uyarmak zorunda kalmazlar.'

Pritkin'in bıkmış bir hali vardı. 'Yani, bunlar canavar ya da katil yaratıklar değil. Yanlış anladık. Böyle mi yani?'

Mircea gülmemek için kendini tutuyordu. Ancak pek başarılı. olamıyordu. Gülmek için dudaklarımı kıvrınca bakışlarını yakaladım. 'Sen katil bir yaratık mısın, Mircea?'

'Kesinlikle, öyle,' diye neşeyle cevap verdi.

Mircea, başka bir kurban seçmeden önce bana göz kırpti. Bu seferki insandı. Tony'nin gücünün ispatı, sanırsam. Zekâsından ötürü değil de kas gücünden dolayı çalışanlardan biri olmalıydı. Çünkü ela gözleri saklamaya gerek görmediği nefretin parıltılarını taşıyordu. Dilinde bakla ıslanmayan ve ağzına geleni söyleyen biri olduğu belliydi çünkü bileklerindeki zincirlerin yanı sıra ağzına da susturucu takılmıştı. Pritkin'in çenesi kasılmıştı. Eğer değişime uğrayanların ceza olarak yenmesine karşysa, insanların da buna dâhil olmasına ne diyecekti?

Belki de, adamın asiliğinden dolayı, Mircea bir bakışta ana yemlenme noktası olan boyun kısmına geçti. Adamın görünüşü, karmakarışık bukleleri, keskin surat hatları ve şişkin kaslarıyla mükemmele yakındı. Ancak sol göğsünün hemen altındaki yara izi Mircea'nın dikkatinden kaçmadı. Ezberletmiş gibi ya da Mircea'yı tanıdığımdan sağ tarafına da yara açmayı düşünerek uzun, beyaz parmaklarım yaraya uzattı. Göğüs de besin noktalarından biriydi. Adam da bunu anlamış gibi kaskatı kesildi. Üst dudağından akan terleri ve hafifçe yutkunduğunu gördüm. Adamın kızıl vücut kıllarıyla örtülü çıkıntısı Mircea'nın dokunuşları altında dikleşince adamın sınırları altüst oldu. Gözlerini açarak birden geri çekildi ancak Mircea, Rafe'e bir bakış atınca adam kendini koltukta buldu.

Tutsak, bir kolu beline mengene gibi dolanmış halde Rafe'in kollarından kurtuldu. Bakışlarını adamın bedeninde gezdirerek hangi nabzından tadacağına karar vermeye çalışan Mircea'dan öte Rafe onu endişelendiriyor gibiydi. Adam başını kaldırıp gözlerimle

karşılaştınca sanki odada diğer insanların varlığıyla ilk defa karşılaşıyormuş gibi hayrete düştü. Yüzünü renklendiren utanç göğsüne indi. Kaç zamandır Tony'nin yanında olduğunu merak ettim. Onun adamları yaşarken bile utançtan kıpkırmızı kesilmezlerdi. Ancak onu dizlerinin üzerine iten Mircea'nın tekmesiyle beni bir anda unuttu. Mücadele etmenin vampirleri daha çok eğlendirdiğini anlamış olmalıydı. Karşı koydukça, baldırlarındaki ve üst bacaklarındaki kaslar şişiyordu. Mircea'nın bakışlarının gittiği yeri fark ettim ve neler olacağını anladım.

Adam, koltuğa doğru sürüklendi ve dizleri iki yana açıldı. Muhtemel tehlikeden çok bunların bir grup yabana önünde yapılması ona rahatsızlık veriyor gibiydi ancak Mircea'nın parlak azı dişleri görüntüye girince utancı bir kenara bıraktı. Koltuktan inmeye çalıştı ancak prangalı ayak ve el bilekleri ona engel oldu. Mircea onu eski konumuna getirerek doğru açığı bulmaya çalıştı ancak hemen saldırmadı. İyice düşünerek, vampirlerin gücünü hissetmesi ve panikleme için adama vakit verdi. Susturucunun ardından çıkardığı ufak sızlanmalarla Mircea'nın zaptına karşı geldi. Ben bile uyluğundaki atardamarların şiştiklerini görebiliyordum.

Yorulduğundan ya da işe yaramadığından dolayı mücadelesini sona erdirince, Mircea azı dişlerini kalçasına batırarak eklemine geçirdi. Atardamar yırtılınca susturucunun ardından boğuk bir çığlık yükseldi ve Mircea'nın dudakları ısırılan yerde gezip, emmeye başlayınca adamın gözleri yuvalarından fırladı. Tekrar karşı koymayı denedi ancak Rafe, öne çıkarak ustasının zahmetsizce yemeğine devam etmesini sağladı.

Rafe kasılmış şahdamarı ısırarak için hamle yapınca, Pritkin geriye çekildi. Bu işlere karışmayacak kadar akıllıydı. Tüm vampirler paylarına düşeni alırlar, ta ki kurbanlarının bedeni cansız düşene dek. Bunlardan haberi olup olmadığını merak ettim. Kuşkuluydum. Görüntüler hoş olmasa da, Pritkin'in suratındaki iğrenen ifade hoşuma gitmedi. Adam katildi ve bu ceza ona az gelirdi. Pritkin'in konuşası yoktu. 'Bu gece kaç kişiyi öldürdünüz, Pritkin? Yarım düzine mi yoksa fazlası mı? Ben sayamadım.'

Bu Pritkin'i öfkelen-dirmişti. 'Hepsi kendimizi ve aptallıklarından dolayı seni koruyabilmek içindi.' Bir bebek gibi hıçkıklara boğulan adama öfkeyle baktı. Adam azı dişlerin verdiği acıdan kurtulmak için verdiği çabayla bedenini yana doğru eğerken, Pritkin yumruklarını sıkı. 'Soytarılık.'

Eğer adamlarından biri Tony'den ödülünü alırken, burada acı içinde kıvranan ben olsaydım hadiseyi soytarılıktan da öte yorumlardım. Ancak gerçekçi düşünmem gerekiyordu. 'Yemlenmeleri gerekiyor. Eski günlerdeki gibi topluluklarla avlanmalarını mı tercih ederdin?'

'Kendini korumaktan acizleri yediklerini herkes biliyor. Cemaat de bu tür hadiseler için insanlara savaşma şansı vermek uğruna yaratıldı ancak sen burada oturmuş onları savunuyorsun. Midemi bulandırıyorsun.' Pritkin'in canı kavga etmek istiyordu. Her şey

dilinin uçundaydı. Birine yumruk atası vardı ancak buna cesaret edemiyordu. Böylelikle sözle saldırıyı tercih ediyordu. Onu alttan alacak değildim.

'Ben de senin gibi insanım ve bu gece yaptıklarını gördüm Pritkin. Kara Cemaat işin içine girene dek çok eğleniyordun. Bunu sen de biliyorsun. Kendimi korudum ayaklarına yatma. Sen bir yağmacısın. Bu yaşıma dek o kadar çok gördüm ki.'

Birdenbire durdum çünkü koltuktaki adamı izleme vaktiydi. Vampirler de bunu hissetmiş olmalı ki, arkalarına yaslanıp kurbanlarının deprem dalgaları gibi tüm vücudunu saran titre

meşini izlemeye başladılar. Az sonra, vücudu gerildi. Öyle ki, yalnızca elleri ve kalçasının bir kısmı koltuğa değiyordu. Sona ulaşarak, vücudu arka arkaya kasıldı. Gözlerini kapama istemiyle, başım geriye attı ancak Rafe bunu anladı ve olanlardan uzaklaşmasına müsaade etmeyerek, kurbanının başını dikleştirdi. Adam, kendi yanık tenine ve cilalı zemine boşalırken gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde ve titremeler eşliğinde ona baktı.

Vücudu durulmayacak ve kalbi yerinden çıkana dek boşalması sonsuza dek sürecek gibiydi. İş bitince, başını öne doğru eğerek saçlarıyla utançtan kızarmış yüzünü gizledi. Vampirler adamı hafifçe dürtünce, bedeni masanın ve koltuğun arasındaki zemine düştü. İşlerini bitirmeden cinsel yan etkilerin adamı vurmasını bekledikleri belliydi. Bu da aşağılamalarının, acının ve korkunun katsayısını arttıracaktı ki onunla bir daha uğraşmak zorunda kalmayacaklardı. Adamın yerde titreyerek yatarkenki mahvolmuş yüz ifadesine bakılırsa, amaçlarına ulaştıkları açıktı.

Büyücü yerde yatan hazin yığına bakmamaya çalışıyordu. Adama üzülmediğim için kendimi suçlu hissediyordum. Üzülüp üzülmemem gerekliliğim de bilmiyordum ancak Pritkin'in inatçı suratı beni düşünmeye itti. Aynı zamanda, ona dediklerim her ne kadar doğru olsa da, savunmaya geçmeme neden oldu. 'Vampirler insanlar onlara zarar vermedikçe onları öldürmezler. Bu Senato'nun hoşuna gitmez. Birinin bunları görmesi ve gereksiz dedikodular çıkarması içten bile değil. Vampir cesedi yok etmekte zorlanabilir ve cesedi incelemekte zorluklar yaşanır. Serbest avlanma, Avrupa Senatosu sizin Cemaatinizle anlaşma yaptığı 1583 yılından beri yasal değil. Bu yasaya Tony'nin adamları bile uyuyor.'

Mircea, ağzını silmek için, adının baş harfinin üzerine işlendiği bir peçete çıkararak 'Bunları duyunca rahatladım,' diye yorum yaptı. Dudaklarındakiler dışında üstünde başında hiç

leke yoktu. Deneyimden ileri geliyor olsa gerek. Kanı emmeye yeltenmediğinden doymuş olduğunu düşündüm. Adam, onun umduğundan da uzun dayanmıştı.

Pritkin küçümseyerek gözlerini odada dolaştırdı. 'Kanunlarını biliyorum.' Başka yüz ifadeleri takılabiliyor mu diye düşündüm. 'Dünya üzerine yayılmış binlerce vampir var. Çoğu iki günde bir yemek yiyor. Bunların hepsi birbirine düşman. Sakın bana hayvanların kanlarıyla hayat bulduklarını söyleme! Bunun yalan olduğunu biliyorum.'

'Lafı ağzıma tıkma.' Vampirlerinin hiçbiri kendisini korumaya yeltenmedi. Belki artık bundan sıkılmışlardı ya da Pritkin umurlarında değildi. Ya da söyleyecekleri şeylere inanacağından şüpheliydiler. Haklıydılar ancak son sözü ona bırakacak değildim. 'Vampirler asla kanı boşa harcamazlar. Düşmanlara da bu doğrultuda yaklaşırlar. Hepsi ikinci bir şansı hak eder. Tıpkı senin cemaatinin hilekâr büyücülere yaptığı gibi. Ancak konu vampirlerin karşı gelmesi oldu mu hemen cezayı kesiyorlar.'

Adam takatsiz bacaklarıyla yerde sürünürken, Pritkin onu kocaman gözlerle izliyordu. Adam topallayarak bitkin bir halde ayağa kalkabildi. Kan kaybetmek onu hantallaştırdığından iki kez ayağı kaydı. Sonunda ite kaka kapıya ulaşabildi. Ancak kapının sürgüsünü açması imkânsızdı. Ağzıyla açmayı denedi, ancak başarısız oldu. Suratını odaya çevirerek bağlı elleriyle kapıyı açmaya uğraştı. Her ne kadar saatler önce, düşünmeden kafama bir kurşun sıkabilecek olsa da, ona acımıştım. Önünden sallanan organıyla, boynu ve kan saçılmış, temizleyemediği kasıklarıyla onu bir katil olarak düşünmek garibime gitmişti. Bu sefer kimseyle göz göze gelmediğine sevinmiştim.

Pritkin'in gözleri nefret saçıyordu. 'Bana, kendi insanlarını dışarıdakilerden daha mı fazla cezalandırıyorlar diyorsun? Yalan söylüyorsun. Bu canavarlar merhamet ne bilmezler.'

Omuz silktim. 'Neye istersen ona inan. Ama bu doğru. Burada vampir filan görmüyorsun, değil mi? Eğer tutsak düşselerdi, çoktan kazığa oturlurdı.' Sorgulamaya iyi karşılık verdiklerini farz ediyordum. Jack başarılı bir gün geçiriyor olmalıydı.

'Bu merhamet meselesi değil, büyücü Pritkin. Seni temin ederim.' Rafe, gözlerini kapıyı tırmıklayan adama dikerek araya girdi. 'Cemaat üyelerinizin tehdit oluşturduğunu sanmıyorum.' Pritkin nefret dolu bir ses çıkardı ve kapıyı açmak üzere ilerledi. Adam koridora atılınca, dışarıda bekleyen hizmetliler onu dışarı taşımadan önce adama şaşkın gözlerle baktılar.

'Peki, nasıl yemleniyorlar? Etrafta şahit olmadığı halde, başladıkları işi bitirmediklerine inanmamı mı bekliyorsun?' Pritkin'in konuyu uzatacağı belliydi. Bilmediğine inanamıyordum. Tony'nin adamlarının nasıl yemlendiğini bir büyücünün görüp de şaşırmasına ilk kez şahit oluyordum. Belki de, saklamayı öğrenmişlerdi ancak büyük bir sır olmadığı açıktı. Pritkin'in sersemlemiş bir hali vardı. O zaman, savaş büyücülerine ne öğretiyorlardı?

Mircea'ya baktım. 'Ona göstermek ister misin?'

Mircea memnun olmuş şekilde gülümsedi. 'Çok isterim, dulceata, ancak kendime güvenmiyorum. Bu varoluştan kurtulmamız iyi olur ve Başkan da elimize koz vermedikçe ona zarar gelmeyeceğini söyledi.' Mircea gözlerini Pritkin'e dikmişti. 'Şansına, terbiyeli davrandı.'

'Yani, bana karşı.'

'Hayır.' Tomas söze girince birden irkildim. O kadar sessizdi ki orada olduğunu unutmıştım. 'Ona zarar gelmeyecek.'

Mircea 'Tomas, sanırım, sevgili Cassandra'mızın da demek istediği bu,' diye cevap verdi. 'Düzgün yapıldığı takdirde, zarar gelmez.' Gözleri üzerimde gezmeye başlamıştı. 'Toplantıdaki davranışların yerindeydi. Süreci anladın mı?'

Başımı 'evet' anlamında salladım. 'Evet. Açgözlü hayaleti beslememi saymazsak.' iki hadiseyi de görünce, vampirlerin yaptıklarının Billy Joe'nun yemlenmesinden biraz farklı olduğunu düşünmüştüm. Tek fark hayaletlerin hayat enerjisi alırken, vampirlerin kan emerek bu enerjiyi almalarıdır. Billy, vampirlerin yaptığını yapamazdı çünkü bedeni Mississippi'de bir yerlerdeydi. Sıvı alması neredeyse imkânsızdı.

Mircea takındığı tuhaf zarafetle öne doğru süzüldü. Tüm ölümsüzlerde bu tuhaf zarafet vardı ancak çoğu vampir hantal gözüktü. Bu konuda uzmandı. Beni incitmeyeceğini ve yeterince doyduğunu biliyordum. Eğer Billy Joe kaçmasaydı, asıl o korkağın boğazını sıkamak isterdim. Billy'nin yemlenmesi beni çok rahatsız etmiyordu, zira aldığı enerjinin yerini dinlenerek ve beslenerek dolduruyordum. Bir seferde vermek istediklerimi bilirdi ancak bu akşam hepsini tüketmişti.

Pritkin 'Ne yapacaksın?' diye sorunca, Tomas sözünü kesti. Hallerinden memnun durmuyorlardı.

Mircea, düşünceli ifadesiyle bana bakarak 'Tomas, adamın yerini iyi ayarla.' dedi. 'Bunu bir kez yapacağım. Cassandra hâlâ yorgun ve konuşacak çok şeyimiz var. Hemen uyumasını istemiyorum.' dedi. Gülümseyerek çeneme dokundu. Gözleri her zamanki gibi sıcacıktı. Yaşlı vampirlerin yemek alışkanlıkları doğrultusunda vücut sıları değişmezdi. 'Seni incitmeyeceğim.' diye söz verdi.

Şimdiye dek neden Mircea'yı hep sevdiğimi anımsadım. Anlamalı kahverengi gözlerinin ve zarif dış görünüşünün de payı büyüktü ancak dürüstlüğü her şeyden önemliydi. Asla yalan söylediğini duymamıştım, istediği zaman çok rahat yalan söyleyebileceğini biliyordum, zaten öyle olmasa toplantıda aksi yönde davranırdım ancak bana karşı hep açık sözlü olmuştu. Değersiz gibi gözükebilir ama aldatma ve firarla işleyen sistemde

dürüstlük paha biçilmezdi. Pritkin'in hatırına ona gülümsedim. 'Biliyorum.'

Pritkin bana bulaşamamıştı ancak bağırmayı da elden bırakmıyordu. 'Bu çılgınlık! Senden yemlenmesine göz mü yumacaksın? Kendi isteğinle? Sen de onlardan biri olacaksın.'

Mircea gözlerini bana dikerek, benim yerime cevap verdi. Gözleri tamamen kahverengi değildi ama içinde kahve, tarçın, altın renkleri ve yeşil çentikler gibi birçok rengin karışımını barındırıyordu. Gerçekten güzeldi. 'Eğer senin düşündüğün gibi büyük topluluklardan yemlenseydik, büyücü Pritkin, nasıl binlerce hatta milyonlarca yeni vampir yapmayı

başaramadık? Yedinci derece bir vampir yapmak için üç ısırık yetiyorsa eğer. Bunun şartsız olacağına inanıyor musun? Ya da kazara ya da isteyerek? Öyle olsaydı biz efsaneden başka bir şey olmazdık ve avlanan biz olurduk.'

Devam etmeye gerek duymadan birden durdu. Pritkin'in, Drakula'nın başına gelenleri ve Mircea'nın neredeyse yakalanarak öldürüldüğünü duymadığına inanamadım. Küçük kardeşi Radu o kadar şanslı olamamıştı. Bir çete tarafından Paris'e sürülmüş ve Engizisyon'a teslim edilmişti. Mircea onu bulana ve serbest bırakana dek asırlarca ona işkence etmişlerdi. En sonunda aklını yitirmişti. Radu, o andan itibaren hapis tutulmuştu.

Mircea, ne düşündüğümü anlamış gibi 'Savaş hep daimdi,' diye devam etti. 'Bizimle insanlar, vampir aileler, bizimle büyücüler arasında. Bu böyle sürdü gitti. Senato ortaya çıkıp da 'yeter' demeseydi, biz en sonunda birbirimizin boğazını sıkacaktık. Kimse o günlere geri dönmek istemiyor. Özellikle de insanlarla yaşanan çatışmalara. Bize karşı gelmiş milyonları yenersek, aslında biz yenilmiş oluruz. Onlar olmazsa kimin kanını emeceğiz?' Pritkin'e bir bakış attı. 'En az senin kadar, biz de vampirlerin denetsizce ortalığa yayılmalarını ve etrafta çılgınca gezmelerini istemeyiz. Konu infazsa ya da tutsakları korkutmak istiyorsak

kanını boşaltırız. Ancak normal yemlenme için...' diyerek dikkatini bana yöneltti ve '.. daha kibar yöntemleri tercih ederiz.' diye gülümseyerek devam etti. Gülümsemesi tüm bulutları yok eden güneş gibiydi. Nefes kesici...

Pritkin, Tomas'ın omzunun üstünden 'Ona ne yaptırıyorsun?' diye bakındı. 'Bir şey yaptığın yok.' Hayal kırıklığına uğramıştı.

Tomas uzanarak, Mircea'nın yüzümdeki ellerini itti. 'Bırak onu!'

Mircea ona keyifle bakarak 'Kendi istedi, Tomas. Duydun onu. Sorun ne? Kibar olacağıma söz verdim ya.' dedi. Tomas'ın gözleri ateş saçıyordu ve çenesi kasılmıştı. Mircea'nın dedikleri onu sakinleştirmemişti. Mircea'nın gözleri önce açıldı, soma da muzipçe parladı. 'Affet beni, anlayamadım. Bir küçük ısmığı bana çok görmezsin, herhalde?' Yüzümü hafifçe okşarken, gözleri Tomas'daydı. 'Tadı da görüldüğü gibi tatlı mı?' Tomas, bu soru üzerine homurdandı ve bu sefer Mircea'nın elini itti.

Keşke Mircea ona haddini bildirseydi. Ben Pritkin'e soru sormak istiyordum ancak vampirleri sorguya çekerken bu imkânsızdı. 'Şu işi halledelim.'

Tomas 'Eğer yapılacak denildiyse, hallederiz.' dedi ve kafasını bana doğru uzattı.

Hemen geri çekildim. 'Yo, istediğim bu değil.' Tamam, Tomas'a borçlu olduğum şeyler vardı ancak onu beslemek bunların karşılığı olamazdı.

Mircea yumuşak bir kahkaha patlattı. 'Tomas, ona söylemedin mi yoksa?'

'Neyi söyleyecekti?' Ruh halim inişe geçmişti.

Mircea'nın gözlerinde hınzır bir parıltı dolaştı. 'Aylarca senden yemlendiğim, dulceata, ve bu durumlarda sık rastlanıldığı gibi bu işe o gönüllü oldu.'

Şok içinde Tomas'a baktım. 'Bunun bir şaka olduğunu söyle.'

Daha konuşmadan, sorumun cevabı suratında belirince, sanki zemin ayaklarımın altından çekildi. Vampir halkasında yemlenmenin katı kuralları mevcuttu. Aynı kişiden yemlenemezsiniz, zira işin içine karışan vampirde saplantı yaratırdı ve kıskançlıktan ortaya türlü türlü sorun çıkardı. Ancak bizim dünyamıza ait birinin kanım izinsiz olarak emmek ihlallerin en büyüğüydü. Bunun nedeni, sadece işlem sonucunda çıkan cinsel sonuçlar değil aynı zamanda doğaüstü cemaate ait kişilerin özel haklara sahip olduğundandı. Tomas birçok kuralı hiçe saymıştı. Bana ikinci kez ihanet ettiğini saymıyorum bile. Onunla ilgili her şey vampir hilelerinden biri ya da hissettiğim gibi görünmesinin nedeniydi. Bana ihanet etmesini kabullenebilirdim ancak bunu asla. Bunu yaptığına inanamıyordum. Ancak yüzündeki ifadeden bunu yaptığı anlaşılıyordu.

Tomas dudaklarını ıslattı. 'Çok sık olmadı, Cassie. Sürekli nerede olduğunu bilmek zorundaydım ve senden yemlenmem de aramızda görünmez bir bağ yaratıyordu. Hepsini seni korumak içindi.'

'Ne kadar da cömertsin.' Konuşmakta zorlanıyordum. Yumruk yemiş gibiydim.

Nedenini bilmiyorum ama Mircea elini omzuma attığında tam da kalkmak üzereydim. Öğrendiklerimin beni etkilediğim kavramış gibi yüz ifadesi birden ciddileşmişti. 'Tomas konusunda endişelenmekte haklısın, dulceata. Ancak sırası değil. Bu benim suçum. Onun üzerine gitmemeliydim. Onu geri çekeceğim, eğer bir anlığına konuyu kapatırsan. Aksi takdirde, günümüzü tartışarak geçireceğiz.'

'Tartışmak istemiyorum,' dedim ki, bu doğrudu. Yalnızca Tomas'ın kafasına elime ne geçerse fırlatmak istiyordum. Ancak

bu istediğim cevabı almamı engellerdi. İntikamdan çok bilgiye ihtiyacım vardı. 'Tamam, uzak tut onu benden.'

'Tamamdır. Tomas, lütfen...' Tomas tartışacak gibi durduysa da, bir anlık duraksamadan sonra ilerledi. Daha sonra inatçı suratıyla öylece durdu. Konuyu uzatmak isterdim ancak tek diyebileceği Pritkin'i gözlemek için yakın durması gerektiği olurdu. Bunda hemfikir olduğumdan, susmayı tercih ettim.

Mircea derin bir nefes alarak yüzümü avuçlarının içine aldı. Uzatmayacağı belliydi. Elleri çenemden boynuma dek gezindi ve bedenime yaydığı gücü hissettim. Okşayırları yumuşak, ufak dokunmalardan ibaretti. Ancak bedenime yayılan zevk dalgası beni titretti. Hatta Tomas'a duyduğum öfke bile silinip gitti. Aramızda enerji kütlesi dalgalanınca vücudum karıncalanmaya başladı. Billy Joe'nun kındığı kalkanların kime ait olduğunu anlamıştım.

Dante'nin Yeri'ndeki saldırıya karşılık verirken ödünç aldığımız gücü. Baş döndürücü, fıkır fıkır, kumarhanede hissettiğim buzlu şampanya misali, tutku, kahkaha ve bağımlılık yaratacak derecedeki o sıcak havanın aynısıydı. Bedenimi engellemek için koyduğu kalkanlardan rahatsız olmam gerektiğinin bilincindeydim ancak kimse bu duygularla sarıp sarmalanırken kızgın kalamazdı. Bu tamamen imkânsızdı. Güneş ışığı gibi bedenime yayılınca küçük kahkahalar atmaya başladım.

Enerjilerimiz birbirine karışınca Mircea yavaşça harekete geçti. İçinde boğulduğum ihtişamlı, altın parıltılı bir denizdi. Boynuma değil de sanki daha özel yerlerime dokunuyormuş gibi hissediyordum. Sanki vücudum sarındığı bornozdan kurtulmuştu ve Mircea'nın parmakları bedenimin her noktasına ulaşıyordu. Yutkunmak istedim çünkü ağzım kupkuru olmuştu. Bedenimin her yanını bir çarpıntı sarmıştı. Eski günlerde Tony'nin çalışma odasında Mircea ile divanda yatışımız ve bana masallar anlatırken saçlarımı okşayışı aklıma geldi. Mircea benimle Tony ile olduğundan daha çok zaman geçirmişti. Ve ço

ğunda da ben kucağında yatar haldeydim ve o zamanlar asla böyle hissetmemiştim. O zamanlar on bir yaşındaydım. Şu anda kucağında oturmam ya da dizlerine yatmam başka anlamlara neden olurdu.

Mircea'nın yüzünde garip bir ifade vardı. Sanki beni ilk defa görüyor gibi aklı karışmış bir hali vardı. Beni bir anlığına inceledikten sonra ellerimi alarak yüzümde gezdirdi. Dudaklarının dokunuşunu hissettim. Daha sonra beni bırakarak geri çekildi. Tüm olanları saysak on saniyeyi geçmezdi ancak nefes nefese ve yanaklarım al al kalakalmıştım. Sanki hayatımdaki en değerli eşyam ellerimden alınmış gibi. Neredeyse ona tekrar ulaşmaya çalışıyordum ki, bir utanç dalgası beni kemirince geri çekildim. Orada oturarak nabzımı eski sakın haline döndürmeye çalıştım. Daha sonra bakışlarımı ona doğrulttum.

Vampirlerin yemlenmesinin Billy Joe'nunkilerden farkını unutmuşum. Mircea'ya asla bu yönden bakmamıştım. Şimdi beni etki altında bırakan yönlerinden. Ailesinden ileri gelen karizması ve sürekli kazanarak Senato'da mevki edinebilecek gücü vardı. Bu özelliklere bir de erkeksi güzelliğini eklemek şarttı. Drakula ile hiç tanışmamıştım. Ben doğmadan çok önce ölmüştü. Talihsiz Radu ile de tanışmamıştım. Ancak Mircea'ya bir bakışınız ailesinin neden böyle efsanevi olduğunu anlamınıza yeterdi. Biriyle bile tanışsanız unutmanıza imkân olmazdı. Her ne kadar hatıralarınızı silmeye çalışsanız da...

Kaşlarını çatmış bizi izleyen Tomas'a baktım. Sorun neydi? Bitmişti. Görüntüme bakınca gözbebeklerimin kaydıgım, yanaklarımın pembeleştiğini ve dudaklarımın aralık olduğunu fark ettim. Sanki az önce sevişmiş gibiydim. Hissettiklerim tam da bununla örtüşüyordu. Yüzüme yerleşmesin diye ifademi düzelttim.

Pritkin yüzüne hayal kırıklığına uğramış ifadesini takınmıştı. Sanki zevk veren değil de acı veren sonuçlar beklemiş gibiydi.

'Yemlendiğine inanmıyorum. Kan akıtmadın. Deri bile parçalanmadı.'

Mircea yakalarını sinirli bir tavırla düzeltirken 'Aksine.' diye cevap verdi. 'Yemlenme budur, hem de en ılımlısından.' Bir şey söyleyecekmiş gibi Tomas'a baktı ancak sonradan vazgeçti. Pritkin'e yırtıcı bir gülümsemeyle dönerek 'İstersen Raphael sana göstereyim.' dedi.

Göz açıp kapayıncaya kadar Rafe odanın içinde Pritkin'in yanına gelerek parmaklarını büyücünün bileğine doladı. Büyücü panik içinde güç dalgaları saçınca, bileğine dolanmış bileziğim titremeye başladı. Rafe 'Seni incitmeyeceğim,' dedi. 'Cassie'ye yapıldığından fazlasını yapmayacağım. Sen onun kadar cesur değil misin yoksa?'

Pritkin'in onu duyacak hali yoktu. Yüz ifadesinden kaçacağı belliydi ancak Rafe önünü kesti. Ustasından aldığı emirle yapacağı da buydu. 'Bırak beni vampir. Yoksa Cemaatim seni buna pişman eder.'

Aniden, Pritkin'in tüm kalkan elementleri etrafımı sardı. Hem toprak hem de su ile kalkan oluşturmuştu. Ve bu elementler aynı anda bedeninden çıkıp bana doğru akınca sanki altlarında kalıyor ve boğuluyormuşum gibi hissettim. Bileziğim sanki vahşi bir hayvan yakalamışım da kaçmak istiyormuş gibi ileri atıldı. Geri çekilmek ve nefes alabilmek için karşı geldim. Bornozumun yakasını açtım ancak faydası olmadı. Beni boğmaya çalışan madde değildi. Nefes almaya çalıştım ancak akciğerlerim sönmüş ve nefes almayı unutmuş gibiydi. Göğsüme bir yumru oturmuştu. Sandalyeden aşağı kayarken gözüme kara bir perde indi. Vampirlerle dolu odada bir insan tarafından öldürülmenin şanssızlığım düşünüyordum o an.

Onuncu bölüm

Sıcak bir el yakamdan içeri girerek köprücük kemiğimde duraksayınca kolumdan yukarı bir sızı yayıldı. Bir anda bunaltıcı hissin azaldığını hissettim. Hava ağırlaşmış ve soluk almak zorlaşmıştı ancak her şey yavaş yavaş iyiye gidiyordu.

Mircea 'Bırak onu, Raphaely' diye bağırınca etrafıma bakındım ve büyücünün gücünü yok edenin onun dokunuşu olduğunu anladım. Rafe hemen söz dinledi ve sanki ona dokunmaktan hoşlanmamış gibi ellerini üstüne sildi. Büyücü gücünü tekrar kontrol altına almak için silkindi. Gücü dalgalanmaya başlamıştı ancak kayalara vurmak yerine göle akan dalgalar misali daha az zararsızdı.

Mircea, kapıp açıp hizmetlilere emir yağdıran Rafe'e başını salladı. Birkaç dakika sonra kapıdan içeri keçi adam getirildi. İçeri giren genç sarışın da diğerleri gibi daha az tehditkâr şekle bürünmüştü. Kürkü, saçlarına uyumlu halde sarıydı ve gözlerinin derinliğiyle örtüşüyordu. Boyu uzundu ve her keçi adam gibi yapıydı. Böyle doğmuyorlarsa da böyle olabilmek için çalışıyorlardı. Onlar için çekici olmamak her şeyden fenaydı. Başka şeyler onlar için sorun teşkil etmezdi. Kapatıldığı hücre onu soluklaştırmıştı ancak beni görür görmez başını dikleştirdi. Onu

hoş gördüm. Kendilerine engel olamıyorlardı.

Raphael 'Bak ve ders al, büyücü.' diyerek keçi adamın göğsünü bıçakla boydan boya çizdi. Yaratık sızlanmadı. Şaşırmamıştım. Genellikle cesur davranmazlardı ancak yarı çıplak bir bayanın karşısında korkularını göstermeye meyilli bir yapılan yoktu.

Rafe parmaklarını keçi adamın gövdesinin az ilerisinde tutunca, sanki görünmez bir iple bağlı gibi kan akarak avucuna düşmek üzere yola çıktı. Avucuna değdikleri anda aynı hızla kayboldular.

Mircea 'Kesmeden ve yaralamadan da yapabiliriz.' dedi ve 'İstedığımız zaman, istediğimiz yerde, istediğimiz kişiye. Metroda omuz atınca ya da elini sıkarken... ' diye devam etti. Bakışları bana doğru kayarak 'Ya da daha zevkli şeyler... Hepsi bize kâfi.' dedi.

Mircea'nın kara gözlerine bir anlığına bakınca tekrar nefes almakta güçlük çektim. Ve bu sefer savaştığım da kendi bedenimdi. Kimsenin gözleri sanki tüm hayallerinizin sırrını taşıyormuş ve bu hayallerin gerçekliğini vaat ediyormuş gibi bakamazdı. Çıplak bedenimde gezen elleri rahatlatıcı olmaktan çok baştan çıkana daireler çizmeye başlamıştı. Yüz ifadesi değişmişti ve anlam veremiyordum. Ancak bedenim bu ifadeyi şehvet olarak yorumlamıştı. Kendimi kollarına atmamak için oturduğum sandalyenin kollarına daha sıkı sarılmam gerekiyordu. Kahretsin, bunu beklemiyordum.

Mircea bir anlığına geri çekilince bedenime yayılmış hararet dağıldı ancak arzum bastırılmamıştı. Başkan'ın istediği üzerine beni öldürmesini düşünmekten çok hislerimin ne kadarının doğru olduğu ya da ne kadarını Mircea'nın yarattığıydı. Tomas'ın bende kaldığı ilk gece olanları düşündüm. Beni baştan çıkarmaya çalışmıştı. O anda havluya sarılı bedenimi görünce ihtiraslarına bu denli yenik düştüğüne inanmamıştım. Bu davranışı

Senato'nun emri miydi? Mircea da aynı şeyi mi yapıyordu?

Tomas'ın benden yemlenebilmesi için bana dokunmasına gerek yoktu. Mircea bunu Pritkin'e söylememişti ancak usta vampirler tensel temasa ihtiyaç duymazlardı. İçlerinden herhangi biri odanın diğer ucundan bile benden yemlenebilir ve görünmez bir yolla bedenimdeki yaşamı çekip alabilirlerdi. Ve Mircea kadar iyilerse, kanın çekildiğine dair ortada ne bir iz kalır ne de yara. Pritkin'in bu küçük bilgilere iyi tepkiler vereceğini düşünmemiştim, zira yüzündeki ifade hâlâ panik halinde olduğunu gösteriyordu. Sanki rüyadan uyanmış ve kendini yaratık dolu bir odada bulmuştu.

Söylediklerime inanacağını düşünseydim endişelerini giderebilirdim. Çoğu vampir ondan kolay kolay yemlenemezdi çünkü kalkanları çok kuvvetliydi. Ancak kalkanlarını kendi indirirse Rafe hadiseye devam edebilirdi. Tecrübeleri ona tehlikenin yaklaştığını söylemiş olmalıydılar. Ancak gelen tehlikeyi fark etmeyebilirdi, en fazla rehabet çökerdi. Filmlerde, vampirler gerilerinde yalnızca azı dişlerini geçirdikleri bir ceset bırakırlar. Ya da bir işaret... Tony'nin bedeninin de kısa zamanda bu izlere sahip olacağına şüphe yoktu.

LouisCésar, Mircea'nın yeterince eğlendiğine kanaat getirince 'Eğer alışkanlıklarımızı bu kadar merak ediyorsan, Pritkin, sana çalışan için birkaç anlaşma önerebilirim. Ancak sanırım bunun sırası değil,' diye söze girerek bakışlarını ortağına çevirdi. 'Gün bitmek üzere... Akşama daha çok işimiz var. İsterseniz devam edelim?'

Mircea başını eğerek, ceketini çıkarıp sandalyeye astı ve koltuğuna geri yerleşti. Oda birdenbire ısınmış gibi gömleğinin yakasındaki düğmenin ilkinde de açtı. Gömleği ince ipekten yapılmıştı. Bildiğimiz düğmeler yerine yakaları birleştiren tahta kaban düğmeleri idi. Desensiz gömleği öyle parlaktı ki, üzerinde ellerinizi gezdirip görüldüğü kadar yumuşak mı diye bakmak

isterdiniz. Takımı da tamamen dümdüzdü, kapkaraydı ve onu olduğundan ince gösteriyordu. Şaheseri çevreleyen sade bir çerçeve gibiydi. Ancak tümünden bakınca görüntü tamamlanıyordu ve ortaya enfes bir tablo çıkıyordu. Onunla hemfikirdim, birden bana da ateş basmıştı.

Pritkin'in rengi bayat mantarlara dönmüştü. Sanırım hadise onu etkilemeye başlamıştı. Mircea'ya dönerek 'Bu yolla daha çok vampir yapabilir misiniz? Yoksa kurbanlarınıza isimlerini siz mi veriyorsunuz?' diye sordu. Susmak için dudakımı ısırdım.

Vampir 101 oturumu açılınca Pritkin öğle yemeğine çıktı. Senato'ya bağlı olarak Gümüş Cemaat'in onu göndermiş olması ancak onun konu hakkındaki bilgisizliği garip görünüyordu. Tony'nin büyücülerinden duyduğum kadarıyla savaş büyücülerini değişik kollara ayırıyorlardı. Her biri vampirler, değişime uğrayanlar ya da iblisler, periler ya da ejderha gibi büyülü yaratıklar gibi konularda uzmanlaşmışlardı. Pritkin'in uzmanlık alanını merak ediyordum.

LouisCésar belki de aynı şeyi düşündüğünden ona bakarak kaşlarını çattı. Mircea bana doğru elini uzatarak 'Yanıma gel, Cassandra,' diye gürledi. 'Emrediyorum!' Aksanı Bela Lugosi'ninki gibi incelmişti. Gülümsedim. Mircea'nın espri anlayışı biraz değişikti ancak ortamdaki gerginliği biraz olsun kırmıştı.

Oturduğum sandalyeye iyice yaslanarak 'Teşekkürler, ancak burası gayet rahat,' dedim. Aslında, üzerinde oturduğu koltuk gayet çekici duruyordu. Böylelikle olduğum yerde kalmam en iyisiydi. Asıl sorun yemlenmenin sonrasındaki etkilerdi ancak Mircea kendini aziz zannediyordu. Daha fazla sorun istemiyordum, özellikle de Senato üyelerinden biriyle. Beni sevdiğini biliyordum ancak eninde sonunda o da Senato'nun isteklerini bir bir yerine getirmeye başlayabilirdi. Her üye aynı şeyi yapardı.

Mircea, Pritkin'le alay ediyordu. 'Gördün mü, dostum? Bir şey olmadı. Cassie beni geri çevirdi. Yapabileceğimi düşündü

ğüm kadar onun aklını çelemedim.'

Tomas kısaca 'Bir ısırıkla sizi değişime uğratabilirdik.' diye ekledi. Gözleri bana doğru kaydı ve bakışları anlayamadığım duygular barındırıyordu.

Ağzımı bile açmadım. Sorun çıkarmak istemiyordum. Ancak doğru olan, Mircea beni ısırsa bile bir fark yaratmayacağıydı. Vampirler ısırırken bunu bazı kaideler çerçevesinde yaparlar. İlk ısırıkta aynı kalırsın, ikincide değişime uğrarsın. Ancak üçüncü de ustana bağlı bir vampir olursun. Yani, tartışmaya açık. Ancak Tony beni kendisine bağlamak için iki defa ısırılmıştı, ilki ben çok küçükken, ikincisi de ilk sefer ona geri döndüğümdeydi. Bunların hepsi beni geri almak içindi ancak başarılı olduğu söylenemezdi.

Sanırım hayaletlerle olan ortaklığım buna engel olmuştu. Billy Joe sürekli benimleydi ve ayrıldığımızda birbirimizi bulmamızı sağlayan kolyesi de devamlı boynumdaydı. Vampirler hayaletleri çözemiyorlardı. Billy Joe anlaşılmamıza göre spiritüel müdahalede bulunuyordu. Belki bu işe yarıyordu. Belki de sadece benim bunlara doğal direncim mevcuttu. Bundan şüpheliydim zira yalnızca büyücülerde işe yarıyordu ancak başıma garip olaylar da gelmiyor değildi. Zaten başıma sürekli garip olaylar gelirdi.

Mircea'nın bana abartılı bir arzuyla baktığını görünce gülümsedim. 'İstersen sen buraya gel' Bunu söyler söylemez, pişman oldum. Onurdayken sakın olmanın imkanı yoktu ve kararlı olabilme yeteneğine sahip olmak isterdim. Ancak dert etmeme gerek yoktu. Mircea sanki bir anlığına bunu düşünür gibi oldu ancak sonrasında gülümsedi ve başını salladı.

'Çok nazıksın, duiceata ancak ben de oldukça rahatım.' diyerek Tomas'a bir göz attı. 'Belki daha sonra.'

Tomas, Pritkin'in yerine geri götürürken, LouisCésar

önümde belirdi. Oldukça gergin bir hali vardı. Halinden küplere binmiş olduğu anlaşılıyordu. 'Mademoiselle, lütfen beni dinler misiniz? Yorgun olduğunuzu ve tüm bunların sizin için zor olduğunu biliyorum. Ancak odaklanmaya çalışın lütfen.' Konuyu dağıtanın kendim olmadığını söylemek isterdim ancak buna gerek duymadım. 'Françoise ismini hatırlıyor musunuz?'

Onu dikkatle incelemeye başladım. Yine o konuya geri dönmüştük. 'Evet.'

'Lütfen, o ismi zikredince, büyücünün hayatını bağışlayacağımı düşündüğünüzü söyler misiniz?'

Tomas'a bir göz attım. Başını sallayarak 'Bildiklerimi onlara anlattım ancak o anda ne yaptığımızı ben de anlamadım ki. Tek bildiğim...' dedi.

LouisCésar 'Sessiz ol.' diye emretti. 'Dediklerinin onu etkilemesine izin vermeziz.' Bana dönerek koyu gri gözlerini, gözlerime dikti. 'Lütfen, anlat bize.'

'Tamam, ancak benim de sorularım olacak. Tamam mı?'

Başını sallayınca ben de hepsini anlattım. Bana dokunmasından tutun da kendimi kalede bulmama kadar her şeyi. Sadece tam olarak nerede olduğumu ve kendimizi orada bulunduğumuzda yaptıklarımızı atlayarak anlattım. 'Onu diri diri yaktılar. Ancak orada durup olanları izlemekten başka yapacak hiçbir şey yoktu. Sonrasında döndüğümde siz görmememi umduğunuz şeyden bahsettiniz ve ona Françoise diyordunuz. Hatırlamıyor musunuz?'

LouisCésar'ın rengi solmuştu. 'Hayır, mademoiselle. Benim hatırladığım böyle bir şey olmadığıdır. Mircea ya da Raphael de beni doğrular. Sizi muayene ederken düşüp bayıldınız ve uyandığınızda kendinizde değildiniz. Biz de bunu geçirdiğiniz zor güne bağladık. Françoise isimli bir bayandan bahsetmediniz. Zamanında Carcassonne'daki zindanlara bir gezi yapmıştım ancak

orada ölen birinin olmadığından eminim.' Bir anlığına gözlerini kapadı. 'Bu anlattıklarım bile yeterince korkunç.'

'Ben hayal filan görmedim.' diye atıldım. Dakikalar geçtikçe aklım daha da karışıyordu. 'Yani, bu isimde kimseyi tanımadığınızı mı söylüyorsunuz bana?'

'Yalnızca bir tane.' LouisCesay'ın sesi sakın çıkmıştı ancak gözleri alev alevdi. 'Genç bir çingeneydi. Kaledeki muhafızlardan birinin kızı. O da hizmetli olarak görev alıyordu. Sanırım amaç, evlenmesi için uygun bir delikanlı bulmaktı.'

'Peki, ne oldu ona?'

Bezmiş bir sesle, 'Bilmiyorum. Sanırım babası, nasıl desem... Yakınlaşmaya başladığınızı düşündü ve onu uzaklara gönderdi. O sıralar itibarıma önem vermem gerekiyordu ve o da hizmetimdekilerden biriydi. Ancak ona dokunmadım bile. Kendi isteği dışında yatağıma kadın sokmam ben. Ve bir hizmetliye de aşılmadığım takdirde pek şans vermem. Onu asla öyle bir konuma sokmam.' dedi.

'O zaman, neden onu öldürmek istediler?'

Ona yumruk atmışım gibi koltuğun kenarına ilişti. 'Çünkü onu beğeniyordum. Ona bir kolye hediye etmiştim. Ucuz bir şey. Çünkü hiç mücevheri olmamıştı ve böylesi bir güzelliği süslemek lazımdı. Bir seferinde ona para da verdim. Ama çok az miktarda. Zaten gelirim o günlerde çok iyi değildi. Yalnızca düğün ihtiyaçları için ve kibarlığını takdir etmek için verdim. O da gidip bunları birine anlatmış olmalı ya da birisi onu kolyeyi takarken gördü ve düşündü ki...' Kendi kendine konuşuyor gibiydi.

Anlattıkları anlamsızdı. 'Neden onu beğeniyorsunuz diye biri onu öldürmek istesin ki? Kim nefret ediyordu ki sizden?'

Öne doğru eğilerek, dirseklerini dizlerine dayayınca saçları yüzünü örttü. 'Erkek kardeşim.' Sesi oldukça acı çıkmıştı. 'Yıllar boyu ona boyun eğmem için yapmadığını bırakmadı.'

Mircea ciddi yüz ifadesini takınarak 'Başka neler gördün, Cassie? Bize anlatır mısın?' dedi. 'Küçük bir detay bile işimizi görür.'

'Sanmıyorum,' diye cevap verdim. Düşündüm. Akıl sağlığım pek yerinde değildi ancak her şeyi anlattığımı sanıyordum. 'Bir de, adamlardan biri garip bir isim zikretti. Monsieur Le Tour gibi bir şey.'

LouisCésar sanki onu dürtmüşüm gibi yerinden kıpırdanınca Mircea ona bakarak 'Bir şey hatırlattı mı?' diye sordu.

Başım salladı. 'Hayır. Sadece, bu ismi duymayalı yıllar oldu. Bir aralar benden bu isimle bahsederlerdi. Ancak yüzüme karşı değil. Tam karşılığı: Kuledeki Adam. Çoğu zaman zindanlara hapsedilirdim. Başka anlamları da var tabii,' diye ekledi.

Ciddi görünen ancak yorumda bulunmayan Mircea'ya bir bakış attım. 'İkinci görünüşü anlat bize, dulceata.'

Tarot kartlarımın canlı olmasını görmezden gelerek başımı salladım. Bundan bahsetmeyecektim. LouisCésar ismin önem taşımadığını söylemişti ve ben de kartlarımın elimden alınmasını istemiyordum. 'Tamam. Ancak anlamadığım şeyler var. Genellikle eskiden olmuş ya da olmak üzere olan şeyleri görürüm. Ancak bu görüler televizyon izlemek gibidir. Görülerim hep böyledir.'

'Ancak, son yaşananlar böyle değildi?'

Rahatsız olarak yerimde kıpırdandım. Kendim bile olanları anlayamamışken nasıl bunu başka birine anlatabilirdim ki? 'Son günlerdeki görülerim farklıydı. Nedenini ben de bilmiyorum. Başka insanların bedenlerine girdim. Bu daha önce hiç olmamıştı.'

Şüpheli ses Pritkin'e aitti. 'Bu geceye dek kimsenin bedenine girmemiş miydin?' Onu görmezden geldim ancak ne olup bittiğini de öğrenmek istiyordum.

'Hayır. Nasıl yaptığımı bilmiyorum ancak Billy Joe bedenime girince...'

'Billy Joe hizmetlinin ismi mi?'

'Hizmetlim filan yok benim.' diye atıldım. 'Şunu aklına sok. Ben cadı değilim. Tamam mı? İblis de değilim. Öcü filan da değilim. Yalnızca kâhinim. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?'

Belki sinirlerime hâkim olamamıştım ya da koluma dolanmış bilezik onu hatırlamış ve gazezini dökmüştü. Ancak uyarı olmaksızın, şeffaf ikiz bıçaklar önümde belirerek ona doğru uçmaya başladılar. Gerçek gibi durmuyorlardı ancak işe yarar haldeydiler. Niyetim onu incitmek değildi ancak bilezik hançerlerini büyücünün göğsüne geçirerek, bunun aksini düşündüğünü kanıtladı. Çılgılık atınca olduğum yere sindim. Hançerler bana doğru uçarak bileziğin içinde eriyerek kayboldular.

Hançerlerin göğsünde açtığı iki kızıl lekeyi görünce, dehşet içinde 'Üzgünüm,' dedim. Koluma dolanmış bileziğe hayret içinde bakarak 'Bunu yapacağını bilmiyordum.' dedim. Büyücüye zarar vermemesi gerekiyordu ancak zırhından öylece fırlamıştı işte.

Mircea büyük bir ilgiyle bileğimdekine bakarak 'Nereden buldun onu?' diye sordu.

'Buldum diyelim, geçenlerde.'

Pritkin'in sesi acı doluydu. 'Kara büyücünün kolunu terk ederek onunkine dolandı.' Gözleri nefret saçıyordu. Bu sefer suç onda değildi. 'Kara silahlar değişkendir. En büyük güç kimdeyse ona giderler. Amaç kendi güçlerini arttırmaktır.' Suratını ekşiterek, dizlerinin üzerine çöktü. 'Bu kadın tehlikeli. O bir şeytan.'

Pritkin'in yaralı göğsü sanki gerçek bir silahla vurulmuş gibi kan revan içindeydi. Korku dolu gözlerle ona baktım. Yaptığıma inanamıyordum. Tamam, onu sevmiyordum ancak planlarım

içerisinde onu öldürmek yoktu. Gömleğini açarak derin bir nefes aldı. Nefesini geri verirken bir şeyler mırıldanıyordu. Bir süre sonra göğsündeki yara kendi kendine kapandı. İnsanlara genelde böyle olmazdı ancak o vampir gibi hemen iyileşiyordu.

Dudaklarım sarkıtarak 'Kâhin kadın, demek insan olduğunu söylüyorsun. Ancak kendi bileşimindeki gücü çalıp yine sahibine karşı kullanan kara silahları kullanabiliyorsun. Kara cadılar sana karşı savaşıyorlar ve bu gece kara büyücülerin bile yapamadıkları bir şeyi yaptığını gördüm. Kara Cemaatin başkalarının bedenini çalacak gücü yoktur. Aynı zamanda bu kötülüklere karşı zırhlanmış bir büyücüyü de,' dedi. Kapının sürgüsünü eline alarak dışarı çıkmaya yeltendi.

'Ben çalmadım...'

Sert bir ifadeyle sözümü keserek 'Daha önce buna benzer bir şey görmüştüm. Başkalarının hayatını çalan ve onların gücünü kendi için kullanan bir yaratık,' Tomas'ı atlatmaya çalıştı ancak başarılı olamadı. Bu onu sinirlendirmişe benziyordu. Bunun üzerine Tomasın omzunun üzerinden bana bağırdı. 'Bu, büyülerin en korkuncudur. Bunu ancak en alçaklar yapabilir. Cemaatim beni göndermekte haklıymış. Senin ne olduğunu anlamamı sağladılar. Kaç insanın hayatını elinden aldın, kâhin kadın? İğrenç varoluşunu kanıtlamak için kaç cinayet işledin?'

Ayağa kalkınca, LouisCésar beni durdurmak için bir girişimde bulunmadı. 'Benim ismim Cassie Palmer. Sana doğum belgemi gösterebilirim. Ben kimsenin bedeninden güç çalmıyorum. İblis değilim ben!' Mircea'ya dönüp bakınca, tüm olan biteni dizi izler gibi seyrettiğini fark ettim. 'Neden sürekli bunları tekrarlamak zorundayım?'

Mircea omuz silkti. 'Ben de bunları yıllardır tekrar ediyorum, dulceata ancak kimse bana inanmıyor.'

Pritkin söz alabilmek için bir anlık Mircea'yla konuşmamdan

istifade etmişti. Birdenbire bıçak kümesi üstüme doğru havalanmaya başladı. Saldırılmayı beklemediğimden, orada ağızım açık öylece bir geri zekâlı gibi durdum. Tomas yıldırım gibi öne atıldı ancak yalnızca iki tanesini yakalayabildi. Diğer ikisi de Tomas'ın öne atılan kollarına çarptı. Böylelikle hiçbirisi bana isabet etmemiş oldu. Düşünecek ya da kendimi koruyabilecek vaktim olmamıştı. Kalkanım birden harekete geçmişti ancak silahlarla baş edebileceğinden emin değildim. Bir an sonra bundan hâlâ emin değildim çünkü bıçaklar golemın gövdesinde titreyerek sallanıyordu. Bilinçsizce onlara baktım. Sonradan anladım ki Pritkin onlardan, beni koruma emrini geri çekmeyi unutmuştu. Bıçaklara geri çekilmesini emretti ancak Tomas, Pritkin'i çoktan yakalamıştı.

Tomas'ın önceden savaş büyücüleriyle başa çıkıp çıkmadığını bilmiyordum ancak bu seferkini hafife almıştı. Pritkin'in küçük şişeciklerinden biri Tomas'ın kafasına doğru yol aldı ve şişeden dökülen şey düştüğü yeri kan rengine çevirdi ve asit gibi yanmaya başladı. Tomas'ın onu bırakacağı yoktu ancak şişedeki her neyse gözlerini yakmıştı ve geçici körlük yaşıyordu. Pritkin garip bir hareket yapınca, sanki elinde görünmez bir ip varmış gibi, iki bıçak golemın bedeninden çıkıp Pritkin'e geri geldi. Biri Tomas'ın bacağına isabet etti ve diğeri de bileğini çizip geçti. Tomas acıdan dizlerinin üzerine çökünce, Pritkin serbest kaldı. LouisCésar'ın ona doğru fırlattığı bıçaktan ustalıkla sıyrıldı ve Tomas'ı aşarak, silahlarım ikisini birden bana doğrulttu.

Düşünecek vaktim olmadığından, kaçtım ki, bu da hayatımı kurtaran hareket oldu. Ellerimi havaya kaldırınca, iki bıçak da Pritkin'e doğru uçmaya başladı ve ateş eder etmez silahım zapt ettiler. Birkaç el ateş etmişti ancak çoğu, golemın vücudunda yok olup gitti. Etrafıma şaşkınlıkla baktım. Çok hantal gözüktüyordu ancak hızlı hareket ederek işe yaramıştı. Ustasının ağzından çıkan tek kelimeyle harekete geçmişti ve bir an sonra odanın diğer ucunda LouisCésar ile dövüşüyordu. LouisCésar kılıcını ona

defalarca soktuysa da, yaşayan hiçbir organı yoktu. LouisCésar darbeler hızlı olmasına rağmen, bunlardan ustalıkla sıyrılıyordu. Ben bile darbeleri göremiyordum ancak LouisCésar giderek duvara yaklaşıyordu ve kavgadan çıkıyordu.

Pritkin avaz avaz bağırarak, avucundaki el bombasıyla üzerime atladı. Tomas gülle gibi kendini onun üzerine atarken bir an havada asılı kaldı ancak sonrasında hareketsiz halde onun üzerine düştü. Nedenini anladım. Kocaman devasa bir el beni yakalamış gibiydi. Beni

ve bileziğimi sabit bir şekilde tutuyordu. Kara büyücünün hilelerine benziyordu. Tek farkı, bu sefer karşı koyacak kimsenin olmayışydı. Pritkin, büyüye tutulmuş Rafe'i atlatarak Tomas'ın üzerine atladı. O da bir anda donakalıruştı ve Pritkin'in yüzü sevinçten parlıyordu. Gözleri benimkilerle buluşunca kesinlikle amacının beni öldürmek olduğunu anladım.

Pritkin'le ben, Mircea'nın varlığını unutmuştuk. Birdenbire belirdi. Gözlerim onu koyu bir gölge olarak fark etti. Büyücüyü tuttuğu gibi, bileğini çevirdi ve el bombasını camdan aşağı fırlattı. Şaşkınlıkla gözlerimi kırparken, Mircea, Pritkin'i tuttuğu gibi havaya kaldırdı. LouisCésar koltuktan atladığında arkasındaki golem paramparça olmuştu. Ancak suratındaki ifadeden geç kaldığı belliydi.

Hâlâ hareketsizdim ama Raphael büyüü bozmayı başarmıştı. Ancak ona doğru gelen şişelerden Mircea'nın ceketini kullanarak uzaklaşıyordu. Böylelikle onlara dokunmak zorunda kalmıyordu. El bombasının patlama sesi tavanı titreterek ve yerlere cam parçaları sıçratarak odada yankılandı. Sonunda beni yakalamış olan güçlü elden kurtulunca rahat bir nefes alarak öksürdüm ve kulaklarımda çınlayan gürültüden kurtulmuş halde sandalyede arkama yaslanabildim.

Nefret dolu gözlerle Pritkin'e baktım ancak hali gayet iyiydi ve gerçekten hareketsizdi. Cephaneliği hâlâ yerindeydi ama LouisCésar bir şeyler mırıldanmaya başlayınca cephaneliğin uçan

tüm parçaları ağır çekime geçmişlerdi. Rafe havada asılı duran iki şişeyi kaparak solmuş bir çiçeğe suyunu boşalttıktan sonra şömineye attı. Daha sonra diğer cephanelikleri de toplayarak kapağını kapadı. Kapak oynamaya başlamıştı. İçindekiler serbest kalmak istiyorlardı. Unuttuklarından biri zeminde yavaşça hareket ederek üzerime atlamaya kalktı. Onu gören yalnızca bendim. Hangi hareketin onu paramparça edeceğini düşünüyordum. Ancak bileziğim savaşmayı benden daha iyi biliyordu. Kolum yukarı doğru kalktı ve şişeyi kırmak için bıçaklarımdan biri ona doğru uçtu. Bir vuruşta arkasında tuhaf bir koku bırakarak, şişe yerle bir olmuştu.

Mircea'nın sesi sakindi ancak ikna ediciydi. 'Bunlara bir son ver, büyücü. Yoksa sana eski stil yemlenme neymiş onu gösteririm.' dedi.

Ben buna inanmıştım ancak Pritkin'in inatçı bir havası vardı ya da aptaldı. Bir silah yerden havaya kalkarak beni işaret etti. 'Sen bilirsin. Ancak bu iblis kadını da yanıma alırım. Haberin olsun.'

LouisCésar silaha elini attığı anda çok geçti çünkü silah çoktan ateş almıştı. Arkamdaki şöminede delik açmıştı. Sola doğru geniş bir yarık ve eğer bana isabet etseydi golemden daha çok parçalara ayrılırdım. Kiremit ve harç birbirine karışarak tozu dumana katmıştı ve dağılan parçalardan bazıları bana isabet etmişti. Bağırduğım anda odada sanki fırtına koptu. Toz ve enkaz yığını altında Mircea'nın keyifli halinin silinerek yerini vahşi bir suratın aldığını gördüm. İnsan görünümünde vampirlerle karşılaşmıştım ancak böylesiyle asla.

Korkunç ama aynı zaman da çekiciydi. Işıl ışıl parlayan yüzüne azı dişleri ve alev alev gözleri egemen olmuştu. .

Bir rüzgâr Pritkin'i duvara doğru savurdu. Rüzgârın şiddetinden yüzünün şekli değişmişti. Önündeki engeller kalkmıştı

ve olacakları onun da tahmin etmediği yüzündeki ifadeden belliydi. Senato üyeleri ne sanıyordu ki? O koltuklarda babalarının hayrına, bağış yapıp filan mı oturduklarını sanıyordu? Çok bile dayanmışta.

Mircea, duvarları eriten bir sesle 'Cassandra benimdir.' diye gürledi. 'Ona bir daha dokunursan. Cemaatinizi de dinlemem, seni bitiririm ve ömrünün sonu gelsin diye ayaklanma kapanırsın.'

LouisCésar 'Mircea!' diye haykırınca sesi tüm odayı doldurmuştu. 'Lütfen, durumu biliyorsun. Onunla baş etmenin farklı yolları var.'

Etraf durulunca adrenalin fazlasından kendimi tir tir titrer halde buldum. Titreyen bacaklarımla hareket ederek Mircea'nın Pritkin'i kaldırdığı duvara doğru yanaştım. Ancak buna zorlanmış bir hali yoktu. Suratımdan bornozuma doğru kan fışkınyordu ancak umurumda değildi. Tomas'ın tersine, oldukça vurdumduymazdım. Tomas yıpranmış haliyle Pritkin'in üzerinde silah arıyordu ancak bileğindeki yara gözlerimin önünde kapanmaya başlamıştı. Ancak suratı darmadağındı ve yalnızca bir gözü işler haldeydi. Suratının halini görünce tüylerim ürperdi. Suratından büyücüyü öldürebilmek için hangi metodu kullanması gerektiğini bilmediği anlaşılyordu.

Mircea'ya baktım ve yüz ifadesi artık teselli edici değildi. Tanıdığım adam her zaman sakın ifadeli ve kibar biriydi. Anlaşılmaz hikâyeler anlatır ve değişik şakalarla yüzünü şekilden şekle sokardı, giyinmeyi ve on bir yaşındaki karasevdalı kızla dama oynamayı severdi. Ben de Pritkin gibi kolay kanarlardan değildim. Gerçeğin aslında çok farklı olduğundan haberdardım. Mircea suikastların ve zalimliğin dünyasında büyümüşü. Öz babasının iki çocuğunu bir anlaşma karşılığı sattığı bir dünyanın adamıydı o. ayrıca çingene onu lanetlemeseydi diri diri ölecek

bir adamdı. Onların dünyasında merhamet yoktu. Hâlâ bir umut ışığı var mıydı? Artık ben bile bilmiyordum.

Çocukken, ondan hiç gözdağı almamıştım. Oldukça sakindi. Mircea, benim için, gözünün kenarlarını hafifçe kırıştıran o gülümsemeye sahip adamdı her zaman. Tanıdığım kişiyle şimdiki insanı bağdaştırmak imkânsızdı. Korkutucu unsur hep göz önündeydi de ben mi göremedim? Şu anda farkındaydım ve bu sorun yaratıyordu. Her ne kadar Pritkin'i sevmesem de, onun ölmesini istemezdim. Pritkin çıldırmıştı, tamam ancak bana neler olduğunu açıklamak zorundaydı ya da beni bunu açıklayacak biriyle irtibata geçirmeliydi. Başka soracak kimsem yoktu. 'Onu öldürme, Mircea.'

LouisCésar, gözünü Mircea'dan ayırmadan 'Onu öldürmeye niyetimiz yok, mademoiselle.' diye cevap verdi. Tomas, büyücünün silahlarını toplama işini bitirmişti, en azından haberimiz olanları. Bileziğim üzerinde daha çok silah olduğunu söylüyordu. Bileğimde giderek ağırlaşıyor ve parıl parıl parlıyordu. Onu çıkarmak istiyordum çünkü beni çileden çıkarmaya başlamıştı ancak zamanı değildi. 'Bu geceden itibaren, Kara Cemaatle savaşa başlamış bulunuyoruz. Ve Ak Cemaatle savaşmaya niyetimiz yok.'

Rafe yan başıma kadar gelerek 'Dikkatli ol,' dedi. 'Tamamen silahlardan arındığına emin ol.'

Mircea sakince 'O bir savaş büyücüsü. Asla silahsız kalmaz,' diye ekledi.

Tomas 'Ölene kadar.' diye lafa girince elinde tuttuğu bıçağı fark ettim. Şimşek gibiydi ve sanırım Pritkin'i kendi silahıyla vurma taraftarıydı ancak LouisCésar ondan biraz daha hızlıydı. LouisCésar'ın eli Tomas'ın bileğini yakalayarak, Pritkin'e doğru incek darbeyi engelledi.

Tomas! Savaş başlatmanı istemiyorum.'

Pritkin bana ateş püskürerek 'Eğer buna neden olursan, istesen de istemesen de ben savaşı başlatırım. Ben buraya bu kadının ne olduğunu öğrenmek için gönderildim ve tehdit unsuru oluşturduğu takdirde onunla ben başa çıkarım. Ben normal bir Cassandra bulacağımı sandım, kâhin bir kadın. Ancak bu karşımdaki düşündüğümünden de beter. Bunları cemaatime anlatacağım. Onu öldüremezsem, kapıma dayanırlar,' diye gürledi. Bakışları öldürebilirmiş gibi gözlerini bana dikti. Sanki cemaatini beladan koruyormuş gibi bir hali vardı. 'Ben daha önce bunlarla uğraştım. Neler yapabildiklerini bilirim ve onu canlı koymayacağım.'

Bana doğru tekrar bir hamle yaptı ancak bu hareketi neredeyse nefesini kesiyordu çünkü Mircea çelik bir eldiven gibi onu sarmıştı. Çok garipti çünkü Mircea'nın yüzü sakin haline geri dönmüştü. Gözleri normal ve yanaklarının rengi de doğal rengindeydi. Yüzüne de hafif bir gülücük kondurmuştu. Bir anda parlayan siniri artık görünürlerde yoktu. Böylesi iyi oyuncular beni hep korkutmuştur. Dikkatimi Pritkin'e geri çevirince beni az önce öldürmeye çalışan adamın, odada beni aldatmayan tek insan olduğunu fark ettim. Harika.

'Ben beter filan değilim,' dedim. 'Bunların nedenini ben de bilmiyorum. Ancak ben size bir tehdit oluşturmam.'

Bir kahkaha patlattı. 'Tabiki de. Ben bu şeytanlıkları çok gördüm. Hayat enerjisini almak için yirmi çocuğu gözünü kırpmadan öldürenleri iyi bilirim ben. Bunun bir daha olmasına izin verir miyim sanıyorsun?'

Sinirden köpürmüş halde cama doğru döndüm ve kara perdeyi açarak kırmızımsı manzara ve masmavi gökyüzüyle karşılaştım. El bombasının açtığı enkazın çevresinde toplanmış bir grup gördüm ancak bizi umursayan yoktu. Çaresine bakacağımızı düşünmüş olmalılar. Pritkin'in nefret dolu suratına geri

dönerek 'Eğer yanıyorsan ve ben sandığın gibi şeytansı biri değilsem? Beni öldürmeden önce emin olmak istemez misin?' diye sordum.

'Zaten ne olduğunu biliyorum. Senin yaptıklarını hiçbir insan yapamaz. Bu mümkün olmaz.'

'Birkaç gün önce ben de seninle aynı şeyleri düşünüyordum. Şimdi farklı düşünüyorum.' Onunla göz göze gelmekten kaçınıyordum. Şimdiye dek bana böyle nefretle bakan birine rastlamamıştım. Tony de beni öldürmek istiyordu ancak beni yakalarsa gözlerinin böyle bakmayacağından emindim. Tony beni acıların en büyüğü ve pazarlık yapılmak üzere damgalanmış biri olarak tanıyordu. Asla şeytanın tohumu olarak bilmezdi beni. Pritkin'in haklı olduğundan emin olsam da, suçlu hissediyordum ve bu beni onun saldırılarından bile fazla rahatsız ediyordu. Bu odadaki katil ruhlu çılgın ben değildim ki.

'Bunları daha önce avladığını kentli ağzıyla söyledin. Kullandığın yöntemler var mı? Yoksa öylesine birinden şüphelenip doğrudan öldürüyor musun?'

Pritkin dişlerini sıkarak 'Yöntemlerim var,' dedi. Halinden benimle konuşmanın onun için işkenceye benzediği belliydi. 'Ancak vampirlerin bunlardan hoşlanmaz. Çünkü içlerinde kutsal su ve haç var.'

Şaşırarak Mircea'ya baktım. Gözlerini devirdi. Pritkin ne okuyordu da hayal gücü bu kadar genişti? Bram Stoker okuyor olmalıydı. Kutsal eşyalardan şeytanlar rahatsızlık duyarlardı ancak vampirler değil. Haça sarılmış ejderha, Mircea'nın aile simgesiydi. Bu da cesaretin ve ailesinin Katolik inanca olan bağlılığının bir göstergesiydi. Senato'daki koltuğunun hemen arkasındaki duvara asılıydı ancak Pritkin bana gözlerini öylesine dikmişti ki, duvara bakmamıştı bile. Ona vampirlikle ilgili bir nutuk çekmek, kurda dönüşmeyle benzerliğini ve doğaüstü bir

hastalık olduğunu anlatmak isterdim. Ancak her vampirde yatan şeytanlığın Orta Çağ'ın çürümüşlüğünden kaynaklandığına inanacağından şüpheliydim. Ortada değişime uğramış yaratıklar olmasa bile, Pritkin nereye baksa şeytan görür gibiydi. Aslında, Hollywood'un vampirlere karşı olan tek silahı eğer vampir gençse gün ışığı, kazığa çakmak ve sarımsaktı. Son saydığım yalnızca korunma amaçlıydı. Bunu kapınızın hemen yukarısına asmak hiçbir işe yaramazdı. ayrıca Tony sarımsaklı ekmeğe de bayılırdı.

Mircea yardım etmiyordu. Yalnızca sırtlamakla yetindi. 'Düşününce, en az sevdiğim şeyler kötü şarap ve kötü moda,' diyerek bana gülümsedi. 'Pekâlâ, dulceata, sanırım birkaç haç bulabiliriz. Eğer yanılmıyorsam, Rafe kutsal su da bulunduruyor.'

Rafe elinde bir kutuyla çıkageldi. Kutu, Meksika fasulyesiyle doluymuş gibi sesler çıkarıyordu. Hepimiz merakla ona baktık. Tomas 'Buna izin veremem,' diye söze girdi. 'Ben Başkan tarafından Cassie'yi korumak üzere görevlendirildim. Ya eğer yalan söylüyorsa ve bu kutunun içi asit ya da patlayıcı doluyorsa? Ona güvenemeyeceğimizi biliyorsunuz.'

Rafe 'Asla bir büyücüye güvenme.' diyerek onu onayladı.

LouisCésar 'Ben kontrol ederim.' dedi ve kimse müdahale edemedi şıseyi boşaltmaya başladı. Korktuğum gibi sıvıyı kendi bedeninde test etmedi ancak şıseyi Pritkin'in burnuna dayayarak 'Bu şeyi senin koluna dökeceğim. Eğer bunu yapmak tehlikeliyse, bunu şimdi söyleyen iyi olur.' dedi.

Pritkin umursamadı. Bakışları halen üzerimde geziniyordu. Sanki bir oda dolusu vampirden değil de benden korkar bir hali vardı. Aradaki farkı anlayabilecek kadar yanlarında kalmamıştı. LouisCésar yalnızca onu öldürmeyeceklerini söylemişti ancak diğer bütün olasılıklar mümkündü. Üzülmüş görünmüş olmalıyım çünkü Pritkin bana nefretle bakmakla öyle meşguldü ki, te

nine dökülen birkaç damlayı bile fark etmedi. Hepimiz kolunun birden erimesini beklerken, hiçbir şey olmadı. LouisCésar bana doğru yaklaşıncı, Tomas adamın bileğini kavradı.

Adamın gözleri bir anlığına alev saçtı. Sakince 'Dikkatli ol, Tomas,' dedi. 'Karşı çıkma.'

Tomas uyarıyı dikkate almadı. 'Zehirli olabilir. Pritkin panzehiri almış olabilir ya da Cassie ile ölmeye razıdır. Cassie'ye zarar gelmesine izin vermem.'

'Bir sorun meydana gelirse, Başkan'a karşı tüm sorumluluğu ben alıyorum.'

'Başkan umurumda değil.' 'Beni umursasan iyi olur.'

Tüylerimi diken diken eden ve kolumdaki bileziği sindiren bir enerji kütlesi birden odanın içerisinde hızla yayılmaya başladı. Mircea elini kaldırarak 'Yeter,' diye haykırınca güçlü enerji birden sönüverdi. Mircea, LouisCésar'ın elinden şıseciği alarak hafifçe kokladı. 'Su, Tomas. Yalnızca su. Başka bir şey değil,' diyerek şıseyi bana uzatınca Tomas'ın bir şey demesine fırsat vermeden hemen kapıverdim.

Mircea'ya güveniyordum ve ayrıca ne bileziğim ne de kişisel kalkanım tepki vermişti. 'Tamam.'

Tomas 'Hayır,' diyerek şıseyi almak için önce atılınca, LouisCésar Tomas'ın elini itti.

Beni hırsıyla süzen Pritkin'e bir göz attım. 'Fondip yap.' Şıseyi ağzıma diktim. Aynı, Mircea'nın dediği gibi şışenin içindeki sudan başka bir şey değildi. Yalnızca biraz bayattı. Pritkin birden kulaklarımdan ateşler çıkmasını bekler gibi beni izliyordu. 'Mutlu oldun mu? Yoksa haçla deneme yapmak da ister miydin?'

Pritkin 'Nesin sen?' diye fısıldadı.

Oturduğum yere geri dönünce sandalyemin patlayan tuğla

lardan toz içinde kaldığını gördüm. Gerisingeriye koltuğa doğru yaklaştım. Mircea el bombasını dışarı atınca pencere tuzla buz olduğundan yerdeki cam parçalarını süpürmek gerekiyordu. Pritkin sorularıma cevap verse iyi olurdu çünkü iyice sinirlerime dokunmaya başlamıştı. Ona açık açık 'Senden bıktım,' dedim.

Mircea 'Hiç değişmemişsin, dulceata, ' diye bir kahkaha attı.

Pritkin bana bakınca suratındaki sinirli ifadenin silinmiş olduğunu gördüm. 'Eğer iblissen ve kutsal su içip tepki göstermiyorsan bu garip. Ancak insan olamazsın, zira gördüğüm şeyleri iblis olmaksızın yapamazsın,' dedi.

Mircea koltuğundaki tozları mendiliyle sildikten sonra yerine oturdu. Çıplak ayağını eline alarak bir süre okşayınca kendimi daha iyi hissettim. 'Ben evrene asla asla dememeyi öğrendim, büyücü Pritkin,' deyince bana alaya bir ifadeyle baktı ve 'Mümkün olmayanı bize göstermen beni sevindiriyor,' diye ekledi.

LouisCésar beklentiyle bana bakınca başımı salladım. 'Evet biliyorum. Eğer bir saniyeliğine beni öldürme girişimleri sona ererse, sana Françoise'ı anlatacağım. En azından anlatabildiğim kadar.' Zindana yaptığım ikinci ziyareti hatırladığım detaylarla birlikte anlattım. Ancak Vegas'da dolaşan 17. yüzyıl kaçkınından bahsetmemeye özen gösterdim. Eğer hapsedileoeksem de, hücremin duvarlarının keçe ile kaplanmasını istemezdim.

Anlatmam bitince 'Tomas da aynı bu şekilde anlattı,' dedi. 'Ancak ben böyle hatırlamıyorum.'

Mircea eliyle göstererek 'O halde, geriye üç seçenek kalıyor,' dedi. 'Hem Cassandra hem de Tomas nedensiz yere yalan söylüyorlar. Ya da aynı anda aynı şeyin hayalini gördüler. Ya da ikisi de doğru söylüyor. Ancak ben ikisinin de yalan söylediğini zannetmiyorum.' LouisCésar başını sallayınca, Mircea ona doğru döndü. 'ayrıca eş zamanlı görülen hayallerin saçmalığını da

vurgulamak isterim. Orada olmadıkları takdirde bilemeyecekleri detayları ikisinin de bilmesi...'

LouisCésar nefesini dışarı vererek rahatlamış bir halde 'Öyleyse anlattıkları doğru,' dedi. 'Ve bu demek oluyor ki...'

Mircea sözünü kesti ve 'Zaman çizelgesini değiştirmişler.' diyerek LouisCésar'in cümlesini tamamladı.

On Birinci bölüm

Zemin sanki ayaklarımın altından kayıyordu. 'Bu imkânsız.

Ben geçmişi görüyorum. Değiştirmiyorum.'

Pritkin sanki dediklerimi duymamış gibi 'Pyhtia'nın gücü gelip geçiciymiş.' diye mırıldandı. Ancak birden kafası karışmış bir hal alarak 'Ama bu olanaksız. Pyhtia kimsenin bedenine giremez. Sana bu yeteneği vermiş olamaz çünkü onda da yoktu,' dedi.

LouisCésar nefesi tükenmiş halde 'Bunu da bir kenara bırak,' dedi. Pritkin'e merakla baktı. 'Pyhtia'nın gücü Cassandra'nın zaman içinde metafiziksel olarak dolaşmasına olanak verir mi?'

Pritkin'in emin bir hali yoktu. 'Cemaatime danışmam gerekiyor.' diye cevap verdi. 'Bu olanlara hazırlıklı değildim. Cassandra'nın yalnızca başıboş bir kâhin olduğunu söylediler. Pyhtia, güçlerini miras bırakabilen biri ancak Cassandra'ya bırakmış olduğunu sanmam.'

Yeniden insan konumuna düşmüş olmanın sevinciyle 'Neymiş o güçler?' diye sordum. Başka çeşit bir iblis olduğumu düşünmeden önce düşündüklerini öğrenmem iyi olurdu.

Pritkin başını inatla sallayarak 'Cemaatim adına konuşamam.' dedi.

Tomas, büyücünün omuzlarından tutarak 'Tüm gece onlar adına konuştun durdun ama.' diyerek onu sarstı. Mircea'nın gücü onu hâlâ ayakta tutuyor olmasaydı, büyücü kendini yerde bulurdu. 'Şimdi bilgi vererek bize yardım edeceğin yerde reddediyorsun, öyle mi?' Tomas'ın bileği küçük kırmızı bir leke haricinde iyileşmiş gözüküyordu ancak suratı daha beterdi. Siniri geçmişe benzemiyordu.

'Bakin... Bunlar hassas konular, iznim olmadan bunlar hakkında konuşamam.'

Tomas 'Bildiğinden haberleri olduğunu söyledin.' diye homurdandı ve 'Ara onları izin al.' diye devam etti.

Pritkin'in suratı yardım bekler gibi vahşi bir ifade aldı. Ancak etrafta ona yardım edecek kimse yoktu. 'Denerim ancak bunu tartışmak için toplanmak isteyeceklerinden eminim. Ve Cassandra'yı da huzurlarına bekleyeceklerdir. Öyle hemen karar verilecek bir şey değil.'

LouisCésar da Tomas'ın fikrine katılarak 'Ne kadar sürer?' diye sordu. Göz korkutma konusunda iyi bir ekip oluşturuyorlardı. ayrıca, tek başlarına da gayet iyiydiler.

Pritkin öfkesini kabalığıyla örtmeye çalışarak büyük bir hatada bulundu. Senato üyesinin karşısında fazlasıyla düşüncesiz hareket ediyordu. 'Bilmiyorum. Belki günler sürer.'

LouisCésar'in mavi gözleri birden grileşerek ava gibi yanıp söndü ve gözbebekleri neredeyse yok oldu. Nefesimi tutunca, odadaki tek gergin kişi olmadığımı anladım. Odadaki tek ses Pritkin'in şiddetli nefes alıp veriydi ve ağzının içine mikrofon yerleştirilmiş gibi odada yankılanıyordu. Mircea birden Pritkin'i bırakınca LouisCésar büyücüyü gömleğinden yakaladı. Onu duvara yapıştırmasa büyücü kendini yerde bulacaktı.

LouisCésar'ın kumarhanede yaptıklarını görmem yırtıcının da yırtıcısı olduğu konusunda beni ikna etmemişti. İyi dövüşü

yordu ancak yıllar boyu birçok iyi dövüşçüyle karşılaşmıştım ve ne kadar uzun ve keskin olsa bile bir kılıcın ateşli silahların yerine geçebileceği konusunda kimse beni ikna edemezdi. Tony'nin yanında çok zaman geçirmiştim ve onlar silah konusunda ustaydılar. LouisCesar'ın beni neden bu kadar korkuttuğunu daha iyi anlıyorum. O, çıldırmış hayaletlere ve pislik içinde zindanlara geçiş kapımdı. Ancak diğer insanların böyle bir sorunu yoktu. Böylelikle neden ondan korkmuş gözüktüklerini anlayamamıştım. Çoğu zaman, gamzeleri ve mavi gözleriyle oldukça sevimli bir hal alıyordu. Ancak ben anlamıştım. Hâlâ yakışıklıydı ancak bu kasırgadan hemen önce şehirde dalgalanan esiriteye benziyordu. Bu çılgın planı Dante'nin Yeri'nde yapmış olduğunu düşündüm. O yirmi vampirle baş ede dursun, Tomas beni güvende tutacaktı. 'Bunu öğrenmek için günler harcayamayız,' diye tıslayınca kan Pritkin'in suratının geri kalanından akmaya başladı.

Mircea konuşmaya başlayınca sesi durgun sular gibi tüm odayı doldurdu. Sinirler sakinleşti ve saygısızlıklar duruldu. Kalp atışlarım sonunda yavaşlayınca derin bir nefes aldım. 'Belki de büyücü Pritkin, cemaatine başka bir yerden ulaşmak ister. Bilmek istediklerimizi zaten bize söylemiş bulunmakta. Hiç değilse ima yoluyla anlamış olduk,' diyerek Pritkin'e gülümsedi. 'Seni, en güçlü iblis avcılarını, Cassie'nin ardından neden buraya gönderdiklerini bilmek isteyebilirsin. Sen daha çok... Nasıl söylemeli? Tamamen ne istediğini bilen birisin. Eğer her şeyden şüphelenen biri olsaydım, cemaatinin Cassie konusunda bizi yanıltmaya ve görüş alanından bir rakibi daha ortadan kaldırmaya çalıştığını bile düşünürdüm.' Pritkin, surata sinirden kıpkırmızı olmuş halde ona bakakaldı. Umarım beynine de suratına olduğu gibi kan fışkırmamıştı. Kalp krizi geçirmezse, cemaatten birinin açıklamada bulunması gerekecekti.

LouisCésar ile aynı anda haykırdık: 'O, hiçbir yere gitmiyor.' Ancak kararı nazik bir şekilde bana bırakmışta ve Pritkin'le

göz göze gelinceye dek, LouisCésar ı izledim. Vampirin gözleri hâlâ gümüş rengindeydi ve sinirlenme nedenini öğrenmeye niyetim yoktu.

'Sorularıma cevap vermeden hiçbir yere gidemezsin. Pythia da kim? Neden beni kâhin olarak adlandırıyorsun ve bahsettiğin güçler nelerdir?'

Pritkin tek kelime bile edemeden dediklerime boyun eğmişti. Birden tüm öfkesi sönmüşe benziyordu ve sesi oldukça kısık çıkıyordu. 'Pythia, Delphi'deki kehanet taransı Apollon'un eski ulaşı. İki bin yıl boyunca kadının görevi için yerine seçilenler hep işi bilen kimselerdi. Krallar ve hükümdarlar siyasete onların önerileri üzerine yön verdi. Bizans İmparatorluğu'nun çökmesi üzerine bu görev kaldırıldı ancak deyim olarak hâlâ kullanılmakta. Pythia, dünyanın baş kâhini ve cemaatin en büyük müttefiği. En yüksek rütbelerden biri çünkü insanlarda bulunmayan yetenekler onda toplanmış.'

'Peki, bunların benimle olan alakası nedir?'

'Her yeni Pythia, biz onlara kâhin deriz, selefinin mirasçısıdır. Bu yükü anlamak ve üstlenmek için küçüklüğünden itibaren yetiştirilir. Pythia yaşlıdır ve gücü sona ermiştir. Şimdi güçleri mirasçısına geçmelidir ancak mirasçı altı ay önce Rasputin ve Kara Cemaat tarafından kaçırıldı.' Birden gözleri garip bir hal aldı. 'Binlerce yıl boyunca, Pythia'nın gücü nesilden nesile aralıksız aktarılmıştır ancak şimdi halef konusunda kaygılarım var. Mirasçı ölmüş olmalı. Öyle olmasa, güç neden sana geçsin ki, hem de bölüm bölüm? Senin gibi eğitimsiz, başboş bir kâhine, görevin inceliklerini bilmeyen birine?'

Duyduklarımdan özellikle iki kelime beynimde yankılanıyordu. Ona dehşet saçan gözlerle baktım. 'Bölüm bölüm de ne demek? Ne demek istiyorsun?' Sesim birden cırtlak çıkmaya başlayınca sakinleşmek için duraksadım. 'Bu asla olmaz. Cemaatine görevi istemediğimi söyle.'

*

'Bu bir görev değil. Bu bir çağrı. Ve çağrı gelince mirasçının yapacak bir şeyi yoktur.'

'Benim de yapacak bir şeyim yok. Bu kâhini bulmalı ve geri götürmelisin.' Bakışlarım birden Tomas'a kayınca içime bir acı oturdu. 'Suratını ne hale getirdiniz? Nedir bu kullandığınız? Bir türlü düzelmiyor.'

Rafe 'Mia Stella, bu ejderha kanı. Merak etme, zamanla düzelecek,' diye cevap verdi. Tomas'ın yüzü onun için endişe etmiş olmamdan dolayı allak bullak olunca başımı diğer tarafa çevirdim. Mircea'nın düşünceli bir halde beni izlediğini fark edince, olabildiğince tarafsız bir yüz ifadesi takınmaya çalıştım. Ne isterlerse düşünsünler. Beni korumaya çalışırken yaralanan herkes için endişelenebilirdim.

Pritkin'in sesi yorgun çıkmaya başlamıştı. 'Mirasçıyı her yerde aradık. Alta aydır yapmadığımız kalmadı. Pythia oldukça yaşlı ve yapması gerekenden daha uzun süre gücünü elinde tutması gerekiyor. Sağlığı iyi olmayınca hâkimiyeti de zayıf düştü. Bu yüzden hızlı olmaya sizden daha çok önem veriyoruz. Ancak arama çalışmalarımız başarısız oldu.'

Soruna anlam verememiştim. 'Öyleyse, başka birini görevlendirin.'

'Anlattım ya, bu verilecek bir görev değil. Güç istediğine ulaşır. Hak edene varır, diyor eski belgeler. Bunun için yarışma düzenleyemeyiz ya. Sen genç ve eğitimsizsin ancak bizim kâhinimiz bu çağrıyı aldı ve bunun için yıllarca çalıştı. Geç haberdar oldu ancak kendini iyi yetiştirdi. Senin rakibi olacağını...'

Duraksadı ancak söyleyeceğini söylemişti. Geç kalmışta. Birden 'Demek beni tanıyordunuz? Ne zamandan beri?' diye atıldım.

Yüzü tekrar küstah haline büründü. 'Senin tüm sülalene bulaşmış bu. Annen de aynıydı. Sen de ona benzedin.'

'Bekle bir dakika. Sen annemi tanıyor musun? Nasıl olur?' Otuz beş yaşlarında gözüküyordu, belki de daha bile gençti. Bu da demek oluyordu ki, eğer Senato üyelerini on beş yaşındakilerden seçmiyorsa, normal hızda yaşlanmıyordu.

Pritkin coşku içinde 'Annen mirasçıydı.' diye cevap verdi. 'Ancak annenin el değmemiş olması gerekiyordu. Annen bu gerekliliği çok iyi biliyordu. Ancak babanla ilişkiye girdi. Vampirin hizmetlisiyle! Daha da kötüsü, sana hamile kalana ve babanla kaçana dek bunu Cemaatten sakladı. Güce ne olduğunu kim bilebilir? Yerini pislik kapladı.'

'Pislik mi?' Sinirlenmeye başlıyordum. 'Benim annemdi, öyle mi?'

'Mirasçı olmayı hak etmiyordu. Keşke zamanında ne olduğunu anlasaydık.'

'Yani, mirasçı olabilmek için bakire mi olmak gerekiyor?'

Pis pis sırtarak 'Evet,' diye cevap verdi. 'Bu durumda sen mirasçı olamazsın zaten.'

Ona cevap verme gereği duymadım. Az önce yaşadığım cinsel deneyimin ona bunu düşündürtüğünden emindim. Eugenie beni bir atmaca gibi korumuştı. O olmadığı zaman da ben zaten hayatla mücadele ediyordum. Kimseye yeterince yakınlaşacak kadar güvenmemiştim. ayrıca Tony'nin tüm adamları yanıma yaklaşmamaları konusunda Alphonse'un keskin bakışları tarafından uyanılmıştı. Beni yolumdan şaşırtan tek şey, Senato'nun casusu Tomas'ın benden izin almadan yemlenmesi ve Mircea'nın yakışsız entrikası olmuştu. Neyseki erkeklere düşkün değildim.

'Şunu bir açıklığa kavuşturalım. İstemediğim ve hatta anlam bile veremediğim bir güç bana geçti diye sen beni iblis sanıyorsun. Sonra bu planlar suya düşüyor. Sen de bana kötü yola düşmüş bir kâhin ve fahişe damgası vuruyorsun. Arada hatırlama

dığım şeyler mi oldu yoksa tek sebebin beni sevmemen mi?'

Mircea bir kahkaha patlattı. Hatta LouisCésar'in dudakları bile gülmemeye çalışarak kıvrıldı. Tomas ya şakayı anlamamıştı ya da gülecek hali kalmamıştı. Pritkin, doğal olarak rahatsız olmuştu. 'Tüm bu dediklerin senle ilgili ilk hislerimi doğruluyor. Pythia sen olsaydın, bu, felaketle sonuçlanırdı.'

'Buna gücün kendisi karar verir.'

'Cemaatin var olma nedeni de bu yüzden. Bu olaylara intikal edebilmek için.' Bana öylesine vahşetle bakıyordu ki, kendimi geri çekme ihtiyacı duydum. 'Annenin neden sana Cassandra ismini koyduğunu hiç merak etmedin mi? Biz kötü yola düşmüş kâhinlere bu ismi veririz. Yani, gücünü iyiye değil de kötüye kullananlara. Bunlardan biri de Kara Cemaatle işbirliği yaptı. Hayaletleri ve kara cadıları kendi bünyesinde birleştirip savaştırıyor. İblis gibi insanların ruhuna işleyebiliyor ve kara silahları kolayca kullanabiliyor. Ve bu gücün senin gibi birine geçmesine izin verilmez.'

'Ya bana geçerse?'

'Bu olanaksız,' demesi üzerine 'ölmemi isteyenler' listesine bir yeni isim daha eklemiş oluyordum.

LouisCésar 'Senato seni koruyacaktır,' diyerek beni ikna etmeye çalıştı.

Usanmış gözlerle ona dönerek 'Tabii korur ancak istediklerini yaptığım takdirde.' dedim.

Mircea, LouisCésar'in ifadesini görünce sırtıttı ve Raphael'e 'Cassie bizimle beraber büyüdü. Durumu kavrayamayacağını mı sanıyorsun? Şimdi, büyücüyü dışarı çıkarın.' diye emretti. 'Cassandra'mızla özel işleri konuşacağız.' Pritkin odadan çıkarılmıştı ve bunu oldukça sevindirici bulmuştum. Eğer hayatım boyunca bir savaş büyücüsüyle daha karşılaşmazsam, kendimi

şanslı sayacaktım. Senato'ya olan yardımımın bana nelere mal olacağını görmeyi bekliyordum.

LouisCésar'ın yeniden mavi renge dönen gözleri içtenlikle parıldıyordu. 'Seni Cemaatte teslim etmeyeceğiz, mademoiselle,' deyince ona döndüm. Gerçekten bu denli saf mıydı ya da temiz aile çocuğu rolünü iyi oynuyordu.

Mircea 'Ancak müttefikleri bu akşamki düelloyu kazanırsa, seni koruyamayabiliriz,' diye söze girdi. 'İşte o zaman bazı kararlar Rasputin'e kalır ve seni onun hükmü altında görmek istemem. Elleri düşersen, Gümüş Cemaat seni yaşatmaz. Ancak Kara Cemaattin yapacakları konusunda hüküm vermem yersiz olur. Kazanmamız senin avantajına olur, Cassandra.'

Birbirimize bakınca durumu çok iyi anladığımı hissetmiş olmalıydı. Kendi çıkarlarımı düşünmek, eski hayatımdaki yaşama amaamdı. Ancak tanıdık dayanaklara yaklaşmak iyi gelmişti. Mircea ile olmanın gururundan bahsetmeyeceğim bile. İş işti. 'Tony'yi eğittiniz mi?'

Mircea keyifle güldü. LouisCésar gözlerini bana çevirmeden önce Miroea'ya memnuniyetsiz bir bakış fırlattı. 'Mademoiselle, bu geceye dek, yapabildiklerini bir başkasının yapabileceğine inanmıyordum. Ancak gördüklerim sayesinde yeniden içime bir umut doğdu. Pythia, büyüsel dünyanın sorunlarının nihai belirleyicisidir. Pythia ve onun kararlarının gücü olmazsa, Ak Periler ve Gümüş Cemaat arasındaki tüm sorunlar savaşı kızıştırır. Aynı bizim şu anda Kara Cemaat'le olduğumuz gibi. Dünyamız bir anda altüst olur.'

Kapıya doğru bakınca Mircea başım salladı. 'Büyü halen etkin. Yanında duyma teçhizata olsa dahi, Pritkin bu konuşulanlara kulak misafiri olamaz. Söyle ona.'

LouisCésar bana dönünce, bedenimi sarıp sarmalayan enerji kütesinin geri geldiğini hissettim. Kontrolünü kaybetmeye baş

lamıştı. Bileziğimi cebime koydum, zira birden çılgına dönmesini istemiyordum. Bileziğim ona saldırırsa olacakları görmem son istediğim şeydi. 'Başkan'a meydan okuyan Lord Rasputin'in güçlerini arttırmak için kayıp kâhini kullandığını düşünüyoruz. Aylardır, Senato üyeleri kendi hizmetlileri tarafından saldırıya uğradılar. Hatta bazı vakalarda, sadakatine güvenilen ve asırlardır hizmet eden bazılarının Senato üyelerine sırt çevirdiği görüldü. Senato'nun odasında sana saldıranlardan biri de işte bunlardan bir tanesiydi. Başkan'ın gücüne ant içenler bile vazgeçtiler. Şimdi nedenini anlıyoruz.'

Belki de, benim kaçırdığım bazı noktalar mevcuttu. Günümde değildim. 'Peki, neden?'

Rafe yanıma gelerek önümde diz çöktü. Dalgalı saçlarım okşaymca kendimi daha iyi hissettim. Benim için yapabileceği pek bir şey olmasa da, yakınlarımda olması yetiyordu. 'Anlamıyor musun, mia Stella? Kâhin senin de yapmış olduğun gibi zaman içerisinde yolculuk etmiş ve hizmetlilerle ustalar arasında bağ kurmuş olmalı. Pythia'nın farklı zamanları aynı anda yaşadığı uzun zamandır düşünülüyordu. O bizim gibi tek bir yöne gitmiyor. Kayıp kâhin senin yapmış olduğun gibi güç topluyor. Ancak o gücünü yalnızca kötülük için kullanıyor.'

'Bir saniye.' Başıma bir ağrı saplanmıştı, 'ifadede birçok sorun var. Nereden başlasam ki? Böylesi bir bağdan nasıl haberiniz oluyor? ayrıca benim mirasçı olmadığım ne malum? Pritkin çok güzel açıkladı ancak...'

LouisCésar 'Hayır,' diye atıldı. 'Söylediği, gücün sana geçmesini istemediği idi. Ancak geçmiş olmasından korkuyor yoksa seni öldürmeye çalışmazdı. Bunun için senden özür dilerim. Bu kadar düşmanca davranacağını bilseydik, burada kalmasına izin vermezdik. Ancak şüphelerimizi doğrulamasını umuyorduk'

Mircea 'Büyük gösterisinden sonra doğruladı ya...' diye yorum yaptı. 'Kendi ağzıyla söylemedi ancak tepkilerinden anlaşı

lan Pythia'nın güçlerinin bir kısmının Cassie'ye geçmiş olduğu. Aynı zamanda diğer mirasçı da bu güçlere sahip.'

Kafamı salladım. 'Ancak Pritkin, Pythia'nın ruhunun başkalarının bedenine giremediğini söyledi. Bu durumda mirasçısı da bunu yapamaz, değil mi? Eğer bu doğruysa davranışları kısıtlanır. Başka zamanlara seyahat edildiğinde enerji çok çabuk harcanıyor. Gerçekten çok hızlı bitiveriyor. Ayakta durmaktan fazlasını yapsanız bile. LouisCésar'ın bedenine girdiğimde böyle bir sorunum olmadı. Ancak ruhunu bedenlere sokmadığı takdirde enerjisi uzun sürmeyecektir.'

Mircea düşünceli şekilde 'Çok uzun süre enerjiye ihtiyaç duymayacak,' dedi. 'Vampir yaratma süreci hassas bir süreçtir. Herhangi bir sapma talihsiz sonuçlar doğurur.'

Birkaç korku dolu hikâye duymuştum. Senaryoları olağanüstüydü. İnsan vampire bir türlü dönüşemiyor. Üç gün ölü olarak kalıyor ve tabi sorunlar çıkıyor. En kötü senaryo da şuydu: Beyinsel işlevleri oluşmadan insan vampir oluyor ve geri dönüyor. Yalnızca avlamak için yaşayan hayvanlar gibiler. Buna anlam veremiyorlar. Onu yaratanların ustalığını da anlamıyorlar. Tek yapılması gereken, insanlara saldırmadan önce hepsini yakalamak.

Tomas'a bakarak 'Yeni bir hayaletin gücünden bile daha azına sahip biri bir saat içinde ne yapabilir ki?' diye sordum. 'Bunlar doğru mu? Biz orada ne kadar süre kaldık?'

'Çok uzun sürmemiş olabilir. Ağır hareket ediyorduk. Aksi takdirde ziyaretimizi uzatabilirdik.'

'Evet. Ancak ruhum yeni bir vampir yaratan hizmetlilere nasıl engel olunacağını bilmiyor. Denemek de istemiyorum. Peki, o bunu nasıl yapıyor?'

LouisCésar 'Kâhine emirleri Rasputin veriyor,' diye hatırlattı. 'Detaylı açıklamaları veriyor ve diğerleri de ona yardıma oluyor.'

Mircea 'O kadar zor olmasa gerek.' dedi. 'Sorgulanan birey temiz olmalı. Son birkaç yılda herhangi bir vampirden en ufak bir ısırık bile almamış olmalı. Kendi iradeleriyle dönüşmek istemeliler ve huzur ve sağlık içinde oluşmalılar. Ya da en azından ciddi bir şekilde hasta olmamalılar. Asırlar sonra bu belirtilerle biri başkalarının işine karışırsa, Rasputin benzeri güçlü bir usta bu bağı geçersiz kılabilir.' Bir an düşündü ve 'İlk fazda engel olmak pek olası gözüküyor. Bu her şeyi yerle bir eder. Bu da Rasputin'le baş etmemize yaramaz. O kendine başka hizmetliler bulur. ayrıca ustanın başka vampirlerin ısırığını tanıması ve onları es geçmesi anlamına da gelir.'

'O zaman kâhinin ne yapması gerekiyor?'

Omuz silkti. 'Birçok olasılık söz konusu. Onları zehirleyebilir. Ciddi bir şekilde zayıfladıkları anlaşılmadan önce ölüp giderler ya da dönüştüklerinde zehir onlara etki etmez. Ancak zehir, yeni vampirlerin ustalarına bağlılıklarında azalma yaratacaktır. Ya da hadiseden haberdar edecek bir uyarıcı verilir ve geçiş sırasında korkmaları sağlanır. Bu durumda, vampire dönüşme süreçlerinde sakın olmazlar.'

'Ancak ruh şekline girince yanımıza eşya alamayız,' diye yorumda bulundum. 'Zehri nasıl yanına alacak ki?'

'Müttefiklerinin yerleştirmiş olduğu yoldan geri alacak. Kara Cemaat de Gümüş Cemaat kadar uzun süredir var. İsa'dan önceki üçüncü milenyuma dayanıyorlar. Zehir, üyeler arasında en çok kullanılan silahlardan biri. Ne gerekiyorsa yapacaklardır.'

'Peki, neden eski Kara Cemaat, Rasputin'e güveniyor ki?' Bu kadar pisliği yaratabilecek kadar güçlüyse, 19. yüzyılın sonlarında Rus köylüsü olarak doğmuş olmasından şüphe ettim. Bu büyük ihtimalle sonradan aldığı bir isimdi. Kendi kendine uydurmuştu ve

insanların anlattığı hikâyeye inanmaları için bir çeşit akıl oyunu oynamıştı. Carcassonne'a gittiğimde, onun Carcassonne'da kalamayacak kadar uzun süre etrafta olmadığı

belliydi. Senato bu kadar yaşlı bir vampiri hafife almamalıydı.

Mircea 'Güncel meslektaşlarıyla işbirliği yapmış olmalı. Diyeceklerini onlar belirlemiştir.' diye açıklama yaptı. 'Kâhin de kara büyücülere yardım amacıyla mesajı iletmış olabilir. Gümüş Cemaat bizimle işbirliği içerisinde ve bu çok eskilere dayanıyor. Bunu bozmak Kara Cemaat için başarı olur.'

Başım dönüyordu. Gelecekteki kazançları için Kara Cemaatin herhangi bir çağda yaptıklarına inanamıyordum. Ancak bu benim sorunum değildi. 'Ne yapmamı bekliyorsunuz? Geri dönüp onu kapıp getirmemi mi? Düello konusunda endişelenmeniz gerekmiyor mu?'

LouisCésar'ın suratı zalim bir hal almıştı. 'Endişeliyiz. On iki saatten de az bir zaman sonra Rasputin'le ölüm düellosuna tutuşacağım. Eğer buraya geri dönersem, onu yenmiş olarak dönerim.'

'Bir yere gitmeyi mi planlıyorsun?'

Bunu şaka olarak söylemiştim ancak LouisCésar bunu pek komik bulmamıştı. 'Muhtemelen. Rasputin düelloya Mei Ling ile karşı karşıya gelebileceği için razı oldu. Sonradan ben düelloya katılınca, o geri çekilecekti. Ancak geri çekilmedi. Hem de yenileceğini bildiği halde.'

Ne kadar kibirli görüldüğünü belirtmeme gerek yok sanırım. 'Ancak seninle baş edemez ki. Sen en rütbeli ustasın. Sana etki edemeyecektir. Senin rütbendeki eski ustalarla bağlarını zayıflatsa bile bu etkili olmayacaktır. Başka vampirlerin üzerinde uyguladığı taktikler sana sökmez.'

'Hayır. Ancak düelloya gelmemi engellemeye çalışabilir.'

Görünene dikkat çekmeye çalışıyordum ancak onu bile boş vermiştim. 'Darılma ama... Tamam, senin itibarının farkındayım ancak Başkan bu iş için başka düellocular da seçebilir. İki asırdır bu işin içinde ve mutlaka tanıdıkları vardır.'

LouisCésar söylediklerimden rahatsız olmuşa benzemiyordu. 'Doğru.' diye cevap verince rahatladım. 'Ben reddettiğim takdirde aklına başkaları gelecektir.'

'Öyleyse sorun ne?'

Mircea 'Sorun şu ki, dulceata...' diye söze girdi. 'Rasputin'in bugüne dek tek bir düelloyu bile kaybetmemiş olması... Başkan'ın listesinde başka isimler de mevcuttu ancak güvendiklerimizin hiçbiri zafer kazanmayı beceremezlerdi. ayrıca gönderdiğimiz kişinin üzerinde birçok hile yapılacağını da eklemek isterim. Başkan'ın seçtiği adamların düellolarını

toplasan bir LouisCesar'ın girdiği düelloların toplamı etmiyor. Bizim şampiyonumuz o ve galip gelecek.'

İçimde kötü bir his oluşmuştu. 'Peki, bunların benimle olan alakası nedir?'

'Zaman çizelgesini değiştirmelerine engel olmam istiyoruz, dulceata. Geri dönüp şampiyonumuzun doğumuna engel olmaktan onu alıkoyman gerekiyor.'

Ben lafa giremeden Tomas 'Peki, bunu nasıl yapacak? LouisCésar'i lanetten nasıl kurtarabilir ki?' diye sordu.

LouisCésar Tomas'a aklım kaçırmış gibi bakıyordu. 'Ne lanetinden bahsediyorsun?'

'Vampire dönüşme şekli bu değil mi?'

'Böyle olmadığım çok iyi biliyorsun!'

Billy Joe birdenbire gri bir bulut kıvamında pencereden içeri girdi. 'Bir şey kaçırdım mı?'

Odadakilere cevabım 'Siz aklınızı kaçırmışsınız.' oldu. Planları suya düştüğü için üzgündüm ancak yardıma olabileceksem bile Başkan ya da herhangi biri için canımı tehlikeye atacak değildim. 'Anlamıyor musunuz? Tomas'ı yanımda götürdüm. Tamam, yanlışlıkla oldu ancak eğer söylediğiniz gibi bu işi uzun süredir yapıyorlarsa, onlar da nasıl yapıldığını biliyorlardır.'

Birisi çingeneyi bu döneme göndermişti ve gönderen ben değildim. 'Rasputin'le baş edebilirim ancak ben düelloocu değilim.'

Billy joe etrafta dolanıyordu. 'Çok şey kaçırdım, değil mi?' diye sorunca onu görmezden geldim.

'Tomas'ı yanında götürdün çünkü o sırada onun bedeninde ikamet ediyordun. Pritkin bize anlattı ya, dulceata. Kâhin asla başkasının bedenine giremez.'

'Pritkin aptalın teki,' diye hatırlatma ihtiyacı hissettim. 'Bilmiyoruz ki, belki de Tomas bu yüzden takılı kaldı. Belki de tek yapmam gereken yanıma alacağım insana dokunmak. Belki kâhin de bunu yapabiliyordur.'

Billy önüme gelerek tüm odayı şeffaf bir perde arkasından görmeme neden oldu. 'Cassie, konuşmamız gerekiyor. Dante'nin Yeri'nde öğrendiklerime inanamayacaksın.' Tek kaşımı kaldırdım ancak ona cevap verme gereği duymadım. Onun varlığından haberdar olmalarını istemiyordum. Ona daha uzun süre ihtiyacım olacaktı.

Tomas bana bakarak 'Ben Başkan'ın ikinci tercihiyim. Rasputin'le başa çıkabilirim,' demesi üzerine neşelendim. Beni bu deliler evinden kurtaracak her şey cazip görünüyordu.

Ne yazık ki, Mircea ikna olmuşa benzemiyordu. 'Beni bağışla, dostum. Hünerlerinden şüphe duymuyorum ancak Rasputin'in nasıl savaştığını gördüm. Sen görmedin ve hayatım söz konusu olduğunda, kesinlik tercihimdir.'

Billy birkaç adım önümde durdu ve ellerini beline koydu. 'Peki, ben anlatayım, sen de dinle. Yardım ettiğimiz o periyle kaçan cadı kafayı gördüm. Olayın özeti şu ki, Tony ve Kara Cemaat, Periler Ülkesi'ne cadıları satıyormuş ve tahmin et bunları nereden temin ediyorlar? Demek istediğim, eğer büyücüler birden bire kaybolsaydı, Ak şövalyeler bunu fark ederlerdi, değil mi?' Ona bakakaldım. Sanki dışçı koltuğunda vırvırcı bir doktorun

elleri altındaymışım gibi hissettim. Cevap verebileceğim şeyler değildi.

Tomas 'Onu yenebilirim.' diye cevap verdi ve sesi çok kesin çıkmıştı ancak LouisCésar, Tomas'a kedi hırlamasına benzer garip bir sesle cevap verdi. Sanırım Fransızcaydı.

'Beni asırlar önce yenemedin. Şimdi yenmen de imkânsız.'

'Sen şanslıydın! Eğer bir daha düelloya tutuşursak eskisi gibi olmaz.'

LouisCésar sinirlenmişe benziyordu. 'Seninle düelloya bile tutuşmam. Ben senin efendinim.'

Şaşırmış halde gözlerimi kırptım. Konuşmayı takip etmeye çalışırken bir şey mi kaçırmıştım? Ustalar ve hizmetliler bu görünenden daha fazla birbirlerine bağlıdırlar. Kahretsin ki, Tony Mircea'yı öldürmeye çalıştığı halde, onunla asla böyle konuşmazdı. 'Alejandro senin ustan değil miydi?' diye Tomas'a sordum.

'Öyleydi. Alejandro'nun hizmetlilerinden biri beni vampire dönüştürdü ancak Alejandro daha sonra onu öldürerek, beni kendi kullanmaya başladı. İspanya topraklarında yeni bir imparatorluk kuruyordu ve onun için savaşacak yardımcılara ihtiyacı vardı. Başarılı olunca, yeni bir Senato kurdu ancak yöntemlerini asla değiştirmede. Bu güne dek her sorunu bir mücadele, her savunmayı da bir tehdit gibi yaşadı. Yeterince güçlendiğimde ona meydan okudum ve eğer engel olabilseydim saltanatını sona erdirmeyi başarırdım.'

Şaşkınlık içerisinde LouisCésar'a bakarak 'Onunla mı savaştın?' diye sordum.

LouisCésar telaşla başını salladı. 'Tomas, Latin Amerika Senatosu başkanlığına meydan okudu. Başkanları onun karşısında düelloya çıkmam için beni teşvik ettikler, ben de kabul ettim. Ve sonuç olarak onu yendim.' Son cümlesini omzunu silkerek,

öylesine anlatır gibi söylemişti. Arada LouisCesar'ın yenilmesi gerektiğini düşündüm. Kendini beğenmişlik duygusu onu yoruyor olmalıydı. Ancak bu akşam yenilirse, ölümle sonuçlanırdı ve bu da hepimizin öleceği anlamına gelirdi. Enine boyuna düşününce, kendini beğenmenin iyi yönleri ağır basıyordu. Bağların yetersizliği göze çarpıyordu. Zorla galip gelen hizmetlileri işin içinden uzak tutmak gerekirdi. Kan bağından daha garip bir bağ söz konusuydu.

Birden aklıma takıldı. 'Meydan okudun ha? Ancak bunu yapabilmek için birinci seviye bir usta olman gerekmez mi?' Tomas'ın güçlü olduğunu biliyordum ancak yine de şaşırmıştım. Birinci sınıf bir ustayı köleye dönüştürmesi LouisCésar'ın kuvvetini gösteriyordu. Bunun mümkün olabildiğini bile bilmiyordum.

LouisCésar pervasızca 'Tomas'ın yaşı beş yüzden de fazla, mademoiselle. Tomas'ın annesi Avrupa'nın işgalinden önce Inka soylularından biriydi,' dedi. 'İspanyol işgalci komutanı Francisco Pizarro'nun adamlarından biri tarafından saldırıya uğradı ve sonuç olarak Tomas dünyaya geldi. Çiçek hastalığı salgınının tüm Inka soylularını esir aldığı dönemi yaşadı. İspanyolların ilerlemelerini engellemek için dağınık bir kabile oluşturunca bu, Alejandro'nun dikkatinden kaçmadı. Piç olduğu halde, Tomas...' Tomas homurdanmaya başlayınca, LouisCésar ona bir bakış fırlatarak 'Bu terimi bilimsel açıdan kullanıyorum, Tomas. Alınma lütfen. Hatırla, ben de piçim,' diye devam etti.

'Unutacak değilim.'

Odayı kaplayan güç akıntısı geri gelmişti ve öncekinden daha etkiliydi. Bu sefer arada kalmıştım. Sanki sağımdan ve solumdan hortumlarla tazyikli su boşaltılıyordu. Dayanamayarak 'Kesin şunu,' diye bağırdım.

LouisCésar başını eğerek 'Özürlerimi kabul edin, mademoiselle,' dedi. 'Haklısınız. Hizmetlimi sonra cezalandıracağım.'

Tomas ona muhteşem bakışlarını fırlatarak 'Denediğinle kalırsın.' diye cevap verdi.

Mircea ile aynı anda, aynı sabrı taşmış tonda 'Tomas!' diye bağırdık.

LouisCésar, Tomas'a en uyarıcı bakışlarını fırlatarak 'Benimle konuşurken dikkatli ol, Tomas. Cezanı daha da ağırlaştırmamı istemezsin herhalde,' dedi.

'Kendini benimle kıyaslama. Sen vampire dönüştüğünde ben çoktan usta bir vampir olmuştum bile.'

LouisCésar hafifçe gülümseyince gözleri ateş saçtı. 'Ancak şu anda bir usta bile etmiyorsun.'

Billy önümde durup dikkatleri kendisine çekmeye çalışıyordu. 'Beni dinliyor musun? En taze haberler bende.'

Ağzımı fazla hareket ettirmeden 'Daha sonra...' diye cevap verdim ancak susmadı.

'Haberler inanılmaz, Cassie. Kara Cemaat, cadıları, yaşamını erken yitirenlerden seçerek ticareti gizli tutuyormuş. Genellikle bir kazada ya da engizisyonda ölecek olanları seçiyormuş. Onları son anda yakalıyormuş ve haklarında kayıp bilgisi verilmesini umursamadan Periler Ülkesi'ne satıyormuş. Kimse engizisyon tarafından alınan birilerini görmeyi ummamış. Ayrıca kimseyi temize de çıkarmıyorlarmış. Hep bu yolla kandırmışlar.'

'Nasıl biliyorlarmış ki?' Birinin kaderinde ölüm olduğunu önceden nasıl bilebilirlerdi ki? Bunun için tek yol... Mircea bana garip bakışlarını dikince ona masumca gülümsemekle yetindim. Yaptığım hataydı. Gözleri tüm odada baştan aşağı dolaşmaya başladı ancak usta bir vampir bile Billy'yi göremezdi.

Billy ayrıntıları vererek devam ediyordu. 'O gece kurtardığımız cadı bir grup kara büyücü tarafından kaçırıldı. Çingeneler iki cemaatten de uzak duruyorlarmış. Demek ki Ak Şövalyelere belli etmeden onu alabileceklerini düşündüler.' Kaşlarımı çatıttım.

Billy'nin anlattıkları, onun zamanından insanlar onu kaçırmış olsa bile, cadının nasıl bizim asrımıza gelebildiğini açıklamıyordu. Ancak sorabileceğim kimse de yoktu.

LouisCésar ve Tomas arasındaki gerginlik daha da kızışmadan Mircea olaya müdahale etti. 'Siz burada münakaşa ederken zaman ilerliyor ve bununla birlikte şansımız da azalıyor. Münakaşanızı sonraya bırakın. Şimdi işimizi yapalım.'

LouisCésar parmaklarını saçlarının arasında dolaştırarak 'Ama mademoiselle bu işe karışmak istemiyor.' diye cevap verdi. Sanırım bu, onun sinirlendiğinde yaptığı bir hareketti. Dalgalı saçları görünümde hatırladığımdan da daha koyu renkti. Bunun bir ışık oyunu olup olmadığı ya da gün ışığının asırlar içinde kumral rengi saçları koyulaştırıp koyulaştırmadığını merak ettim. 'Benim de korktuğum buydu. Ancak onu zorlayamayız.'

Mircea ile aynı anda ona, sonra da birbirimize baktık. Merak etmeden duramadığım için 'Ciddi mi?' diye sordum.

Mircea derin bir nefes aldı. 'O hep böyleydi. Tek hatası bu,' diyerek bana gülümseyince Tony'nin 'bu saçmalığı keselim ve işimize bakalım...' gülüşünün onda da mevcut olduğunu fark ettim. İfadesi bana Mircea'nın Senato için yaptığı görevi hatırlattı. Başkan'ın baş degesiydi ve dedikodulara rağmen, bu görevi yalnızca ailesinin hatırına ona vermemişlerdi. Herkes soyadının taşıdığı itibarın farkındaydı. Normal bir insanın bir film yıldızıyla tanışmasına benziyordu ancak konu iş oldu mu bu ona bir şey kazandırmıyordu. Mircea bu görevi hakkıyla almıştı ve Senato'nun şimdiye dek yapamadığı çok iyi temsilcilerle anlaşmıştı. Bu kişileri beni tanıdığından bile daha az tanıyordu. 'İstediğin nedir, dulceata? Güvenlik mi para mı? Yoksa gümüş tepsi içinde Tony'nin kellesi mi?'

'Son dediğin oldukça cazip ancak yine de yeterli değil.'

Mircea ile reddetme kısmım atlayarak doğrudan pazarlığa

giriştik. Onları reddedersem Mircea'nın beni öldürmesi an meselesi olurdu. Bunu yapardı çünkü başka çaresi olmazdı ve hızlı olmak zorundaydı. Eğer öldürmezse, Başkan onun görevini bir başkasına devrederdi. Bana atadıkları ayak işleri hoşuma gitmemişti ancak Başkan'ın parlak gözlü adamlarını düşününce deveye kulak gibi görünüyordu. Başka çarem

olmaması, hizmetlerim için karşılık almayacağım anlamına da gelmiyordu. Her şeyden önce satıcı bendim. Ben olmazsam istediklerini kimden alacaklardı ki?

Mircea zalim davranmasının işe yarayıp yaramayacağını düşünüyordu, zira en eski muhafızlarından birinin kellesini istiyordum. Gözlerimi yuvarlayarak 'Boşuna zahmet etme. Tony'nin kellesini önüme sermen çok da önemli değil. Bunu sen de biliyorsun. O sana ihanet etti ve onu zaten öldüreceksin,' dedim.

Hafifçe gülümseyerek, 'Bu doğru. Ancak bu senin sorununu da çözer, değil mi?' dedi.

'Ancak bu sana pahalıya patlamaz. Hayatın pahasına bir şey yapmak istemez misin?'

'Öyleyse ne istiyorsun, güzel Cassandra'ın?' diyerek bir adım atıp gözleri birden parıldayınca sandalyeyi aramıza koydum.

'Deneme bile.'

Aman vermeyen bakışlarıyla sırtarak 'Öyleyse ne istediğini söyle,' dedi.

'Benden yardım mı istiyorsun? Öyleyse babama neler olduğunu anlat bana.'

Rafe irkilerek tiz bir ses çıkardı ve bakışlarını derin bir nefes alıp başını iki yana sallayan Mircea'ya çevirdi. Halini çok iyi anlıyordum. Rafe'in düşüncelerini okumak çok kolaydı. Sekiz yaşında bile kâğıt oyunlarında onu yenebildiğimi hatırlıyorum ve o günden bu yana değişmemişti. Mircea'nın memnuniyet

sizliği onu yatıştırmış olmalıydı ancak etkiyi yaratmam da bir başarıydı. Mircea bunu görmezden gelerek 'Baban mı dulceata? Arabasında bomba patlayınca can verdi, öyle değil mi? Tony'den nefret etmenin sebeplerinden biri bu değil mi?' dedi.

'Öyleyse Jimmy ne demek istedi? Size Jimmy'yi öldürmeyin dedim çünkü olardarı bildiğini söylemişti.'

Mircea omuzlarını silkerek 'O yalnızca tetikçiydi ancak detayları biliyor olsa gerek. Neden ona sormadın, dulceata?' dedi.

'Ben soramadan Pritkin adamı gebertti de ondan. Ama sen ailemin başına gelenleri biliyorsun, değil mi?'

Mircea gülümseyince bir kez daha Tony'nin gülümsemesini kimden kopyaladığını anladım. 'Tek istediğin karşılık biraz bilgi mi?'

Rafe'e bakınca onun da bana bakıyor olduğunu fark ettim. Mircea'nın eli Rafe'in omzuna dokunduğunda, Rafe tam da konuşmak üzereydi ki Mircea araya girerek 'Hayır, hayır, Raphael. Önce iş, sonra bilgi,' diyerek gülümsedi. Gülümsemesinde şefkatten çok menfaat vardı. 'Anlaştık mı?'

Tavanda, suratında sabırsız bir ifadeyle gezen Billy'ye bir bakış attım. Yorumda bulunmamıştı. Demek ki anlatacakları seçimimi değiştirmeyecekti. Ona sıkılmış bir bakış fırlatınca gücenerek ortadan kayboldu. Mircea'nın şartlarını kabul etmeden önce biraz daha bilgi sahibi olmak isterdim ancak fazla seçeneğim kalmamıştı. Şartları kabul edeceğiniz kesinleşince ve alıcı da bunu bilince, istekleri arttırmak zorlaşıyordu. Onlara yardım etmekten başka çarem yoktu ve Mircea karşılığında ne istediğimi sorarak cömert bile davranmış oluyordu. Ancak tek istediği ayak işlerini en iyi şekilde yapmamdı. Bu durumda da ruh halimi iyi tutmaları onların işine geliyordu. Belki de yalnızca beni seviyordu. Hayır, bunu düşünmek tehlikeliydi.

'Tamam, anlaştık. Anlat şimdi.'

Mircea 'Birazdan, dulceata. Öncelikle Başkan'a bilgi vermemiz gerekiyor. Tomas, rica etsem bunu yapar mısın? Son talimatlar ondadır,' diye cevap verdi, Tomas'ın ifadesindeki inadı fark etmiş olacaktı. 'Sen dönene kadar ona el sürmeyeceğimizin sözünü sana veriyorum. Ona sen eşlik edeceksin, değil mi?'

Tomas bana bakarak 'Evet,' diye cevap verdi. Bakışlarında meydan okuma vardı ancak itiraz etmedim. Eğer Rasputin'le karşılaşsam yanımda birinin olması, özellikle de acil durumlara dayanabileceğini kanıtlamış biri, işime gelirdi. Özellikle her şey berbat olduğunda yanımda onun olması hoş olurdu. Tomas tam bir şey söyleyecekti ki, Mircea yanıma gelerek elini omzuma dayadı.

LouisCesar'ın sabırsız hali gözlerinden okunuyordu. 'Haydi, Tomas.' Tomas ona baktı ancak yine de kapıyı çarparak dışarı çıktı.

Mircea 'Gözyaşı'na da ihtiyacımız var. Güvende olabilmesi için, değil mi?' deyince LouisCésar başını sallayarak Tomas'ın ardından odadan çıktı.

'Gözyaşı mı? O da ne?'

Mircea gülümseyerek 'Seni temin ederim ki endişelenecek bir şey değil,' diye cevap verdi. 'Apollon'un Gözyaşları çok eski bir karışımdır. Asırlardır hipnoza geçişte bu karışım kullanılır. Gayet güvenlidir ve hipnoza yardıma olurlar.'

'Ancak neden ona ihtiyacımız olsun ki? Daha öncekinde kullanmadım.'

'Kullanmadın ve gücün bir anda tükendi. Gözyaşları sana yardım edecek, Cassie. İşlerin iyi gitmesini ben herkesten daha çok isterim. Bunu unutma. Sana asla yalan söylemem.' Dediklerine her şeyden çok inanarak başımı salladım. Bu Gözyaşı dedikleri ne ise, onu kullanacaktım. Kazanmamıza fayda sağlayacak ne varsa...

Mircea Raphael'e bakarak 'Cassie'nin kıyafetleri hazır mı diye gidip bakar mısırı? Bu devasa bornozdan sıkıldığına şüphem yok.' dedi. Garip bir ifadeyle gülümseyerek 'Acele etmeç' dedi.

Rafe rahatsız olmuşa benziyordu. Mircea ve beni herhangi bir nedenden yalnız bırakmak istemediği belliydi ancak yine de dışarı çıktı. Mircea o çıkar çıkmaz ardından kapıyı kilitledi ve kapıya yaslanarak ciddi bakışlarını üzerime dikti. 'Evet, Cassandra'ın, sıra asıl pazarlığa geldi.'

On İkinci bölüm

Onu dikkatle inceleyerek 'Ben senin Cassandra'n değilim.' dedim.

Gömleğinin geri kalan düğmelerini çözmeye başladı ve 'Bir dakika, dulceata. Göreceğiz.' dedi. Gömleğini tamamen çıkararak koltuğun üzerine fırlattı. Üstü tamamen çıplaktı.

Henüz panik yaratacak bir şey yapmamış olmasına rağmen nabzım deli gibi atmaya başlamıştı. Oturarak 'Ne yapıyorsun?' diye sordum. Kapıyla aramda durunca, cazibeli yüzünün birden keskin bir hal aldığını gördüm.

Mircea boyalı ayakkabılarını çıkarmaya başlamıştı. 'Keşke beraber daha çok zaman geçirseydik, dulceata. Uzun süredir tanışıyoruz ancak böylesini hayal etmemiştim.' diyerek ayakkabılarını ve çoraplarını düzenle koltuğun yanına yerleştirmek için duraksadı. 'Seninle beraberken umulmayanı beklemek en güzeli.'

Ben de onun için aynı şeyi düşünüyordum. 'Kes şunu, Mircea. Neler olduğunu söyle bana.'

Kemerini çözmeye çalışırken gözlerini bana dikerek 'Cemaat'e teslim edilmek istemezsin, değil mi?' diye sordu.

'Bunun senin soyunmanla alakası nedir? Ne yapıyorsun?'

Mircea odada sinsice dolaşarak önümde diz çöktü. 'Dulceata, bunu bir kurtuluş yolu olarak düşün. Sana zarar verecek her şeyden korumak için gelen şövalyenim senin.'

Kahkahamı geri yutmaya çalışarak 'Bu çok eski bir replik,' dedim.

Mircea'nın yüzü öfkeyle gölgelenince, suratıma isteksiz bir gülüş takındım. 'Kalbimi kırıyorsun. Ancak dedikleri gibi aynen böyle oldu. Kalbim kırıldı.'

Bir anlığına düşününce haklı olduğunu farz ettim. Parlak zırhlar içindeki şövalyeler efsanedekilere benzemezler. Çoğu, kadınların hayatını kurtarmaktan çok vergi vermeleri için köylülere eziyet ederler. 'Peki, ne istiyorsun?'

Cevap vermedi ancak gözleri tarçın rengiyle parıldamaya başladı. Gözlerindeki bu ifadeyi daha önce gördüğümde, Mircea Pritkin'i tehdit ediyordu ancak şu anda sinirlenmesi için bir sebep yoktu. Uzun kara saçlarından tokasını çıkarabilmek için elini başının arkasına attı. 'Cemaat onlara teslim edilmeni istiyor, dulceata. Ve onlarla olan anlaşmamız göz önünde bulundurulursa, reddetmemiz olanaksız. Eğer sen sıradan bir insan olsaydın, ustaların herhangi birinin iddiası yeterli olurdu. Ancak öngörülerini olan biri olduğun için bu çok zor.'

Bu tip kişiler için Pythia'nın mahkemesi yürürlükte.' Saçları, kara bir pelerin gibi omuzlarına ve sırtına dek uzanmıştı. Saçlarının kömür rengiyle, soluk teninin beyazlığının yarattığı zıtlık büyüleyiciydi.

Saçlarına fırlattığım bakıştan gözlerimdeki hayranlığı fark edince sesi fısıltıya dönüştü. 'Hatırlar mısın, dulceata? Bir zamanlar saçlarımı çok severdin. Çocukken onları sen örerdin. Ben de Antonio'nun toplantılarına saçlarımdaki değişik tarz ve süslerle giderdim.' Ellerimi alarak omuzlarına yerleştirdi. Ellerim saçlarının ağırlığı altında kalmıştı ve saçlarının yumuşaklığı ellerimin üzerinde ipek etkisi yaratıyordu. Ancak saçlarının ipeksi dokunuşunun mu yoksa omuzlarındaki güçlü kasların mı daha dik

kat dağıtıcı olduğuna karar veremiyordum. Dudaklarını elime uzatıp bir öpücük kondururken 'Saçlarımla oynamana asla aldırmadım, dulceata. Şimdi de aldırmiyorum,' dedi.

Zırhımı genişletip Tomas'ı taklit ederek beni etkilemeye çalışıp çalışmadığım anlamayı denedim, ancak bir güce rastlamadım. Önceden yaşadığım o heyecan artık yoktu. Ancak buna ihtiyacı olmadığını hissettim. Elimi alarak yanağında gezdirdi. Asıl amacı bileğim yoluyla kalp atışlarımı hissetmekti. Yutkundum. 'Amacın ne, Mircea?'

Bir anlığına dikkatim dağılınca elleri yer değiştirdi. Ellerinin birden bornozumun altına girip belimi kavradığım hissetmek beni şoka sokmuştu. Bornozumun kuşağını çözdüğünü hatırlamıyordum ancak açılmıştı işte. Bornozumun önü tamamen açılmamıştı ancak boynumdan göbeğime dek kalan kısım görünürdeydi. Önümü kapamak için hareket edince Mircea elimi tuttu ve avuç içimi dudaklarına değdirdi. Dilini avucumda yavaşça gezdirirken tadımı duyumsamaya çalıştığı belliydi. Öpüşünün dokunduğu yer tüm vücudumda şelaleler gibi akmaya başlamıştı ve beni nefessiz bırakmıştı.

'Mircea...'

'Cassandra'ın, tadının nasıl olduğunu biliyor musun?' diye sakince sordu ve 'Asla böylesini tatmadım. Seni tüm bedenimde hissediyorum.' diye ekledi. Nabzımın delice attığı bileklerimi koklayarak 'Ne kadar sarhoş edici bir kokun olduğunu hayal bile edemezsin,' dedi. Başparmağı belimde gezerek göğüs kafesime doğru ilerledi. Dokunuşları cinsellik taşıyordu ancak yine de nefesim kesilmişti. 'Sana dokunmak harika.'

'Mircea, lütfen.'

Baş delege yüzünü yüzüme yaklaştırıp 'Ne istiyorsan yaparım.' diye fısıldadı. Aramızda o kadar az mesafe vardı ki, nefesi dudaklarımı yakıyordu. Dudakları dudaklarıma hafifçe değince

ürperdim. Pazarlık edeceğimizi söylemişti ancak bunun için girişimde bile bulunmuyordu. Bu da beni korkutmuştu. 'Gücümden ne istiyorsan, senin olsun,' diyerek ellerini tekrar

bornozumun ön tarafına getirerek boynumla göbeğim arasındaki kısmı boydan boya okşadı. Dokunduğu yerlerdeki tüyleri diken diken ediyordu ve nefesim kesiliyordu.

Sinirli gözükmeye ya da bu zevk dalgasını geri itecek herhangi bir duyguya yer açmaya çalıştım. 'Kahretsin, Mircea. Oyun oynamaktan hoşlanmadığımı bilirsin.'

'Oyun oynadığım yok,' diye söz vererek bacaklarımı ayırdı ve bedenini iki bacağımın arasına yerleştirdi. Bornozum kalçalarımın dek açılmıştı ancak Mircea iki bacağımın arasında diz çökmüş olduğundan bir türlü kapatamıyordum. Onu itmeye çalıştım. Asıl istediğim aramıza biraz mesafe koymaktı. Ancak onu itebilmek granit bir heykeli itmek kadar zordu. Parlayan gözlerini gözlerime dikerek 'Sana yalvarmamı mı istiyorsun?' diye fısıldadı.

Gözlerimi etrafta gezdirerek Billy Joe'yu aradım ancak o çoktan küsüp gitmişti. 'Hayır, ben...' diye cevap vermeye çalışırken içimden Billy'ye lanetler yağdırdım.

Ben daha cümlemi toparlayamadan, Mircea 'İstersen yalvarırım,' diye mırıldanmaya başladı. O kadar yakınmadaydı ki, görüldüğü gibi koktuğunu fark ettim. Sürdüğü pahalı parfümlerden biri değildi ancak kokusu tertemiz ve tazeydi. Yağmurdan sonra toprak kokusunu andırıyordu. 'Rica da edebilirim,' derken elleri baldırlarıma indi. Tekrar dizlerime dokunarak tenimi okşadı. 'Zevkle.' diye mırıldanarak tekrar kalçalarımın dokundu ve baş parmağım kalçalarımın gezdirirken 'Memnuniyetle.' diye mırıldandı. 'Eğer sana zevk veriyorsa.'

Suratını mideme gömünce ellerim kendi başlarına hareket ederek Mircea'nın saçlarının arasında gezmeye başladılar. Tüm vücudumu öperken ellerimi omuzlarına bastırdım. Kafamı to

parlamaya çalışırken, birden olduğu yerden kalkarak dudaklarım dudaklarımın buluşturunca tüm bedenim parmak uçlarıma dek alev aldı. Geldiği yoldan geri inerek tapılacak devinimlerle vücudumu tekrar öpmeye başladı. Bornozumu tamamen açınca göğüslerime değen ılık hava beni oynadığı oyundan çıkarmaya başlamıştı ancak yüzdüğüm bu zevk denizi içerisinde düşüncelerimi toparlamak çok zordu.

Ellerini bedenimde hürmetle gezdirirken 'Çok güzelsin, dulceata,' diye mırıldandı. 'Çok yumuşak, mükemmel.' Dokunuşu öyle sıcaktı ki, sanki ardında mühür bırakacaktı. Göğüs ucumda bıraktığı nefesi vücuduma elektrik dalgaları yayıyordu. Sonrasında diliyle devam ettiği dokunuşlar karşı koyulamaz nitelikteydi. Emmeye başladığında ise vücudumda öyle bir enerji patladı ki, neredeyse acı vermeye başladı.

'Mircea, lütfen. Neler oluyor?'

Cevaben, beni kollarına alarak kaldırdı ve yatak odasına doğru taşıdı. Bir el sallayınca pencerelerin tüm perdeleri inivermişti. Beni yavaşça yatağa yatırarak pantolonunun düğmelerini çözmeye başladı. 'Gümüş Cemaat seni istiyor, Cassie. Tony onlara ailenle

beraber araba kazasında öldüğünü söyledi ancak birkaç sene önce kalkanın alev alınca gerçeği öğrendiler. Annenin sana aktardığı kendi kalkanıydı ve bu kalkanı da Cemaat'ten almıştı. O günden beri seni avlamaya çalışıyorlar. Kâhin olarak kaldığın sürece üzerinde hak iddia edebilirler. Her büyücü insanın üzerinde hakları olduğu gibi. İddiaların savaşa dönüşmesi an meselesi.' Pantolonunu tamamen çıkarmıştı.

Dünya üzerindeki en güçlü doğa üstü cemaatin benden nefret ettiğini ve geleceğim üzerinde söz sahibi olduklarını öğrenmiş olsam da Mircea'yı üzerinde sadece ipek siyah külotuyla görmek aklımın karışmasına yetmişti. 'Anlayamıyorum.'

Mircea yatağa girince kendimi yatak başına değinceye dek geri çektim. Gülümsedi ve sımsıkı sarındığım bornozumun ku

şağını çekiştirmeye başladı. 'Ne giysen yakışıyor, dulceata ancak bu elbiseden kurtulsak daha iyi olur. Eğer hadisenin bu boyuta geleceğini bilseydim, daha uygun bir şey hazırlardım,' diyerek masaj yapan ellerini baldırlarıma doğru kaydırды. 'Bu kusuru en kısa zamanda düzelteceğim.'

'Mircea, ben yalnızca bir cevap istiyorum,' diyerek kendimi ondan kaçırdım ve bakışlarımı ona diktim. Bir duraksamadan sonra, hüznü bir ifade takınarak topuklarının üzerine olurdu.

'Senin bu kadar kolay olmayacağını biliyordum,' diyerek derin bir nefes aldı. 'Dulceata, içimizden birinin bunu yapması lazım. Ancak en çok bana karşılık veriyordun ve beni seçersen bundan onur duyarım. Ancak seçimin diğerlerinden yana olursa... Bundan hoşlanmam ancak şartlar bunu da kabul etmemi gerektiriyor.'

Sürekli ben yokmuşum gibi davranması sinirlerimi bozmaya başlamıştı. 'Neden bahsediyorsun?'

'Cassie... Tomas yalnızca seni korumak için gönderilmedi. Seni korumak başlıca göreviydi ancak Cemaatin iddiasının tartışılmasını sağlamak için de görevli.' Tek kaşı havaya kalkmıştı. 'Ancak neden başarısız olduğu belli.'

'Ben... Ne yapıyorsun?' Mircea ellerini saçlarının arasında gezdirdikten sonra göğüs uçlarına dek tüm bedenine dokunmaya başlamıştı. Uzun bedeni tüysüz, mükemmel şekilde biçimli ve kasları da ahenkliydi. Dokunuşları dümdüz karnından aşağılara tam da üzerindeki tek kıyafetin bulunduğu noktaya dek indi. Elleri orada kayarak oyalanınca bakışlarım tüylerinin, karnının altında başlayıp siyah ipeğin içinde devam ettiği anlaşılan bölgeye odaklandı. Siyah, teninin soluk rengi üzerinde ürkütücü duruyordu ve göğüs uçlarının pembeliği dışında vücuduna renk veren tek şeydi.

Masumca 'Ne mi yapıyorum, dulceta? Seni baştan çıkarmaya çalışıyorum,' dedi.

Birdenbire ellerimi avcunun içine alarak 'Sana bir teklif sunacağım. Aldığın her zevke karşılık bir soruna cevap vereceğim. Anlaştık mı?' dedi.

Ona bakakalmıştım. 'Ne? Bunu söylediğine inanamıyorum.'

Mircea sırtınca eski muzip haline geri dönmüştü. 'Bana başka seçenek bırakmıyorsun, Cassie. Yalnızca bakıyorsun ve istediğin halde dokunmuyorsun ancak ben dokunmanı istiyorum. Hem de çok istiyorum.' dedi ve ellerimi alarak karnına, tam da siyah ipeğin başladığı noktaya yerleştirdi. Ben orada ağzım kurumuş ve ürkmüş halde otururken, o derin bir nefes aldı. 'Seni büyüleyemediğim için ben de sana bu fikri sundum. İyi niyetime istinaden önce ben başlıyorum. Kâhin olarak Cemaat senin üzerinde hak iddia edebilir ancak Pythia sen olursan sana erişemez. O zaman onlardan uzak durabilirsin. Bu durumda onlardan kıdemli olursun. ayrıca Pritkin'in tamamen dürüst olmadığını da unutma. Seçilen kâhin, yani Pythia'nın mirasçısı gençliğinde namus abidesi olmalı. Bu da sanırım kimsenin etkisinde kalmasın diye konulan bir kural. Ancak o durumdayken Pythia olamaz. Eski kaynakların hepsini önüne serebilirim. Delphi'de eski zamanlardan sonra hep olgun ve deneyimli kadınlar seçilmiştir çünkü küçük kızların yaydığı güçten çekinildiği ortaya çıkmıştır.' diyerek sırtıttı ve ellerimi alarak daha aşağılara indirdi. Hissettiğim, dokunuşum altında daha da sıkılaştıran dış çizgileriydi. 'Kimse nedeninden emin değil ancak tam güç bir bakireye geçmez, Cassie.'

Ona bakakalmıştım. 'Şaka yapıyor olmalısın.' dedim. Söyledikleri neden Rafe dışında herkesin Playgirl dergisi kapak çekimine gidiyor gibi giyinmiş olduğunu açıklıyordu.

Mircea cevap vermedi ve dizlerimi okşamaya devam etti. Ancak dokunuşlarının üzerimdeki etkisinin farkında olmalıydı. 'Bunu kolaylaştırmaya çalıştık. Tomas'ı gönderdik ki, nasıl anla

tayım... Tomas kadınları baştan çıkarma konusunda asla sorun yaşamaz. Ama şefkatini kazanmak için yaptığı onca şeye rağmen sen onu reddettin,' diyerek bir kahrkaha attı. 'Bence onun gururunu kırdın, dulceata. Daha önce reddedilip reddedilmediğinden emin değilim.'

Yutkunduktan sonra 'Beni zorlayabilirdi,' dedim.

Mircea'nın yüzünden gülümsemesi silinmişti. 'Evet,' diye onayladı. 'Ancak o zaman onu gebertirdim. Gitmeden önce ona bunu söyledim,' diyerek ellerini dizlerimden kalçalarımın doğru kaydırınca beni sıkıca yakaladı. 'Sen benimsin, Cassie. Eğer aramızdaki çekimin böyle olacağını bilseydim sana kendim gelirdim. Ancak itiraf etmeliyim ki, bu güne dek senin genç bir kadın olduğunun farkında değildim. ayrıca, Mircea Amcanla rahatsız olacağını farz etmem tüm ilgimi birden uyandırdı,' dedi.

'Sana asla amca demedim ki,' dedim ve onu asla öyle de düşünmemiştim. On bir genç bir yaşta ancak âşık olmak için erken bir yaş değildi ve o zamanlar fena âşıktım. Hiçbir şey

değişmemişti. En azından benim açımdan. Ancak Mircea bunu anlamazdı. Şimdi beni arzulama taklidi ona kalmıştı ve böylece ben de kullanılmaya devam edecektim. Tomas'ın beni baştan çıkarmak için gösterdiği gayretin Başkan'ın emri doğrultusunda olduğunu öğrenmek canımı sıkıyordu ve Mircea da aynı yoldan gidiyordu. Buna şaşılmıyordum. Hayatım söz konusu olunca, hayatıma giren herkes beni kullanmaya çalışıyordu.

'Pritkin başka ne yalanlar söyledi?'

Mircea ahlaksızca gülümsedi. 'Bu bir soru mu, dulceata?' Parmakları kalçalarımın gezmeye başlayınca sinirle yutkundum. Akli karışık bakışlarıma derin bir iç çekişle karşılık verdi. 'Seni incitmeyeceğim, Cassie. İnan, dokunuşlarımdan zevk alacaksın. Başka bir şey değil.'

'Soruma cevap verecek misin?'

'Sözümü hep tutmadım mı?' diye sorunca başımı salladım. Bu doğruduydu. En azından şimdilik. Tekrar topuklarının üzerine oturarak geniş geniş gülümsedi. Bir an düşünerek 'Peki, Pritkin ne yalan söyledi?' diye kendi kendine sordu. 'Dulceata, çoğu kısımda aslında Pritkin yalan söylemedi. Yaptığı, yakasını kurtarmaya çalışmaktı. Kahin kötü yola düşerse ya da öldürülürse gücün bir başkasına geçeceğini söylerken gayet dürüsttü. Ancak bakire olursan seni seçeceklerini söylerken çok da dürüst değildi.'

'Cemaat neden gücün bana geçmesini istemiyor ki?'

Mircea'nın kahkahası tüm odayı doldurmuştu. 'Senden nefret ediyorlar çünkü onları korkutuyorsun. Kimse Pythia'ya emir veremez. Cemaat onu korumaktan sorumludur. ayrıca emirlerine de itaat etmek zorundadır ve doğumundan beri eğitilmediğin halde gücü elinde tutan da sensin. Çoğu Pythia'nın olduğu gibi, sen onların kuklası olmayacaksın. Gücü gerekli yerlerde kullanacaksın ve bu onların menfaatlerine ters olsa dahi.' diye konuşmayı sürdürürken bir an duraksayıp külodunu çıkarıp, bilinçsizce yatağın kenarına fırlattı. Ona bakmamaya çalışarak, yüreğim ağzıma gelmiş halde külodunun halıya düşmesini izledim.

'Kara büyücünün sana dediklerini duydum, Cassie. Sana dedikleri doğruduydu ancak kısmen. Efsanevi Cassandra öngörülerini olan ve kimsenin emri altında kalmak istemeyen tek kâhindi. Yeteneğini nasıl kullanması gerektiğini ona söyleyen Apollon'dan bile kaçtı. Cemaat de ismin gibi olacaksın diye çok korkuyor.'

'Yani, ardımda Pritkin benzeri bir ordu mu var?' diye sordum. Bu ürkütücüydü. Beni öldürmeye çalışanlardan birinin düello şampiyonu olduğu dört usta vampir yetmezmiş gibi...

'Tam olarak değil. Eğer yumuşak davranırsan seni kullanmaya yeltenirler. Pritkin, Pythia'nın ölmek üzere olduğunu ve yeteneği artık kullanamayacağını söylerken haklıydı. Kâhinlerini kaybettiler ve acil olarak birini bulup yerine yenisini yerleş

tirmeliler. Ancak çelişkiler denizinde boğulmak üzereler. Gücün sana geçmesini istemiyorlar ancak seni ortadan kaldırırlarsa ve g başkasına geçerse nereden haberleri olacak ki? Büyük ihtimalle diğer ustalarından birine geçer ancak onun varlığını da kaybetmiş olurlar. Kayıp khinleri iyileşirse ve seninle sorun yaşayacaklarına inanırlarsa seni öldürürler. İyileştiremezlerse önüne bir sürü kural dizerler. Sonuç olarak, dulceata, senin yerin bizim yanımız.'

Konunun tartışmaya açık olduğunu düşünüyordum ancak Cemaat'in geri kalanı da Pritkin gibiyse onlardan kaçınmak en iyiydi. 'Ne demek istiyorsun? Biz sevişelim ve ben birdenbire Pythia mı olayım? Gm! Bu kadar basit mi?'

Mircea kahkahalara boğuldu. 'Bu da diğer sorun. Son dediğini ödemen gerekiyor.'

Gözlerimi suratına dikerek bir süre orada gezdirdim. 'Ne istiyorsun?'

Gülümsedi ancak bu sefer gülümseyişi daha kibardı. 'çok şey, Cassandra ancak şimdilik yalnızca bana bakmam istiyorum.'

'Sana bakıyorum zaten,' dedikten sonra yanıtını sessizlikle venli. Derin bir nefes aldım. Genellikle utangaç biri değildim. Çoğu zaman Raphael etrafta çıplak erkek mankenleri dolaştırırdı ve bir ceza yöntemi olarak çıplaklığın kullanıldığına defalarca şahit olmuştum. Ancak karşımdaki tanımadığım bir yabana değildi ki. Bu Mircea'ydı. Hayallerimdeki dokunulmazlığı birden yok olmuş ve yerini gerçekliğe bırakmıştı. Ona bakmaktan utanmam diye düşünmüş olmalı. stne atlamamak için kendimi zor tutuyordum çünkü bana istediğim cevapları verecekti ve dokunamadığım harika bir bedene bakmak işkenceden de beterti.

Dudaklarımı yalayınca kaçınılmaz olana karşı koymamaya karar verdim. Bakışlarımı kemikli suratında ve kalın dudakların

da dolaştırdıktan sonra sıra kaslı omuzlarına, pürüzsüz göğsüne, karnına ve daha önce oldukça büyüleyici bulduğum tüylerine gelmişti. Vücudu muhteşemdi. Sanki Yunan heykeltıraşların ellerinden çıkma mermer bir şaheser canlanmış gibiydi. Cinsel organı vücuduna oranla oldukça soluk ve snnetliydi ancak hafif bir pembelik göze çarpıyordu. Tam erekte olmamıştı ancak bakışlarımı organına dikince birdenbire büyümeye ve genişlemeye başladı. Bacakları gördüğüm en harika erkek bacağıydı ve ayakları da en az elleri kadar düzgündü. Enfes gözüküyordu.

Kulak tırmalayıcı derin bir nefes aldı. 'Bir bakışınla bile nasıl beni böyle hissettirebiliyorsun? Dokun bana, dulceata ya da izin ver ben sana dokunayım, yoksa ıldıracağım.'

Tamam, belki de yanılmıştım. Bunları Başkan'ın isteği üzerine yapıyor olsa da, bu fikre karşı değildi. Bu beni iyi hissettirdi. Sesim 'Soruma cevap ver,' derken oldukça keskin çıkmıştı.

İnledi ve sıkı kalçalarını ve gergin sırtım sergileyerek yüzükoyun yattı. 'Lütfen sorunu tekrarla. Dikkatimi toplayamıyorum.'

'Eğer bunu yaparsak ben Pythia mı olacağım?'

'Bunu ben bilmiyorum. Kimse de bilemez. Güç, yakın zamanda devredilecek. Ya sana ya da kayıp kâhine. Tek yaptığımız seni hazır tutmak. Eğer Pythia öldüğünde sen hâlâ bakireysen, güç rakibine geçer.'

'Bu o kadar da kötü değil. Eğer yaşadıklarım onun gücünün bir kısmıysa, geri kalanını istemediğimden eminim.'

'Babana da mı yardım etmek istemiyorsun?'

Gözlerim bir anlığına yanıp söndü. Bu konuyu unuttuğuma inanamıyordum ancak aklımın aniden karışmasını açıklıyordu. 'Bana ona ne olduğunu anlatacağına söz vermiştin ve bu anlaşmamızın dışında.'

Mircea tül bir perdenin arkasından bana bakar gibiydi. 'Üzülme, dulceata. Son sorun için ödemen gerekenler var.'

'Babamı anlat bana. Belki ben de ödemem gerekeni öderim.'

Mircea yataktan çıkarak odanın içinde volta atmaya başladıysa da bu, kalp atışlarımı yavaşlatmadı. Yürümekten çok vahşi ormandaki bir kaplan gibi etrafına bakınıyordu. 'Tamam.' diyerek bana döndü. Gözlerinde şimşekler çakıyordu. 'Eğer bu konuda ısrar edersen, bunu tartışmaya açarız. Sana anlatmak istemiyordum ancak beni zorluyorsun. Roger öldü. Aynen sana söylendiği gibi. Öldü ancak dünyayı terk etmedi.'

'Hayalet olarak mı kaldı demek istiyorsun?' Başımı salladım ve 'Bu imkânsız. Öyle olsa bilirdim. Bana gelirdi. Yıllarca Tony'nin evindeydim. Bulunması zor bir yerde değildim ki.' dedim.

Mircea yatağın yanında duraksayarak, sanki ben hiç konuşmamışım gibi söylenmeye devam etti. 'Roger, Antonio'nun adamlarından biriydi. En gözde insan çalışanlarından biriydi ancak ihaneti unutulur gibi değildi. Antonio, Roger'a senden vazgeçmesini söyleyince Roger bunu reddetti. Artık Roger sağ kalamazdı ancak babanı öldürmesi yetenekten mahrum kalmana yol açardı. Ruhani dünyayla ilişkini baban yoluyla edinmiştin. O da senin gibi hayaletleri hizmetlisi olarak kullanırdı.'

'Benim yaptığım bu değil ki!'

Dediğimi umursamadan 'Nasıl adlandırırsan... Antonio'nun bu yeteneği yararlı bulup kullanmak istediğini bilmemiz buradaki ana nokta. Sen bu yeteneği ondan saklaman gerektiğinin farkındaydın. Antonio'ya görü yeteneklerin olup olmadığını sorduğumda bana olmadığını söyledi.' diye açıkladı.

'Eugenie ondan saklamamı söylemişti.' Nedenini şimdi daha iyi anlıyordum. Elbette, hayaletler fayda sağlayabilirlerdi. Özel

likle de başka gruplarla baş ederken. Vampirler de hayaletleri göremediğine göre, onlardan harika casuslar yaratabilirdiniz. Senato'nun yaptıklarını öğrenmek için bile görevlendirebilirdiniz. Bu da işinize yarardı. 'Sonra ne oldu?'

'Ailen, yeteneğin kalıtımsal olduğunu öğrenince, Tony'nin seni alacağını düşünerek kaçtılar. Tony, onları bulmak için en iyi adamlarını gönderdi ve kara büyücülerden birine babana tuzak kurması için yüklü bir miktar ödedi. Babanın ruhu ölünce vücudunu terk edecekti ancak büyücü, ruhunu esir alacaktı. Ve her şey planlandığı gibi gitti. Roger'a yapılardan duyduğumda Antonio'ya onu serbest bırakması için emir verdim ancak itiraz etti. Roger'ın artık bir hayalet olduğunu ve başka hayaletlere emirler yağdıramadığını bildiği halde bunu daimi bir ceza olarak görüyordu ve diğerlerine örnek olsun istiyordu.

Hikâyenin gittiği yeri sevmemiştim. 'Senin emrin üzerine onu saldı, değil mi?'

'Bunun mümkün olmayacağına yemin etti ve beni tuzağı göstermesi için büyücüyle buluşturdu. Ben de bakmaya gittim.' Üzgün gözlerle bana bakarak 'En iyi adamları kiraladım, Cassie. Çünkü babanı severdim. Ancak bana iyilik borcu olan Cemaatin büyücüsü bana daha önce böyle bir şey görmediğini söyledi ve gücü bu tuzağı yok etmeye yetmezmiş. Sonuç olarak babanın hayaleti hâlâ Antonio'yla beraber,' diye ekledi.

Dudaklarım buz kesmişti. Ona inanmamayı tercih ederdim ancak anlattıkları tam da Tony'nin yapabileceği şeylerdi. 'Bu büyüyü bozacak bir yol olmalı.'

'Gümüş Cemaat bu konuda muktedir. Onlarla ilişkim bir aralar çok fazlaydı. Büyüyü Kara Cemaat yapmış olsa bile, Gümüş Cemaat onlardan daha güçlüdür. Ancak bu görevi almak istemezler. Bizim için çalışan her insandan olduğu kadar babandan da nefret ediyorlar ve anneni baştan çıkarıp onlardan uzaklaştırdığı için de babanı suçluyorlar. İşin içine Başkan girse bile

yardımcı olmazlar ancak yeni başa gelen Pythia bunu isterse...'

'Reddedemezler, öyle mi?'

Mircea yanıma gelerek yatağa oturdu. Gözlerimi ona dikmiştim. 'Reddetmezler ancak yine de şüphelerim var. Eğer güç sana geçerse, Cassandra, gururlarını bir kenara bırakıp sevgini kazanmaya çalışırlar. Eğer bu işi hallederek sana iyilik yapacaklarına inanırlarsa bunu seve seve yaparlar.'

Sırtüstü yatınca Mircea elleri ve dizleri üzerinde durarak bana doğru eğildi. 'Şimdi, dulceata. Şimdi bana olan borçlarını ödeme zamanı.'

Soracağım başka sorular da vardı ancak hepsi cümle kurma yetimle beraber uçup gitmişti. Mircea beni oturur konuma getirerek bornozumu çıkarıp duvara doğru fırlattı. Elleri tekrar kollarımla, bileklerimle ve omuzlarımla buluşmuştu. Beni yatırarak bakışlarını bedenimde dolaştırdı. Yavaştan alarak beni şaşırtıyordu ve bakışlarıyla bile göğüs uçlarımı sertleştirebiliyor ve bedenimi hazır halde getirebiliyordu.

Elleri sonunda bakışlarının kilitlendiği noktada son buldu. Ayak bileklerimden başlayarak, tenimi okşayarak yukarı doğru çıkıyordu. Dizlerime ulaştığında zevkten kıvranıyordum. Karnımın altını okşadığında inliyor ve göğüslerimi avuçladığında ise nefessiz kalıyordum. Parmaklarını yüzümde ve boynumda dolaştırarak, dudaklarımı ıslatarak ve saçlarımı okşayarak devam ediyordu. Durduğunda sanki tüm bedenim alev almış gibiydi ve sedef rengi suratına inen pembelik bunu doğruluyordu. Birkaç kez yutkunarak söyleyeceklerini tamamlamaya çalıştı. 'Eğer soracağın başka soru varsa, Cassie, hemen sorsan iyi edersin.'

Aklıma soru gelmiyordu ancak onun dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı yoksa Pythia'nın yeni görevi için aranılan aday ben olacaktım. Ona 'Yerimi nasıl buldunuz?' diye sorunca bacaklarımı ayırarak gövdesini arasına soktu. Kendimi korunmasız hissediyordum. Buna henüz hazır değildim. 'Mircea!'

'Yemin ederim ki, sorunu cevaplayacağım, Cassie' diye cevap verdi. Gözleri alev saçıyordu. 'Ancak daha sonra.'

'Hayır. Anlaşmamız bu değil.'

Birden inleyerek bacaklarımın üzerine kafasını yerleştirdi. Saçları kasıklarımaya değişiyordu. Orada bir dakika kadar kaldı ve kalktığında nefes nefeseydi. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti ve gözlerinde koyu halkalar oluşmuştu. Ve vücudunu saran alev hafiflemiş, nefes alış ve şivesi normale dönmüştü.

'Başkan, Rasputin'in yaptıklarını duyunca şüphelendi. Hatta Marlowe bile. Cemaat kayıp kâhinlerini bulması için DTİP'den yardım isteyince saldırılar başladı ve Başkan en ünlü sıçramalarından birini yaptı. Ancak aramalara yardım etmekten ve çabucak iyileşmesini ummaktan fazlasını yapamazdık. Gerçek kâhinler az bulunur ve Rasputin'in eylemlerini kopyalayacak başka birinin olmadığını düşündük. Ancak kâhin ölür de güç bir başkasına geçer korkusuyla bu tür yeteneklerin izlendiğinin farkındaydık. Cassie, benim Atlanta' da işle ilgili bazı menfaatlerim var. Nerede olduğunu biliyordum ve elbette izlenecek kişiler içerisinde sen de vardın.'

Bakışları tekrar bacak arama süzülünce utançtan kızardım. Dokunuşları altında kıpırdanmaya çalıştım ancak bu yalnızca eğilip kalçalarını öpmesine neden oldu. Dudakları kibar daireler çiziyordu ve azı dişleri çıkmamıştı ancak ağzının yumuşak dokunuşları içimdeki sıcak enerji kütesinin birden patlayıp akmaya başladığını hissettirdi. 'Mircea, lütfen...' Ne istediğimi hâlâ bilmediğimi görünce sırtıtmaya başladı.

'Soruna cevap vereceğim.' diyerek derin bir nefes aldı. 'Sonra da seni zevkten deli edeceğim.' Dokunuşları altında debelenmem artınca gözlerini kapattı. 'Cassie, lütfen kıpırdama. Tereddüdün beni rahatsız ediyor ve odaklanamıyorum.'

'Sorularımı cevaplaman karşılığında birlikte olma sözü vermedim sana. Bu adil değil.'

Mircea duraklayarak tek kaşım havaya kaldırdı. 'Beni affet, dulceata ancak şu an burada ne yaptığınızı sanıyorsunuz?'

Derin bir nefes alarak ve bedenimin geri kaçışlarım görmezden gelerek 'Demek istediğimi anlıyorsun,' diye cevap verdim. 'Cinsel ilişki yok.'

Mircea dilini dizime, oradan da baldırlarıma ve tam da olmasını düşlediğim yere dek gezdirdi. Başını kaldırarak gözlerini gözlerimle buluşturdu ancak nefesi hâlâ en mahrem yerlerimde gezinmekteydi. Vücudum titremeye başlayınca kalçalarımı daha sıkı kavradı. 'Sen de beni, benim seni istediğim gibi istiyorsun, dulceata. Neden bu inkâr?'

'Nedenini biliyorsun. Bunun aldığım zevkle alakası yok. Yapabileceğimden emin olmadığım bir şey için kendimi hazır hissetmemle alakalı,' dediğim anda aslında ona gerçeği söylediğimi fark ettim. Ona saldırmamamın tek sebebi, hadiseyle beraber üzerime yapışacak bazı koşullardı. Onunla sevişmemin anlamı bağımsızlığımı bir çizgi çekmek anlamına geliyordu. Neresinden baksam, kaybeden ben oluyordum. Senato, Cemaatin daha kibar bir uyarlaması olabilirdi ve Mircea, Pritkin'i zindanlarda çürütürdü ancak her iki yol da benim için cehenneme eş değerdi. Ancak eğer ben Pythia değilsem nerede olduğum ve ne yaptığım daha az önem kazanacaktı.

'Eğer çağrını kabul edemezsen babana yardım edebilmek için Cemaat i nasıl ikna edebileceğini sanıyorsun?'

Derin bir nefes aldım. Shakespeare'in de dediği gibi, bütün mesele bu. Pythia olmak istemiyordum. Makamdakiler annemin öldürülmesine yardım etmişler ve Cemaat'in beni öldürmediğini varsayarsak, bana altın kafeste bir yaşam sunmuşlardı. Bunun yanı sıra, Pritkin haklıydı. Eğitilmemiştim. Görü yeteneğimi şimdiye dek olduğu gibi muhafaza edip edemeyeceğimden emin değildim. Yeni edindiğim güçler hoşuma gitmiyordu ve yeni gelecek her ne ise, onları da sevip sevmeyeceğimden emin değil

dim. Ancak bu görevi reddetmem durumunda babama nasıl yardım edebileceğimi de bilmiyordum. Tony'nin ne kadar intikama olduğunu bilecek kadar iyi tanırdım onu. Babamı hapsetmenin hem bana hem de babama işkence edeceğini bilirdi ve onu asla gönüllü olarak serbest bırakmazdı.

Mircea'ya içtenlikle 'Tam olarak hayır demiyorum.' dedim. 'Yalnızca biraz zamana ihtiyacım var. Şimdilik sevişmek yok. Başka bir şey iste.' dedim.

Karnımın hemen altına bir öpücük kondurarak 'Bu zor olmayacak, Cassie. Sen gönülleri doyuran birisin.' dedi.

'Soruma cevap ver.'

Şaşırmış görünse de birden bir kahkaha attı. 'Biliyor musun? Bu işlemlerden ben sorumluyum çünkü bu kavramı ben yarattım. Bir dahaki sefere daha iyi düşüneceğim.' diyerek sırtı ve karnımı ovarak parmaklarıyla küçük daireler çizmeye başlayınca içimdeki sıcaklık daha da arttı. Hafif okşamalarının altında debelenmem onu zevkten çıldırtıyordu. 'Güzeller güzelim, ateşli dulceata.'

'Senin değilim.'

Sırtarak 'Aksine, aslında hep benimdin. Bir sene boyunca Tony'nin kara kaşına ziyaret etmedim onu' dedi.

İrkildiğimi görünce tekrar bir kahkaha attı. 'Yeteneklerini duymuştum ve seninle tanışmak için ayarlamalar yaptım. Böylesi meşhur bir kâhinin işlerime yararlı katkılar sağlayacağım biliyordum ancak Antonio ile anlaşmadan önce kazandığımdan emin olmalıydım. Seninle tanıştığımda yeni Pythia olabileceğinden şüphelendim ancak sen büyüyene dek bundan emin olamazdım.'

Uzaklara bakarak derin bir iç çekti. 'Seni ev halkıma dâhil etmeyerek büyük bir hata yaptım ancak bunun fazla göze çarpacağından ve senin Cemaatin dikkatini çekmenden korkuyor

dum. Seni Antonio'ya teslim ederek, kimliğini gizli tutmasını emrettim. Olgunlaştığında seni geri alacaktım ancak o zaman geldiğinde de, sen daha karmaşık işlere bulaştın, değil mi?'

'Bir dakika. Öyleyse ailemin öldürülmesinden haberdardın?'

'Olaydan sonra öğrendim ve o sıralar bu değersiz bir olay gibiydi.' Kaşlarını çatıldığını görünce derin bir nefes aldı. 'Sana yalan söylememi mi tercih edersin? O zamanlar seni tanıımıyordum ve Tony'yi hizmetlilerine istediği gibi davranmasından ötürü cezalandıramazdım. Bunu bir kayıp olarak görsem de, bu onun hakkıydı. Arabada, babanın yanında bir kadın olduğu bana söylendi ancak babanın soyadını almıştı ve kaçak mirasçıyla arasında bir bağ kurmadım. Beni affet! Ancak baban Tony'nin en güvendiği adamlardan biri olmuş olsa bile bu bir şey anlamına gelmez. Karısını Pythia ile ilişkilendirmek için sebebimiz yoktu.'

'Peki, ya ben? Bir çocukları olduğunu ne zaman öğrendin?' Eğer Mircea, Tony'nin kocaman ellerine kadersiz bir çocuk teslim ettiyse, düşünmeden ona eksi notunu verirdim.

Sorumun ehemmiyetini fark etmiş olacak ki, ciddi bir ifadeyle 'Yıllar sonra,' diye yanıtladı. 'Ziyaretimden birkaç ay önce Raphael ile konuştum. Tony onu benim yanıma birkaç iş için göndermişti ve gerçekleri anlatmak için gecikmedi. Ben de hemen seninle tanışmak istedim.'

Ona inanıyordum ve nedeni de, sadece söylediklerinin doğru olmasını istediğim için değildi. Eğer ailem yardım için ona koşsaydı, Mircea onlara yardım ederdi. Eğer annemi tanısaydı, onun gibi değerli bir varlığın öldürülmesine izin vermezdi. Pythia'yı ve büyücülerini kızdırmak, onu geri getirerek borcunu ödeyecek yerde hoş bir hareket olmazdı. 'Tony yerimi nasıl buldu?'

Mircea sırtıttı. 'Aslında, Cassie, ben senin güvenliğinden endişe ettim. Aslında onun yerine savunmasız hizmetlim için planladıklarına endişelenmeliydim. Antonio'ya yaptıkların başına yansıdı hatta insanların takip ettiklerine bile. Adamlarım da seni aramaya başladılar ve ben de Antonio'nun muhafız grubuna bir bekçi yerleştirdim ki sana karşı bir hata yapar ve bunu bildirmez diye. Böyle bir durumda bekçi onun dikkatini başka yere çekecek ve olayı bana bildirecekti ancak olaylarda Tony'nin şansı yaver gitti. Onunla bağlantılı bir cemaat üyesi uçağı rötör yapınca Atlanta'da zor durumda kaldı ve gittiği gece kulübünde sana rastladı. Sen falcılık yapıyordun ve seni görünce adamın aklına Tony'nin yanında gördüğü küçük kız geldi. Bu olayı hemen ustasına bildirdi. Ustası da bu haberi hemen Antonio'ya satıverdi. Neyse ki, Senato'nun istihbarat kanalı sayesinde ben yerini çoktan bulmuştum.'

'Marlowe.'

Mircea 'Elbette,' diye cevap vererek bir kahkaha patlattı. 'Adam harika bir iş çıkardı. Takip edilip bulunman zor olduğu halde, hatta onun için bile... Ayrıca seninle tanışmak istiyor. Onunki gibi sinsi bir zekâyâ sahip olduğun için... Yanlış anlama, bu bir iltifat, dulceata. Yerini bir sene kadar önce zaten bulmuştuk ancak seni olduğun gibi bıraktık ve Cemaat'in seni bulduğumuzdan haberi olmamasını sağlamaya çalıştık. Ayrıca onların şu an yürürlüğe sokmaya çalıştığı anlaşmayı da başlatmış olduk.' Birden ciddileşmişti. 'Başkan vakit kazanmaya çalışıyor ancak bu uzun sürmeyecek. Hem Kara Cemaat'le hem de Ak Cemaatle aynı anda savaşamayız, Cassie. Anlıyorsun değil mi?'

'Evet.' Geçen yıllar boyunca etrafımda vampirleri hissedip de zar zor atlattığım kalp krizlerini düşündüm ve şimdi anlıyordum ki hepsi Mircea'nın adamlarıydı. Mircea'ya dönerek, 'Eğer olanları bana anlatsaydın, kendimi güvende hissedirdim.' dedim. Her ikimizin de bildiğini açıklama gereği duymamıştı. Ne

usta vampir, ne Senato üyesi, hizmetlisiyle oturup bunları tartışmazdı. Biz onun hayatım düzene sokalım ve zamanı gelince ona bildiririz. Tony'nin beni bu yolla mı bulduğunu sanıyorsun? Sana bunu adamların mı söyledi?'

Mircea'nın yüzü birden kederlenmişti. 'Hayır, talihin yüzüne güldü. Tony gece yarısında beynine kurşun sıkacak bir tetikçi kiraladı. Raphael bunu duydu ve beni aradı. Ona korumamı vererek buraya gelmesini söyledim. Uzun süredir Antonio'dan şüpheleniyordum ancak üçüncü seviye bir vampirle başa çıkmak, hatta başka birinin hizmetlisi olsa bile, ustalık gerektirir. Ancak eğer emirlerime karşı gelip sana saldırsaydı, onu itaatsizlikle suçlayarak öldürebilirdim. Seninle ilgili tüm bilgileri kâhinin kaybolmasıyla beraber Tomas'ı

koruman olarak atayan Senato'ya aktardım. Tomas'a ulaşmakta zorluk çekmeleri durumunda Atlantada'ki bazı iş ortaklarımla onları bağlantıda tuttum ancak onlar yerini bulmakta zorlandılar. İşyerine geldiklerinde sen çoktan ortadan kaybolmuşsun.

'Beni arayabilirdin, Mircea.'

'Sana telefon açmayı denedim, dulceata. Evini ve işyerini aradım ancak cevap veren olmadı. Bizi çok korkuttun. İş ortaklarım Rasputin'in ardından gönderdiği dört vampirle kavgaya tutuştular. Tam onlardan kurtulmuşlardı ki, bu sefer sen ve Tomas, Antonio'nun gönderdiği katillerle karşılaştınız. Neyse ki, onlarla tek başına mücadele edebildin.'

Aklım allak bullak olmuştu. 'Peşimde dokuz tane vampir mi vardı o gece?' Hâlâ hayatta olduğuma inanamıyordum. Usta vampirlere güzel bir ders vermiştik. 'Ancak, eğer Tony ve Rasputin müttefikse, neden iki farklı ekip gönderdiler ki?'

Mircea gülümsedi. 'İşte şimdi bocalamaya başladın. Antonio yerini öğrendiği anda seni öldürmeleri için beş adet, dokuz ya da onuncu seviyeden beş vampir gönderdi. Rasputin bu hareketi öğrenince, o da destek olsun diye dört usta vampir gönderdi. Sa

nırım Rasputin, Antonio'dan daha zeki. Senato'nun sana koruma atadığını biliyordu ve risk almak istemedi. Onun eylemlerine tek engel olan senin gücün, dulceata. O da bunun farkında.'

Başım dönmeye başlamıştı. 'Yani, Tony'nin adamı kulübe gitti ve ben ayrıldıktan sonra seninki ve Rasputin'inki de işyerine gitti. O zaman bilgisayarıma mesajı bırakan kimdi?'

'Hangi mesajı?'

Başımı salladım. İşler karışmaya başlamıştı. 'Boş ver. Yani demek istediğin herkesin peşimde olduğu mu?'

Mircea buna cevap vermedi çünkü yarım bıraktığı işlerini halletmek için dudaklarını kalçalarımın çevirmişti. Dili sıcacıktı ve dudakları kadife gibiydi. 'Benim başkalarından haberim yok, dulceata. Ancak şunu biliyorum, evet ben senin peşindeyim. Yeterince konuştuk,' diyerek ahlaksızca gülümsedi. 'Şimdi, ödeme vaktin.'

On Üçüncü Bölüm

Hemen aklıma başka bir soru getirmeye çalıştım ancak zorlandım çünkü elleri kalçalarımı kavrayıp beni yukarı kaldırmıştı. Dili sonunda hedefine ulaşınca nefesim kesildi. Yavaş hareket ederek tadımı içine çekiyordu. Emmeye başlayınca bir çığlık atarak geriye doğru kasıldım. Başka bir şey yapamayacak kadar güçsüzleşmişim. İçimde patlayacak volkanı hissediyordum ve tüm hislerim uçup gitmiş gibiydi. Mircea doğrularak hedefinden uzaklaştı.

Tam ığlık atmak üzereydim ki, dudakları benimkilerle buluşunca çığlığını yuttum. Ellerimi ipek teninde dolaştırarak kuyruk sokumundan kalçalarına dek sıvazladım. Üzerime doğru eğilince, midemde yarattığı vücudunun sıcak ve sıkı hissi çok kuvvetliydi. Onun içimde olmasını her şeyden çok istiyordum. Hem de karşı konulamaz bir istekle. Ancak bacak aramda sert ve ağır bir yük hissedince onu ittim. 'Hayır, Mircea, söz vermiştin.'

Bir kakhaha atarak boynumu öptü. 'Dikkatli olacağım, dulceata.' Bunun tam da korktuğum şey olduğunu ona söyleyemedim, erkekliğim, cinsel organıma daha da yaklaştırdı ancak içime girmede. Cinsel organım ıslanmıştı ve acımaya başlamıştı ancak

bunun komik olduğunu düşünmüyordum. Geri ödeme safhasına yaklaşmıştık.

Vücutlarımızın arasına elimi koyarak erkekliğini yakaladım. Ellerime göre fazla kalındı ancak yine de dikkatini çekmişti. Okşayarak, yumuşaklığını hissetmeye başlayınca gözlerini kapatarak başını arkaya attı. Onu tutmak garibime gitmişti. Teni çok sıcaktı ve kadifemsi bir yumuşaklığı vardı. Bu da beni güçlü hissettirmişti. Görümde, kadının LouisCésar'a yaptıklarını hatırlamaya ve taklit etmeye çalıştım. Birkaç kez okşadıktan sonra Mircea hafif hafif inleyerek titremeye başladı. Bir anlığına canını yaktığımı düşündüm ancak dokunuşlarım onu yalnızca büyütmeye başladı. Afallamış suratına gülerek baktım ve kadının LouisCésar'a neler yaptığını anımsayınca parmaklarımı erkekliğinin başına götürdüm. Bu sefer çığlıklar atmaya başladı ve bana şaşkın gözlerle baktı.

Dudaklarım yalayarak 'Cassie, nereden öğrendin bunları?' diye sordu.

Bir kakhaha patlattım. Bunun çeşitli olasılıkları vardı. 'Söylesem bile bana inanmazsın.' diyerek omzunu itti. 'Uzan bakalım.'

İtiraz etmeden sırtüstü yattı. Teninin hassas olmasından dolayı erkekliğini dikkatlice tutarak onu incitmemeye çalıştım. Onun diliyle yaptıklarını ben elimle keşfetmeye çalıştım. Vücudu muhteşemdi. Çok fazla çıplak erkek görmüştüm ancak bu, mahrem yerlerine dokunabildiğim ilk erkekti. Aslında kan basıncıma tavan yaptıran tek kişi Mircea'ydı.

Testislerindeki deri en hassas yeri idi. Parmaklarımı hafifçe üzerlerinde gezdirerek onu inletene ve mağlup bırakana dek devam ettim. Ona bunları yapmak ve onu böylesine korunmasız görmek hoşuma gitmişti. Saçlarının terden ıslanan alnına inişlerini seyretmeye doyamamıştım. Bacaklarını ayırarak görmem

gereken her yeri sergilemesi heyecan vericiydi. Acizliği başımı döndürmüştü ve bu bana cesaret veriyordu. Bildiklerim pek fazla sayılmazdı ancak hatırladıklarım yetiyordu ve Fransız kadınlarının LouisCésar ile yaptıklarının yeterince ilgi çekici olduğundan emindim. Bedenimi Mircea'nın bacaklarının arasına yatırarak ellerimi gergin kaslarında dolaştırdım. Bana sarılmak istedi ancak onu ittim. 'Kes şunu.'

İtaat ettiyse de, gözlerindeki şaşkınlıktan emir almaya pek alışkın olmadığı belliydi. Önümde duran erkekliğini boydan boya tuttum. Dokunuşlarım üzerine gözlerini kapayınca yüzü savunmasız bir ifade aldı. Onu yavaşça okşadım ve bu sefer yüzündeki ifadeden onu incitmediğimden emindim. 'Cassie...' diye inleyip sesi çatallaşınca onu susturdum. Yaklaşarak erkekliğini yalamaya başladım. Tadı güzeldi ancak hafif tuzluydu. Tam bu bölgede yoğunlaşan koku da hoşuma gitmişti. Tüm duyulan o alanda toplanmış gibiydi. Şimdiye dek bu konuda tecrübem olmasa bile, elimle tepesinden tutarak aşağı doğru hareket ettirmem gerektiğini düşündüm. Düşüncelerim kulağa hoş geliyordu ancak dilim tam erkekliğine değiyordu ki, Mircea yerinden sıçrayarak beni itti.

'Cassie, yapma! Eğer böyle yaparsan kendimi kontrol...'

Ona öfkeyle 'Sana sus dedim,' diye çıktım. Odaklanmam gerekiyordu ve kıpırdaman durup susarsa daha iyi olacaktı. Ona bunu bildirdim ve yüzünün şaşkınlığa gömülmesini izledim.

Dirseklerinin üzerinde kalkarak 'Bunu daha önce yapmamış olduğuna emindim.' dedi.

'Yapmadım. Eğer kıpırdarsan ve bir yerin acırsa beni suçlu tutma.' diye uyarıda bulundum.

Başını yatağa geri koyarak tek koluyla yüzünü örttü. Romence bir şeyler mırıldanınca onu duymazdan geldim. Romence

bilmediğimi biliyordu. Eğer yaptıklarımın bu kadar zevk almasam, şikâyet etmeye başladım. Ben de onu inleyen büyüleyici dokunuşlarıma geri döndüm. Dilimi ve dudaklarımı kullanarak organına yaklaşınca, bu sefer daha sessiz kaldı ancak tutamadığı ufak bir çığlığı da salmaktan geri durmadı. Her ne kadar buradaki tat daha acı olsa da, baş kısmını yakalamaktan daha fazla hoşlanmıştım. Ancak dilimle yarattığım zevke karşı gelemeyen çığlıkları sonucunda elleri iki yanında yumruk haline gelmişti. Kontrolü tamamen kaybedince neler olacağını merak ediyordum.

Yanlışlıkla, dişlerim erkekliğine değince aralık duduklarından bir çığlık çıkıverdi. Bunun acıdan çok bir zevk çığlığı olduğunu anlayınca yalamalarımın arasına ufak ısırıklar karıştırmaya başladım. Kendi ağzından çıktığına emin olamadığı inlemeleri arttı. Birkaç dakika sonra, testislerinin alt kısmını yalamaya başladığımda zayıf bölgesini keşfetmiştim. Orası tam da hassas olduğu noktaydı ya da tüm basınç orada birikmişti. Daha ne olduğunu anlayamadan beni kalçalarımın yakaladı ve cinsel organlarımızı yakınlaştırarak beni üstüne çıkardı. Hissettiklerim muhteşemdi, sanki bedenlerimiz birbirine karışıyor gibiydi. Ancak olaya müdahale eden beynimdeki ses, Mircea'nın cevap verdiği soruma çoktan ödediğim karşılığı hatırlatıyordu. Bunun üzerine kendimi geri çektim.

Birden kalkmaya yeltenip, hareket edince yataktan düştüm. Mircea'nın kıpkırmızı olmuş suratı yastığın kenarından yere yuvarlanmış halime bakıyordu. Yerden bornozumu alınca

gözlerine kara gölgeler indi. 'Bu giysiyi paramparça edeceğim ki, bir daha güzelliğini örtmesin,' dedi.

Sesi tekrar boğuk çıkmaya başlamıştı ve bakışları vahşileşmişti. Bornozu giymek yerine ona battaniye gibi sarınmakla yetindim. Onun teniyle kıyaslanınca gayet yavan gelmişti ancak

biraz düşünebilmek için giyinik olmak şarttı. Düzgün nefes alamıyordum ve bedenim hâlâ onu istiyordu ancak geri geri giderken pencereye değince birden duraksadım. Çatlak sesimle 'Bir anlaşma yaptık, Mircea.' dedim.

Oturur konuma gelerek ciddi ifadesini takındı ancak henüz geçmeyen ereksiyonu göz önüne alınırsa fazla ağır gözüktüyordu. Ürktüyse de, alev alev yanan gözleri hâlâ üzerimdeydi. Bakışları şimdi daha tarçın renkliydi, kırmızı parıl parıl ışıklar saçıyordu. Gözleri, Pritkin'i etkisiz hale getirdiğindeki göz rengi kadar koyuydu. Bu da, ona geri koşup üzerine atlama isteğini beraberinde getirdi. Destek almak için pencerenin çıkıntısına elimi atınca pencerenin kalkanı cızırdamaya başladı çünkü bedenimdeki sıcaklığa oranla pencerenin kalkanı buz gibiydi.

Mircea titreyen ellerini yüzüne götürdü. Ellerini yüzünden çekerek umutsuz gözlerle bana baktı. 'Cassie, lütfen, bunu yapma. Sana olayı açıkladım. Tehlikeye düşen şeyleri anlattım. Bunu senin zevk alacağın bir hadiseye dönüştürmeye çalışıyorum. Bunu yaptığım için benden nefret etmen istediğim son şey. Ancak bunun yapılması lazım. Sen dilimizden anlamayan o gülünç büyücü gibi değilsin. Lütfen bu durumu zorlaştırma. Her şey güzel olabilir.'

'Ya hayır dersem?' Mircea birden kaskatı kesilmişti. Bir güç kütlesi odaya yayılmış ve çöl kumunu havalandıran sıcaklık gibi etrafı kavurmuştu. 'Beni zorlamayacak mısın?'

Mircea yutkunarak, gözlerini bir süreliğine haliye dikti. Başını kaldırdığında gözleri eski kahverengi haline geri dönmüştü, 'ikimiz de dürüst olalım, dulceata. Beynini ele geçirebilirim, sebeplerinle baş etmek için hileler geliştirebilirim ve kendini bana vermen için seni zorlayabilirim. Ancak bunu yaparsam bana bir daha asla güvenmezsin. Bunu sen de çok iyi biliyorsun. Hainlik konusunda düşündüklerinin farkındayım. Bu asla bağışlayama

yacağın bir şey ve beni asla düşmanın gibi görmeni istemem.'

'Öyleyse, şimdi buradan ayrılabilir miyim?' Sorduğum soruya vereceği cevabı biliyordum ancak seçeneklerimi tekrarlaması işime geliyordu.

Mircea derin bir nefes alıp 'Sen daha iyi bilirsin,' diye cevap verince yüzü yorgun bir hal aldı. 'Eğer bunu yapmazsak Başkan bu iş için başla birini atayacak. Tomas için hissettiklerini biliyorum ancak o konuda ne denli endişeli olduğunu da biliyorum. Ona verdiği güvene ihanet etti ve bunları verilen emirler altında yapmış olsa bile onu affetmediğinden eminim.'

Kollarımı bedenime dolayarak 'Hayır.' diye cevap verdim. Bir zamanlar Tomas'a güvenirdim ancak bu güven de herkese verdiğim kadardı. Onu arzuladığım da doğrudu ve biraz sevmiş de olabilirim. Ancak sevdiğim o adam hayal dünyamda yaşayan adamdı, aslında var olmayan biriydi. Şu anda ona bakınca sanki yabana birine bakıyor gibi hissediyordum ve ellerini bedenimde istemem olanaksızdı. Ayrıca, Senato'nun emirleri üzerine zaten beynimi ele geçirmişti ve eğer emredilirse bunları tekrar yapmaktan çekinmezdi.

Mircea'nın sesi boğuk çıkmaya başlamıştı. 'Ya, belki de LouisCésar? Yakışıklı adamdır o. Onu tercih eder miydin?' Tomas'la olmamdan LouisCésar'la olmamı yeğleyen bir hali vardı. Belki de LouisCésar, Mircea ile eşit şartlarda Senato'nun bir üyesi olduğu için böyle hissediyordu. Ne sanıyordu? Seviştiğim ilk erkek için çıldırıp Avrupa'ya koşacağımı mı sanıyordu? Öyle sanıyorsa, beni hiç tanımamıştı.

'Hayır.' Tanıdığım birini istemiyordum. Tanıdıklarımın birinin dokunuşları beni zaten cehennem azaplarına sürüklemişti.

'O zaman Raphael'e ne dersin? Seni kız kardeşi gibi görüyor. Bunu sen de biliyorsun. Ve eğer istersen, bunu o yapar.' deyince

kafamı salladım. Raphael'i bu işin içine sokamazdım. Bunu tamamlanması gereken bir görev gibi gören biri işime gelmiyordu. Mircea ellerini iki yana açarak 'Bunlar benim varsayımlarımda Tüm seçenekleri sundum. Hepimizi reddettiğin takdirde Başkan bu iş için başka bir hizmetlisini görevlendirir ve bu sefer de senin hoşuna gitmez. Başka seçenek kalmadı. Yeteneklerin çok önemli. Güçlerin başka birine geçmesine izin verilemez çünkü henüz sana fayda sağlayamadım.' dedi.

Tek kaşımı havaya kaldırdım. 'Bundan ne kazanacaksın, Mircea? Yalnızca emniyet mi? Ya da Başkan seni bundan dolayı onurlandıracak mı? Sen de mi beni kullanmak isteyenlerdensin?'

Mircea derin bir nefes aldı. 'Pythia'yı kimse kontrol edemez, Cassie. Eğer güç sana geçerse, seni sahiplenemem. Bunun farkındayım.'

'Öyleyse neden beni yıllarca sakladın? Ve şimdi neden bunu yapıyorsun?' Mircea haklıydı zira vampir siyasetinin işleyişini arılamıyordum. Beni korumak ve kollamak için çok zaman harcamıştı ve bunu yalnızca işleri için bir kâhin bulundurma ümidiyle yaptığından şüpheliydim. Eğer Pythia olursam, üzerimdeki kontrolü de kaybetmiş olacaktı. Aslında kazanacağım güçler konusunda bana anlatılardan fazlası olduğunu hissediyordum.

Keyfi kaçmıştı ancak yine de cevap verdi. Suratındaki sürekli gülümseyen maske çıkmış ve yerine acı dolu bir ifade oturmuştu. 'Aileni kaybetmenin ne demek olduğunu bilirsin, dulceata. Ve akrabalarımın da bana tek kalan Radu olduğu için bu konuyu dikkate alacağını umuyorum. Ona yapılardan biliyorsun.'

'Evet.'

'Sana anlatmadığım kısım; çünkü bu konuda çok az konuşurum ve o zamanlar sen daha çok küçüktün; Radu'nun hâlâ acı

çektığı. Her gece uyandığında sanki her acıyı yeniden yaşıyor gibi. Onu yerle bir ettiler, dulceata. Aklım, vücudunu ve ruhunu... Ona işkence edenlerin ölümünden asırlar sonra bile ona çektirilenler, kırbaçlanmalar ve kızgın demirle yapılanlar için her gece acıyla hıçkırıklar savuruyor. Her gece yaşadığı tüm işkenceler ona geri dönüyor.' Mircea'nın gözlerine kara bulutlar inmişti ve yüzündeki ifadeden acı çekenin sadece Radu olmadığı belliydi. 'Bunları aklından silmek için onu öldürmeyi düşündüm ancak yapamadım. O benim tek varlığım. Ancak yaşadığı azaptan uyanabileceğim umut etmiyorum.'

'Üzıldüm, Mircea.' Yanına gitmek istedim ancak kendimi tuttum. Ellerimi saçlarının arasında gezdirmek ve onu rahatlatmak istedim. Bunun için çok erkendi. Yılların biriktirdiği deneyimlerim, bana konuyu tamamen anlamadan önce merhamet göstermemeyi öğretmişti. 'Ancak bunların benimle olan alakasını anlayamadım.'

'Sen Carcassonne'a gidebildin.'

Bağlantı kurmaya çalıştıysam da beceremedim. 'Sen, Radu'yu Bastille Hapishanesinden mi kurtardın?'

'1769'da, evet. Ancak bir asır önce orada değildi. Bir süreliğine Carcassonne'da tutulup orada işkence gördü.' Kelimeyi sanki küfreder gibi tükürerek telaffuz etmişti. 'Pythia'nın diğer ismi ne, biliyor musun, Cassie?' diye sorunca başımı hayır anlamında salladım. 'Onun adı, Zamanın Bekçisi. Sen benim tek şansısın, Cassie. Ancak eğer Pythia ölürse, sen de aldığın gücü kaybedersin çünkü onu elinde tutmak için yeterli değilsin. Ve o zaman, ben de zamanda yolculuk edebilmek için bulduğum tek pencereyi kaybetmiş olurum.'

Her şey gün ışığına çıkmaya başlıyordu. 'Başkan sana Radu'ya yardım edebilmen için bir şans verdi. Ve sende beni

kullanıp, onların küçük sorununu çözerek bunu geri ödemiş olacaksın.'

Başını eğerek, 'Grubuma üçüncüyü katmama izin verdi. Bir dahaki gidişinde ben de seninle zindana geleceğim. Sen ve Tomas, LouisCésar'a yapılan girişimi engellerken ben de erkek kardeşimi kurtarmaya gideceğim,' diye cevap verdi. Mircea'nın gözlerinde birden kasvet rüzgârları esmeye başlamıştı ancak yine de ifadesi ciddiye. Beni zorlamasa da, bu işi yapan başka birini bulup bir köşede oturup bunu izleyeceği belliydi. Bundan hoşlanmayacaktı ancak Radu'yu kaderine terk etmek, istediği son şeydi. Ondan nefret etmek istedim ama yapamadım. Onlara acımıştım. Tamamen çıldırması için asırlar boyunca endişelenmek, kendi kendine işkence ettiğini duymak ve hiç bir şey yapamamak nasıl bir şeydi, tahmin bile edemiyordum. Yalan söylemek için onca sebebi varken, duyduklarımın hepsi doğrudu. Mircea haklıydı. Zaten yalan söyleseydi onu asla affetmezdim.

'Oraya tekrar gidebileceğimizi nereden biliyorsun ki?' Eğer bana karşı dürüst olduysa, ben de bunun karşılığını vermek isterdim. 'Artık ne korkum ne de LouisCésar'a karşı çekincem mevcut. Dante'nin Yeri'nden beni buraya taşıırken beni incitmedi. Ancak güç geçtiğinde istikameti başka bir yere doğru da olabilir?'

'Rasputin'in bu gece onunla uğraşacağı kesin. Sen oraya iki defa gittin ve her defasında LouisCésar farklıydı. Onu benim kardeşimin vampir yaptığını bilmiyordun, değil mi?'

Tomas onun lanetlendiğini söylemedi mi?'

Mircea hayır anlamında başım salladı. 'Bunu nereden duyduğunu bilmiyorum, Cassie. Belki de LouisCésar'ın ustası olmadığı için Tomas buna inanmayı seçmiş. O da benim gibi kendi yolunu kendi çizenlerden. Kardeşim hapse atıldığı için LouisCésar'ın vampir oluşu uzun süre kayıtlara geçmedi. Başka us

talar onun varlığını öğrenip onu ele geçirmek istediklerinde o çoktan güçlenmişti. Senin de orada olduğun bir gece, hapishane görevlileri LouisCésar'a suikast amacıyla onları yalnız bıraktıktan sonra Radu, LouisCésar ı ısırdı. Radu, LouisCésar dönüştükten iki gece sonra onu yanına çağırdı. Belki de onu serbest bırakacak bir hizmetli arayışındaydı.'

'Öyleyse neden serbest bırakmadı?'

Mircea şaşkınlıkla yüzüme bakarak 'Sen LouisCésar'ın kim olduğunu biliyor muydun?' diye sordu.

Başımı sallayınca Mircea hafifçe gülümsedi. 'Bırakalım da bunları sana kendi anlatsın. Ancak şunu bil ki, uzun süre serbest değildi ve serbest kaldığında da Radu'nun yeri değişmişti ve onu bulamadı. Rasputin, LouisCésar'imizi ortadan kaldırmaya ve üçüncü ısırıkta kazığa çakmaya çalışacaktır ya da henüz insanken ve korunmasızken onu yok etmeye çalışacaktır ki bir daha onunla karşı karşıya gelmek zorunda kalmasın.'

'Oru daha beşikteyken kolayca öldürebilirdi hatta çocukken bile daha kolay olurdu. Öyle olmayacağı ne malum?'

Mircea dediklerimi anlayarak başını salladı. 'Yeteneğinin sana sorunları görebilme yetisi verdiği inaniyoruz ve özellikle de biri zamanı değiştirmeye kalktığında bunu önceden görebileceksin. Yoksa neden oraya gidesin ki? Her durumda, LouisCésar'ın hayatının ilk dönemlerine ait bulgular yetersiz. Rasputin'in onu yakalayabileceği zaman aralığı tam da vampire dönüştüğü döneme rastlıyor. Bu, ustalığının garip olaylarıyla beraber kayıtlara geçmiş. Böyle önemli bir konuda riske girmez. Zaman içerisinde nerede olacağını bilerek işe başlayacaktır. Radu'yu nerede tuttuklarını biliyorum, Cassie. Onu kurtarmak birkaç dakikamızı alır.'

'Bana aklını yitirdiği tam tarihi verebilir misin? O kale bir

şehirle çevrili, Mircea. Onların üzerine çıldırmış bir katil salman için sana yardım edemem.'

Mircea hızla konuşarak 'LouisCésar'la konuştum. Radu, LouisCesar'ı vampire çevirdiğinde akıl sağlığı yerindeymiş. Onu kurtarmamda bana yardım edebilirsin, dulceata. Kalanların işkencesi ölümleriyle ya da beraatleriyle birlikte sona erdi. Ancak Radu için aynı şey söz konusu olmadı. İşkenceciler, onun cezasını daha çekmediğini düşünüyorlar ve onu asla öldürmeyi de düşünmüyorlar çünkü onun çektiği acılar sindirmek istediklerine çok iyi bir ders oldu.' Gözlerindeki karanlık açıklanamayacak denli büyük ve umutsuzluğu şahit olunamayacak denli yakıcıydı. 'Onun için başka çıkış yolu yok. Orayı gördün. Onu orada bırakabilir misin? Hem de kaderinin ne olduğunu bile bile. Erdeminin yerine onun yaşamım sunabilir misin?'

Endişelendiğim kendi erdemim yerine kendi özgürlüğümdü. Ancak bunun için pazarlık yapmaktan da iyi yapabileceğim şeyler mevcuttu. Başkan'ın beni elinde tutamayacağı bir şeye ihtiyacım vardı. Eğer Pythia olursam belki de Başkan'ın ve iki cemaatin beni kendi çıkarları doğrultusunda kullanmasını engelleyebilirdim. Belki babama bile yardım edebilirdim. Zor bir karardı ancak aldığım kararların en iyisiydi. Derin bir nefes alarak ayağa kalktım ve elbisemin, üzerimden düşmesine izin verdim.

Mircea beni yakaladığı gibi dudaklarını dudaklarıma değdirerek minnet ve tutku dolu sözler fısıldamaya başladı. Göğüslerimi öptükçe ve yaladıkça, gözyaşlarını sel gibi boynuma akmaya başladı. Beni yatağa yatırarak tüm cinsel enerjimin biriktiği yerleri öpmeye başladı. Acılarımı dindirmek için kullandığı dilinin darbeleriyle beraber neredeyse ağlamak üzereydim. Düşüncelerimi okumuş gibi, Mircea zevkle titreyen yerime parmağını sokarak rahatlatmaya çalıştı. Harika bir duyguydu ancak yeterli değildi.

'Mircea.' diye haykırınca cevap vermedi ancak iki parmağını da içime sokunca tüm dikkatim oraya kaymıştı. Artık daha fazlası için can atıyordum. Parmakları acımı dindirerek aldığım zevki arttırmışlardı ve bir süre sonra yüksek sesle inlemeye başlamıştım. Parmaklarının olduğu yerde artık bedenini istiyordum, içimde yaşadığım zevk bayılacağımı sandığım noktaya dek sürdü. Daha sonra zevk noktası yayılarak tüm bedenimi içine alan bir kasırgaya dönüştü. Adını haykırınca tüm evren renkli ışıklar yaymaya ve kulaklarımda rüzgârın sesi uğuldamaya başladı.

Bir an sonra bunun rüzgârın sesi olmadığını anladım. 'Şey Cassie? Bak bu iyi bir zaman değil biliyorum, ancak...' Zevk denizinde öyle sarhoştum ki bunun Billy Joe'nun sesi olduğunu anlamam zaman aldı.

'Billy, defolup gitmen için tam bir saniyen var.' Mircea doyumaya ulaşmamdan sonra beni bir süre kollarına alarak kulağıma Romance sözcükler fısıldadı. Bundan kurtulmasını sağlamalıydım.

Billy Tamam, giderim ancak konuşmamız gerekiyor. Bir şeyler oluyor. Kötü şeyler...' diye söze girince sızlandım ve onu kafamdan atmaya çalıştım. O da tekrar belirerek Mircea'nın çıplak omzunda dolaşmaya başladı.

Mircea üstüme çıkarak bedenini bacaklarımın arasına yerleştirdi. Nefesi kesilmiş halde 'Elimden geldiği kadar seni hazırladım, Cassie' dedi. 'Ancak yine de yapacaklarım canını yakabilir. Benim organım biraz... Nasıl derler... Normalden biraz büyük, ancak yine de dikkatli olacağım.' diye açıklayınca devam etmesini söylemek istedim çünkü bedenim onu içimde hissetmek istiyordu ve acıması filan da umurumda değildi.

Billy, Mircea'nın terden ıslanmış yüzüne bakıyordu. 'Beni gençliğimde görecektin. Kontes bana dönüp şimdiye dek gördüğü en büyük...'

'Billy!'

İçerleyerek 'Yetenek... Şimdiye dek gördüğü en büyük yetenek olduğumu söylemişti. Bence o kadar da etkileyici görünmüyor.' dedi.

'Kapa çeneni ve defol buradan!'

Billy dediğimi umursamadan Mircea'nın üzerine buzlu bir rüzgâr üfledi. Onu durduramamıştım. Özellikle de şimdi hiç çekici değil.'

Mircea acı içinde haykırarak etrafına bakındı. Bu sırada ben de Billy'ye dönerek 'Aklını mı kaçırdın sen?' diye çıktım.

Cevaben, Billy tekrar Mircea'nın üzerine şiddetli bir rüzgâr saldı. Soğuk hava o kadar da kötü değildi ancak hayaletler herkesin üzerinde aynı etkiyi yaratmadığından, Mircea kar fırtınasına yakalanmış gibi bir hal aldı. Tüm tüyleri diken diken oldu ve saçlarına küçük buz kütleleri yerleşti ve yaptıklarımızın üzerindeki etkisi soğuk düş etkisinden beterdi.

Tam Billy'ye başının belada olduğunu anlatmak üzereydim ki, Rafe'in heyecanlı sesi kapının eşiğinde dalgalandı. 'Usta! Seni rahatsız etmek istemezdim ancak Rasputin geliyor. Neredeyse burada olur.' Rafe tam kapıda duraksamıştı ve bakışları yere yönelmişti. Hemen ardından Tomas gelince yorganı üzerime çektim ancak bana bakan olmadı.

Mircea'nın gözleri bir anlığına ifadesiz ve anlayışsız bir hal almıştı. Daha sonra başım salladı ve 'Ne kadar vaktimiz kaldı?' diye sordu.

Ümitsiz görünen Rafe 'Bilmiyorum.' diye cevap verdi. Daha önce ellerim çevirerek büken kimseyi görmemişim ancak Rafe bunu yapıyordu. 'LouisCésar onu karşılamaya gitti ancak adam yanına bir ordu kara büyücü ve dönüşmüş yaratık sürüsü almış. Ve elindeki ustalar hepimizi gün ışığında yakabilecek türde.'

Tomas başını eğerek ona onay verdi. 'Senato savunma yolları arıyor ancak sayımız oldukça azaldı. Bu gece yapılacak olan düelloda saldırıyı kimse beklemiyor. Ben Cassie'yi aşağıya götürebilirim. Mahzen bizi bir süre güvende tutar.'

Mircea Tomas'ın güçlü kollarını görmezden gelerek beni yorganımla beraber kucağına alarak havaya kaldırdı ve çıplak bir halde oturma odasına dek ilerledi. 'Mircea.' Yukarı bakınca kararlı ve gaddar suratıyla karşılaştım ve dikkatini çekebilmek için buz taneleri kaplı saçını çektim. 'Neler oluyor?'

Mircea, Senato odasına varan merdivenlere adım attığımızda bana bir göz attı. Duvarlarda asılı başlarını yere vermiş aplikler dışarıya doğru çevrilmişti. Tam da onların süs eşyası olmadıklarını düşünmek üzereydim ancak içten içe dostlarını tanıdıklarını umdum. Mircea 'Meraklanma, dulceata.' diye cevap verdi. 'Kişisel zırhları asla taramazlar. Eğer Rasputin yönetimi ele geçirmeyi denemeden önce Başkan'ın şampiyonunu yenmezse diğer Senato üyeleri onu suçlu ilan eder. Hiçbiri ona fayda sağlamayacaktır.'

'Diğer Senato üyeleri onu yakalamadan önce hepimizin ölmüş olacağı düşüncesi beni pek de iyi hissettirmiyor.'

Tomas merdivenlere inen ağır bir kapıyı açtığında dışarıda bir yerlerden şiddetli bir patlama yükseldi. 'Dış korumaları tahrip etmişler.' Yanımızdan birçok kadın ve erkek, patlamanın olduğu yere doğru koşarak kaçıyorlardı. Üzerlerinde Pritkin'i bile yetersiz gösterecek kadar cephane vardı. Hepsi savaş büyücüsüydü çünkü yanımızdan akıp giderken saldıkları gücü hissedebiliyordum. Bu bize biraz zaman kazandırabilirdi.

'Düşüncen asla gerçekleşmeyecek, Cassie. Seni koruyaca

w '

gım.

Cevap vermedim. Mircea beni korumayı deneyecekti. Bun

dan şüphe etmiyordum ancak Rasputin bunu yapabildiğine göre çılgının teki olmalıydı. Ve çılgın adamlar savunmasız bırakma konusunda ustadırlar.

Pritkin köşeyi dönerek indiğimiz yol boyunca arkamızdan gelmeye başladı. Ona dönüp bakınca, o da gözlerini bana dikti. 'Neler oluyor? Bu nasıl bir üçkâğıtçılık?'

Kimse ona aldırmadı. Ayaklarımızın altındaki basamaklar titriyordu ve tepedeki lambalar deli gibi sallanıyordu. Rafe 'Allah kahretsin. Yardımcılar aşağı iniyor,' diye bağırdı. Bunun anlamını bilmiyordum ancak Mircea'nın suratındaki ifadeden iyi bir şey olmadığı belliydi.

'Bu imkânsız. Bu kadar çabuk gelemezler,' diyerek Mircea kafamı göğsüne yasladı ve çok kısa süre sonra merdivenlerden inmiştik bile. Sanırım oraya uçarak varmıştık çünkü her şey birden hızlanmıştı. Emin değildim. Üzerimizde ikinci patlama yaşandığında ve ardımızdaki

basamaklar uçarak havalandı ında Senato odasına girmi tik. Alev kaplı bir kıymık yüzümü sıyrıp geçince Mircea'nın bir yüz ifadesiyle odanın metal kapısı gürültüyle kapanmı tı.

Rafe etrafına korkuyla bakarak, 'Bu olamaz,' dedi.

Tomas, Mircea'ya 'Savunmayı desteklemelisin,' diye uyanda bulundu. 'Cassie'yi bana ver,' diye ellerini bana doğru uzatınca Mircea se irerek odanın diğer köşesine ışık hızıyla savruldu. Kayaların içinden bir kapı açıldı. Bu, beni  a ırtmamı tı. Kapı büyücüler tarafından inşa edilmişti. Bu durumda görünenler olduğu gibi, odanın içinde görünmeyen kapıların da bulunduğu kesinle mi ti.  ekim alanı kalkanına en güzel örnek önümdeydi ve yakınında durunca bile bir kusuru gözükmüyordu. Böylece Jack'in bir anda nasıl fırlayarak belirdi ini de anlamı  oldum.

Arkamızda kulakları sa ır eden bir patlama duyuldu ve

Mircea'nın az önce çarparak kapadı ı kapı sanki k  ıttan yapılmış gibi birden açıldı. Birdenbire ortaya çıkan iki demir parçanın açtığı kapıdan içeri bir büyücü girdi. I erideki  amdanların da duvardaki aplikler gibi de i tirildiklerini gördüm. Yüzlerce ustura şeklindeki u  şimdi titremeye ba lamı tı ve futbol sahasında ayaklarını yere vuran holiganlar gibi sesleri uyum içerisinde odada yankılanıyordu. Aslında bekledikleri, odaya ba ını sokacak olan biriydi.

Mircea kalkanları bize geçit versinler diye yok ettikten sonra uzun bir koridora adım attık. El fenerleri yanıp sönüyordu. Elektrik kalkanlara nüfuz ediyordu ve sesleri koridorda yankı buluyordu. Kalkardan çok kuvvetli    büyük metal kapının altından geçerken tenim dalgalanmaya başladı. Sanki ufak eller üzerime  ullanmı tı. En son geçtiğimiz kapı ise en fecisiydi. Dayanma gücü öylesine kuvvetliydi ki, hiçbirimize geçit vermeyecek gibi duruyordu. Ancak Mircea komutalar ya dırınca en azından fiziksel engel yok oldu da biz öyle geçebildik.

Kapıdan içeri girdi imizde dört kanattan dört odaya açılan küçük bir odayla kar ıla tık. Mircea durunca, Tomas onun yanına gitti. 'Mircea, hangi yoldan gidelim?'

Mircea tekrar 'Nasıl bu kadar hızlı içeri girebildiler?' diye sorunca sanki soruyu bana sorduğunu sandım. Ba ımı yukarı kaldırınc  Tomas'ın yüzü ile kar ıla tım. O yüzde tanıdığım adama ait çizgiler yoktu. Eski bir madeni paradan fırlamış gayet kibirli, vahşi ve kontrollü bir yüzdü. Yüzündeki  izgilerde Inka asaletini görebiliyordum. Ancak önceden tanıdığım o kibar adamın çizgileri bu yüzde bulunmuyordu.

'Burdan daha sonra tartı alım. Yolu göster, Mircea.'

Mircea gülümsedi ancak dikkati hâlâ bana dönüktü. 'Görünen o ki, ben bir aptalmı ım, Cassandra.'

Kafam karışmış halde önce Mircea'ya sonra Tomas'a baktım. Odada beni rahatsız eden geniş bir güç kütlesi mevcuttu. Kalkanlar da bu güçten hoşlanmamış olacaktı ki, odadaki hava ağırlaşmaya başlamıştı. Tomas 'Söyle, Mircea,' diye tekrarladı. 'İçimizden birinin ölmesini istemiyorum.'

Mircea kibarca 'Ne yazık ki,' diye cevap verdi 'İçimizden biri ölecek.'

'Ne konuşuyorsunuz siz?' Mircea'dan kurtularak ayağa kalkmaya çalıştım ancak beni tutuşunu gevşetmedi.

Rafe ardımızdan acı bir sesle soruma cevap verdi. 'Tomas taraf değiştirdi, mia Stella. Bize ihanetin için sana ne bedel ödendi, pislik?'

Tomas küçümsemeyle karışık bir gülümsemeyle cevap verdi. İfadesi soğukkanlı yüzünde garip durmuştu. 'Sence ben kendimi emir altında bırakır mıyım? Başkan ben olmalıydım! Bu yaratık işlere karışmasaydı şu an Latin Amerika Senatosu'nun başında ben olacaktım. Bu veledin aklına esen şeylere oyuncak olmayacağım.'

Billy Joe, Tomas'ın kafasının üzerinde havalanarak 'Ah, tamam.' dedi. 'Demek kara büyücüler kalkardan o yüzden böylesine kolayca aşabilmişler. Bunu onlara Tomas yaptırmış olmalı. Fransız'ın hizmetlisi olarak kalmak istememesi de cabası.' Tomas'ın omzunun üzerinden bakarak 'Hemen dönerim.' dedi.

Tomas, Mircea'ya 'Birazdan burada olurlar.' dedi. 'Aptal olma. Bize yardım et ve karşılığını al. Bu sana sözümdür.'

Rafe sesindeki aşağılamayı saklamaya gerek duymadan 'Neden bir hainin sözünü isteyelim ki?' diye araya girdi. Eğer işe yarayacak olsaydı ona susmasını söyledim. Tomas'ın yüzündeki ifade bana Tony'nin yüzünü hatırlatmıştı.

Mircea 'Cassandra için ne gibi planların var?' diye sordu.

Tomas'ın gözleri bana kilitlenmişti. 'Ödülüm onun bana verilmesidir. Ona zarar gelmemeli.'

Mircea bir kahkaha attı. 'Cassandra, Pythia olabilir. Ödülün oldukça iyiymiş. Sence ustan onu sana bırakır mı?'

Tomas 'Ustam yok benim,' diye bağırmaya başladığı anda Mircea'nın kişisel kalkanına saplanan güç fişeklerini hissettim. Ancak kendini iyi koruyordu ve nasıl olduğunu da anlamamıştım. Olanlardan çok etkilenmiş haldeydim. Rafe de yere yatmış bağırıyordu.

'Rafe, Mircea... Beni yere indirin.' Dediğimi duymuş olsalar bile beni görmezden geldiler. Sanırım Tomas ve Mircea odada başkalarının da olduğunu unutmuştu.

'Eğer Rasputin LouisCésar ı adil olarak yenerse senin tarafın bir şey kazanmaz. Bunu biliyorsun, Tomas. Planladıkların neler?'

'Rasputin, Mei Ling ile düello yapacak. LouisCésar ile değil. Kadını kolayca yenecek ve Senato üyeleri de onun kontrolünü anlamış olacaklar. Cassie ile yanmış kızı kurtarmaya gittiğimizde LouisCésar ilk darbemizi kolayca atlattı. Ancak bunun önemi yok.'

'Ne?' Çok şey kaçırdığımı hissediyordum.

Ancak Mircea söylenenleri anlamış gibiydi. 'LouisCésar'ın lanetlenmiş olduğunu söylerken hatalıydın. Lanetlenmiş filan değildi ve senin de bunu biliyor olman gerekirdi. Sen asırlardır onun hizmetlisisin. Bunu önceden belirtmeliydim. Sen ve Cassie Carcassonne'a gittiğinizde, LouisCésar henüz vampire dönüştürülmemişti. Lanetlenmişti, değil mi? Onun yüzünden ölen kızlarının acısını çeken çingene aile tarafından. Hikâye aynen böyle, değil mi?'

Kelimelerin beynime işleyip anlam kazanmaları biraz zaman aldı. 'Şaka yapıyor olmalısınız,' dedim. Uyararak bana bakınca, sustum.

Ancak Tomas bunu anlamamıştı. 'O kız, onların tek çocuğuydu. Kral, erkek kardeşinin üzerinde kalıcı bir etkisi olabilmesi için onun ölümünü emretti ancak aile bunun farkında değildi. Kızı baştan çıkardığını ve daha sonrada öldürdüğünü sandıkları adamı suçladılar. Kızın büyükannesi çok güçlüydü ve kadın kendince adamı vampirlikle lanetledi.'

Rafe ayağa kalkmıştı ancak hali pek iç açıcı değildi. Konuşmaya yeltenince ona 'yapma' anlamında başımı salladım. Yapmak istediğim son şey Tomas'a odada olduğunu hatırlatmaktı.

Tomas hikâyeye iyice dalmıştı. 'Cassie'nin bizi LouisCésar'in hâlâ insan olduğu döneme götürdüğünü anlayınca bunun, kendimi kurtarmak için uygun zaman olduğunu düşündüm. Eğer kız kurtarılsa, lanetlenme söz konusu olmazdı ve LouisCésar da her normal insan gibi eceli gelince ölürdü. Olaya karışmasının yarattığı beladan dolayı onu suçlu buluyorum ancak yine de bunları farkında olmadan yaptığım düşünüyorum. Her insan gibi eceli gelince ölmenin onun yaşamı için facia olmayacağını düşündüm ancak yine de daha sabit davranmalıydım. Neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum ve bunca olandan sonra nasıl vampire dönüştüğünün de artık önemi yok,' diyerek bana baktı ve 'Beni oraya geri götüreceksin, Cassie ve bu sefer daha açık olacağım. Beni bir bedene sokmalısın ki onu öldürecek gücü edineyim.' dedi.

Ona bakakalmıştım. Ne dememi bekliyordu ki? Elbette, sorun olmaz, nasıl istersen ? Tomas'ın da en az Rasputin kadar çılgın olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Diyeceklerimi toparlamadan önce Billy Joe önümde belirdi

'Cassie, şu anda Senato odasındalar. Eğer bir şey yapacaksan, şimdi yapsan iyi edersin.'

'Ne yapayım? Onu yanımda götürebilmek için LouisCésar'a dokunmam gerekiyor ve o burada değil.'

'Öyleyse bir şeyler düşün. Senato'nun kalkanları yerle bir oldu ve dış odadaki hoş dekor onları uzun süre oyalamaz. Neredeyse burada olurlar.'

Mircea sanki Tomas'la çay vakti kibar bir sohbete dalmışlar gibi 'Neden Cassandra sana yardım etsin ki?' diye sordu. 'Ona bizim sunamadığımız neyi vaat edebilirsin ki?'

Tomas, Rafe'e dönerek 'Eski arkadaşının hayatını,' dedi ve gözlerini bana doğru çevirerek 'Eğer bize yardım edersen sana Rafe'e dokunmayacağımız sözünü veriyorum, Cassie. Aksi takdirde Tony onu Mircea'nın muhbiri olmakla cezalandıracak. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, sanırım.' diye ekledi.

'Anlamıyorum.' diye cevap verdim. 'Seninle aylarca beraber yaşadık. Eğer bana ihanet edeceksen bunu o zaman yapabilirdin. Neden şimdi?'

Tomas dikkatle 'Ben sana ihanet etmedim, Cassie,' diye cevap verdi. 'Dediğimi düşün. Mircea neredeyse öldürülmene göz yumuyordu. Neden ona güveniyorsun ki? Seni güvende mi tuttu? Saldırıya uğradığında o mu koştu yanına? Seni kurtaran bendim, o değil. Ve Rasputin'in ikimizin de işine yarayacağım anlayan da bendim.' diyerek yalvaran gözlerle bana baktı. 'Anlamıyor musun? LouisCésar öldüğü takdirde Alejandro'ya baş kaldırırm ve bu sefer onu yenerim. Çünkü gücümün çoğu ustamın verdiği emirlerle beraber yok olup gidiyordu. Yapılması gerekenleri bana yaptırması gücümü kemiriyordu. Ancak bu yük LouisCesar'ın ortadan kalkmasıyla beraber son bulacak ve ben halkımı kurtarabileceğim. Ve ondan sonra kimse seni incitemez.

Başkan ben olursam, sana güvenden daha fazlasını vaat ederim. Sözümü de tutarım.'

'Sen Rasputin'le bağlantıya mı geçtin? Ne zaman?'

'Senin ilk görünüşünden sonra, neler yapabildiğinden emin olduktan hemen sonra. Tony'yi arayarak seni teslim edeceğimi söyledim ancak yalnızca Rasputin'e. Yardımın karşılığında senin hayatına el uzatmayacağına söz verdi. Planları da benimkilerle uyduğundan kabul ettim.'

'Rafe sana Jimmy'nin peşinden gittiğini söyledi ve sen de bunu gidip Tony'ye mi söyledin?' demiştim ancak dediklerime ben bile inanmıyordum.

Tomas yüzümdeki acıyı görünce kendi ifadesini yumuşattı. 'Dante'nin Yeri'ne gittiğini ona söylemek zorundaydım, Cassie. Eğer ortada anlaşma olmasaydı ve seni bulsalar, şu anda çoktan ölmüştün.'

'Yerimi bildiklerinden dolayı zaten ölüyordum, Tomas! Bize tuzak kurdular.'

Kafasını sallayarak 'Senin güvenliğini sağlamak için oradaydım. Sen tehlikede değildin ki. İstedikleri LouisCésar'di. O, ortadan kalkınca zaten Mei Ling sorun teşkil etmezdi,' dedi.

'Tomas!' Mankafalılığı yüzünden ona haykırmak istiyordum. Birisi nasıl asırlardır yaşayıp da aptal olabilirdi ki? 'Rasputin'in bana ihtiyacı yok. Arılamıyor musun? Onun zaten her istediğini yapan bir kâhini var. Tek istediği benim ölmem.'

Pritkin ellerinde silahlarla odaya dalarak 'Algınız kuvvetli, Bayan Palmer,' dedi. Onu tamamen unutmuştum. Sanırım, diğerleri de onun varlığını unutmuşlardı. Gözlerini Tomas'dan ayırmadan benimle konuşmaya başladı. 'Sanırım müttefik konumundayız... Şimdilik. Onu burada tutacağım ancak acele etmenizi öneririm. Dışarıda on tane kara şövalye var. Onlara birkaç

tuzak hazırladım ancak uzun süre dayanamazlar. Neredeyse burada olacaklardır.'

Rafe gururla 'Bizim kalkanlarımız onları dışarıda tutacaktır.' dedi. 'Hain, onlara ana kalkanlarımızın sırrını veremez çünkü bilmiyor.'

Pritkin yüzüne her zamanki küçük gören ifadesini takınarak 'Neye istersen ona inan, vampir. Ancak biz sizin koruma yöntemlerinizden daha zor eğitimlerden geçtik. Eğer çabuk olmazsanız kâhin ölecek ve Senato'nun yerini kara müttefikler alacak.' dedi. Silahları ve gözleri Tomas'a kilitlenmiş durumdaydı ancak hâlâ benimle konuşuyordu. 'Eğer yapabileceğin bir şey varsa hemen yap.'

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirerek birkaç telini yolup koparmak isterken 'Nasıl yapacağımı bilmiyorum.' diye cevap verdim ki parmaklarıma sert bir cisim takıldı. Elime takılan LouisCésar'ın bana verdiği saç tokasından başka bir şey değildi. Bu kadar zaman saçımda takılı kalmayı başarmıştı. Odaklanınca hafif bir karıncalanma tüm bedenimi sardı ve görünün önünden gelen uğuldama başladı ancak yeterli olmamıştı. Toka ona aitti, onun bedeniyle temas halindeydi. Bu durumda onun da olaya odaklanması şarttı. Ancak yine de tek bir maddeye dayanarak bu atılımı yapmam söz konusu değildi çünkü LouisCésar tokaya uzun süredir değmemişti ve böylece aralarındaki bağ zayıflamışta. Her durumda, yardıma ihtiyacım vardı.

'Billy, Apollon'un Gözyaşları'na ihtiyacım var.'

'Tamam, ama nerede bulacağım onu?'

Başımı Mircea'ya doğru kaldırarak 'Apollon'un Gözyaşları! Neye benziyor ve nerede bulurum?' diye sordum.

'Yasak odadaki küçük kristal şişenin içinde. Mavi bir tıkaç var. Ancak oraya gidersek, Tomas da yolu biliyor. Bu dört giriş

yolun sonu. Üçü çıkmaz ve ardında ölüm bekliyor. Yalnızca bir tanesi bizi Başkan'a götürür. Zaten o da ölürse hederimizden şaşmış oluruz.'

Biz konuşurken Billy ortalıkta havalanıyordu. 'Yalnızca bir geçit gerçek, Cassie. Diğerleri sadece göstermelik. Hemen dönerim.'

'Cassie, bunu yapma!' Tomas, Mircea'ya öfkeyle bakıyordu. 'Seni asla bırakmaz. Eğer özgürlüğünü istiyorsan, bana yardım et.' Başımı sallayınca yüzüne derin bir umutsuzluk çöktü. 'Lütfen, Cassie, reddetme. Anlamıyorsun. Alejandro tam bir baş belası. Beni salması için LouisCésar'a yalvardım. Ona Alejandro'nun yaptığı gaddarlıklarını anlattım ve biri onu durdurana dek yapacaklarını. Ancak yine de reddetti.'

'Sana yardım etmeyeceğine inanmıyorum. Deneyebilirdim eğer...'

'Cassie! Eğer müdafaa zamanı onu etkileyemediysem neden seni dinlesin ki? Alejandro'nun onun üzerinde büyük etkisi var. Onda LouisCésar'ın istediği bir şey var ve beni kontrol altında tutma şartıyla Alejandro istediğini LouisCésar'a vermeyi vaat etmiş. Yıllardır bu anı düşünüyorum ve başka yolu yok. Alejandro ölmeli. Tıpkı şampiyonu LouisCésar gibi.'

Tomas'ın gözlerindeki alev alev yanan şevke baktım ve söylediği her kelimeyi hissettiğini gördüm. Başkan olmak isteyebilirdi ancak yine de Alejandro'nun ölmesini istiyordu. Alejandro belki de Tomas'ın planladıklarını çoktan hak etmişti. Ancak buna karar vermek bana düşmezdi. 'Bir insanın yaşamı karşılığında başka birini sunamam, Tomas. LouisCésar'i öldürmene izin veremem. Ben Tanrı değilim ve görünen o ki, sen de değilsin.'

Tomas vahşi gözlerini Mircea'ya çevirmişti. 'Neden seni yalnızca kullanabilmek için istediğini anlamıyorsun? Eğer güçlerin

olmasaydı onun için anlamlı bile olmazdın.'

'Senin için anlamlı olur muydum? Eğer başkanlığı kazanmana yardımcı olmasam?'

Tomas gülümseyince, gülümsemesi yüzüne nüfuz etti. Çocukça ve yakışıklı bir hal almıştı. Aynı benim bir zamanlar tanıdığım Tomas'ım gibi. 'Sana karşı neler hissettiğimi biliyorsun, Cassie. Sana güveni ve barışı ben vereceğim. O ne vaat edebilir ki?'

Mircea'nın bu soruya henüz bir yanıt vermediğini söyleyecektim ki, Billy elinde küçük bir şişeyle yanımızda belirdi. 'Umarım başka bir şeye ihtiyaç duymazsın, Cassie çünkü güçten düştüm,' diyerek Gözyaşlan'ı avucuma bıraktı. O küçücük şişe öyle ağırdı ki...

Tomas korktuğum gibi bana değil de Rafe'e doğru bir hamle yaptığında şişenin tıkaçını çoktan açmışım. Pritkin ateş etti ancak odanın güçlü kalkanları patlamayı durdurdu. Kalkanları onu korudu ancak elindeki silah metal yığınının döndü ve Pritkin de kendini duvara yapışmış halde buldu.

Tomas 'Gözyaşlan'ı bana ver Cassie' diyerek tek elini bana doğru uzattı çünkü diğer eliyle Rafe'i kısırmıştı. 'Mircea hepinizi aynı anda koruyamaz. Kimsenin yaralanmasını istemem. Bana yardım et ki, ben de onu salayım.'

Ona bir cevap verebilmek için uğraşmam gerekmedi. Tomas büyücüyü hafife almıştı. Sanırım kalkanların silahları ve tüfekleri etkisiz hale getirdiğini ve Pritkin'in tehdit oluşturmadığını düşünmüştü. Pritkin birden Tomas'ın üzerine atlayarak cebinden çıkardığı şeridi onun boğazına geçirdiğinde sanırım Pritkin'in ne olduğunu anlamış olmalı. Boğarak öldürme girişimi kaba bir yoldu ancak yine de işe yaramıştı.

Tomas, Rafe'i bırakınca Mircea, onu Billy'nin çıktığı kapı

ya doğru iteklemekte geç kalmadı. Odanın kalkardan yok olup içeriye büyük bir kalabalık girdiğinde Rafe kendine yeni gelmişti. Pritkin bağırıp çağırarak Tomas'ı kalabalığın üzerine itti. Mircea beni sıkıca tuttu ve göz açıp kapayıncaya kadar koşarak başka bir yola girmiştik bile. Biz ilerledikçe yolun kalkanlarının ardımızdan kapandığını duydum ve Mircea'nın omzunun üzerinden çıktığımız odada olanları görebiliyordum. Tomas'ı yere yatırmışlardı. Boğazına bir el sarılmıştı ve ağzın tıkamışlardı. Etrafım üzerlerindeki cephanelikten ve kıyafetlerinden anladığım kadarıyla savaş büyücüleri sarmıştı. Pritkin'e bakınca onlarla karşılaştığında suratının çarpıklaştığını gördüm. Sonrasında, bir köşeyi dönerek yasak odaya doğru ilerledik.

On Dördüncü Bölüm

İçine girdiğimiz taş duvarlarla çevrili küçük bir odaydı. Odaya ışık veren yalnızca metal dolaplardan çıkan fenerlerdi. Bu mekâna ait değillermiş gibiydi. Büyüsel dünyaya ait durmadıkları gibi sanki modern bir ofisin dekoru havasındaydılar. Başkan tam da bu fenerlerin önünde can barındıran kıyafetine karşın yıkılmaz bir heykel gibi elinde gümüş bir top ile duruyordu. Dolapların kapakları açıldı ve raflarından kara kutular gözüküyordu.

Başkan'ı selam verir vermez şişenin içindeki sıvıyı Mircea ile üzerimize sıçrattım. Sıvı tenime değdiği anda sanki evreni örten perde kalkmış gibiydi. Sanki bir kitabın sayfalarını çevirdiğim gibi diğer zamanlardan gelen tüm duyulan ve görüntüleri, her şeyi görebiliyordum. Mircea beni kollarından salarak yere bıraktı. Ayağım yere değince onu tutmaya çalıştım çünkü kafamın etrafında dönen görüntüler bana çifte gözü sağlamışlardı ve düşerim diye korkmuştum.

Başkan sakince 'Beş dakikamız var,' diye bildirdi.

Mircea bana doğru bakarak 'Biliyorum,' dedi. 'Bunu yapabilecek misin?'

Başımı salladım. İstedğim sahneye kavuşmuştum. Herşey

harikaydı. Birden garip davranmaya başlasalar bile onları kimsenin göremeyeceği iki insan karşımdaydı. Biri LouisCesar'dı. Mircea'nın bedenine girersem onu öldürmenin daha zor olacağım düşündüm. 'İkimizi de farklı bedenlere sokacağım. Bu da bize daha fazla zaman verecek. Billy Joe'nun aynen bana yaptığı gibi onlardan enerji alacağız. Ancak bunun işe

yarayıp yaramayacağını bilemem. Bunu daha önce tasarlayarak yapmadım.' Sinirli bir şekilde çevremizde dolanan Billy Joe'ya bir bakış attım. 'Haydi gel.'

'Cassie, dinle. Ben...'

'Zaman kalmadı, Billy.' Tüm bedenimle her zaman inandığım ruha bir bakış atınca eskiden o olan adamı görebildim. 'Eğer başaramazsam elinden gelenin en iyisini yap ve Tony'yi öldür. Sonra da babamı serbest bırak. Söz ver!' Bunu yapıp yapamayacağım bilmiyordum ancak Billy istedi mi oldukça becerikli işler çıkarırdı.

Bana bakarak başını salladı. Bir enerji bulutunun içinde yok olarak bedenimi bir battaniye gibi sardı. Son oynadığı ve yenildiği kumar oyununun görüntülerini görmezden gelerek onu içime kabul ettim ve yerleşmesini hissettim. Kendimi bırakmaktan başka yapılacak bir şey yoktu. Seçtiğim sahneye odaklandım ve tekrar o loş, mum ışıklı odayı gördüm. Camdan akarak ılık meltemi tenimde hissederek yanan çıranın, gülün ve cinselliğin kokusunu duyumsadım. Yerküre ayaklarımın altından kayınca düşmeye başladık.

Yaşadığım his sanki pencereden dışarı dalmışım hissiydi. Ancak ödünç aldığım bedenin yaşadığı diğer duygular göz önünde bulundurulursa bundan rahatsız olmamıştım. İçime girmeden önce bir anlığına LouisCésar ı mum ışığında haleli bir şekilde gördüm. Acıdan değil de şaşkınlık içerisinde haykırdım. Mircea'nın dediği gibi acıtmıyordu. .Hissettiklerim muhteşemdi. Cinsel organını dışarı çıkararak bir şeyler söylemeye çalıştığını

fark ettim ancak tekrar üzerime abandı ve tek istediğim daha sert ve daha hızlı olmasıydı. Tırnaklarım sırtını çiziyordu ancak bundan rahatsız olmuşa benzemiyordu. Gözlerine bakınca renklerinin parlak sarı bir hal aldıklarını gördüm. Bu göz rengi LouisCésar'in yaşarken asla sahip olamadığı bir renkti.

Düşünmek imkânsızdı çünkü düşüncelerimi ödünç aldığım kadının bedeni belirliyordu. Odaklanmaya çalıştım ancak kadının tüm dikkati LouisCésar'ın alnında birikip tüm yüzüne ve göğsüne inen tere sabitlenmişti ve bu güç ağır basıyordu. Ellerimi uzatarak parmaklarımı dalgalı saçlarının içinden boynuna dek gezdirdim. Ritim düşmemiştii ancak bedenlerimiz arasındaki açı farklılaşınca ikimiz de inlemeye başladık. Dilimi suratında gezdirerek onun tadını içime çekince kendini iyice serbest bıraktı. Bacaklarımı kalçalarına dolayarak onu sertçe daha derine aldım. Tüm kaslarım gerilmişti. Kafasındaki saçlardan onu yakalayıp dudaklarını dudaklarıma çektim. Ritmini azaltarak hafifçe haykırdı.

Cilveli bir şekilde güldüm ve yaptıkları yeterli değilmiş, yeterince hızlı olamamış ya da sert davranmamış gibi dışarı çıkardığı cinsel organını bazı ihtiyaçları doyurmak üzere tekrar içime sokmasını izledim. Bunu anlayışla karşılıyordum çünkü hem kendi bedenimde hem de istila ettiğim kadının bedeninde yayılan zevk ve tutku ruhuma yansiyordu. Kadın da bunu normal karşıladı. Tek istediği doyuma ulaşmaktı ve böylece ikimiz de razı olduk.

Altından sıyrılarak bedenlerimizin ayrılmaması için beni tekrar kavramasını sağlayıp onu ters döndürdüm. Yüzüne hoşnut gülümsemelerimi fırlattım. Yumuşak ve bembeyaz yastığa uzanmış yatarken zafer kazanmış gibiydi ve yumuşak saçları mum ışığında parılıyordu. LouisCésar'ın bedenini Mircea'nın gözlerinden görmek garip gelmeliydi ancak o anda öyle durmadı.

'Üstte olmak istiyorum.'

Hemen kabul etti. Elleri vücudumda gezerek göğüslerimi kavradı. Onu tekrar içime alırken ikimiz de nefes nefeseydik. Bu açı daha çok hoşuma gitmişti. Her ne kadar iki görüşle uğraşmak zor olsa da onu altımda görünce bu duyguya teslim oluvermiştim. Yüzüme özlemle bakan LouisCésar'ın suratıydı ancak tekrar hareket etmeye başlayınca bu yüz birden Mircea'nın zaferle gülümseyen yüzüne dönüşüvermişti.

Mırıldanarak 'Sana daha önce de söylemiştim, Cassie,' dedi. 'Ne istersen.' Birden bire bir zevk bulutu bizi susturarak ikimizi de içine aldı. Hiçbir şeyi umursamıyordum. Bir süre sonra evrende harika bir sıvı patlaması yaşanınca adım haykırdım ancak ses bana ait değildi ve haykırılan isim de altımdaki bedenin adı değildi.

Evren tekrar bütünleşince beni saran sıcak kollara ve yumuşacık yorgana kendimi bıraktım. Kafamı yasladığım erkek göğsü hâlâ yaşadığı heyecanlardan inip kalkarak ürperiyordu. Bir el saçlarımı okşuyordu. Bir ses beni yatıştırmaya çalışıyordu çünkü ağladığımı hissettim. Sözler Fransızca ve Romence karışımıydı ve her ikisi de anlamsız geliyordu ancak yine de teselli bulabiliyordum.

Kulağıma çalınan ismim beni olduğum yere geri döndürünce bedenine girdiğim kadım yaşadığı sıcaklıkta bırakmak zorunda kaldım. 'Cassie, bunu yapabilirsin.' Merakla etrafa batandı. 'Bizi geri gönderebilmek için hangi zaman dilimini seçmen gerektiğini biliyor musun? Bunu saldırıdan önce yapabilir misin? Hazırlanmamız için bize zaman kazandırır.'

Kulağımda yankılanan sözcükler zevk denizinde yüzen kadınla aramdaki engeli fark etmemi sağlamıştı. Panik içinde kapıya baktım ancak kapalıydı. Etrafta ne daha yaşlı bir kadın, ne gardiyanlar ne de çıldırmış Rus psikopat vardı. Güvendeydik

ancak biz toparlanmaya çalışırken yolda onu öldürmeye gelen birilerinin olduğu aşikârdı.

'Mircea, buradan çıkmalıyız. Önce buraya bakmaya geleceklerdir.'

'Cassie, sakın ol. Acele etmemize gerek yok. Kâhin ve yardımcıları LouisCesar'ın nerede olduğunu bilirler. Senin de dediğin gibi onu hazırlıksız ve tedbirsiz bulmak için birazdan burada olurlar. Ancak LouisCésar yerine onları bekleyen biz olacağız.' Yataktan çıkarak aynaya doğru yaklaştı. LouisCésar'ın yanağına hafifçe dokunarak 'Bu bir mucize,' dedi. İçine girdiği bedene hayranlıkla baktı. Bana doğru dönerek arkasında bıraktığı aynanın görüntüsünü açığa çıkarınca dilim tutulmuş gibi oldu. LouisCésar gerçekten olağanüstüydü.

Bunu tanımlayacak başka bir kelime bulamıyorum. Hemen arkasından saçlarını aydınlatan şömine ateşi yüzüne kırmızımsı bir ışık kümesi dağıtıyordu. Bir Rönesans meleğinin hayata geçirilmiş hali gibiydi.

Mircea aynanın yanından sallanan kadife maskeyi eline alıp yukarı kaldırdı. 'Ünlü maske bu değil mi? Hikâyenin aslını taşıyan kanıt.'

Sabırsızca 'Artık LouisCesar'ın hikâyesini anlatacak mısın?' diye sordum. 'Yoksa tahmin mi yürüteyim?'

Mircea bir kahkaha atarak maskeyi bir kenara fırlattı. Aynanın altındaki çekmeceleri istemsizce açıp kapayarak 'Hayır,' diye cevap verdi. Keşke biraz ipucu verseydi. Şu anki ruhsal durumum iyiye gitmiyordu.

'Eğer seni memnun edecekse, hikâyeyi anlatmak isterim. Babası George Villiers'ydi. Senin de bildiğin Britanya'nın Buckingham Dükü. Fransa'ya yaptığı geziler sırasında George, Kral XIII. Louis'in kraliçesi Avusturyalı Anne'ı baştan çıkardı. Louis'nin seçimleri erkeklerden yana olduğu için karısını uzun süre sevgisiz ve çocuksuz bırakmıştı.' Bir anlığına düşünceli bir hal almıştı.

'Belki de soyu devam etsin diye George'u baştan çıkaran Anne'dı. Her neyse, sonuç olarak Anne başarılı oldu. Ancak Louis bir piçin tahta çıkmasına razı olmadı. Özellikle de tam ingiliz olmayan bir vâris istemiyordu. Anne çoktan kralın adını bebeğe vermişti. Piç bile olsa tahta çıkacak bir vâris hiç yoktan iyiydi. ayrıca kimse bebeğin kimden olduğunu bilmiyordu. Ancak planlananlar suya düştü ve Anne'ın ilk doğan çocuğunu gizlediler.'

Aklındaki bazı parçalar birleşmeye başlamıştı. Sanki tarih derslerinden duyduğum ve unuttuğum kısımlar bir araya geliyordu ancak yine de emin olamıyordum. Mircea anlam vermemi beklemedi. 'Kraliçe bir çocuk daha yaptı. Bu çocuğun babası Kardinal Mazarin'di. Ancak bu sefer zinayı gizli tuttu ya da Kral gerçekten soyunun tükenmesinden korkuyordu ki XIV. Louis'nin tahta çıkmasına izin verdi. Buckingham Dükü'ne benzer bir üvey kardeşi olmasından hoşlanmıyordu. Bu da annesinin erdemlerini sorgulamasına sebep oldu ve kafasında ebeveynleri ve ona tanınan haklar konusunda şüpheler oluştu.'

Sonunda bağlantıyı kurabilmiştim. 'Demir Maskeli Adam! Bu kitabı çocukken okumuştum. Ancak gidişatı böyle değildi.'

Mircea omuz silkti. 'Dumas kurgu yazar. Ne isterse onu... ayrıca seçtiği zaman konusunda yoğunlaşan bazı dedikodular mevcut. Ancak konuyu açarsak, Kral Louis, LouisCesar'ı ömrünün sonuna dek hapiste tutmuştur. Amacı onu uysallaştırmaktı. Onu daha da evcilleştirmek için Orta Çağ'da cadıların avlandığı Carcassonne'daki rezil korku evine gönderdi. Kral Louis orayı onunla zıtlaşan kişileri buraya hapsediyordu ancak 1661'de tüm işkenceciler ve onların yardımcıları bir sabah ölü olarak bulundu. Bu hadise Orta Çağ'ın en

büyük kalesinin terk edilmesine yol açtı. Kale yerle bir oldu ve iki yüz yıl boyunca restore edilmedi.'

'Ama LouisCésar 1661'de orada olduğunu söylememiş miydi' diyerek sinirle etrafıma bakındım. Beklediğim, ellerinde

fenerlerle odaya dalarak etrafı mezbahaya çevirmeye hevesli, çıldırmış bir grup insandı...

Mircea'nın söylediğimle ilgilenmiş bir hali yoktu. 'Yıllar boyunca hapishaneden hapishaneye taşındı. Erkek kardeşinin ölümünün hemen öncesine dek hapiste kaldı ve etraftaki son kalan arkadaşlarının ölümünü izledi. Daha sonra Britanya Dükü'ne benzediği anlaşılmış diye ona giydirilen kadife maskeyi sonsuza dek çıkardı. LouisCésar vampire dönüştükten sonra gardiyanlarının ona demir maske giydirmek istediklerini anlatmıştı ve yalnızca hapishaneden hapishaneye geçerken demir maskesini takıyordu.' Bana doğru sırtıttı. 'Bu bir önlemdi. Yolda kimseyi ısırmamasın diye...

Ona pis bir bakış attım. Komiklik yaparak kaybedecek zamanımız yoktu. Önceki ziyaretimde giydiğim robe de chambre'ı ona doğru uzatarak 'Giyin. Buradan çıkmamız lazım.' dedim.

Fırlattığımı havada kaptı. Birilerinin bedenine girip çıkmak reflekslerini güçsüzleştirmemişti. Ancak sonunda nedenini anlamıştım. 'Sana söyledim ya, Cassie. Boş yere endişeleniyorsun. Bizi bulacaklardır ve kâhini ortadan kaldırdıktan sonra gidip erkek kardeşimi kurtaracağız.'

Gözlerimi kırıştırdım. Sanırım tam duyamamıştım. 'Ne demek istiyorsun? Kâhini ortadan kaldırmak da ne demek? O kaçırılmış, Mircea. O da, bu planın bir parçası olmaktan benim kadar sıkılmıştır.'

Mircea omuzlarını silkince takındığı aldırılmaz tavır ortamı soğutmuştu. 'Kâhin bizim düşmanlarımıza yardım etti ve dört Senato üyemizin ölümüne sebep oldu.' Yüzümdeki ifadeyi görünce birden yumuşadı. 'Sen de bizden biri gibi yetiştin ancak zaman zaman vampir olmadığınızı unutuyorum.' dedi. Cümlesinin altında yatan anlam balyoz gibi beynime inmişti. 'Tüm bunların sebebi o. O ortadan kalkınca ne zaman içerisinde ayağı kayanlar olacak ne de bu tehditler.'

Kadının her yere dağılmış kıyafetlerinin içerisinde mücadele ederken Mircea'ya verecek mantıklı bir cevap aradım. Senato'nun öldürülen dört gardiyanını düşündüm. Onları düşününce Başkan'la asırlar geçirdiklerini, ona hizmette kusur etmediklerini, aksi takdirde onları korumak için Senato odasını teslim etmeyeceklerini fark ettim. Ona ihanet etmek son istedikleri şey olsa gerek. Kâhin bazı süreçlere karışmış olmalı ve güçlü usta Rasputin de ona itaat etmeleri konusunda baskı uygulamıştır. Beni karşılarına almaları intihardan başka bir şey değildi ancak bu yine de onları kurtarmadı.

Vampir yasaları kolaydı. Biraz Orta Çağ'a yakın dursa da, niyet, insan mahkemelerinde olduğu kadar önemli değildi. Kimse bir şeyi yapmanızın nedenini sorgulamıyordu. Eğer sorun yaratırsanız, suçlu bulunurdunuz. Ve suçlunun da bedelleri ödemesi gerekirdi. Eğer başka bir ustayla münakaşa ederseniz, kendinizi korumak karşılığında düello ya da tazminat yoluyla bedeli öderdiniz ancak Senato'ya zarar verecek bir şey yaptığınızda artık yapacak bir şey yoktu. Çünkü baş vuracak en yüksek güç Senato'ydu.

Biraz sonra kıyafet karmaşık olduğundan hâlâ giyinemeyince vazgeçtim. Onun yerine üzerime ince bir külot geçirdim. Çok inceydi ancak yine de mahrem yerlerimi örtmüştü. Yatağın altına kadının ayakkabılarını almak üzere eğilince hüznün içerisinde onlara bakakaldım. Demek ki yüksek topuklar modern dünyanın icadı değildi. Kadınların ayaklarını bu işkence aletlerine yıllardır soktuğuna inanamıyordum.

Mircea elinde mavi renkli bir elbise tutarak 'Yardım etmemi ister misin, dulceata?' diye sordu. Sanırım bu, kadının eskiden giydiği elbiseydi.

Ona gözlerimi kısarak baktım. Beş yüz yıldan sonra Mircea hangi odalara girip çıktığını bile hatırlamıyordum. Kalın kıyafeti

sırtıma geçirmeye çalışırken 'Kâhin ölse bile zamana geçiş için başka yollar olduğunu unutuyorsun.' dedim.

Elbiseyi kapamaya çalışırken sıcak elleri sırtıma değiyordu. Yakayı da taktıktan sonra elleri, elbisenin açık yerlerinden gözüken tenimde dolaştı. Tythia yaşlı ve hasta, Cassie. Uzun süre dayanmayacak.' Başımı kaldırıp yüzüne bakınca şefkatle karşılaştım ancak aynı zamanda yüzünde acımasız bakışlar da mevcuttu. Mircea yalnızca kendi fikirlerini anlatmak istiyor ve benimkilere aldırımıyordu. Bu hadiseyle başa çıkma yöntemlerini çoktan bulmuştu. Kâhini bul, onu öldür ve eve dön... Kan dondurucu olmasına rağmen pratik bir senaryoydu.

Ona 'Ancak ben uzun süre daha hayattayım.' diye hatırlattım. 'Yoksa Radu'yu kurtardıktan sonra benden kurtulmayı mı planlıyorsun?'

Mircea ödünç aldığı kahverengi gözlerini patlattı ancak içlerinde LouisCésar'ın masumiyetinden eser yoktu. Beni yerimde döndürerek elbisenin arkadaki bağlarını bağlamak için harekette bulundu. 'Sana söyledim, dulceata. Sen benimsin. On bir yaşından beri de benimdin. Ve her zaman da benim olarak kalacaksın. Benim olana da kimse zarar veremez. Sözüm senettir.'

Tam tamına Tomas'ın konuşmasına benzemişti. Beni böyle gördüğünü biliyordum. Her usta vampir insan soyundan gelen hizmetlisini bu şekilde görürdü. Ancak ben onlara yarar sağlıyordum ve ayrıca fiyatım yüksekti. Hepsi buydu. Ancak bunların böylesi düzce dile

getirildiğini duymak zoruma gitmişti. 'Ya eğer ben sahip olunmak istemiyorsam? Ya yapacaklarıma kendim karar vermek istiyorsam?'

Mircea saçlarıma ufak bir öpücük kondurdu. 'Nerede olduğunu bilemezsem seni nasıl güvende tutabilirim ki?' Beni kendine doğru çevirdi. Elbisemi bağlaması tamamlanmıştı. Elimi alarak dudaklarına değdirdi. Gözleri odadaki mum ışığından bile daha keskindi. 'Bunu anlıyorsun, değil mi?'

Anlıyordum, tamam. Cemaatte de gitsem, Senato'ya, ya da Mircea'ya varsam, ömrüm gene kölelikle geçecekti. Her ne kadar güçlerimin getirdiği kudretten bahsedilse de, ben herkesin piyon olarak gördüğü bir kukla olacaktım. Eğer Pythia olursam asla özgür olamayacaktım. Kahretsin! Umarım doğaüstü sevişme sayılmıyordum

Tabii, anlıyorum.' Bacaklarıma kadının beyaz jartiyerlerini geçirmek üzere beni yatağa oturttu ve ayaklarımı avucunun içine aldı. Beni giydirmesini tamamlamayı beklerken, kâhini kurtarmanın yollarını düşündüm. Çünkü bunu uluorta konuşmak çözüm getirmiyordu. Onu bulana ve durumunu anlayana dek Mircea'yı hadiseden uzak tutmalıyım. Kâhinin buna razı olup olmadığını bilmeliydim. Yoksa yanımdaki vampir gözünü kırpmadan onu öldürürdü. Her ne kadar bu, sorunu çözse de, bu çözüm uzun süre baş edebileceğim bir şey değildi.

Son jartiyeri giydirdiğinde aklıma bir fikir gelmişti. 'Mircea, bana LouisCésar'ın erkek kardeşin tarafından vampire dönüştürüldüğünü söylemiştin. Bu yüzden Tomas ile oraya gittiğimizde değişiklik yapamadık. Françoise'in ailesi tarafından vampirlikle lanetlenmek yerine, Radu tarafından vampire dönüştürüldü, değil mi?'

'Evet, LouisCesar'ın kaderi inkâr edilemez.'

'Bu durumda Rasputin'in LouisCesar'ın ardına düşmesine gerek yok ki. Eğer Radu'yu yok ederse, LouisCésar'ı kimse ısırmaz ve o da eceline yenik düşerek normal şekilde yaşamını yitirir. Şimdiki gibi güçlenerek usta bir vampir olamaz. Radu'yu bir şekilde alıkoymuş olmalılar yoksa onu orada tutuyor olamazlardı. ayrıca bir ruhun güçlü ve özgür bir adama saldırmasındansa güçsüz ve yardıma muhtaç birini öldürmesi daha kolaydır, değil mi?'

Mircea birden bembeyaz olmuştu. 'O kadar aptalım ki, Cassie. Çabuk olalım, gel! Neredeyse burada olurlar.'

Beni ayağa kaldırmaya çalışınca ona direndim. 'Sen git. Eğer yanılmışsam buraya geldiklerinde onları yakalamayı tercih ederim.'

'Rasputin, usta bir vampir! Sen nasıl ona karşı koyabilirsin

ki?'

'Rasputin bizim zamanımızda usta bir vampir ancak şu anda yalnızca bir ruh. Benim ruhumun bir bedeni var. Demek ki ben ondan daha güçlüyüm. ayrıca hedef Radu, sence de öyle değil mi?'

Mircea tartışmak istiyordu ancak kardeşi için endişelenince gitmek zorunda kaldı. Ben de bir süre bekledikten sonra hemen peşinden odadan ayrıldım. Koridora çıkınca içine girdiğim bedenin bile hissettiği hayalet sürüsüyle karşılaştım. Ruh şeklinde olduğum için onları göremiyordum. Bu da canımı sıkıyordu ancak onlar orada olduğumu biliyorlardı. Orta yerdeki taşın üzerinde durarak hayaletlerin etrafımı sis gibi sarmalarına izin verdim. Bir an sonra, işkence odasının kapısı açılınca duvarlara yansımış gölgelere adım attan. 'Sakla beni,' diye fısıldadım. 'Ben de sana yardım edeyim.'

Gölgeler etrafımı görünmez bir pelerin gibi sararak kapının yanında belirmiş kötürüm kadının bakışlarından sakladılar. Yerden yüksekteydi ancak onu taşıyanları göremesem de kim olduklarını biliyordum. Kadın Tomas'ın görünmez kollarında merdivenlerden indirilene dek bekledim. Sonrasında afallamış bir ses kulağıma bir soru fısıldadı.

Ona sabırsızca 'İngilizce, lütfen.' dedim. Bu kadının bedenindeyken, eğer odaklanırsam Fransızca arılayabiliyordum ancak bu çaba gerektiriyordu ve diğer şeyler için güce ihtiyacım vardı. Yavaşça, Pierre önümde belirdi. O kadar yakınımda ve canlıydı ki ama yine de bundan şikâyet etmedim.

'Bizi nasıl hissedebiliyorsunuz, madame!'

Sanırım bedenine girdiğim kadını görüyordu, beni değil. 'Bu uzun bir hikâye ve şimdi bunun için zamanımız yok. Kısaca, ikimiz de intikam almak istiyoruz ve ben bunun nasıl yapılacağım biliyorum.'

Bir an sonra hayalet ordumla beraber merdivenlerden aşağıdaki zindanlara iniyorduk. Carcassonne'un en kötü halini görmüş olduğumu düşünüyordum ancak yanılmışım. Üst kattaki odalar buradaki odalara nazaran daha alımlıydı. En azından ben böyle düşünüyordum. Burası çoğu insana terk edilmiş ve eskimiş gelirdi. Taş odalar eşya dolabı olarak kullanılıyordu. Ancak yosun kaplı duvarlar ve kaygan zemin asırlardır avlanan hayaletlerin izlerini taşıyordu.

Kalkanlarımı güçlendirmeye çalıştım ancak yol boyunca onları açık tutamadım ya da bir türlü müttefiğime erişemedim. Sonuç olarak, tüm görüş beni dört bir yanımdan sardı. Biten hayatlar ve işkence sonucu yükselen çığlıklar... Romalı askerlerin, ölmüş olmasına rağmen genç bir çocuğu kırbakladıklarını izledim. Tam arkalarında bir cadı avcısı, doğmamış çocuğunun hayatı için yalvaran hamile bir kadını tehdit ediyordu. Bu korku dolu anlar anılarıma işlemesin diye korumamı arttırmaya çalıştım ancak orada burada illa ki gözüme çarpan bir şeyler buldum. Nereye baksam, hayaletlerin arkalarında bıraktığı çapraz, parıltılı çizgileri görebiliyordum. Yerlerde, duvarda ve havada bunların izleri mevcuttu. Sanki yeşil

bir buğunun içinde yürür gibiydim. Zindanların ışıkları yanınca elimdeki feneri bir kenara fırlattım. Artık ona ihtiyacım yoktu.

En kötüyü en sona saklamışlardı. Rehberimi takip ederek küçük bir odanın kapısına vardık. Kapıyı açmadan bile içerideki hıçkırıkları duyabiliyordum. Ayak seslerimi duyunca hıçkırıklar birden kesildi ve kapının mandalı birden çözülürdü. Kapı açılınca LouisCésar gözlerini bana dikti. Bir anlığına kötü bir şey mi oldu diye merak etmekten kendimi alamadım. Üzerindeki

entari göbeğine dek yırtılmıştı ve brokar kumaşın hemen yanında daha koyu bir renk ışıldıyordu. Boynundaki ve göğsündeki ısırdıktan akan kan tüm bedenine boşalmıştı ve yüzü sapsarıydı. Onu tam yere düşerken yakaladım.

LouisCesar'ın arkasına bakınca su birikintisinde bir karaltı fark ettim. Az sonra bunun kaptışonlu bir pelerin olduğu gözüme çarptı. Yavaşça başını kaldırıncı bunun sakallı bir iskelet olduğunu gördüm. Kemikli yüzüne san renk hâkimdi ve yalnızca ateş gibi yanan gözleri onun gerçek olduğunu ortaya çıkarıyordu. Bir tahmin yürüttüm. 'Radu?'

Kemikli eli kaptışonu kaldırdı. Bir zamanlar 'Yakışıklı' unvanı almış şeye baktım ve içimden kusmak geldi. Onu kontrol altına almışlardı, tamam ancak baskı kurduklarım sanmıyordum. Zaten açlıktan öldükten sonra buna ihtiyaç duymazlardı. Kan kaybından ölen bir vampire şimdiye dek rastlamamıştım. Ancak karşımda yığılmış şey canlı durmuyordu. Hayatımda böylesini görmemişim.

'Yardım etmek için geldik. Mircea söyledi mi?' Köşeye yığılı yaratık cevap vermedi. Umarım Mircea akıl sağlığı konusunda doğruları söylemişti. Çünkü şüphelenmeye başlamıştım. 'Gitmemiz gerek. Yürüyebilir misin?'

'O yürüyemez, dulceata.' Bu donuk ses Mircea'ya aitti. Kapının yanında yerde oturuyordu ve kafasını sanki daha fazla dik tutamayacakmış gibi duvara yaslamıştı. 'Bu bedeninin hayatını tehlikeye atmadan ona verebileceğim tüm kanı verdim ancak yeterli olmadı. Yıllardır aç kalmış ve yaşamını fare yakalayarak sürdürmüş. Bazen haftalarca onu ziyaret eden kimse olmazmış ve geldiklerinde de tek getirdikleri işkence olurmuş.'

Harcanıp gitmiş yaratığa bakmak için kendimi zorladım. Üzerindeki pelerine bakarak söylemek zordu ancak gerekirse onu taşıyabilirdim, ikamet ettiğim beden zayıftı ancak o bir deri, bir kemikten fazlası değildi. Ancak ben ona dokunmak zorunda

kalmayacağım bir çareyi tercih ederdim. Kemikten ibaret ellerini içine girdiğim bedene dokunurken hissetmek bile tüylerimi ürpertmişti. Adamın benden yemlenme riskini saymıyorum bile. Bu durumda kimseden yemlenmesi söz konusu olamazdı ancak bedenlerimiz yaklaşırsa bu sorun teşkil edebilirdi. Yüzü bir deri, bir kemik kaldığından mı yüzü dişlerine geçmiş gibi duruyordu, yoksa hâlâ aç mıydı, emin değilim çünkü azı dişleri belirginleşmeye başlamıştı ve ben bundan hoşlanmamıştım.

'Ne yapalım?'

Mircea ciğerlerine yeterince hava alamıyormuş gibi derin bir nefes aldı. 'Bana düzelmem için biraz zaman ver, dulceata. Daha sonra onu buradan çıkarırız.'

Tam ona onay veriyordum ki zamanımızın olmadığını anladım. Ardımızdaki koridora onlarca insan yığılmıştı ve rüzgâr birçok hayaletin ruhunu bizim olduğumuz tarafa taşıyordu. Hepsi tekvücut olmadan önce bile kim olduklarını biliyordum. Çoğu yaşamını yeni yitirmiş hayalet bile böylesi bir gücü barındıramazdı. Kalabalıktan ergen bir kadın bir adım atarak öne çıktı. Bileziğimdekilere benzeyen hayali bir hançeri eline almıştı. Bir anlığına gözleri olduğum yere odaklandı ancak daha sonra aç bakışlarını Radu'ya yönlendirdi. Ergen kadının arkasında gölge onu daha da öne itti.

'İşte o! Pelerin giymiş olan! Onu hemen öldürün!'

Orada ağızım açık onlara bakakaldım. Yanıltmacanın hedefi şaşırtıcıydı. Radu ile kadının arasına girdim ancak kadın bedenimin içinden geçerek gitti. Bir hayaletin iznim olmadan bunu yapmasına alışkın değildim. İstemsiz bir hareketle onu geride tutmak için bir elimi ileri atınca bileziğim gösteri vaktinin geldiğini sezdi. Kendi etrafımda döndüm ve bir süre sonra kadın, bedeninde açılan iki yarığı görür görmez çığlığı bastı. Kan filan akmamıştı, elbette, ancak acı içinde kıvranıyordu. Harika. Hare

ketim, yardım etmeye çalıştığım insana zarar vermekle sonuçlanmıştı.

Kadının arkasındaki karaltı tek beden halinde bana doğru yol almış bir insan yığının arkasına gizlendi. Hançerlerim gösteriye geri dönmüşlerdi ancak kişi sayısı fazlaydı. Gelenlerden üçü, uçan bıçakların hedefi oldular ancak çoğu sıyrılmayı başardı. Yanıma ilk yaklaşan beni omzumdan yakalayınca kalkanım alev almaya başladı ve adamı odanın diğer köşesindeki taş duvara doğru fırlattı. Ona şaşkınlıkla baktım. İçinde bulunduğum kendi bedenim değildi. Öyleyse, kalkanım nasıl peşimden gelmişti ki? Bunu bana büyücü söyleyemezdi zira adam duvara çarptıktan sonra yere yuvarlanarak hareketsiz kaldı.

Diğer bir büyücü, Pritkin'in fare adamlara söylediği sözcüklere benzer kelimeler savurunca alevden bir perde her yanımı sardı. Gönderdiği enerjinin bana temas etmediğini anlamadan önce geri adım atınca ateş zeminde beş köşeli yıldız işareti bırakarak kendi kendini sönmeye bıraktı. Kalkanım güç kelimelerini durdurmak için çok enerji harcıyor olmalıydı ancak ben güçsüzleşmiyordum. Kalkanımı kim harekete geçiriyor bilmiyordum. Ancak bu, kesinlikle ben değildim.

Alevlerin arasından uzun ve karanlık bir gölgenin duvar boyunca hareket ettiğini gördüm. Görünmeden arkama geçmek istediği belliydi ve bu hiç iyi olmazdı. Mircea o haliyle usta bir vampirin ruhuyla değil, iki yaşında bir çocukla bile savaşılamazdı. Arkadaki orduma bakarak Mircea'ya başımı salladım. 'Artık o senin.'

Gölgelerin oluşturduğu kasırğa hayaletin üzerine an sürüleri gibi saldırınca, hayalet boğuk bir haykırıyla görüntüden kayboldu. İnsanlara etki edemiyor olabilirlerdi ancak ruhlar, çantada keklikti. Birkaç saniye sonra ordum arkamda sıraya dizilmişti ve düşman hayalet de görünürde yoktu. 'İşini bitirdiler,' derken kastettiğim büyücülerin arkasında duran uzun boylu gölgeydi.

Kimse Rasputin'in kahramanı olmayacaktı. 'Buradan gidin yoksa onlara başka yem veririm.'

Düşüncelerimi okumuş gibi 'Onlar insanlardan yemlenemezler ki,' diye cevap geldi. Yavaş hareket ediyordu ve soluk yüzü yağlı kara saçlarıyla çevrelenmişti. Yakışıklı bir tarafı yoktu ancak gözlerinde hipnotize edici garip bir his mevcuttu. 'Kara Cemaaf in bir düzine büyücüsünü yenemezsin. Bırak da vampiri alalım. Sana zarar vermeyeceğiz.' Derinden gelen sesin değişik bir aksam vardı ancak ses sakın bir tondaydı. Kendi bedeninde olmadığından dolayı vampirin gücü zayıftı. Bana etki etmeye çalışıyordu ancak bu işe yaramıyordu. Bir anda amacım anlamıştım. Neden benim çağımdan ve tanıdıklarımın yüzlerce yıl ve kilometre uzaklıktaki bir yerde öleyim ki? Neden hayatımı tanımadığım, hem de acı çekmektense ölmesi daha iyi olacak birine vereyim ki? Geçişlerine izin vermek kibarlık olurdu. Radu'nun ölmesine izin vermek de... Rasputin bu işi hemen hallederdi. Ancak hemen sonrasında yüzüme bir tokat attım. Acımişti ancak acı kafamı toparlamamı sağlamıştı. Kahretsin! Ruh şeklindeki bile beni ele geçirmişti.

Yerde yatıp kalmış olan büyücüye bakarak 'Bir düzine büyücü mü?' diye sordum. Diğer üçü bileziğimin fırlattığı bıçakların hedefi haline gelmişti. Bıçaklar da bana geri dönmüşlerdi. Hatta bir tanesi kafamın hemen yanında havadaydı. Yerdeki üç büyücü de ölmüşe benzemiyordu ve arkadaşları da aynısını düşünmüş olmalı ki, onları düştükleri yerde bırakmaktansa merdivene doğru taşımaya başlamışlardı. Ve savaşmaya dönecek bir halleri de yoktu. 'Ben şu anda sekiz tane sayabiliyorum, Rasputin. Sor bakalım dostlarına, hangisi önce ölmek ister?'

Dediklerimi umursamışa benzemiyordu. Belki de onları sevmiyordu ya da olay onun için can vermeye gelince arkadaşları hemen onu satın giderlerdi. Her neyse, ruhu bana doğru parlak bir bulut oluşturarak yaklaşınca kalkanıma dek yaklaşmış oldu.

Bu da ordumun öne atılmasına yol açtı. Binlerce ruh parlak ışıklar saçan gölgeler gibi yanımdan geçerken 'Kıza dokunmayın,' diye bağırdım. Carcassonne'daki ruhlar düşmanlarından parçalar kopararak, hayatlarının her bir parçasını emmek için hareket edince üzerimize yeşilli beyazlı kıvılcımlar yağmaya başladı. Bu geceden sonra bir daha hayata gözlerini açamayacak birçok vampir bedeni olduğunu hissettim.

Başımızın üstünde havai fişek gösterileri devam ederken kayıp kâhine yardım edebilmek için harekete geçtim. Yüzü solmuştu ve korkmuş bir hali vardı. Ancak neyse ki hayattaydı. Sarı saçlarının taçlandığı küçük ve oval yüzündeki büyük gri gözler bana dikkatle

bakıyordu. Ona 'Endişelenme,' dedim. Ancak dediğim bu şartlar altında bana bile garip gelmişti. 'Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Buradan hemen...'

Başladığım cümleyi asla bitiremedim çünkü birden her şey donup kaldı. Ne gibi tehditlerle karşılaşacağımı merak ederek korku dolu gözlerle etrafıma bakınca kâhinin avucunun içinde bir hançer olduğunu gördüm. Ayrıca göğsüme çok az mesafedeydi. Pis kâhin beni bıçaklamak üzereydi! Ve yaklaştığı açığa bakılırsa tam da kalbime isabet ettirecekti. Aslında beden bana ait olmasa bile, onu aldığım gibi yerine iade etmek kibarlık olurdu. Ayrıca bedenine girdiğim kadın ölürse, ben ne olurum? Onu da bilmiyordum. Billy'nin de bilmediğinden emindim. Belki hayatta kalırdım. Ya da kalmazdım. Tek bildiğim, bu olduğu takdirde Radu'ya ya da LouisCésar'a yardım edemeyeceğimdi. Bilincim başka bir ölümü kaldırır mıydı? Tartışmaya açıktı.

Odanın diğer ucundan havalanan bir ses 'Anlıyorum ki mesajımı almışsın,' dedi.

Başımı kaldırıncı kara saçları dizlerine dek uzanan, ince ve kısa boylu bir kadınla karşılaştım. Havada asılı kalarak donmuş, çeneleri kocaman hayaletlerin arasından geçiyordu. Kimse ne hareket ediyor, ne nefes alıyordu. Sanki sadece ikimizin etkin

olabildiği bir resmin içinde kaybolmuş gibiydim.

'Ne?' Kâhinden ve bıçağından uzaklaşarak yeni gelene bakmak için ayağa kalkmaya yeltendim.

Kadın 'Bilgisayarındaki mesaj...' diye devam etti. 'İşyerindeki. Akıllıcaydı, değil mi?' Gözlerini LouisCésar'a dikmişti ancak ona doğru ilerleme niyetinde değildi. Büyük mavi gözlerini tekrar bana döndürünce küçük suratı huysuz bir hal aldı. 'Yani? Hayatını kurtardığım için bir teşekkürü hak etmiyor muyum? Ölüm ilanı gerçektir, biliyor musun? Eğer işyerini hemen terk etmeseydin, Rasputin'in adamları seni bulurdu. Onlardan kaçabilmeyi başardın ancak birkaç sokak ötede Antonio ve vampirleri tarafından bulunup vurulacaktın. Ölüm ilanını seni uyarmak için gönderdim. Akıllıcaydı, değil mi?'

Sorduğum anda cevabını bildiğim halde 'Kimsin sen?' diye sordum. Ancak yine de bunu ondan duymak istemiştım.

Gülümseyince yanağındaki gamzeler bana LouisCésar'ınkileri anımsattı. 'İsmim Agnes. Kimse artık bu ismi kullanmasada... Belki de umutmuşlardır bile.'

'Sen Pythia'sın.'

'Tam isabet.'

'Ama... Benden daha genç duruyorsun. Bana senin ölüm döşeginde olduğunu söylediler. Yaşlandı dediler.'

Hafifçe omuzlarını silkti. Üzerindeki kıyafetin Eugenie'nin bana giydirdikleri gibi uzun, önü kapalı, beyaz bir entari olduğunu fark ettim. 1880'lerden kalma bir çay partisinden çıkmış gibiydi.

'Korkarım ki, bu doğru. Aslında çıktığım yolculuğun da bana yapacakları bunlar. Uzun zamandır gücüm sönüyor ve dört yüz yıl toparlanabilmek için geç bir yaş.' Bunları söylerken vefatından çok üzücü bir şeymiş gibi bahsetmiyordu. 'Bir zaman sonra ruhuna nereye bakması gerektiğini öğreteceksin. Kendimi

olduğum gibi hatırlamak isterim. Aslında son senelerde, buruşmuş bu bedenin içinde olmaktansa hep dışındaydım,' diyerek parmaklarını esnetti. 'Bilirsin, romatizma işte.'

Gözlerimi ona diktim. Nedense, Pythia'nın daha gösterişli olmasını beklerdim. 'Burada ne yapıyorsun?'

Agnes bir kahkaha attı. 'Sorun çözüyorum. Ne olacak ki?' dedi ve ileri atılarak beni hançerlemek isteyen kadına bir bakış attı. Ben hareket etmiştim ancak kâhin edememişti. Suratı tehditkâr bir bakış atmıştı ve hançer ona çok yakındı. 'Bunu eğitmek için tam yirmi sene harcadım. Ona bakınca bu belli değil, değil mi? Yirmi sene ve sonucuna bak.' Başını salladı. 'Buradayım çünkü bu benim hatam. Yardımcım olarak anneni seçtim. Onu on yıl boyunca eğittim. Onu kendi kızım gibi sevdim. Ancak babanla kaçınca onu yine de affettim. Ona iyilik yaptığımı sanıyordum. Baban vampir mafyasının üyelerinden biriydi. Aman Tanrım! Yaratmıştım güzelliklere yakışmayan bir rezil.'

'Anlamıyorum.'

Agnes'in mavi gözlerinde küçük yaşlar birikmişti. 'Onu bulabilirdim. Kendime şöyle dedim; eğer çağrıyı umursamıyorsa ve bunu öylesine bir kenara fırlatabiliyorsa, ona artık ihtiyacım yoktu. Yeni baştan başlayabilirdim. Başka bir yardıma seçerdim. Başka bir yıldız yaratırdım. Ancak yapamadım. Ancak verdiğim eğitimlerin Lizzy'yi olduğu şey yapmadığını kabul etmekten gurur duyuyorum. Zaten yetenek onda doğuştan vardı. Ben de onun peşinden gitmedim ve babanın vampir patronu seni alabilmek için onu öldürdü.' Elleriyle yüzünü örterek gözyaşı dökmeye başladı.

Orada öylece kaldım. Ona acıمامı mı bekliyordu? Üzgün birine karşı gelmek istemezdim. Özellikle de ölüm döşeginde biriyse ancak yine de kendimi rahat hissetmiyordum. Kollarımı göğsümde kavuşturarak beklemeye başladım.

Biraz sonra, 'Sen çok merhametli biri değilsin, değil mi?' diye sordu. Ellerini kaldırarak beni merakla inceleyince omuz silktim. Büyüdüğüm yer göz önüne alırsa, nasıl merhametli olmamı bekleyebilirdi ki? Derin bir nefes aldı ve acındırmayı yarıda kesti. 'Tamam, yanılmışım. Benim hatam. Ancak bazı şeyleri düzeltmemiz gerekiyor. Seni yeterince eğitemem çünkü buna vaktim yok ancak gücün Myra'ya geçmesine izin verilemez. Ne kendi

isteğiyle bu işin içinde ne de zorla. Geçmişinde şeytanın ta kendisiydi. Sonrasında ise güçsüzdü. Her durumda yarıştan çekildi.'

Kâhinin elindeki bıçağa bir göz attım. Daha sonra da gözlerindeki ifadeye... Bunu istemli yaptığına bahse girerim. Aklının bir çeşit kontrolün altına girmesi onu sinirlendirmişe benziyordu. Mircea'nın bakış açısına bir çeşit şefkat duymaya başlıyordum.

'Tamam, o kötü bir kâhin. Onu da yanına alarak ayaklanma eylemini açıklamak ister inisin? Lütfen çekinme,' dedim.

'Konu bu değil.'

Sorucevap oynayacak değildim. 'Peki, amaç ne? Bak, biraz meşgulüm.'

Ellerini havaya kaldırdı. 'Tamam, seni meşgul ettiğim için bağışla beni. Ancak biliyorsun, bu özel bir durum. Merasim havası vermeye çalışıyorum.'

Birden içimde kötü bir his oluştu. 'Nasıl özel bir durum?'

Önceki oyunlarından eser barındırmayan bir bakış fırlattı bana. 'Güç, seni seçti. Sen Osun. Pythia'sın.' Suratını ekşitti ve 'Tebrikler vs.' diye ekledi.

Sanırım kadının birkaç tahtası eksikti. 'Bana birdenbire bu unvanı veremezsin. Ya istemiyorsam?'

Omuz silkti, 'Sebebin ne olurdu ki?'

Ona bakakaldım. Küstahlığı inanılmaz boyutlardaydı. 'Unutun bunu, bayan. Başka bir falcı seçin.'

Agnes küçük yumruklarını beline koyarak bana baktı. 'Seninle konuştukça içimizdeki en iyi Pythia'nın ya sen olacağım ya da en kötüsü olacağına ikna oluyorum. Başka seçeneğim olsaydı, inan bana, bunu yapardım. Ama yapmıyorum. Güç sana gelmeyi seçti. Öğüdümü dinle ve geçişin kolay olmasını sağla. Mücadele edersen, sana bela getirecektir.'

'Umrundaydı sanki!' Son bir kozum daha vardı. 'ayrıca güç bir bakireye geçemez. Teknik olarak hâlâ masum ve el değmemiş bir haldeyim.'

Bir anlığına bana bakınca sessiz kalmıştı. Bu hali kıkırdamalara dönüştü. Sonra nefesini toparlayarak derin bir iç çekti. 'Kim diyor bunu? Sakın bana büyücülere inandığını söyleme! Lütfen!'

'Bir dakika. Vampirler buna inanıyor. Herkes inanıyor.'

Agnes başını salladı ve tekrar sırtıttı. Birden normal haline dönerek 'Tanrım, sen çok safsın. Onlara bunu kimin söylediğini sanıyorsun? Eski Pythi'lardan biri bir rahibenin 'saf ve el değmemiş' olması kuralından sıkılmıştı. Böylelikle Delphi'deki rahiplerden birine görüleri

olduğunu söyledi. Eğer güç, deneyimli bir kadına geçerse bu daha etkili olurdu. Herkes buna inandı ve o da kendine sevgili edindi. Ancak bu fark etmez. En azından gücü kazanabilmek konusunda...'

'Ne demek oluyor bu?'

Tekrar bir kahkaha attı ve büyücülerin yanından geçerek odanın içinde volta atmaya başladı. Hafifçe ürperdiler ancak uyanmadılar. 'Eğer yeteneği kontrol etmek istersen ayini senin tamamlaman gerektiği anlamına geliyor.' Sırıttı ve 'Bu konuda ben sana yardıma olamam,' diye ekledi. Kavuşturduğum kollarıma ve inatçı ifademe bakınca duraksadı. Yüzündeki mem

nuniyetsizlikten sorgulanmaya pek alışkın olmadığı belliydi. 'Tamam, nasıl istersen öyle olsun. Ancak ayini yarım bırakırsan hem kontrolün kusurlu olur hem de büyücüler seni sadece mirasçı olarak görürler. Pythia görevden alınamaz ancak mirasçısı alınabilir. Bu işi bitirene dek bulunduğun nokta biraz kırılğan.' Beni baştan aşağı süzerek tek kaşını havaya kaldırdı. 'Bu konuşmayı yaptığımıza bile inanamıyorum.'

Oldukça sinirlenmişim. Özellikle de dans etmeye başladığı zaman... 'Bak, bunu kaç kez daha tekrarlamam lazım bilmiyorum ama işi ben istemiyorum.'

'Harika. En azından deli olmadığını anlamış oldum.' Dans etmesini durdurunca etekleri bacakları etrafında dönmeyi kesti. 'Ben de istemiyordum. Kendi neslimdeki kâhinler arasından seçilmiş olmasam daha mutlu olurum. Bu büyük bir şeref ancak ağır da bir yük... ayrıca Gümüş Cemaat'le de uğraşmak zorunda kalacaksın ki, bunun da eğlenceli olacağını sanmam.'

ifadesi birden hüznü bir hal almıştı. 'Ancak degecekleri de göz önüne al, Cassie. Üzgünüm. Hiç eğitimsiz bir Pythia göreve getirilmedi. Ancak senin yeteneklerini görünce, sanki kurallar kitabını yeniden yaratmış oldun. Biliyor musun? Şu anda iki zamanda da ikamet edebiliyorsun. Ruhun şu anda kurtardığın kadının bedeninde can çekiyor. Sen burada benimle sohbet ederken... Ben bunu asla yapamam. ayrıca birkaç gün içerisinde öğrendiğin becerilerini başka kâhinler yıllarca çalışıyorlar. Gerçekten, yanına başka ruhları da alabilmek... Etkileyici!'

Çılgılık atmak istedim. 'Lütfen konuşmayı bırakıp, beni dinler misin? Ben Pythia değilim!'

Bir anda yanıma gelerek yanaklarımdan öptü. 'Şimdi oldun işte,' dedi ve ortadan kayboldu. O anda, kamyon gibi bir şeyin bana çarptığını hissettim. Beni aşağılara çekiyordu. Yaşadığım anı tarif etmek çok zor. Bu yüzden denemeye bile çalışmayacağım. Ancak en benzer yaşadığım an Tomas'ın bedenine girdiğim

andı. Hani şu duyularının oldukça keskin olduğu anlar... Bu sefer keskinleşen duyular yalnızca görü ve kokudan ibaret değildi. Diğer dünyaların farkındalığı, bizim dünyamızla

baş etmeye çalışan diğer evrenler ve hayaletlerle konuşurken hissettiklerim de dâhildi artık bu duyulara. Şimdi üstüme üstüme gelen o kadar çok görü ve ses vardı ki, zamanın yeniden başa sardığım anlayamamıştım ta ki, biri beni ayağımdan bıçaklayana dek...

Başıboş kâhinin planladığı gibi olamasa da peşimden gelmiş olduğunu gördüm. Ayağım acıyordu ve yüksek topuklu ayakkabılarımdan kan damlaları akıyordu. Başımın üzerinde duran savaş güçlerine bir bakış attım.

'Tamam, fikrimi değiştirdim. Bitirin işini.'

Bir hayalet ordusu ana buluttan ayrılarak ona doğru ayaklandılar ancak Rasputin vampir hızıyla hareket ettiğinden dolayı kâhinin yanına ilk varan oldu. Onu bileğinden tutunca diğer yardıma vampirleriyle birlikte birden gözden kayboldular. Büyücüler, müttefiklerinin onların peşi sıra hareket ettiğini görünce onlar da peşlerine düştüler. Küçük hançerlerim oldukça heyecanlanmışlardı ve kapıya dek onları kovaladılar. Ve buna mutlu bir halde izin verdim. Birkaç kara büyücüyü öldürmek zaman çizelgesini değiştirebilirdi ancak o sırada umursamayacak kadar çok yorgundum.

Oturarak ayakkabımı çıkardım. Kahretsin! Başıboş kâhin neredeyse kadının ayak parmağını kesiyormuş. Mircea robe de chambré mm cebinden bir peçete çıkararak bana uzatınca, peçeteyi keşiğe iyice bastırdım. Parmak kopmazdı, olsa olsa mikrop kapardı. Ancak zindanın durumu göz önüne alınırsa, bu oldukça mümkündü. Harika bir haber daha!

Yukarı bakınca hayalet ordumun havalandığını gördüm. Gözlerinde dile getiremedikleri bir talep mevcuttu. Ne istediklerini biliyordum ancak bunu onlarla konuşmak imkânsızdı. Rasputin'in vampirlerinden çaldıktan güç sayesinde senelerce

idare edebilirlerdi. Ancak kim böyle bir yerin baki kalmasını isterdi ki? İstedikleri tek şeydi ve onlara söz vermiştim ancak bazı şartlarım vardı.

'Kasaba halkına ve masumlara dokunmak yok.' deyince karşılığında onay aldım. 'Tamam, geri kalan sizindir.'

Anında, girdap halinde bir ruh ordusu fırtına gibi başımın üzerinde ayaklandı. Öyle kalın bir katmandı ki bir anda odanın her yerini örttüler ve gazap feryatları bir yük treni sesini andırdı. Göz açıp kapayınca dek yok olmuşlardı. Duyularımı dinleyerek onları takip etmeyi denemedim. Bu, hikâyenin şahit olmak istemediğim kısmıydı.

Ellerimi kapadığım kulaklarımdan çekince Mircea'yı beni izlerken buldum. Gözlerinde tedbir ışıkları yanıp sönüyordu. Derin bir nefes aldım. Onunla konuşmak istemiyordum. Hatta Rasputin'le yeniden karşılaşmaktan bile daha az istiyordum onunla konuşmayı. Ancak kaçacak yerim yoktu. Ona dönerek 'Sanırım başardık,' dedim. 'Olanları Radu'ya açıkladın mı?'

Mircea yavaşça başını salladı. 'LouisCésar'i getirerek, daha önce de olduğu gibi onun kendi kendini geliştireceğini kabul etti. Radu oradan kaçacak ancak yüz yıl boyunca kimseyle temasa geçmeyecek. Ta ki onu Bastille'den kurtarana dek... O andan sonra bile kimsenin gözüne batmayacak. Senin de dediğin gibi... Bu işe yarar mı?'

Bir anlığına bunu düşündüm. Harika bir senaryo değildi ancak onun üç buçuk asır boyunca bir odaya kilitlenmesini düşününce, tek seçenek kalıyordu. Mircea'nın bunu kabul edeceğinden emin değildim. 'Elbette. Bizim zamanımıza dek kimseyi vampire dönüştürmezse sorun olmaz. Her nasılsa, Rasputin kayıt dışı vampir yaratabiliyor ve bunu iki kişinin yapması hoşumuza gitmez. Ah, ayrıca, Radu'ya Françoise'dan bahset. Birkaç büyücü bu gece onu kullanarak bazı kayıplarım telafi etmek isteyebilir.'

Mircea dediklerimi o kadar iyi anlıyordu ki, sorgulanmıyordu bile. 'Nasıl istersen.'

Etrafa bakınmaya başlamıştım. 'Kaç tanesi kaldı?'

'Çok azı, ancak hâlâ hayatta olduğumuza bakılırsa kazananın bizim taraf olduğunu düşünüyorum.'

Kısaca konuyu özetleyip, 'Aslında tam olarak değil,' diye açıklama yaptım. Zaten geri dönüp Agnes'i ölü olarak bulunca, gerçeği anlayacaktı. 'Senato'ya Rasputin'in kaçtığını ve giderken yanına başıboş kâhini de aldığım açıklaman gerek. Ödünç aldığı gücü elinde tutabilecek mi, orasını bilemem. Ancak belki de tutabilir.' Pythia ile konuşmamdan hemen sonra Myra'nın canlandığı göz önüne alınırsa, bu konuda bahse girmemiz şarttı. Belki de gücü zaman içerisinde solacaktı ancak bundan tamamen emin olmak imkânsızdı. Bu da bana bir sorun bırakmıştı. Aldığı hançer yarısından kurtulunca, LouisCésar'a yapmak istediklerini bana da yapmak isteyecekti. Olasılıklar saymakla bitmiyordu. Bunların içinde beni beşiğimde ya da bebekliğimde öldürebileceği gibi aileme saldırarak, beni hiç doğurtmamak bile yer alıyordu. Tek iyi şey, hayatımı ya Tony'nin çılgın gibi korunan evinde ya da sürekli saklanan biri olarak geçirdiğim yıllardan sonra artık kolay hedef olmayacağımdı. Ancak Rasputin'in buna da meydan okuyacağı bilinçaltımda bir yerlerden bana hafifçe fısıldanmıştı.

Mircea uzun süre sessiz kaldı. Sonunda konuştuğu zaman parmaklarımı dudaklarına götürdüm. Emin olduğum tek şey vardı. 'Oraya geri dönmek istemiyorum, Mircea. Önceden de yeterince kötüydü. Şimdi herkes benim için savaşıyor. Senato, Cemaatler ve belki Tomas bile. Hayır, lütfen. Bu nasıl bir hayat olur ki?'

Parmaklarımı ellerinin arasına alarak ufak öpücükler kondurdu. Yorgun bir hali vardı ancak gözleri benimkilerle buluştuğunda tekrar gülücükler saçıyordu. Tarçın renkli gözleri LouisCésar'ın mavi renginin üstüne binmişti. Böylesi büyüleyici bir

rengi bir daha asla göremeyeceğim hissi birden beni sardı. 'Sonsuza dek kaçamazsın, Cassie.'

'Önceden de saklanıyordum. Yine yapabilirim.'

'Ancak seni buldular.' Elimi sıkıca sarınca ona teslim oldum. Uzun süredir ne dokunuşlarını içtenlikle hissedebildiğim ne de sevebildiğim birileri olmuştu.

'Bulan sen ve Marlowe'du.' diye ona tatlı tatlı cevap verdim. 'Ona tatile çıkmasını söyle. Saldırıdan yoruldu, biraz dinlensin. Sen de bir tatili hak ettin.'

Mircea aynen yapacağını bildiğim gibi başını salladı. Şu anda bile bana yalan söylemezdi. Bir vampir olarak, balıkların en büyüğüdü. Ellerimi uzatarak parmaklarımı saçlarının arasında gezdirdim. Keşke parmaklarımın altındaki LouisCesar'ın dalgaları yerine kendi kara ve düz saçları olsaydı. Ona bir daha dokunamayacağımı ve sarılmayacağımı düşlemek zordu. Ancak ağır bedelin sonucuydu. Yine de aramızdaki bağlar kuvvetliydi.

'Seni bulacağım, Cassie. Umarım bu, Cemaatler seni bulmadan önce gerçekleşir. Her iki Cemaat de ardından gelecektir. Bundan emin olabilirsin. Onları sakın hafife alma.'

'Almam.' Ayağa kalkmaya yeltenince elime daha sıkı sarıldı.

'Cassie, ne olur benimle kal! Sana güven sağlarım. Buna yemin ederim.'

Ona, Tomas'a da sormuş olduğum soruyu yönelttim. Bu sefer cevabı almıştım. 'Ben Pythia olmasam da yine beni ister miydin.'

Ellerimi dudaklarına götürdü. Dudakları buz kesmişti. 'Sanırım öylesini tercih bile ederdim. '

Yerdeki büyücüye, balçıkla kaplı duvarlara ve umutsuzluk kokan odaya bir göz attım. Ona 'Biliyorum, ben de,' diyerek elini sıkıca tuttum ve uzaklaşmak için kımıldandım.

Karanlığın Gölgesiyle Devam Edecek